JANE ARCHER

DULCELE CHIN AL DRAGOSTEI

"Nici un bărbat n-o va supune vreodată"

Lei 2500

NOVA 2001

O palpitantă aventură, trăită cu intensitate.

O încleştare a pasiunilor dezlănţuite.

O lume a trădării, a înşelăciunii, a pericolelor, a urii.

Povestea unei iubiri înflăcărate care ne poartă din eleganta societate a New York-ului până în luxurianta insulă Bahamas, din exoticul New Orleans până la plantaţiile de bumbac şi, mai departe, spre vestul sălbatic, în nemărginitele câmpii texane.

Un nou best-seller al romancierei Jane Archer!

Prolog

I

Luna domnea strălucitoare pe cerul întunecat, scăldând în argintiul ei blând New York-ul cufundat în întuneric. Noaptea era neobişnuit de rece pentru începutul lui aprilie. Înfofoliţi în paltoane, oamenii păşeau grăbiţi pe străzi, nerăbdători să-şi termine treburile şi să se întoarcă la căldura căminului. Se grăbeau chiar şi cei pe care nu-i aştepta căldura unui cămin. Umbrele adânci ale nopţii învăluiau totul, iar şuieratul vântului purta cu el murmure vagi. Caii tropăiau vesel şi zgomotul copitelor, amintind de ticăitul unui ceas ce marchează secundele, îi zorea parcă şi mai mult pe trecători, în timp ce norişorii albii ai aburilor ce ieşeau din nările cailor se zburătăceau în toate direcţiile.

În biblioteca plină de cărţi şi nori de fum din casa modestă a lui Stanton Lewis nimeni nu băga de seamă vântul aspru şi frigul muşcător. Dacă cei patru bărbaţi aflaţi în încăpere şi-ar fi dat seama de acest lucru, ar fi putut crede că noaptea aceea izvora parcă din sentimentele lor reci şi răscolitoare.

— Părerea mea este că Olaf Thorssen trebuie ucis. Cu cât mai repede, cu atât mai bine — se auzi vocea răutăcioasă a lui Stanton Lewis, în timp ce-şi întorcea privirea de la fereastră spre cămăruţa îngustă şi supraîncălzită, îmbrăcată în rafturi de cărţi.

— Dar tocmai asta încercăm să evităm Stan — îi răspunse Winchell Clarke, în timp ce se trăgea de mustaţa impunătoare, elegant frizată.

Privirea lui Winchell îl urmărea pe Stanton, faţă de care, deşi le era numai nepot, toţi nutreau o dragoste părintească.

— Vă spun că n-avem de ales: sau îl omorâm sau pierdem averea! Şi vă anunţ că-n ceea ce mă priveşte n-am de gând să pierd nici un ban. I-am aşteptat prea mult — a continuat Stan, acompaniat de scârţâitul scaunului din piele pe care se aşezase între timp.

— Bine, bine! I-am oferit Alexandrei şansa să se mărite avantajos, având şi acordul nostru. Cinstit vorbind, nu pot înţelege de ce i-a respins pe băieţii noştri — spuse Wilton Clarke, în timp ce pufăia nervos din ţigara scumpă şi se gândea la băiatul lui, un bărbat foarte „bine" de douăzeci şi patru de ani.

— S-o ia naiba! — a exclamat William Clarke. Eu o înţeleg. Este exact ca tatăl ei. Numai mândria şi încăpăţânarea familiei Clarke e de vină. Nici lui Alexander Clarke nu i s-a putut spune vreodată ceva; la fel e şi Alexandra.

— Asta-i cam aşa, a aprobat Winchell. N-am să-l uit niciodată pe Alexander când a venit la balului Magee pus „la patru ace", păşind de parcă el era proprietarul casei aceia nenorocite. O singură privire a aruncat spre Deidre Magee şi s-a dus direct la ea, a continuat el în timp ce chipul îi devenea din ce în ce mai livid, pe măsură ce amintirile îl năpădeau.

Wilton se simţi chinuit de aceeaşi ură.

— S-a dus direct la ea, a continuat Winchell, zâmbind sigur de el şi mândru ca un păun. De fapt, niciodată nu păşea normal, ca toată lumea.

— Naiba să-l ia! Aşa-i! l-a aprobat Wilton, lovind cu palma lemnul lustruit al bibliotecii şi ridicând un nor de praf de pe cărţile lăsate de multă vreme în părăsire.

— S-a dus direct la Deidre Magee, de parcă noi nu i-am fi făcut curte de luni de zile şi el n-ar fi fost plecat la şcoală de câţiva ani şi i-a spus: „Eşti cea mai frumoasă fată de pe aici şi am de gând să mă însor cu tine", a încheiat Winchell cu voce sugrumată.

În timp ce tusea lui umplea încăperea, Wilton şi William schimbau priviri în care şi acum, după douăzeci de ani de la incident, mai lucea furia. Şi ăsta nu fusese singurul lucru cu care îi înfuriase Alexander. El era moştenitorul firmei de transporturi a familiei în timp ce lor li se oferiseră doar nişte prăpădite de slujbe. Şi toate astea pentru că tatăl lui Alexander, ca prim născut, moştenise totul, în detrimentul tatălui lor, cel de-al doilea născut. Această nedreptate, pe care o considerau nemeritată, îi făcea şi acum să li se urce sângele la cap de furie. Iar Alexander le-o furase şi pe Deidre Magee, superba fiică a asociatului firmei. El a fost acela care s-a căsătorit cu ea. Nici până azi nu putuseră uita jignirea asta, fiindcă Deidre, pe lângă faptul că era cea mai curtată fată, cea mai minunată fiinţă pe care o întâlniseră vreodată, era şi cheia ce le putea asigura un control egal cu al lui Alexander asupra companiei, care, de fapt, de la bun început, ar fi trebuit să le aparţină şi lor. Dacă Deidre l-ar fi ales pe unul din ei. Dacă...

— N-am putut înţelege niciodată ce a văzut Deidre la el, mormăi Winchell dus pe gânduri, spărgând tăcerea încărcată de mânie ce se aşternuse în cameră.

— Ar fi meritat ceva mai bun! declară William.

— Ce frumoasă era! exclamă nostalgic Wilton. N-a mai existat nici o fată atât de gingaşă şi de frumoasă, atât de perfectă ca ea.

Stan Lewis a ascultat răbdător conversaţia auto-compătimitoare a unchilor săi, dar până la urmă i s-a făcut lehamite de această lamentaţie. Ceea ce-l îngrijora pe el era prezentul, aşa că s-a hotărât să rupă vălul amintirilor legate de iubiri şi ocazii pierdute, ce-i învăluise pe cei trei bărbaţi mai vârstnici.

— Mai mult decât evident că a existat o fisură cât toate zilele în perfecţiunea lui Deidre, a spus el pe un ton sec şi un zâmbet batjocoritor i s-a ivit în colţul buzelor.

Cele trei capete cărunte s-au întors cu un zvâcnet spre el, nevenindu-le să creadă că a fost rostită o asemenea blasfemie. Stan i-a mai privit o clipă cu un zâmbet compătimitor, apoi a explodat, exasperat de orbirea lor.

— Era irlandeză! Tatăl ei era irlandez! Deidre era irlandeză! Toţi erau irlandezi!

Cu ochii pironiţi pe chipul lui Stan, cei trei bărbaţi au realizat încetul cu încetul acest adevăr pe care preferaseră să-l ignore, şi au dat aprobator din cap. Iar Stan a continuat:

— În venele fiicei lui curge tot sânge irlandez, cât într-un râu lat de o milă! Adăugaţi la asta mândria şi încăpăţânarea familiei Clarke şi, domnilor, aveţi în faţă o problemă, o problemă uriaşă, numită Alexandra Clarke.

Vocea lui Stan era rece şi tăioasă, iar ochii lui de un cenuşiu glacial îi sfredeleau rând pe rând pe cei trei. Era mulţumit că reuşise să-i readucă la subiect.

Wilton dădu din cap cu tristeţe:

— Speram să fie dulce şi blândă ca mama ei, să putem să o conducem noi.

— Încep să cred că aveţi o idee cu totul greşită despre Deidre, poate pentru că a dispărut dintre noi de multă vreme, i-a tăiat-o Stan scurt, hotărât să nu lase discuţia să alunece iarăşi către presupusa angelică Deidre.

— Una peste alta, s-a măritat cu cel pe care voi l-aţi urât, şi dacă el a fost numai pe jumătate atât de rău pe cât spuneţi voi, asta înseamnă că „îngeraşul vostru" a avut foarte mult curaj, a râs el, plin de cruzime.

— Noi n-am spus niciodată că i-ar fi lipsit curajul! s-a zbârlit la el Winchell.

— Bineînţeles că nu! a sărit imediat şi William.

— Dar era atât de bună încât nu l-ar fi putut refuza pe Alexander, n-ar fi putut să-l facă să sufere, a spus Wilton, dând energic din cap, şi dorindu-şi din toată inima să creadă şi el ceea ce spunea.

— Aşa-i! Probabil că n-ar fi rămas cu el dacă ar fi fost căsătoriţi mai multă vreme, a continuat Winchell, repetând din nou această idee fantezistă pe care o invoca de ani de zile drept consolare.

— Nu, şi-ar fi dat seama curând de felul lui ciudat de a fi, a fost de acord şi William.

Dându-şi seama că iar i-au scăpat, Stan şi-a dat ochii peste cap, privind furios tavanul. Minţile obosite ale unchilor săi o luaseră din nou razna pe cărările amintirilor. Era acelaşi subiect, discutat şi răs-discutat, pe care fusese obligat să-l asculte de prea multe ori în cei treizeci şi nouă de ani. Avea un plan, unul care să îndrepte presupusele greşeli şi să readucă compania sub controlul lor. Dar bărbaţii mai în vârstă nu păreau în stare să facă altceva decât s-o jelească pe de mult pierduta Deidre. Trebuia să recunoască că unchii săi nu fuseseră niciodată oameni de acţiune. Nu-i de mirare că Deidre Magee îl preferase pe Alexander Clarke, bărbatul energic şi cu vederi progresiste, îşi spuse Stan, pe măsură ce vorbele scrâşnite se transformau din nou în şoapte.

— Bineînţeles că el a ucis-o pe Deidre, a spus Winchell cu furie în glas.

— Nu era niciodată mulţumit. Îi înnebunea pe toţi, inclusiv pe cei din companie.

— Mai mult ca sigur că el a insistat să-l însoţească în cursa de testare a navei lui trăsnite, a spus Wilton muşcând capătul ţigării din cauza agitaţiei şi aruncând-o apoi, furios, în foc.

— Nu aveam nevoie de nici o navă. Cele vechi erau exact ceea ce ne trebuia. Doar au fost bune şi pentru taţii noştri. Dacă Alexander avea nevoie de nave noi, ar fi putut să şi le construiască exact după planurile celor vechi, care erau deja verificate, a completat William plin de convingere, alăturându-se şi el mâniei celorlalţi.

— Da, da. A omorât-o. S-au înnecat cu toţii când s-a scufundat idioţenia aia de navă ucigaşă, zise şi Winchell.

— Mie unul îmi pare rău numai pentru faptul că Alexandra, singurul lor copil, n-a fost şi ea cu ei pe navă, a adăugat William, privirea lui pierdută de până atunci, începând să strălucească răutăcios, imediat ce-şi aduse aminte de Alexandra.

Stan le-a tăiat-o scurt şi furios, încercând hotărât să aducă din nou discuţia la afacerea lor:

— Într-adevăr, de când au murit ei, fata nu ne-a făcut decât necazuri. Ar fi trebuit să preluaţi controlul companiei. Şi aţi fi putut s-o faceţi să fie compania voastră, dacă deşteptul de Alexander Clarke n-ar fi lăsat-o în întregime unor curatori, pentru Alexandra, iubita lui fiică.

— Drept urmare, de optsprezece ani vă bateţi cu Olaf Thorssen, a continuat Stan grăbit, ca nu cumva să le piardă din nou atenţia.

— A fost singurul om în care a avut încredre Alexander ca să-i lase pe mână atât compania cât şi fata. El a fost singurul om numit de Alexander curator al averii şi paznic al fiicei lui până când ea va atinge nobila vârstă de douăzeci şi unu de ani. Şi nenorocitul ăla de căpitan de cursă lungă s-a dovedit un adversar de temut, nu-i aşa domnilor? — a

întrebat retoric Stan, punând sare pe rănile sângerânde, ca să poată să le capteze atenţia în continuare.

— Domnilor, a continuat Stan cu o voce blândă şi linguşitoare — trebuie să vă reamintesc că timpul ni se scurge printre degete. Alexandra Clarke va împlini curând douăzeci şi unu de ani. Pe 3 august, peste mai puţin de patru luni, ea va fi majoră. Va avea douăzeci şi unu de ani! Înainte să ajungă la majorat, vrem ca ea să se mărite cu omul nostru ca să putem controla compania. Thorssen a protejat-o şi a sfătuit-o prea multă vreme, şi, de fiecare dată, împotriva dorinţelor noastre. Trebuie să fiţi de acord cu mine că asta nu trebuie să se mai întâmple... Şi atunci va avea de-a face cu noi. Am să-l ucid pe Thorssen — a şoptit el încrâncenat — şi am s-o fac bucuros.

— Bine, dar — a obiectat slab Winchell — de unde ştim noi că tu ai să vezi lucrurile la fel ca noi, atunci când, când...

— Sunt nepotul vostru. Sper că n-aţi uitat asta — a râs conspirativ Stan. Întotdeauna am fost unul de-al vostru. Şi apoi am nevoie de ajutorul vostru ca să conduc compania — a adăugat el, îndulcindu-şi vocea ca să le adoarmă bănuielile privitoare la intenţiile lui.

— Şi, în fond, i-aţi dat o şansă, nu-i aşa? a încercat el să le câştige aprobarea.

— I-am oferit toate şansele pe care şi le putea dori ca să aibă o viaţă fericită, o viaţă lungă, cu copii. Iar Thorssen ar fi putut rămâne cu ea pentru totdeauna. Trebuia doar să fie de acord — a spus William, de parcă el personal ar fi făcut tot posibilul pentru fericirea Alexandrei.

— Într-adevăr, am făcut tot ce am putut, i s-a alăturat şi Wilton. N-am mers la ea toţi trei să-i spunem că se poate căsători cu oricare din fiii noştri? Am fost. Toţi sunt de vârste potrivite pentru ea, bine educaţi, bine îmbrăcaţi,

tineri şi arătoşi. Orice altă tânără de familie bună din New-York ar fi încântată să se mărite cu oricare dintre ei, dar ei au aşteptat-o pe Alexandra, aşa cum odată, am aşteptat-o noi pe Deidre.

— Da, într-adevăr — a fost şi Winchell de acord. Ar fi putut alege, a adăugat el, în timp ce pufăia din ţigară, înconjurându-se cu fuioare de fum şi împuţind aerul, şi aşa greu respirabil. Dar ea a fost foarte nerecunoscătoare, ba chiar s-a plâns că n-am lăsat-o să aibă un bal de intrare în societate. Imaginează-ţi! Ce tupeu! Ce ingratitudine!

Stan se calmă. În sfârşit îi adusese acolo unde avusese de gând.

— Tot ce aţi spus e adevărat, domnilor, începu el. Sunteţi gata să îndreptaţi greşelile, să faceţi ce trebuie pentru binele vostru şi al companiei?

— Totdeauna am făcut ce trebuia pentru binele companiei! a subliniat iritat Winchell.

— Bineînţeles, bineînţeles domnilor, aşa aţi făcut întotdeauna, s-a grăbit Stan să le domolească mândria jignită.

— Am fost şi eu de părere s-o căsătorim pe Alexandra cu unul din fiii voştri, dar se pare că i-a respins pe toţi, chiar şi după insinuările voastre privitoare la sănătatea lui Thorssen.

— Nu pot s-o înţeleg. Pur şi simplu nu sunt în stare, a mormăit Winchell în barbă, imaginile Alexandrei şi mamei ei, Deidre, suprapunându-se în mintea lui.

— Vă amintiţi de înţelegerea noastră, da? — a întrebat Stan. Eu mă însor cu micuţa moştenitoare — „şi am mai multe motive s-o fac, nu numai banii" — a adăugat în sinea lui, în timp ce imaginea frumoasei Alexandra aşteptându-l în patul nupţial îi trecu ca o părere prin faţa ochilor. Da, mă voi însura cu Alexandra după ce scap de Thorssen, iar de problema asta mă voi ocupa personal. Tot ceea ce vreau

este ca dumneavoastră să fiţi de acord ca, după ce mă însor cu Alexandra, să împărţiţi cu mine conducerea companiei.

În cameră s-a lăsat tăcerea. Şi fiecare în sinea lui a hotărât că Stan avea dreptate, că era necesar să preia controlul companiei cu orice preţ. Nu trebuia să i se permită Alexandei să se căsătorească cu cineva din afara familiei.

Cele trei perechi de ochi înceţoşaţi au început încet, încet să se limpezească şi să-l privească pe Stan aprobator, cu sclipiri răutăcioase. Hotărârea fusese luată. Se putea citi pe feţele lor.

— Ei bine, domnilor? a întrebat el, îmboldindu-i să-şi exprime voinţa.

Fiecare în parte a dat din cap aprobator şi s-a declarat cu voce tare de partea planului său.

Pe neaşteptate, Stan s-a ridicat în picioare, cuprins de o energie furibundă, gata de acţiune.

— Până la urmă compania va fi a noastră, a voastră, i-a asigurat el. Lăsaţi totul în seama mea. Orice s-ar întâmpla, prefaceţi-vă surprinşi. O să am grijă şi de Thorssen şi de Alexandra, dar şi dumneavoastră trebuie să vă jucaţi rolul.

Încă o dată cei trei au dat aprobator din cap, dorindu-şi ca totul să se termine odată, cu toate formalităţile de rigoare, astfel încât să poată relua discuţia despre virtuţile şi frumuseţea perfectei Deidre Magee, uitând cu totul că era mama Alexandrei, fata a cărei soartă o lăsaseră pe mâinile hrăpăreţe ale lui Stanton Lewis.

— Se va face tot ce trebuie. Şi asta cât de curând! le-a promis el cu multă cruzime.

În acelaşi timp, pe măsură ce simţea mai aproape ca niciodată împlinirea pasiunii lui pentru bogăţie, pentru putere şi pentru frumoasa Alexandra Clarke, o nerăbdare arzătoare i se împrăştia prin vene.

II

lexandra Clarke se plimba nervoasă de-a lungul și de-a latul salonului ei aflat la etaj, în așteptarea vechiului ei prieten, Olaf Thorssen. Ar fi trebuit să se reîntoarcă deja din plimbarea de după-amiază. Întârzierea lui îi crea o stare de neliniște apăsătoare. Când și-a dat seama că întârzie, urcase la etaj să-l zărească imediat ce s-ar fi ivit în capătul străzii, dar încă nici urmă de el.

Era sincer îngrijorată pentru Olaf. De curând, cei trei veri de-al doilea, William, Winchell și Wilton Clarke, îl amenințaseră aproape pe față pe bătrân, și ea nu putea ignora acest pericol, cum făcea sau părea că face Olaf.

Bătrânul o sfătuise să nu se mărite decât cu un bărbat pe care l-ar putea iubi. Iar ea abia dacă suporta să stea câteva minute în aceeași încăpere cu cei trei băieți îndatoritori, dar infatuați, prezentați de verii ei ca singurii candidați acceptabili la mâna ei. Să se mărite cu unul din ei? Niciodată!

Era într-adevăr foarte îngrijorată de soarta lui Olaf. El luase în glumă sfatul ei de a-și angaja un însoțitor permanent, pentru că, deși avea șaptezeci de ani, era puternic ca un taur și nu se lăsa intimidat de nimeni.

Unde era Olaf? plecase de prea multă vreme. Dădu la o parte draperiile și inima îi tresări văzând mulțimea adunată în intersecția din apropiere. Pe acolo trecea Olaf întotdeauna când se întorcea acasă. Panica puse stăpânire pe ea. Nu-i venea să creadă că scena din fața ochilor ei ar fi putut avea vreo legătură cu el.

Probabil că numai nervii ei erau de vină. Era din cale-afară de încordată.

Cu tot sângele scurs din obraji, Alexandra trase la loc draperiile, traversă în goană camera, smulse pelerina din dulap și alergă pe scări în jos până la intrarea principală.

Mai târziu nu-şi mai putu aminti cum ajunsese la locul acelei scene stranii, ci doar bătăile sălbatice ale inimii şi dorinţa aprigă de a se afla acolo, lângă oamenii aceia.

Voia să se convingă cu proprii ei ochi că nu de Olaf era vorba.

Dar, parcă, pe măsură ce încerca să-şi facă loc pentru a ajunge în mijlocul cercului, mulţimea creştea într-una. Văzându-i chipul palid, şi privirile chinuite, oamenii se dădeau la o parte, grăbindu-se s-o lase să treacă. Simţeau că, într-un fel sau altul, fata asta avea o legătură cu cele întâmplate acolo în stradă. Când, în sfârşit, Alexandra l-a dat la o parte pe ultimul om, scoase un scâncet slab. Deşi raţiunea îi spusese deja ce se întâmplase, ea refuza să creadă până în clipa în care privirile sale descoperiră corpul ce zăcea în mijlocul intersecţiei.

— Olaf!

Îngenunchie lângă trupul contorsionat acoperit cu praf şi noroi.

— Olaf! Îmi pare tare rău. E numai vina mea! şi plânsul o înecă. Lacrimile începură să curgă din belşug pe obrajii ei. Îi luă capul în poală. Şi pentru prima oară, acum, când moartea îşi pusese pecetea pe faţa lui, observă că era bătrân şi obosit.

— Alexandra, şoapta lui abia îi ajunse la urechi.

Dându-i părul la o parte şi mângâindu-i tâmplele, îşi lipi faţa de a lui.

— Alexandra trebuie să fugi. Nu amâna nici o zi. Te omoară şi pe tine sau mai rău te vor obliga să te măriţi cu unul din ei. Păzeşte-te de Stan Lewis. El e capabil să ucidă!

Olaf scrâşni din dinţi, apoi tuşi fără vlagă. Cu fiecare clipă, faţa lui devenea tot mai cenuşie. Alexandrei tot nu-i venea să creadă că o va părăsi. El era tot ce avea, tot ce avusese vreodată.

— Te-am iubit ca pe propria mea nepoată, ca pe nepotul pe care n-am ajuns să-l cunosc. Pleacă Alex, du-te

la New Orleans. Găseşte-i pe fiica mea şi pe nepotul meu. Poate că ei au să te ajute. Du-te, cât încă mai poţi. Ascunde-te de familie, măcar până la majorat, i-a şoptit el slab, cu ochii arzând, cuprinşi parcă de febră.

Alexandra abia dacă-l putea zări din cauza lacrimilor ce-i înnourau privirea. Ştia că îşi va aminti mereu cuvintele acelea.

— Promite-mi, promite-mi că ai să pleci. Du-te la New Orleans şi găseşte-i pe ai mei. Spune-le că i-am iubit întotdeauna şi că am fost... am fost un bătrân idiot.

— Nu! Nu, Olaf, n-ai fost niciodată un idiot, şi eu, eu îţi promit — îţi promit orice numai nu mă părăsi!

— Nu aştepta înmormântarea mea, Alex. Pleacă acum. Fugi până poţi, înainte să ajungi una de-a lor. Dovedeşte-le că eşti fata tatălui tău... Dovedeşte... dar răsuflarea lui era tot mai slabă.

Ochii îşi pierdeau treptat strălucirea, privind în gol. Apoi a rămas rigid şi lipsit de viaţă în braţele Alexandrei. L-a strâns în braţe hohotind de durere.

Cu toate că-şi simţea inima ca un sloi de gheaţă, vorbele lui îi ardeau parcă mintea. Ei îl omorâseră pe Olaf — îl omorâseră ca să poată conduce compania. Ei bine, are să le arate ea. Trebuia să plece. Va fugi la New Orleans. Dacă Olaf, cu ultimele lui puteri s-a luptat s-o facă să-i promită ceva, nimic pe lumea asta n-o va putea opri. Se va ţine de cuvânt.

Totuşi, cum va reuşi să găsească doi oameni pe care nu-i văzuse niciodată, doi oameni plecaţi din New-York de douăzeci şi cinci de ani? Are să-i găsească. A promis. O bucura gândul că, până la urmă, Olaf îşi iertase fiica pentru căsătoria sa cu un sudist şi pentru că plecase în Louisiana. Olaf îi povestise mai demult cum Eleonor, unica lui fiică, se îndrăgostise de un gentleman din Sud, pe nume Jarmon, în timp ce acesta făcea o călătorie de afaceri la New-York.

S-au căsătorit aproape imediat, cu toate că Olaf nu a fost de acord cu alegerea ei. Dar erau atât de îndrăgostiţi unul de celălalt încât nimic nu i-ar fi putut face să-şi schimbe hotărârea. Asta până când Jarmon primise de la plantaţia lui de lângă New Orleans vestea că tatăl lui era bolnav. Era nevoie de el acasă. I-a fost teamă s-o ia cu el pe Eleonor care, pe atunci, era însărcinată. Aşa că se hotărâseră ca ea să rămână la New-York cu tatăl ei până la naşterea copilului. Soţul urma să revină să-i ia cu el la plantaţie.

Eleonor a acceptat plină de curaj despărţirea, consolându-se cu gândul la copil şi la viitor. S-a mutat la tatăl ei şi a aşteptat veşti de la Jarmon. Dar n-a venit nici o scrisoare. I-a scris. N-a primit nici un răspuns. Timpul a trecut şi copilul s-a născut. Un băiat, Jacob. În continuare nici o veste de la soţul ei plecat în Louisiana. Olaf a sfătuit-o să-l uite pe omul care o abandonase. Disperată, după o ceartă cu tatăl ei, Eleonor fugise cu copil cu tot. Plecase să-şi caute soţul în Louisiana. De atunci Olaf n-a mai auzit nimic despre ei. Mândria l-a împiedicat să-i mai caute.

Oare acum, după toţi aceşti ani, după sângerosul război civil, or mai fi oare în viaţă? Avea vreo şansă să-i găsească? Alexandra a tras mai aproape de ea trupul bătrânului Olaf. Dacă dorinţa lui a fost să plece să-i caute, trebuia s-o facă. Şi apoi, nici moartea lui Olaf nu putea rămâne nepedepsită. Trebuie să-l răzbune. Trebuie...

Pe neaşteptate, se simţi ridicată de două braţe puternice. Îşi întoarse ochii ce aruncau scântei rău prevestitoare.

— Stanton Lewis! exclamă ea surprinsă. Ce faci aici?

Văzându-l acolo îşi aminti brusc cele spuse de Olaf în legătură cu omul acesta rece şi ciudat.

— Fereşte-te de el. E în stare să ucidă!

De fapt nu avusese niciodată pra multă încredere în Stan Lewis.

— Eram în drum spre tine, să văd dacă nu-ţi pot fi de folos cu ceva, Alexandra, şi am văzut agitaţia din stradă. Apoi te-am zărit pe tine şi pe Olaf, spuse el încet, cu o voce lipsită de emoţie.

Alexandra îl privi cu neîncredere. Răspunsul lui fusese prea grăbit, prea „de-a gata."

— Olaf. Nu ştiu... a început ea, simţind că i se usucă lacrimile şi că amorţeala îi cuprinde trupul. Nu se mai simţea vie, caldă şi vibrantă ci rece şi amorfă aşa, ca Olaf. Avea totuşi o misiune şi trebuia să fie foarte atentă, să aibă multă grijă dacă voia să o ducă la bun sfârşit.

— Te duc acasă, Alexandra. N-ar trebui să fii aici în stradă, cu toată gloata asta. Noroc că am trecut pe aici.

— Dar Olaf...

— Am să mă îngrijesc eu de toate. Nu mai poţi face nimic pentru el, a spus Stan autoritar, în vreme ce o îndepărta cu forţa de Olaf şi o scotea din cercul spectatorilor ocazionali.

Se îndreptară spre trăsura lui.

— Dar ce s-a întâmplat? N-am văzut...

— N-ai văzut nimic? o întrebă el puţin cam prea repezit.

Alexandrei i se păru că surprinde în vocea lui o notă de încântare, de mulţumire, dar nu era sigură. Se opriră lângă trăsura lui. El continuă să-i vorbească.

— Mai bine că n-ai văzut, Alexandra. Bătrânul a fost călcat de o trăsură.

— Oh, Doamne, nu! Aşa ţi s-a spus?

— Asta e ceea ce au văzut martorii oculari. Conducătorul atelajului n-a oprit nici o secundă şi nici nu s-a întors să-l ajute. Nu avem nici o şansă să-l găsim.

— Nu, a răspuns ea vag. Era de fapt convinsă că bătrânul prieten fusese omorât de propria ei familie.

Stan Lewis o ajută să urce în trăsură, apoi urcă şi el lângă ea. Au parcurs mica distanţă ce-i despărţea de casa

Alexandrei într-o tăcere totală. El o ajută să coboare, zorind-o. Urcară treptele. Intrând în casa impozantă, Stan își luă un aer de stăpân, pe care Alexandra îl consideră cam nelalocul lui. El o conduse până în salonașul scăldat în lumina difuză a apusului și o ajută plin de solicitudine să se așeze pe o canapea. Chemă foarte autoritar servitoarea. Pe Alexandra nu o încântă deloc rolul de protector pe care și-l asumase Stan, dar nu spuse nimic.

Curând servitoarea se întoarse cu două pahare de băutură pe o tavă din argint masiv. Stan i le luă din mână și se îndreptă spre Alexandra. În final se așeză pe sofa, alături de ea. Servitoarea s-a retras închizând ușa cu discreție. Erau singuri.

— Bea asta, Alexandra, i-a spus el mieros, întinzându-i paharul.

— N-am nevoie...

— Bea-o. O să-ți facă bine.

Alexandra luă paharul de cristal și-l duse la buze. Ardea. Brandy. Mai bău puțin. Era plăcut și reconfortant. Începu să-și revină, dar nici măcar brandy-ul nu putu să-i alunge răceala din inimă.

— Acum, Alexandra, deschise el discuția, înclinându-se spre ea.

Alexandra își ridică privirile și, văzu că fața lui era surprinzător de aproape de a ei. Ochii-i cenușii ardeau cu o intensitate ce i se părea ireală. Se trase înapoi, speriată de acest necunoscut Stan Lewis.

— Alexandra, începu el din nou. Nu trebuie să-ți faci griji în privința lui Olaf. Am să mă îngrijesc eu de înmormântare. De acum înainte nu mai trebuie să-ți faci nici o grijă. Alexandra își mută grăbită privirea în altă parte. Inima începu să-i bată mai repede. Își dădu seama că vor urma lucruri pe care ea nu voia să le audă. Până acum intuiția o determinase să nu se încreadă în Stan. Niciodată. Nici măcar înainte ca Olaf să-i fi spus câte ceva despre el.

Ştia că era fiul nelegitim a lui Celeste, sora verilor Clarke, care fusese violată pe când avea paisprezece ani. La naştere îşi omorâse mult prea tânăra mamă.

Date fiind acele condiţii, familia Clarke adoptase o cale de mijloc. Botezară copilul cu numele de Lewis, numele de fată al bunicii lui. Stan fusese întotdeauna un paria, un subordonat. Ca să compenseze statutul lui social inferior şi ca să-şi demonstreze sieşi că era mai valoros decât ceilalţi, fusese nevoit să tragă din greu. A muncit mai mult ca alţii, a învăţat mai repede. Până la urmă a ajuns mâna dreaptă a lui Olaf, ajutându-l la conducerea companiei.

Olaf era în stare să înţeleagă care erau motivele care îl împingeau pe Stan înainte şi de ce făcea atâtea eforturi, dar căpitanul de cursă lungă avusese sentimentul că în spatele muncii lui îndârjite se ascundea ceva mârşav şi lipsit de onestitate. Acelaşi lucru îl simţise şi Alexandra încă de pe când era de-abia o copiliţă. Poate din cauza intensităţii privirii lui pătrunzătoare ce o urmărea mult prea îndeaproape, la fel ca acum? Încercă să se ridice, dar mâna lui îi bloca orice mişcare. Privi către cătuşa vie ce o ţinea prizonieră şi apoi din nou spre faţa lui hotărâtă. O faţă stranie, fără riduri, cu pielea palidă, bine întinsă pe oase. Singura concesie pe care se părea că o făcuse vârstei erau firele argintii care se iţeau ici şi colo în claia de păr de culoarea nisipului. Şi nici măcar atât, pentru că, de când şi-l amintea, părul lui avusese culoarea asta amestecată. Culoarea părului, alăturată privirii lui ca un sfredel cenuşiu, îl făceau să semene cu un lup.

— Vă rog, domnule Lewis, mă doare mâna, şopti ea.

— Îmi pare rău, Alexandra. Nu vreau să-ţi fac nici un rău, spuse el în timp ce slăbea strânsoarea fără să-şi îndepărteze însă mâna. Nu doresc decât să te ajut, ca întotdeauna. Nu este momentul cel mai potrivit, dar timpul ne presează şi trebuie să-ţi vorbesc.

— Oh!

Un oftat îi scăpase fără să vrea.

— Am să am grijă ca funeraliile să aibă loc în maximum trei zile. Iar peste patru zile ne vom căsători.

— Cum? Alexandra sări ca arsă, îndepărtându-se de el. Aţi înnebunit? Nu, nu, de o sută de ori nu! ţipă ea, în timp ce pumnii i se strângeau ameninţători pe măsură ce-l privea furioasă.

— Nu mă respinge atât de repede, Alexandra, spuse Stan, încercând să-şi stăpânească furia. Vocea lui rămase caldă şi calmă, încercând s-o liniştească. Privirea nu i se desprindea de sânii ei ce se zbăteau în ritmul respiraţiei agitate. Nu putea să nu se gândească la senzaţia pe care o va încerca lipindu-se de pielea ei caldă şi fină, atunci când, în sfârşit, Alexandra va fi întinsă în pat alături de el.

— Să nu te resping? Te resping, acum şi întotdeauna! Ieşi afară din casa mea! — ţipă ea cu ochii aruncând flăcări verzi.

Privind-o, se gândi că era dumnezeiesc de frumoasă, dar îi spuse:

— Ştiu ce s-a întâmplat între tine şi băieţii Clarke. Nu-ţi reproşez că n-ai vrut să te măriţi cu nici unul din ei. Trebuie însă să te măriţi cu cineva din familie. Ştii şi tu asta foarte bine. Eu am să-ţi fiu un soţ bun. Nu-s atât de bătrân încât să nu te pot mulţumi. Am să fiu blând cu tine, dacă ai să mă laşi. N-o să mai ai nici un fel de probleme, voi rezolva eu totul. Nici nu ţi-ai putea dori un soţ mai bun ca mine, doar ştii foarte bine că hotărâsem să mă însor cu tine încă de când erai copilă. Te cunosc bine şi ştiu că aş putea să te fac fericită.

— Aşa-i că tu ai pus la cale totul? Şi asta la rece, calculat, cum ţi-e felul?

Întrebarea i se ivise pe buze în clipa în care înţelesese sensul declaraţiilor lui, şi o rostise fără să se mai gândească.

Stan începu să râdă cu cruzime.

— Aş fi făcut orice ca să fii a mea. În sfârşit mi-a surâs norocul. N-ai de ales, iubito.

Alexandra începu să se plimbe încoace şi încolo de-a lungul şi de-a latul camerei, încercând să se calmeze pentru a găsi o soluţie ca să scape de el. Într-un târziu, se întoarse spre el, gata să-l înfrunte.

— Domnule Lewis, chiar dacă ar trebui, căsătoria nu poate avea loc a doua zi după înmormântarea lui Olaf.

— Spune-mi Stan. Sună cu mult mai bine, având în vedere că în curând am să fiu soţul tău. Oricum bârfele au să se termine repede, aşa că nu mă îngrijorează.

— N-ai să fii soţul meu nici ca Stan, nici ca domnul Lewis, strigă Alexandra furioasă, bătând din picior şi maltratând covorul scump, din import, ce acoperea duşumeaua.

În vreme ce se apropia de ea, pe faţa lui apăru un zâmbet şiret. O cuprinse pe după umeri. Alexandra încercă să scape, dar mâinile lui o strângeau fără milă. De furie fata îşi muşcă buza de jos.

— Eu sunt bărbatul cel mai potrivit pentru tine. Ceilalţi sunt prea tineri să te aprecieze la justa ta valoare. Şi apoi, n-ai de ales. Ai să te măriţi cu mine peste patru zile.

În timp ce spunea toate astea, se aplecă încet spre ea. Alexandra încercă să-l împingă exasperată de strânsoarea îmbrăţişării lui.

— Greşeşti domnule Lewis. N-ai nici un drept asupra mea şi nu mă poţi obliga să mă mărit cu tine.

— Nu te împotrivi, Alexandra. Nu mă obliga să-ţi fac vreun rău. Într-un fel sau altul, tot a mea ai să fii... îi răspunse el cu o voce răguşită, în timp ce gura lui îi strivea buzele.

Transformându-se într-o veritabilă stană de piatră, Alexandra îşi încleştă cu disperare fălcile. Era primul ei sărut. Simţea că se sufocă. Nu se putea gândi decât cum

să scape de el. Nu putea să călătorească pe una din navele companiei. Trebuia să închirieze o goeletă mică, care s-o ducă în jos, de-a lungul coastei până la New Orleans. O navă căreia să nu i se poată lua urma: una pe care Lewis să nici nu se gândească s-o caute. Trebuia să scoată bani din bancă, să împacheteze şi să închirieze nava. Şi toate astea doar în trei zile! Treaba se putea rezolva! Era absolut necesar!

Până la urmă, învins şi iritat că ea nu răspunsese îmbrăţişării lui, Stan Lewis îşi înălţă capul.

— Presupun că nu eşti atât de rece, ci doar lipsită de experienţă. Probabil că ceea ce-ţi lipseşte sunt câteva lecţii. Voi fi încântat să-ţi fiu profesor, spuse el, în timp ce ochii îi străluceau de pasiune. N-ai vrea să-ţi predau chiar acum prima lecţie?

Auzindu-l, Alexandra a fost cuprinsă de furie şi dezgust. Cuvintele lui insultătoare o determinară să ridice mâna şi să-l pălmuiască cu toată puterea. Îi făcu plăcere să vadă cum urmele, la început palide, de pe faţa lui se înroşeau treptat. L-a privit drept în ochi. Avea ochii unui lup înnebunit. Privirea lui o făcu să se dea înapoi, pentru prima oară cuprinsă de teamă. Căci Stan nu mai avea nimic omenesc în privirea cu care îi cerceta lacom trupul.

Apoi rânji, arătându-şi dinţii albi, şi spuse:

— Asta a fost o prostie din partea ta, fată dragă. Presupun că va trebui să-ţi dau mai multe lecţii. Eu sunt stăpânul tău şi va trebui să înveţi să mi te supui în toate, indiferent care sunt sentimentele tale, şi niciodată să nu îndrăzneşti să mă loveşti. S-ar putea să nu mă pot controla, aşa cum fac acum, şi să-ţi rănesc destul de rău trupul ăsta superb. Dar apropo, de fapt habar n-avem cât de frumos e, nu-i aşa?

Alexandra se oprise pe loc, hotărâtă să nu-şi arate frica.

— Eşti nebun! Complet nebun! Ieşi afară din casa mea şi să nu îndrăzneşti să te întorci vreodată.

Stan începu să râdă. Râsul lui semăna mai curând cu urletul unui lup. Se întoarse brusc pe călcâie. Îl urmări neîncrezătoare cum alerga grăbit spre uşă. Se opri în faţa ei. Sunetul făcut de zăvorul care se închidea umplu încăperea. Alexandra se simţi neajutorată, un sentiment pe care nu-l avusese niciodată. Ura acest sentiment la fel de mult ca şi pe bărbatul ce i-l inspirase.

Cu rânjetul de lup încremenit pe faţă, acesta se întoarse spre ea, apropiindu-se ameninţător. Fata trecu fulgerător prin faţa lui şi ajunse la funia clopoţelului. Servitorii vor răspunde la chemarea ei. Dar el ajunsese deja acolo, zădărnicindu-i încercarea disperată de a obţine ajutorul cuiva.

— Alexandra, Alexandra... Nu pari prea dornică să înveţi. Haida-de. Nu vrei să afli ceva nou?

Disperată, fata încercă să scape din mâinile lui, lovindu-l cu capul, singurul pe care şi-l mai putea mişca.

— Nu poţi face asta! Ieşi afară de aici! Lasă-mă să plec, brută ce eşti!

Furia ei părea să-l excite şi mai tare, de parcă i-ar fi plăcut mai mult să îmblânzească o pisică sălbatică, decât să se joace cu un pisoi drăgălaş. Ţinându-i ambele încheieturi într-o mână, strâns ca într-o cătuşă, o prinse de păr şi, curând, buclele blond-roşcate s-au revărsat într-o cascadă aurie până peste şolduri. Ochii lui străluceau în vreme ce-i privea fascinat părul, apoi îşi plimbă mâna pierdut în masa aceea de aur roşu. Alexandra încercă din nou să-l lovească dar se încurcă în fuste. Îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi la pieptul lui.

— Aşa-i mai bine, iubito, răsună glasul lui înnăbuşit de părul luxuriant în care-şi îngropase faţa.

— Lasă-mă să plec, monstrule! — ţipă ea, încercând să-l împingă, ca să nu-i mai simtă fierbinţeala ce părea că-i trece prin haine, arzându-i pielea.

Apropierea lui o umplea de ură şi de dezgust.

— N-am să te las niciodată să pleci! Eşti a mea şi am să ţi-o dovedesc chiar acum, o dată pentru totdeauna. După asta ai să fii într-adevăr a mea şi numai a mea.

— Nu, nu! Te urăsc! — strigă Alexandra, prizonieră neajutorată a braţelor lui şi propriilor ei haine, dar luptându-se încă cu toată dârzenia. Împingându-l şi lovindu-l, reuşi până la urmă să-l facă să cadă, dar se prăbuşi şi ea. Încercă să se rostogolească cât mai departe de el, zbătându-se, cuprinsă de furie, dar el se aruncă asupra ei, prinzându-i mâinile sub cap. Acum era prinsă sub el, incapabilă să se elibereze. Mai lupta încă, răsucindu-se în dreapta şi-n stânga, dar fără folos.

— Opreşte-te Alexandra, ţipă Stan cuprins de furie. Faţa îi era o mască, numai pasiune şi hotărâre. Nu te mai zvârcoli atâta!

— Niciodată! ţipă ea, scuturându-şi capul cu furie.

Se auzi o trosnitură puternică. În clipa în care pumnii lui Stan o izbiră, durerea îi năpădi faţa. Buimăcită de lovitură, îi urmări în continuare gesturile de parcă nu mai era vorba de trupul ei. Ochii lui se plimbau flămânzi, triumfători, pe corpul lipsit acum de vlagă. Nu mai era nevoie să-i ţină mâinile. Alexandra nu mai avea putere să se mişte. Loviturile lui o năuciseră. După ce-i sfâşie corsajul, lăsând la vedere toată splendoarea sânilor ei plini, ispititori, începu să gâfâie, răsuflând tot mai sacadat. Îşi umplu palmele cu sânii ei, mângâindu-i sălbatic înainte de a-i lăsa pradă gurii lui hulpave.

Uluită, Alexandra simţi cum dinţii lui îi muşcau sfârcurile, sugându-le frenetice: totul era ca un coşmar, la care ea era doar spectator. Nu putea să i se întâmple ei aşa

ceva! Apoi, Stan se mută şi mai jos, trăgând sălbatic de bluză şi de lenjeria ce-i stătea în cale, zvârlindu-le prin toată camera. Până la urmă doar cămăşuţa îi mai apăra goliciunea de privirile lui lacome. Dar i-o sfâşie şi pe asta, iar mâinile lui îi explorară trupul gol, frământându-l. Răsuflarea îi era din ce în ce mai sacadată, pe măsură ce îi pipăia fiecare formă. Nu lăsa nimic neatins, nici cel mai neînsemnat punct.

Deşi încă năucită de lovituri, în vreme ce trupul ei virginal era explorat pentru prima oară de mâna unui bărbat, Alexandra începu să transpire.

În clipa în care îi desfăcu picioarele, depărtându-le şi făcându-şi loc cu genunchii între genunchii ei, un soi de geamăt îi scăpă din gât. Ca un sălbatic, ca o bestie înfometată, îi ridică cu brutalitate şoldurile, apoi, prinzându-i moliciunea cu buzele începu să i-o sugă cu patimă, pentru ca, pe neaşteptate, să-şi vâre limba în căldura umedă a trupului ei. Alexandrei i se tăie respiraţia. Încă mai putea simţi. Era însă prea mult. Scârbită, furioasă şi speriată, încercă să-l îndepărteze, dar propriul ei trup nu i se mai supunea.

Brusc, el se dădu înapoi, se năpusti peste ea, şi, după o clipă, îşi introduse bărbăţia învârtoşată şi pulsând de dorinţă în moliciunea trupului ei.

Alexandra îşi ţinu respiraţia apoi expiră profund. Ochii lui de un cenuşiu de argint, întunecaţi de dorinţă, o hipnotizaseră. Varga lui fierbinte, era împinsă ritmic în fecioria ei, de parcă ar fi cerut să fie recunoscută. I-a zâmbit răutăcios, mulţumit de sine, şi i-a spus:

— Vezi, Alexandra, acum îmi aparţii.

Apoi pătrunse şi mai adânc, sfâşiindu-i apărarea naturală şi făcând-o femeie. În timp ce fata gemea de durere, el îi acoperi gura cu a lui, vârându-i limba între dinţi şi umplând-o complet cu sine. Din câteva mişcări repezi şi furioase, Stan juisă lăsându-şi sămânţa în ea. De acum o să-i poarte semnul...

Se ridică şi-şi încheie pantalonii.

Alexandra zăcea aproape leşinată pe podeaua salonaşului ei, scârbită şi înspăimântată de ceea ce tocmai i se întâmplase în propria ei casă. Şi asta datorită lui Stan Lewis, un bărbat care-şi datora existenţa violării mamei sale.

Nu mai avea nici măcar atâta putere să-şi ascundă goliciunea. Se simţea lipsită de viaţă, golită de sentimente, de parcă el i-ar fi luat mai mult decât fecioria — de parcă i-ar fi furat sufletul.

— Vezi, dragă, acum eşti într-adevăr a mea. Sper ca viitoarea noastră lecţie s-o accepţi cu mai multă bunăvoinţă şi aminteşte-ţi mereu cine-i stăpânul în familia asta. Bagă-ţi bine în cap că eu am să iau tot ce vreau de la tine, chiar dacă trebuie să folosesc forţa pentru asta.

— Pleacă, a şoptit slab Alexandra.

— În curând, dragostea mea. Corpul tău este chiar mai frumos decât mi-am imaginat şi n-am să-l las să fie atins de nici un alt bărbat.

Auzindu-l, Alexandra încercă să se acopere, dar talpa lui îi strivi cu brutalitate mâna până când gemu de durere.

— Nu încă, frumoasa mea. Încă nu m-am săturat să te privesc.

— Te rog pleacă şi lasă-mă singură.

Alexandra simţi că răceala ce începuse s-o cuprindă încă de când murise Olaf îi îngheţase tot trupul.

— Acum ascultă-mă cu atenţie, continuă Stan. Ne vom căsători a doua zi după înmormântarea lui Olaf Thorssen. Ştii, cred, că acum nici un bărbat respectabil nu s-ar mai însura cu tine. Toţi se aşteaptă şi pretind ca mireasa să fie virgină, iar tu, iubito, nu mai eşti.

— Ieşi afară! Ieşi afară brută! rosti ea printre dinţi, ridicându-se anevoie în capul oaselor.

Pe măsură ce îi reveneau puterile, îi revenea şi furia.

Zâmbind sardonic, Stan spuse:

— Acum plec, aşa cum doreşti, dar nu uita că eşti a mea, Alexandra.

Cu aceste cuvinte traversă camera, deschise uşa, şi o închise fără zgomot, părăsind casa.

Alexandra se prăbuşi pe covor. Ochii ei erau goi de lacrimi. Nimic nu-i putea aduce uşurarea. Nu putea plânge. Era ca amorţită. Încet, încet începu să crească în ea o hotărâre alimentată de furie.

— Nu, Stanton Lewis, încă nu-ţi cunoşti femeia. Eu nu sunt şi nici n-am să fiu vreodată femeia ta. N-am să mă mărit niciodată cu tine, şi nici cu un alt bărbat, sau, în orice caz, nu în felul ăsta!

Partea întâi

MAREA CEA ADÂNCĂ ŞI ALBASTRĂ

CAPITOLUL I

Alexandra Clarke stătea ghemuită în cabina micuţă, învăluită de mirosurile de la bordul goeletei de pescuit „Charlote". Cu ochii aţintiţi pe lampa de petrol ce licărea în timp ce se legăna în ritmul navei, se întreba dacă tot coşmarul ultimelor zile era adevărat.

Cu sufletul îngheţat din cauza morţii lui Olaf şi a violului, reuşise, cu o eficienţă detaşată, să facă toate aranjamentele necesare călătoriei. Şi-a retras de la bancă o mare cantitate de bani gheaţă fără să prindă cineva de veste. Apoi a căutat un mijloc de transport către New Orleans. N-a fost deloc uşor, mai ales că nu prea avea timp la dispoziţie. Cu totul surprinzător, nici verii ei şi nici Stan Lewis nu au supravegheat-o prea strict. Singura explicaţie posibilă era faptul că o credeau prea copleşită de durere ca să mai facă vreo mişcare până după înmormântare, şi atunci ar fi fost prea târziu. Dar inima ei era parcă amorţită. Nu-şi putea plânge bătrânul prieten, dar ţinea neapărat să ducă la îndeplinire promisiunile făcute.

Presată de timp şi de împrejurări, fusese obligată să închirieze această oribilă goeletă pescărească. În nici un caz n-ar fi putut face o rezervare pe un vapor cu aburi ce făcea curse regulate. Plătise obraznicului căpitan Sully o mare sumă de bani pentru a-l convinge să facă o călătorie până la New Orleans. De la bun început fusese cuprinsă de un vag sentiment de nelinişte în ceea ce-l privea, dar încercă să-şi înlăture suspiciunile, hotărâtă şi nevoită fiind să părăsească New York-ul cât mai repede. Acum îşi dorea să fi ţinut cont de ele.

Din momentul sosirii pe chei necazurile se ţinuseră lanţ. Căpitanul Sully susţinea că are prea multe bagaje. Ea, pe de altă parte îi reaminti că îi plătise o sumă binicică. Până la urmă, bombănind, mârâind şi oftând într-una, căpitanul a îmbarcat-o cu toate cuferele. În cabina pe care i-a destinat-o abia dacă încăpea ea, darmite şi bagajele, aşa că şi-a păstrat în cabină un singur cufăr — cel în care se aflau banii şi lucrurile strict secrete. Celelalte bagaje fuseseră împrăştiate pe toată goeleta. Mare minune dacă va ieşi vreodată din ele mirosul de peşte!

S-ar fi împăcat, poate, cu toate vicisitudinile, dacă n-ar fi fost căpitanul. În prima lor zi pe mare, după ce-au început să coboare de-a lungul coastei şi soarele se ridicase deja. Alexandra simţise nevoia să respire puţin aer proaspăt. Aşa că a părăsit cabina şi a ieşit pe punte. De cum a ajuns sus, în numai câteva clipe şi-a dat seama ce înseamnă să fii femeie singură pe o goeletă condusă de un căpitan bădăran şi un echipaj de marinari murdari şi necioplişi. Călătoria asta era pentru ei un fel de vacanţă. Alexandra se simţi stânjenită.

Căpitanul trecuse pilotarea navei oamenilor lui şi venise să-i ţină de urât. Din privirile lui libidinoase, din rânjetele lui, i se putea uşor ghici poftele, iar când mâinile lui i s-au aşezat pe talie, mesajul a devenit mai mult decât evident.

L-a dat la o parte şi a luat-o la fugă pentru a se închide în cabină.

A rămas acolo toată ziua, şi încă două, în cutia aceea de chibrituri, în spatele uşii încuiate. Ba a mai pus şi cufărul în dreptul ei. Mâncarea şi apa îi erau lăsate în faţa uşii la ore fixe, în hohotele înfundate ale ajutorului de bucătar.

Marinarii se ocupau tot mai puţin de corabie, şi-şi petreceau vremea bând şi făcând glume proaste despre pasagera ce stătea ascunsă în cabină.

Alexandra n-a putut dormi în prima noapte din cauza petrecerii zgomotoase ce nu se mai termina. Când s-au arătat zorii celei de-a doua zile, petrecerea era încă în toi. Pe măsură ce călătoria se prelungea, marinarii se purtau din ce în ce mai necontrolat. Alexandra începuse să se întrebe cum de mai puteau ţine cursul navei când se clătinau de beţi ce erau. Începuse să-şi facă griji din cauza vremii.

Se auzeau tunete puternice şi cabina ei era din ce în ce mai des luminată de strălucirea fulgerelor. Poate că ar fi putut să acosteze undeva în caz de furtună, dar n-a avut curajul să iasă pe punte şi să-i vorbească căpitanului.

Pe neaşteptate, hărmălaia de pe vas a încetat. S-au auzit paşi nesiguri apropiindu-se cu hotărâre de cabina ei. Instinctiv şi-a strâns pelerina de jur împrejur, de parcă ar fi căutat să se protejeze.

Nu avea însă unde să meargă, unde să evadeze. De afară se auzeau voci ce-i rosteau numele, făcând un tărăboi teribil şi încercând să intre cu forţa. La un moment dat, a recunoscut chiar vocea căpitanului Sully, ce se ridica deasupra celorlalte, dând ordine.

— Deschide uşa, frumoaso! Suntem nişte bărbaţi singuri şi ne dorim compania ta în noaptea asta rece şi însingurată, bolborosea el.

Alexandra se strânse ghem în fundul cuşetei, temându-se de ce putea fi mai rău. Începu să regrete că marinarii, în frunte cu dezgustătorul lor căpitan, nu erau deja beţi morţi. Din păcate nu băuseră decât atât cât trebuia ca să se simtă în stare de orice „vitejie" şi să se încăpăţâneze să-şi satisfacă poftele.

— Pleacă, căpitane Sully. Tu şi oamenii tăi îmi întrerupeţi somnul. Pleacă! — strigă ea, căutând să-şi stăpânească tremurul vocii.

Răspunsul lor? Hohote de beţivani. Umerii puternici ai marinarilor începură să se îndârjească în uşa fragilă care-i separa de pradă.

Nu după multă vreme uşa cedă. Se împiedicară de cufăr şi tot grupul petrecăreţilor căzu grămadă. Alexandra rămăsese cu privirile pironite pe grămada aceea de trupuri urât mirositoare, şi începu să dea din cap vrând parcă să alunge coşmarul. Se îngrozi şi mai tare când îi văzu ridicându-se triumfători în picioare.

Căpitanul Sully reuşi să scape primul din învălmăşeală. Făcând câţiva paşi, ajunse lângă patul de lemn pe care stătea fata şi aplecându-se spre ea, bine proptit în picioarele crăcănate, îi spuse:

— Eşti exact unde trebuie, frumoaso. Singura problemă ce mai trebuie rezolvată: hainele astea inutile!

— Trebuie să fii nebun, căpitane Sully. Uiţi că sunt pasager şi ţi-am plătit călătoria cu vârf şi îndesat. Tu ar trebui să fii acum la timona goeletei, îi răspunse Alexandra stăpânit, încercând să-l trezească la realitate.

Căpitanul îşi dădu capul pe spate hohotind, acompaniat de răcnetele şi sughiţurile celorlalţi.

— Pot conduce nava şi în somn. Am făcut-o adesea, după vreo petrecere mai mare. Nu-i aşa, marinarilor? — a întrebat el.

Marinarii îl aprobară, vociferând şi dând energic din cap.

— Mi se pare mie, sau aici e vorba şi de niscaiva contrabandă, duduiţă? întrebă el, aplecându-se spre ea.

— Eşti beat şi habar n-ai ce vorbeşti, spuse Alexandra repede, dându-şi seama că omul vorbea despre blocada instaurată din cauza războiului civil.

În afacerea asta, foarte rentabilă din câte auzise ea, nu au fost implicaţi unii dintre cei mai îndrăzneţi şi mai curajoşi bărbaţi din ambele tabere, şi asta, până când, spre sfârşitul războiului, blocada a devenit mult prea strictă să mai poată fi spartă.

— Bineînţeles că sunt beat! Dar nu chiar atât de beat încât să nu profit de ceea ce-mi scoate Domnul în cale, a spus el, râzând răutăcios, în timp ce o privea cu ochi plini de pofte animalice.

— Nu prea cred eu că faci parte din turma Domnului.

— N-are nici o importanţă cui îi aparţin — lui Dumnezeu sau diavolului. Nu-mi scapă nici o pleaşcă, cu atât mai puţin o bucăţică atât de bună, păpuşică dulce!

Se auzi un tunet puternic. Încruntându-se, căpitanul îşi ridică brusc privirea.

— La naiba cu toate! Te vreau acum frumoasa mea. Dacă tot va trebui să înfrunt furtuna, măcar să mă aleg cu ceva ca lumea.

— Nu îndrăzni să mă atingi, brută ce eşti! — ţipă Alexandra disperată, în vreme ce el se întindea s-o prindă.

S-a zbătut în zadar, pentru că, prinsă în pelerină, rochie şi lenjerie, ar fi putut cu greu scăpa de trupul mare ce o înnăbuşea. Mâinile lui, începură s-o pipăie hrăpăreţe.

— Acum, drăguţă, eşti în mâinile mele. Iar voi băieţi aşteptaţi-vă rândul. Prima dată e a mea, mugea căpitanul în timp ce-i smulgea pelerina şi o arunca grupului de bărbaţi, care o prinseră imediat, şi o sfâşiară cuprinşi de frenezie.

— Nu! Sunteţi nebuni cu toţii! ţipă ea disperată, în clipa în care căpitanul Sully o apucă zdravăn. Începu să-l lovească sălbatic, încercând să-l atingă în zonele cele mai vulnerabile, şi când acesta se îndoi de durere, sări jos de pe priciul de lemn.

Ceilalţi marinari se năpustiră spre ea. Se auzi zgomotul rochiei ce se rupea în timp ce ea lupta să scape împingându-i, lovindu-i, zgâriindu-i, ca să-şi facă loc spre uşă prin marea aceea de mâini ce o apucau şi-i sfâşiau hainele. Noroc cu lichiorul care îi cam înmuiase. Reuşi până la urmă să treacă peste cufăr şi să iasă pe uşă. Dar când simţi aerul rece al nopţii muşcând fără milă din trupul ei dezgolit, se privi şi-şi dădu seama cu groază că era aproape goală. Doar cămăşuţa îi mai acoperea trupul. A alergat disperată spre puntea superioară şi, cu toată situaţia periculoasă şi lipsită de speranţă în care se afla, jură să nu mai ajungă niciodată, cu de la sine putere, victima unor bărbaţi beţi.

Începu să alerge de colo-colo, împiedicându-se de cufere şi de funii. Căuta o armă sau o ascunzătoare. Dar înainte să poată găsi ceva, ceata de beţivani apăru pe punte şi începu s-o caute. Căpitanul Sully îşi aprinsese chiar o torţă.

— Acolo! Uite-o acolo! — mugi unul dintre marinari.

Se repeziră cu toţii spre ea şi, hăituindu-şi prada, se apropiau tot mai mult, tot mai aţâţaţi.

Pe măsură ce era obligată să dea înapoi, Alexandra îşi simţea trupul scăldat în sudori reci. Marinarii erau tot mai siguri de victorie. La un moment dat, împiedicându-se, Alexandra văzu jos o vâslă mare, aruncată acolo de cineva.

Un licăr de speranţă. Avu puterea să îngenuncheze şi s-o ridice deşi era tare grea. Asta urma să fie arma ei, şi era hotărâtă să lovească pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie. Dar vâsla îi vlăguia puterile şi, pe măsură ce vâsla i se părea din ce în ce mai grea, o strângea tot mai disperată la piept.

Între timp, bărbaţii se apropiau hotărâţi, grupându-se, pe măsură ce distanţa dintre ei şi fată se micşora.

Fata a mai dat un pas înapoi. Ajunsese la balustradă. Nu mai avea unde să se retragă. Timp de o clipă un fulger lumină goeleta şi atunci văzu feţele bestiale ale marinarilor, care erau acum doar nişte animale lacome adulmecându-şi prada. Îi privi cum o înconjoară, furioasă că râdeau de încercările ei disperate de a se apăra. Mugetele lor josnice fură acoperite de bubuitul tunetului ce se rostogoli peste goeletă.

Pe neaşteptate, unul dintre marinari se repezi spre ea. Lupta era inegală. Disperată, fata încercă să-l ţină la distanţă cu ajutorul vâslei, dar se dezechilibră şi se prăbuşi peste bord. Apele reci ale Atlanticului se apropiau tot mai repede. Doar disperarea mai ţinea vâsla.

Lovi apa şi se scufundă în adâncuri, în uitare.

CAPITOLUL II

ăpitanul navei „The Flying J" era pe puntea de comandă privind încruntat furtuna care se apropia. Pe vremea blocadei fusese nevoit să străbată de mai multe ori aceste ape, cu yankeii pe urmele lui, dar acum, pentru prima oară, i se întâmpla să fie gonit de furtună. Celelalte curse le câştigase el, dar de data asta se îndoia că sorţii îi vor fi favorabili. Furtuna se apropia cu o viteză atât de mare, încât slabă speranţă să poată ancora nava la adăpost, în Nassau, înainte ca aceasta să izbucnească.

Naiba s-o ia de treabă, nici nu-i trecuse prin gând să facă escală în insulele Bahamas. În orice caz nu în timpul acestei călătorii. Nu avea nimic nou să-i spună Carolinei,

cu toate că — un zîmbet i se întinse pe toată faţa gândindu-se la ea — mai erau destule lucruri pe care nu i-ar fi părut rău să le facă cu ea. Dar toate astea ţineau de timpurile când erau mai tineri, şi el şi ea, când Nassau era cel mai activ port de prin împrejurimi, şi când banii se zvârleau în dreapta şi-n stânga aşa cum se aruncă valurile mării. În vremurile acelea marinarii primeau salarii cel puţin triple decât în vreme de pace.

Zâmbetul i se şterse brusc aşa cum apăruse, şi faţa lui, aspră şi hotărâtă, se încruntă din nou. Multe lucruri erau altfel pe vremea aceea, mult diferite de cum fuseseră înainte ca Sudul să trăiască agonia înfrângerii. Deşi a fost şi altceva, nu numai înfrângerea. A fost moartea unui mod de viaţă, a unui mod de a gândi. Cu toate că el prevăzuse sfârşitul mult înaintea altora, îl mai şocau încă ruina şi distrugerile ce acum erau elementul de bază al peisajelor din Sudul învins. Insulele Bahamas prinseseră creasta valului în timpul blocadei, dar au decăzut din nou o dată cu Sudul şi cu sfârşitul războiului.

Îşi scutură capul cuprins de oroare la amintirea febrei galbene care făcuse ravagii în Nassau şi Wilmington în vara fatală a anului 1864. Spărgătorii de blocadă cărau boala cu ei între cele două porturi! Nassau se resimţi mai puţin după epidemie, datorită infuziei de bani şi de oameni. În schimb, efectele au fost mai vizibile. Un sfert din locuitorii Wilmington-ului au murit atunci şi nici cei din Nassau n-au dus-o mai bine. Atunci au dispărut şi oamenii şi banii. În acel an, pe lângă epidemia de febră tifoidă, care omorâse aproape jumătate din populaţie, asupra insulelor Noii Providenţe s-a mai abătut şi un uragan care a distrus multe din clădirile noi, ridicate în timpul războiului, şi a ucis o mulţime de oameni. E de la sine înţeles că Nassau a avut mult de suferit. După toate astea, nu a mai avut loc nici un fel de revitalizare a insulelor. Într-adevăr, anul 1867 nu

a însemnat o revenire după criza economică care lovise arhipelagul Bahamas. Căpitanul lui „Flying J“ n-avea nici un chef să acosteze acolo. Văzuse destule stafii în Sud, suficiente pentru toată viaţa.

N-ar fi fost nevoit să oprească în insule dacă nu s-ar fi apropiat furtuna. Plănuise să acosteze cât mai repede la New Orleans. Acolo ar fi putut obţine cel mai bun preţ şi el avea mare nevoie de bani ca să se poată întoarce în Texas.

Amintirile legate de Texas i-au învăpăiat sângele. Şi-a amintit de spaţiile întinse unde putea respira în voie şi unde putea să-şi trăiască viaţa aşa cum îi plăcea lui. A ales Texasul în locul Sudului cu multă vreme în urmă, cu toate că aprecia frumuseţea calmă a celui din urmă. Dar acum un bărbat nu putea să trăiască în Sud — cel puţin nu în condiţiile actuale. Singurul lucru care-i rămânea de făcut era să facă foame, hrănindu-se cu visele pe jumătate uitate. Texasul era viitorul. Texasul era locul unde un bărbat putea clădi un imperiu, putea face avere. Acolo putea instaura propriile lui legi. Căpitanul iubea marea, dar Texasul era precum oceanul: vast, fără sfârşit, mereu schimbător, punându-te mereu la încercare. Texasul era pământul gras în care are să-şi înfigă adânc rădăcinile.

— Ce dracu...? — începu să înjure încet, întors brusc la realitate.

Ceva, era ceva în ocean, exact în calea navei, dar nu vedea prea bine despre ce era vorba. Concentrându-se, putu cu greu să desluşească o formă.

— Căpitane? Căpitane Jake? — nu-i cumva o sirenă? — vocea aspră sună straniu, sunetele părând absorbite de zorii întunecaţi de culoarea argintului vechi, străpuns, uneori, de fulgere şi zguduite de tunete bubuitoare.

Marinarii îşi întrerupseră munca. Urmă un moment de tăcere mormântală. Se auzea doar scârţâitul lemnăriei. Toţi

marinarii stăteau cu ochii aţintiţi spre zână, spre frumoasa fată aflată în apele oceanului.

Pe fundalul întunecat şi opac al apei, trupul, de un alb strălucitor, înconjurat de un păr lung de culoarea aurului roşu le părea marinarilor de-a dreptul ireal. Poate erau prea obosiţi de greutăţile călătoriei. Urmăreau, cu gura căscată apariţia aceea care se apropia din ce în ce mai mult.

Vraja a fost ruptă de un bătrân care întrebă:

— E... E moartă?

— Vom vedea.

Răspunsul sec fu urmat de câteva ordine scurte. Căpitanul trimise peste bord doi marinari şi ordonă încetinirea la maximum a vitezei navei.

Încă o dată se lăsă o tăcere grea.

Bărbaţii priveau îngrijoraţi cerul apoi se uitau din nou la apa aceea care purta pe undele ei strania arătare. Furtuna care se apropia şi care acoperea acum soarele era un rău suficient de mare. Fiinţa asta venită din mare, ce le stătea în drum, reînvie în mintea lor toate superstiţiile.

Cei doi marinari innotară repede spre forma aceea. Ajunşi aproape se apropiară cu grijă, călcând apa. Au observat că fata (pentru că era o fată) se agăţase cu mâinile de o vâslă grea de lemn, care ţinea uşor la suprafaţă trupul ei atât de svelt. Se întrebau cum de ajunsese fata în apele oceanului, cu o singură vâslă care să-i asigure supravieţuirea. Era pentru prima dată că vedeau o fiinţă atât de frumoasă şi atât de aproape de moarte.

Unul din marinari o desprinse cu grijă de vâslă, asigurându-se că are capul deasupra apei şi începu să înnoate cu ea spre navă. Celălalt, cu un zâmbet strâmb, a luat vâsla, gândindu-se că niciodată n-a avut parte de noroc. Dar cine ştie, poate norocul lui e că n-a atins de loc femeia, care cu siguranţă că aparţinea spiritelor mării. Oare or să

renunțe ele atât de ușor la o asemenea pradă? Privi cerul întunecat, gândindu-se că poate le-a venit sfârșitul. Oare oceanul are să-i înghită ca să-și poată lua prada din mâinile lor?

Ajunse la navă înaintea camaradului său, care, având de transportat o sarcină atât de delicată, înnotase încet, cu grijă, și așteptase ca nava să ajungă lângă el. Agățat de capătul scării de funie, marinarul cu vâsla mai privi încă o dată spre prietenul său ce scotea frumusețea aceea tânără din apele oceanului. Apa i se scurgea de pe trup dezvelindu-i minunatele curburi. La vederea lor, corpul i s-a crispat. S-a încruntat în sinea lui și a început să urce neîndemânatic scara, având imprimată pentru totdeauna în minte acea minunată imagine. Celălalt marinar săltă cu multă grijă pe umerii lui puternici trupul tinerei femei și-și urmă tovarășul în sus, pe scară.

În clipa în care cei doi au ajuns sus cu povara lor, începu și furtuna. Cei de pe navă abia dacă băgară de seamă furia naturii, fiind preocupați doar de tânăra prea puțin înveșmântată care a fost întinsă cu grijă la picioarele căpitanului. Păreau fascinați cu toții de ridicarea și coborârea ușoară, abia sesizabilă, a pieptului ei, ale cărui mișcări erau subliniate de mătasea udă și diafană. Mai trăia încă. Alexandra părea să-și revină. Părul, de culoarea aurului roșcat, i-a alunecat de pe față și de pe trup, lăsând să se vadă ovalul perfect al feței și buzele care începeau să prindă culoare pe măsură ce revenea la viață. Într-un sfârșit, ochii aceia, tiviți cu gene lungi și negre, se deschiseră și se opriră asupra siluetelor neclare ce o înconjurau. Un oftat îi scăpă de pe buze.

Marinarii se îndepărtară repede, înspăimântați. Unul dintre ei mormăi:

— Păr roșu!...

Altul:

— Ochi verzi!

Şi un al treilea:

— Dumnezeu să ne apere!

În acea clipă simţiră şi impactul furtunii şi cel al frumuseţii pescuite din ocean. Priviră întrebător spre căpitan. Au să supravieţuiască oare dacă o păstrează la bord? Ea părea că le citeşte gândurile şi, apărându-se parcă, îşi acoperi trupul cu braţele. Mişcarea aceea l-a impresionat pe căpitan mai mult decât frica marinarilor şi, supărat, le ordonă să se întoarcă la posturi. Apoi se întoarse către bătrânul marinar ce o ridicase din valuri.

— Morley, ia-o şi du-o sub punte. Încui-o în cabina mea şi întoarce-te. Am nevoie de toate braţele ca să putem înfrunta furtuna.

Bătrânul dădu înţelegător din cap, apoi îngenunche lângă ea şi dădu s-o ridice. Fata, deşi speriată, îşi săltă încet capul şi, tremurând, se ridică în picioare. Era mult mai scundă decât cei doi bărbaţi.

— Eu — a tuşit ea — sunt în stare să...

Dar nu mai apucă să termine ce avea de spus, pentru că un val mare mătură violent puntea. Abia reuşi bătrânul s-o prindă şi s-o ducă în siguranţă sub punte. Impactul cu valul fusese prea mult pentru slabele ei puteri, aşa că în drum spre cabina căpitanului îşi pierdu din nou cunoştinţa.

După ce a aşezat-o pe patul de scânduri, marinarul se opri o clipă s-o privească. Apoi, grăbit, smulse hainele ude de pe ea. Când îi văzu trupul complet gol, simţi că i se taie răsuflarea, că e gata să se sufoce. Era cel mai frumos trup de femeie pe care-l văzuse vreodată. O acoperi în grabă cu nişte pături uscate şi se întoarse alergând pe puntea măturată de furtună.

CAPITOLUL III

lexandra a fost trezită de un zgomot. Mintea începu să i se limpezească şi încetul cu încetul îşi aduse aminte de coşmarul oribil din timpul furtunii. Închisă în cabină, era convinsă, în clipa în care nava se prăbuşea de pe creasta giganticelor valuri, că va muri şi îi era rău, mai rău ca niciodată. Acum se simţea slăbită, dar mulţumită, de mişcarea calmă, legănată a corabiei. Începu să privească în jur şi, dintr-o dată i se tăie respiraţia. Observase că în cabină se mai afla un bărbat. Acesta, îmbrăcat în nişte haine rupte şi decolorate de apa mării, o privea cu o impertinenţă rece.

Alexandra nu-şi putea desprinde privirile îngrozite de pe faţa lui. Teroarea ce o cuprinse îi paraliză orice mişcare. Ochii lui îi studiau faţa centimetru cu centimetru, apoi se mutară mai jos, evaluând fiecare linie a trupului ei. Sub privirile lui de pirat în faţa prăzii, simţi cum un val de ruşine i se ridică de la piept spre gât pentru ca apoi să-i explodeze pe obraji într-o roşeaţă vie. Îşi dădu seama că păturile alunecaseră de pe coapse, lăsând-o complet dezgolită.

Furioasă, trase înapoi cuvertura şi se înveli până deasupra umerilor, fără să-şi mute privirile de la bărbatul insolent ce stătea în faţa ei într-o poziţie neglijentă. Mai avea şi obrăznicia să-şi arate dantura albă într-un zâmbet larg.

— Cum îndrăzneşti, vocea ei răsună nesigură în liniştea cabinei.

— Ce să îndrăznesc? — tonul lui era uşor batjocoritor, pe măsura privirilor.

Alexandra clipi de câteva ori, încercând să înţeleagă ce spunea. Vorbele păreau că ies din gâtlej încet, chiar leneş. Şi-a dat seama că bărbatul din faţa ei era sudist, un sudist

adevărat, probabil un confederat. Până atunci nu mai întâlnise un asemenea om, aşa că începu să-l studieze atent.

Era atât de înalt, încât aproape atingea tavanul jos al cabinei, şi foarte bine clădit. Nu-şi putea aminti să fi văzut vreodată nişte umeri atât de largi. Hainele îmbrăcate neglijent pe trupul lui puternic, aşa decolorate de mare cum erau, abia dacă ascundeau forţa uriaşă a muşchilor săi. Cel mai mult o intrigă faţa lui, de culoarea bronzului bătut de vânturi ce contrasta puternic cu părul blond, decolorat de soare, şi cu ochii albaştri. La coada ochilor se puteau zări nişte riduri fine, dovadă a traiului în plin soare. Putea oare să spere că e un gentleman; trăsăturile lui, parcă în unghiuri ascuţite, îi sugerau o cutezanţă calculată.

— Cum îndrăzneşti? — a întrebat-o el de data asta, pe un ton sarcastic.

— Oh! — i-a scăpat ei involuntar.

S-a înroşit din nou. Era la fel de rea ca şi el. Numai bine crescută nu părea după felul în care-l studia.

— Ei bine, şobolănaşul meu murat — a început el, în timp ce se apropia de ea.

Ochii ei verzi căpătară culoarea adâncurilor în timp ce se strecura între cuverturile patului, acoperindu-se până sub bărbie.

— Pentru tine nu sunt nimic. Şi mai ales nu sunt şobolan!

— Deci, doamna are un spirit înflăcărat pe măsura văpăilor ce le arunca părul ei.

— Cred..., cred că ar trebui să pleci, a spus ea, încercând să fie cât putea de convingătoare.

— Să plec? Unde? Eu sunt căpitanul. Asta e corabia mea — a pus-o el în temă, prezentându-i camera cu un gest larg.

— Atunci... atunci e mai bine să plec eu, a spus ea încet, căutându-şi hainele cu privirea. Dar nu văzu nimic

de genul acesta şi, întorcându-şi jenată privirea spre căpitan, observă că el continua s-o studieze atent.

— De la bun început nu prea aveai multe pe tine, şi mai erau şi ude, aşa că...

Alexandra roşi din nou, atât de intens, încât se părea că pielea şi părul aveau aceeaşi culoare.

— N-ai... N-ai... — nu-şi putu termina propoziţia.

Căpitanul zâmbi răutăcios, lăsând-o să-şi închipuie ce era mai rău.

— Am nevoie de ceva haine. Trebuie să existe ceva pe vas.

— Da' de ce trebuie să acoperi cu haine un asemenea trupuşor?

— Termină odată! Nu-ţi permit să mă tratezi în felul ăsta. Nu-ţi permit să-mi vorbeşti pe tonul ăsta.

El îşi ridică o sprânceană a batjocură şi rânji sardonic:

— Crezi că poţi alege, drăguţă?

Fata oftă involuntar, simţindu-se dintr-o dată epuizată. Camera începu să plutească cu ea, şi faţa-i deveni din ce în ce mai palidă. L-a auzit parcă murmurând ceva. Îşi pierdu din nou cunoştinţa...

De data asta au trezit-o vocile.

Glasurile ajungeau până la ea. Erau nişte marinari care discutau între ei în faţa cabinei.

— Încă se mai află aici.

— Da, dar e încuiată în cabina căpitanului.

— N-are să renunţe la ea. Şi ea a provocat furtuna. Ea a adus toate necazurile pe capul nostru.

— Da'i al naibii de frumoasă!

— N-are a face! Norocul ne-a părăsit pentru că ea se află aici, cu noi.

— Ce-i gălăgia asta? — vocea căpitanului răsună ca o bubuitură prin uşa închisă.

Marinarii începură să mormăie ca pentru sine şi o şterseră cât putură de repede.

Cheia se răsuci în broască şi Alexandra se trezi fixând hipnotizată uşa care începuse să se deschidă încet. Trupul masiv al căpitanului umplu pentru o clipă cadrul uşii, iar, apoi, în spatele lui, se ivi, cu o tavă în mână, marinarul cel bătrân. Acesta îi zâmbi cu căldură şi aşeză tava pe o măsuţă. Apoi se îndreptă surâzând spre ea şi-i spuse:

— Domnişoară, pe mine mă cheamă Morley. Aţi fost al naibii de bolnavă şi acum trebuie să mâncaţi ca să vă înzdrăveniţi. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, spuneţi-i bătrânului Morley.

Alexandra înclină capul aprobator. Când mirosul de mâncare îi ajunse la nări simţi cum o roade stomacul. Doamne ce foame îi era!

Privindu-i mâinile ce ţineau strâns păturile şi văzându-i faţa ce se făcea din ce în ce mai stacojie, Morley se întoarse spre căpitan şi-i spuse:

— Are nevoie de haine. Trebuie să se îmbrace cu ceva, căpitane.

Căpitanul bodogăni, dar se întoarse să caute ceva potrivit în cufărul lui. Până la urmă scoase la iveală o cămaşă fină, lucrată de mână şi i-o aruncă bătrânului, care, zâmbi pe sub mustaţă şi i-o oferi, galant, fetei.

Mulţumindu-i cu un zâmbet, Alexandra luă cămaşa, şi se adresă celor doi privind stânjenită în jur:

— Domnilor, dacă nu vă deranjează...

Bătrânul se întoarse cu spatele cât se poate de repede, dar căpitanul continuă s-o privească cu un interes amuzant. Morley tuşi semnificativ, mişcându-se în acelaşi timp înspre căpitan care, în sfârşit, mai de voie mai de nevoie, se întoarse şi el cu spatele. Alexandra îmbrăcă repede cămaşa lungă până la genunchi, îi suflecă mânecile şi începu să-şi încheie nasturii în mare grabă.

Căpitanul se reîntoarse spre ea, continuând s-o studieze în vreme ce Morley îşi făcea de lucru cu mâncarea, cu intenţia s-o ajute cât putea pe frumoasa doamnă. Dar căpitanul îl concedie repede cu un gest scurt. Morley plecă

nu prea încântat, dar nu înainte de-a zâmbi încurajator spre fată.

Curând uşa se închise, lăsându-i singuri şi căpitanul îşi concentră întreaga atenţie asupra ei.

— Ai face mai bine să mănânci cât încă mai e caldă.

Foamea fiind mai mare decât frica, se hotărî să părăsească locul sigur din vârful patului şi-şi trecu picioarele peste marginea priciului, conştientă că le expune mai mult de jumătate privirilor cercetătoare. Oftă din nou, dorind cu disperare să aibă mai multe haine cu care să-şi acopere trupul de ochii acestui bărbat. Dar, în privinţa asta nu era nimic de făcut, şi mai trebuia să şi mănânce. Traversă camera cu paşi nesiguri ţinându-se de orice îi era la îndemână. Ajunse la scaun şi se aşeză cu grijă. Mirosea delicios. Începu să mănânce din supa gustoasă de fructe de mare, uitând cu totul de prezenţa căpitanului. Curând simţi că prinde din nou puteri şi, după un post atât de lung, continuă să mănânce cu poftă. Dar binefăcătorul ei, dacă aşa era într-adevăr, nu era o persoană ce suporta să fie ignorată, aşa că, nu după multă vreme, vocea lui sfâşie tăcerea. Ridicându-şi privirea, Alexandra îşi dădu seama că în acest timp căpitanul îşi schimbase locul şi că acum se afla mult mai aproape de ea. Văzând expresia întrebătoare de pe faţa lui, îşi dădu seama că acesta o întrebase ceva. Se opri din mâncat.

— Îmi pare rău. N-am auzit.

— Cum te numeşti? a murmurat el cu o voce joasă dar autoritară. Alexandra a îngheţat. Asta era întrebarea care o îngrozea. Nimeni nu trebuia să-i cunoască adevărata identitate. Nu putea să se încreadă în nimeni, pentru că, dacă rudele ei aflau unde este ar omorâ-o sau, mai rău, ar mărita-o cu Stan Lewis.

Îşi ridică privirile spre ochii albaştrii şi limpezi ai căpitanului şi hotărî că-i poate spune măcar diminutivul...

— Poţi să-mi spui Alex.

— Alex! chicoti el înfundat — ăsta nu-i nume de femeie, nici măcar pentru o yankee. Da' pobabil că yankeii îşi botează femeile cu nume de bărbaţi pentru că nu ştiu care-i diferenţa.

Furia o înnecă. Ochii ei verzi începură să arunce flăcări şi-şi zvârli părul pe spate precum coama unui cal. Dacă el ar fi cunoscut-o cât de cât ar fi recunoscut semnele unei mânii nestăvilite care era gata să se descarce în capul lui, dar el n-o cunoştea şi nu ştia cum reacţionează o femeie din Nord. O doamnă din Sud şi-ar fi ţinut în frâu mânia arborând un zâmbet dulce, dar ar fi făcut în aşa fel încât să-l facă să plătească mai târziu pentru vorbele aruncate. Dacă era necesar, chiar şi pe o alee dosnică. Dar Alexandra nu-şi ţinuse niciodată mânia în frâu, aşa că o lăsă să se reverse asupra lui cu toată energia.

Luând în mână castronul cu mâncare îl aruncă cu toată puterea spre el. Spre spaima ei, căpitanul evită cu uşurinţă lovitura. Atunci se aruncă asupra lui şi începu să-l lovească cu pumnii în piept. O vreme, îndârjindu-se să-l distrugă, nu observă că loviturile ei nu-l afectau în nici un fel. Când, în sfârşit, cuprinsă de confuzie îl privi, căpitanul îi făcu cu ochiul.

Era prea mult. Începu să arunce în el cu tot ce-i pica sub mână. Rând pe rând, bărbatul le prindea încercând să evite devastarea totală a cabinei sale. Pe măsură ce se apropia de ea, Alexandra începu să nu mai aibă muniţie aşa că sfârşi prin a-l privi doar plină de arţag, gâfâind din cauza efortului.

Căpitanul îi prinse încheieturile şi spuse blând:

— Nu vreau să-ţi fac nici un rău, Alex — şi continuă să se apropie de ea.

Amintirea vie a scenei disperate pe care o trăise, ameninţată de celălalt căpitan, Sully, o făcu să dea înapoi, şi să caute un mijloc de scăpare.

— Ce ţi-au făcut de au reuşit să te înspăimânte atât de tare?

Într-adevăr căpitanul nu-şi cunoştea omul. Auzind cuvântul spaimă, bărbia Alexandrei se ridică şi ochii începură să-i strălucească amenințători, iar disperarea de mai 'nainte dispăru.

— Nu sunt înspăimântată — a spus ea, moale, sunetele ieşindu-i cu greu printre dinţi — şi n-am să permit să fiu tratată fără respect.

Zâmbind, el îşi luă un scaun şi se aşeză în faţa ei.

— N-am vrut să mă port urât cu tine, Alex. Eşti oaspetele meu atâta vreme cât te afli pe acest vapor şi eşti sub protecţia mea.

Dar, pe neaşteptate Alexandra simţi că i se moaie picioarele. Schiţă o mişcare, de parcă ar fi vrut să se îndrepte spre pat. Căpitanul era aşezat între ea şi locul unde s-ar fi putut întinde, şi ea voia să se asigure că nu-i va face nici un rău când va încerca să ajungă acolo. El o urmări cu privirea, şi când trecu pe lângă el, o atinse cu blândeţe. Nu încercă s-o oprească. Fata se mişcă în grabă şi se aşeză pe pat învelindu-se în pături ca să se încălzească şi să se apere de privirile lui.

— Cinstit vorbind, în momentul de faţă nu pot să-ţi acord atât atenţie câtă aş vrea, dar probabil că vom avea grijă de asta mai târziu.

Auzindu-l, Alexandra se încruntă şi-şi îndepărtă de pe faţă părul cu o mişcare hotărâtă şi orgolioasă în acelaşi timp.

— Tot ceea ce vreau să ştiu este cum dracu' ai ajuns în Atlantic agăţată de o vâslă. Cred că-ţi dai seama că ţi-am salvat viaţa. Întotdeauna am crezut că o asemenea faptă este răsplătită cu o recompensă deosebită.

Fata îl privi gânditoare, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva râde de ea. Nu putea fi sigură.

— Apreciez foarte mult faptul că m-ai scos din ocean. Îmi pare rău că nu ţi-am mulţumit cum se cuvine până acum. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat. Bineînţeles că ar trebui să-ţi ofer bani, dar... Îşi muşcă buzele amintindu-şi că nimeni nu trbuia să ştie cine este sau ce poziţie socială are.

— Se pare că viaţa ta nu valorează cine ştie ce, sau poate faptul că te-am salvat nu înseamnă prea mare lucru? Râdea de ea, dar, în acelaşi timp încerca să mai afle câte ceva.

— N-ai dreptate, ambele sunt valoroase, dar nu am nimic ce să-ţi ofer — îi răspunse fata întorcându-şi spre el privirea limpede.

După ce ezită o clipă, parcă vrăjit, căpitanul îi spuse:

— Aici greşeşti. Chiar dacă n-ai nici un fel de avere, ai o grămadă de lucruri de oferit, numai să vrei.

Alexandrei i-au trebuit câteva clipe ca să priceapă ce vroise să spună. Se roşi toată şi începu să privească speriată în jur.

— Nu te porţi respectuos cu mine, i-a spus ea, nefericită.

— Dimpotrivă, iubită doamnă, te-am tratat cu mult mai mult respect decât am făcut-o cu alte femei pe care le-am găsit la mine în pat. Dar s-ar putea ca astăzi să fiu prea obosit să pot să-ţi apreciez farmecele. Poate altă dată.

— Te rog, trebuie neapărat să ajung la New Orleans, l-a rugat ea, implorându-l din priviri.

— Termină! s-a răstit el, privind-o cu ochi reci ca gheaţa. Nu ţi se potrivesc privirile astea sfioase. Lasă-le pe seama experţilor: a doamnelor din Sud. Cu mine e mai bine să joci cu cărţile pe faţă.

— Trebuie să ajung la New Orleans.

— Ai bani să-ţi plăteşti călătoria?

Pierduse deja tot ce putuse lua cu ea de la New York. Hainele ei frumoase, banii — toate rămăseseră pe goeletă. Nu putea risca să ia legătura cu banca ca să facă rost de

bani, deoarece Stan Lewis ar fi aflat unde este şi ar fi venit imediat, iar ea nu avea nici o posibilitate să se apere. Nu. Nu avea nici haine, nici bani. Dacă se gândea bine, era pentru prima oară că depindea de cineva, şi ura din tot sufletul sentimentul pe care i-l dădea această situaţie.

— Tu ai un nume? l-a întrebat după o clipă de ezitare.

— Jake.

— Căpitanul Jake?

— Eu sunt căpitanul, dar numele meu este Jake. Nu mai trebuie să-i adaugi o altă codiţă, i-a ordonat el aspru.

În clipa aceea avu o vagă idee cât de aprig cum ar putea fi el la mânie şi îşi dori să nu ajungă s-o vadă îndreptată împotriva ei. Ştia că şi ea avea o fire plină de temperament, dar avea presentimentul că, în comparaţie cu a lui, ar fi adus mai mult a blândeţe.

— Să-mi spui pe nume, s-a grăbit el să îndulcească lucrurile.

Scrutându-i chipul, Alexandra observă că în ochii lui lucea o lumină caldă pe care n-a prea înţeles-o, dar care i-a făcut stomacul ghem, iar picioarele grele şi lipsite de putere. Întorcându-se spre el, şopti:

— Jake.

— N-am auzit.

— Jake, a repetat ea cu voce tare, privindu-l fix în ochii lui pătrunzători şi albaştri, în timp ce în ochii ei jucau luminiţe stranii. El rămase un moment tăcut şi când vorbi din nou, avea vocea uşor răguşită:

— Ce făceai în Atlantic şi cine eşti?

Ca să câştige puţin timp, înghiţi în sec şi-i răspunse:

— Trebuie să-ţi cer să-mi dai voie să nu-ţi spun cine sunt, cel puţin pentru moment. Cu siguranţă că pentru tine n-are nici o importanţă însă pentru mine este ceva vital, e o problemă de viaţă şi de moarte.

Vorbele ei sunau atât de sincer şi deschis încât, fără să vrea, ridicând surprins din sprâncene, hotărî:

— Bine. Păstrează-ţi secretele. Vrei să mergi la New Orleans. Ştii unde eşti acum?

Alexandra negă din cap.

— Din nefericire suntem în insulele Bahamas, aşa că...

— Insulele Bahamas! Dar...

— Suntem în Bahamas aşa că înclin să cred că destinaţia ta iniţială ar fi putut fi New Orleans. Furtuna asta nu numai că ne-a împins departe de ruta noastră, dar a şi făcut o grămadă de stricăciuni vasului meu. Aşa că, una peste alta, se pare că nu e o zi prea norocoasă pentru nici unul din noi.

Ea a dat aprobator din cap apoi brusc, privindu-l, a adăugat:

— Marinarii...

— Da?

— Fără să vreau i-am auzit discutând. Cred că eu sunt vinovată pentru toate necazurile voastre. N-ai să-i laşi... şi o sudoare rece îi scăldă trupul.

Privind-o atent, el o întrebă:

— Ţi-e rece?

— Nu.

— Sunt superstiţioşi când e vorba de femei la bord, mai ales pe un vas ca ăsta. Dar n-o să îndrăznească să se atingă de tine. Eşti în siguranţă, cel puţin pentru moment, a adăugat el, rânjind răutăcios.

Deşi nu avea nici un motiv concret, Alexandra nu se simţea atât de liniştită pe cât ar fi trebuit. Nu mai avusese de-a face cu vreun bărbat de genul celui din faţa ei. Părea atât de sălbatic, de nestăpânit.

— Mulţumesc pentru minunatele tale încurajări, i-a spus ea înţepată.

— Că veni vorba, ai avut noroc că te-am pescuit.

— Chiar? Începusem să cred că ar fi fost mai bine pentru mine să fi rămas în apă.

— Să nu mai spui asta nici în glumă. De fapt am câţiva prieteni din timpul războiului, în fine, n-are importanţă. Am

trimis deja după alimente şi după un mijloc de transport care să ne ducă până la o fermă din apropiere.

Îl privi surprinsă şi apoi aruncă o privire circulară cabinei. Deci n-are să fie nevoită să stea aici. Răsuflă uşurată.

— Nu mi-am dat seama că te deranjează atât de mult condiţiile de cazare.

Alexandra dădu din mână încercând să-l întrerupă:

— Nu, nu-i asta. Mă bucur doar c-am să simt iar uscatul sub picioare.

— Ştiu ce vrei să spui, îi răspunse el cu un rânjet silit. Prietenul meu are o soră, cam de vârsta ta. Sunt sigur că va fi fericită să te ajute să ieşi din situaţia asta neplăcută.

Alexandra i-a zâmbit pentru prima oară: un zâmbet fericit, plin de recunoştinţă, ameţitor de frumos şi de dulce, un zâmbet ce i-a tăiat căpitanului respiraţia. După o secundă, acesta se ridică grăbit şi îi întoarse spatele.

— Mai am de lucru, a spus el morocănos. Vreau să rămâi în cabină. Voi încuia uşa. Când soseşte trăsura plecăm la plantaţie.

Apoi ieşi grăbit fără să mai adauge ceva.

CAPITOLUL IV

Când cheia se întoarse din nou în broască era aproape seară. Jake intră grăbit în cameră, părând destul de mulţumit de sine, şi se apropie cu paşi mari de tânăra palidă de pe prici ce stătea acoperită cu pături până sub bărbie.

— Grăbeşte-te! Mai repede, draga mea. Trebuie să plecăm.

— Dar n-am cum să plec de aici. N-am cu ce să mă îmbrac.

— Nu ştiu ce-aş putea face... Decât să te înfăşor într-o pătură şi să te car în braţe. De acord?

Auzindu-l, îl privi îngrozită, în timp ce-şi imagina cum are să-şi facă intrarea în reşedinţa pretenţioasă de pe plantaţie. Încercând să-şi închipuie scena, cu ea pe post de pachet în braţele căpitanului, aproape că ţipă:

— Niciodată.

— Atitudinea ta este de-a dreptul groaznică, draga mea, având în vedere situaţia in care te afli — şi continuă, destul de vesel, să cotrobăiască prin cufăr. Până la urmă dădu peste o pătură mare de lână în culori ţipătoare.

— Cred că asta este exact ce ne trebuie, spuse Jake, îndreptându-se spre ea.

— Nu te apropia de mine cu obiectul ăla! — ţipă fata şi aproape sări de pe prici.

Dar el se mişca mult prea repede în comparaţie cu ea, aşa că o înfăşură strâns în pătură înainte ca fata să mai aibă timp să protesteze. Ochii verzi s-au deschis largi şi l-a privit plini de reproşuri, dar el abia dacă s-a strâmbat niţel.

— Probabil că asta este cea mai sigură modalitate de a te ţine — îi explica Jake în timp ce, aşezat pe un scaun, o ţinea în braţe.

— Cum poţi să te porţi cu mine în felul ăsta?

— Ştii, cred că a-i fi chiar drăguţă dacă am reuşi să te curăţăm niţel. Ar trebui să te vezi. Ce privelişte! Am auzit de multe ori spunându-se că mulţi bărbaţi îşi găsesc comoara în ocean — încheie el aproape gânditor, apoi se apleacă şi o sărută pe vârful nasului.

Fata începu să se strâmbe dezgustată, ceea ce îl făcu să izbucnească în râs.

— Draga mea, trebuie să-ţi mai mărturisesc că m-ai convins că nu eşti o doamnă din Sud.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta!

— Hai să ne păstrăm părerile pentru altă dată. Acum trebuie să plecăm. Suntem aşteptaţi.

— Cum mă poţi duce undeva în halul ăsta?

Cu un zâmbet uşor fluturându-i pe faţă, căpitanul se ridică şi, se îndreptă spre uşă cu fata în braţe.

— Te-aş duce oriunde, indiferent cum arăţi, Alex.

Bâjbâi căutând ivărul. Morley le ţinu uşa. Jake şi prizoniera lui reuşi până la urmă să părăsească încăperea.

— Fă ceva cu cuşeta asta, Morley. Au apucat-o nărădăile şi a lăsat-o vraişte. Nu-ţi vine să crezi că a avut atâta putere.

— Ai dreptate, căpitane. E adevărat că nu arată prea bine. Şi vezi dacă poţi rezolva să aibă cineva grijă de ea, îi răspunse Morley pe un ton serios, pentru ca apoi să zâmbească încurajator spre fată.

— Cu siguranţă că vor avea grijă de ea. Acolo e Caroline.

— Ar fi fost mai bine să găseşti pe altcineva, mormăi bătrânul în barbă în timp ce intra în cabina căpitanului.

— Mereu îşi bagă nasul în treburile altora, bodogăni Jake. Urcară pe punte.

De la furtună, Alexandra nu mai simţise aerul rece şi curat şi nu mai văzuse uscatul. Era tare bine. Se bucura că scăpase din măruntaiele vasului.

Pe când străbătea puntea, toţi marinarii îi urmăreau într-o tăcere de rău augur, care o făcu să se cutremure, amintindu-i de intensitatea urii din vorbele pe care le auzise fără să vrea, şi se întrebă dacă era într-adevăr în siguranţă.

— Nu ţi-e frig? întrebă Jake.

— Nu. Nu... Eşti sigur de oamenii tăi?

— Au ordinele lor. Cu mine eşti în siguranţă.

Dând neîncrezătoare din cap se cuibări în braţele lui puternice. Fără să ştie de ce, în braţele lui se simţea

într-adevăr în siguranţă. Când au ajuns la scara de frânghie, observă o bărcuţă care se legăna pe valuri, aşteptându-i. Aplecându-se peste balustradă, căpitanul făcu semn marinarului care stătea în picioare în barcă, privind în sus, spre ei, Jake îi spuse:

— Să nu-ţi fie frică, Alex. Distanţa nu e chiar atât de mare pe cât pare.

Înainte ca ea să-şi dea seama la ce se referă, îi dădu drumul în braţele celui din barcă. A ajuns acolo fără să fi păţit ceva. Îl urmări cum coboară sprinten pe scară. În sfârşit sări şi el în barcă.

— Nu-i aşa că n-a fost chiar atât de rău, draga mea?

Fata era prea furioasă ca să-i poată răspunde, aşa că-şi întoarse faţa, scrutând orizontul.

— Priveşte apa, Alex. Ai mai văzut vreodată o apă atât de curată, atât de frumoasă?

Bosumflată privi apele calme, paşnice care reflectau ultimele luciri ale soarelui ce se scufunda în adâncuri şi zâmbi, înţelegându-i gândul. Totul în jur era frumos. Furia ei dispăru la fel de repede cum venise.

— Arată de parcă ar fi la fel de transparentă tot timpul.

— Poate că aşa şi este.

Nu peste multă vreme s-au apropiat de ţărm. Jake sări în apa puţin adâncă şi o ridică încă o dată de parcă n-ar fi cântărit nimic. Pe plajă îi aştepta pe trăsură. Era condusă de un vizitiu în vârstă ce-i aştepta stând liniştit pe capră. Când s-au apropiat, acesta coborî în tăcere şi-i ajută să se urce. Curând, înaintau de-a lungul drumului prăfuit.

În interiorul trăsurii era destul de răcoare şi cam întuneric şi avură impresia că sunt izolaţi într-o lume a lor. Alexandra întrerupse tăcerea:

— Corabia... Corabia ta s-a stricat rău?

— Destul de rău, ce-i drept.

— Cât crezi că vor dura reparaţiile?

— Destul.

— Zău Jake, cât crezi că vom sta aici?

— Probabil că mult prea mult.

Nu mai încercă să lege o conversaţie. Răspunsurile lui scurte şi seci îi zădărniciră orice avânt.

Pe când au ajuns la destinaţie se lăsase deja noaptea, aşa că n-a zărit decât o imagine vagă a insulei verzi, luxuriante, îmbibată cu mirosuri şi sunete stranii ce veneau parcă din toate direcţiile. Nu semăna cu nimic din ce cunoscuse înainte, dar nu avea impresia că noul mediu îi era ostil. Oare are să fie, în sfârşit, în siguranţă?

Vizitiul a oprit trăsura în faţa unei clădiri mari şi întunecate. Jake a coborât şi s-a aplecat s-o ia în braţe. Ea ezită o clipă, încercând chiar să-l respingă. Cum are să fie primită? Cum ar putea fi primită în starea în care era?

Jake, însă, nu putea fi hotărât să renunţe o dată ce luase o hotărâre, aşa că o smulse din trăsură fără menajamente şi o luă în braţe. În timp ce se îndreptau către clădire, îi şopti la ureche:

— N-am să dau voie nimănui să-ţi facă vreun rău, Alex. Nu uita că eşti sub protecţia mea.

Fata se cuibări din nou la căldura pieptului lui şi-şi făcu curaj să înfrunte cele ce urmau.

Se aştepta la orice, dar nu la femeia aceea frumoasă care ieşise de pe verandă alergând spre Jake.

— Jake. Jake, iubitule, în sfârşit.

Femeia se opri brusc, la câţiva paşi de ei, nefiind în stare să înţeleagă ce căra Jake în braţe. Ochii ei negri s-au înnourat iar buzele ei pline şi senzuale s-au strâns a reproş.

— Ai spus că aduci pe cineva, da în nici un caz nu m-am aşteptat...

— Hai, Caroline, lasă-mă în pace până mă îngrijesc de ea. Apoi am să-ţi explic. Dar dacă mai spui o vorbă n-am să mai scot un cuvânt.

Caroline tăcu brusc şi-i urmă aproape alergând ca să poată ţine pasul.

Alexandra îşi ascunse faţa în cămaşa lui Jake, jenată şi nedumerită în acelaşi timp. Dar ăsta a fost numai începutul. În timp ce urcau scara, din umbra verandei a mai apărut o faţă. Acest nou personaj ţinea în mână un pahar cu picior.

— Jake, bătrâne, îmi pare bine că te văd. Îmi pare rău că ai probleme dar mă bucur că te-ai întors. Ce naiba! — exclamă el în momentul în care dădu cu ochii de povara pe care o purta în braţe prietenul său.

— Ţine-ţi gura, Hayward, sau Jake n-are să ne dea nici o explicaţie, l-a oprit Caroline cu voce blândă.

Au intrat cu toţii grăbiţi în holul casei. Privind în susul scărilor. Jake a întrebat:

— Aţi pregătit totul, aşa cum v-am cerut?

— Bineînţeles Jake, iubitule; i-a spus Caroline cu o voce mieroasă.

— Bine. Atunci am să am eu însumi grijă de toate.

— Poftim?! a exclamat Caroline mai degrabă supărată decât şocată.

Urcând treptele două câte două, Jake le-a aruncat peste umăr:

— Mai bine pregăteşte-mi ceva de băut pe când am să cobor.

Găsind uşa pe care o căuta, o dădu de perete şi intră într-o cameră spaţioasă, bogat mobilată. O negresă mare stătea aşezată într-un scaun balansoar.

— Bună, Leona, o salută Jake cu familiaritate.

— Ie-te! E chiar domnu' Jake în persoană. Îs nerăbdătoare să-ţi văd secretul, spuse ea, zâmbindu-i subţire în timp ce încerca s-o vadă mai bine pe Alexandra. Matale ţi-au plăcut întotdeauna secretele. Lasă, lasă, că ştiu eu.

— Am nevoie de ajutorul tău. Surpriza asta am pescuit-o de-a dreptul din ocean şi e ceva cu totul deosebit.

Negresa se uită chiorâş la Alexandra şi ochii ei deveniră parcă şi mai mari.

— Ai scos din ocean. Dară nu creatură a mării, aşa că nu, domnu' Jake? l-a întrebat ea îngrijorată.

— Nu, Doamne fereşte, o linişti el puţin amuzat, apoi o puse pe Alexandra în picioare şi o despachetă.

În clipa în care vălul de aur roşu al părului fetei se revărsă în valuri, iar ochii ei verzi şi reci o măsurară atent, Leona nu-şi putu stăpâni un strigăt uşor.

— Nu văzut culoarea asta — a exclamat ea, nevenindu-şi să-şi creadă ochilor. Asta-i nu creatură adevărată, asta sigur. Mai bine du înapoi de unde ai adus domnu' Jake.

— Acum, te rog... a început Alexandra. Am căzut în ocean. Jake mi-a salvat viaţa. Asta-i tot. Sunt perfect normală, sau cel puţin am să fiu dacă ceea ce văd eu acolo e o baie.

Întrebarea indirectă păru să-i reamintească Leonei de obligaţiile ei.

— Asta aşa şi musai că tare trebuie la tine. Unde hainele tale, copilu? Asta cămaşă bărbătească! — Întorcându-şi ochii spre Jake, i-a aruncat acestuia o privire prevestitoare de furtună.

Jake şi-a deschis larg braţele şi începu să păşească de- andărătelea.

— Nu-i vina mea, Leona. Nu-s eu de vină. Dacă rezolvi tu problema aşa cum trebuie, am să fiu foarte mulţumit.

— Mata mai bine plecat. Noi facem treabă de femei aici.

Acestea fiind zise, Jake fu dat afară şi Leona se întoarse spre Alexandra.

— Faină vedere, n-am ce zice, copilu. Acu' treci în baie să văd ce haine găsesc. Eşti mai înaltă decât don'şoara Caroline, aşa că dau drumul la vro rochie.

Alexandra intră în cadă recunoscătoare, bucurându-se de căldura apei ce i se învolbura în jurul coapselor şi a sânilor.

— Am să port cu plăcere orice poţi găsi, a spus ea.

— O doamnă nu coboară cu rochie prea scurtă, să fie clar, indiferent că yankee.

La asta nu se putea răspunde, aşa că Alexandra a început să-şi frece pielea până o înroşi şi începu din nou să arate sănătoasă. Apoi îşi spălă părul de apa de mare, până când străluci din nou. Când ieşi din baie, se simţi din nou ea însăşi, cu excepţia slăbiciunii datorată răului de mare şi a răcelii apei ce-i pătrunsese până în măduva oaselor.

— Gata, într-un minut, scumpo. Cu siguranţă că arăţi mai bine. Înainte arătai ca un şobolan înnecat. Asta e una din rochiile de toată ziua ale don'şoarei Caroline, dar nu ştiut la ce ne aşteptăm. Om găsi mai încolo ceva mai bun.

— E în regulă. Nu-mi trebuie prea multe.

Amândouă au continuat să lucreze în tăcere câtăva vreme. Alexandra şi-a uscat părul în timp ce Leona îi potrivea rochia de un verde pal. Fata a fost tare mulţumită. Rochia avea un croi şi o culoare ce i se potriveau foarte bine. Şi-a dat seama că voia foarte mult să arate bine. Femeia de la parter arăta minunat şi se părea că-l cunoaşte foarte bine pe Jake. Dintr-un anumit motiv, lucrul acesta părea să nu-i placă de loc.

Într-un sfârşit Leona rupse tăcerea, ridicându-se în picioare şi anunţând-o:

— Asta-i gata, aşa că te îmbrăcăm cu ea, copilu.

S-a găsit şi nişte lenjerie moale de bumbac. Nu erau la fel de elegante ca acelea de mătase cu care era obişnuită, dar erau comode şi utile. Se simţea recunoscătoare că avea cu ce să se îmbrace. Leona o ajută; o conduse în faţa unei oglinzi în care se vedea întreagă. Alexandra s-a dat înapoi, puţin surprinsă să se vadă îmbrăcată în haine care se mulau moi de-a lungul formelor. Întotdeauna la New York purtase rochii cu guler înalt, făcute din mătase grea. Rochia asta, însă, era făcută din pânză subţire din bumbac, şi avea un decolteu generos care îi scotea în relief rotunjimile sânilor.

Totodată, părul ei, încă umed, ce se învolbura în bucle nedisciplinate până pe coapse, îi dădea un aer senzual pe care nu şi-l mai observase până atunci. Contrastul era încă şi mai puternic deoarece avea o piele albă şi bine întinsă pe oase, iar ochii ei, de un verde luminos, păreau mai mari în lumina palidă din încăpere. Una peste alta, era încântătoare.

— Eşti o frumuseţe. Nu-i de mirare că domnu' Jake dă ţie atâta atenţie, a remarcat Leona, ce stătea în spatele ei. Da' să nu uiţi, copilu, că e omu Carolinei şi ea n-are să lase pe nimeni între ea şi omu ei.

Alexandra s-a întors brusc pe călcâie ca s-o privească mai îndeaproape pe femeie, dar faţa ei era golită de orice expresie.

— Eu... eu... abia dacă-l cunosc şi nu m-am gândit să-l cunosc mai bine. Pentru mine e un străin care mi-a făcut un bine.

Leona o ascultă numai cu jumătate de ureche şi se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă jos, scumpo.

— Mulţumesc. Ai fost foarte bună cu mine.

Cu aceste cuvinte, Alexandra părăsi camera urmată de femeia mai vârstnică.

CAPITOLUL V

Îndreptându-se spre camera de unde se auzeau voci şi râsete, Alexandra ajunse la încăperea de lângă holul principal şi se opri în cadrul uşii, privindu-i pe cei ce se aflau înăuntru. Jake stătea sprijinit de cămin. Îşi schimbase hainele şi acum aducea mai degrabă cu un gentleman din Sud decât cu căpitanul de corabie pe

care îl cunoscuse ea, dar senzaţia aceea de energie încătuşată sugerând un arc de oţel bine comprimat mai persista încă.

De data asta îşi privi cu atenţie gazdele. Jake îi numise Hayward şi Caroline. Amândoi erau frumoşi, cu ochii negrii, la fel ca părul întunecat, mătăsos. Calmul pe care îl degajau cei doi contrasta flagrant cu sentimentul de nelinişte intensă pe care i-o dădea prezenţa lui Jake.

Alexandra îşi întrerupse brusc meditaţia în clipa în care ceilalţi îşi dădură seama de prezenţa ei, şi, îndreptându-şi privirile spre ea au scrutat-o cu multă atenţie. Ea le zâmbi şi păşi în lumina caldă ce scălda încăperea. Hayward o însoţi curtenitor până la sofaua de lângă foc şi o invită să se aşeze lângă Caroline. Ea zâmbi din nou, recunoscătoare, apoi se aşeză lângă fermecătoarea ei gazdă.

Expresia de pe chipul celor trei care îşi aţintiseră privirea asupra ei o făcea să se simtă tot mai stânjenită. Jake era evident mulţumit de transformarea ei, ca şi Hayward, de altfel. Doar expresia de pe faţa Carolinei se înăsprise, parcă neplăcut surprinsă, dar totul nu dură decât o străfulgerare de-o clipă, după care figura acesteia redeveni agreabilă.

— Alex, i se adresă Jake, întrerupându-i gândurile. Cred că n-ai mai fost atât de tăcută de când ai avut rău de mare.

— Mi-e teamă că nu m-am obişnuit să simt pământul sub picioare, i-a răspuns ea zâmbind.

Şi în clipa în care privirile lor se încrucişară se simţi din nou cuprinsă de o slăbiciune pe care nu o înţelegea; îi venea să se urască pentru asta. Ochii lui sunt prea albaştri, prea pătrunzători, se gândi ea furioasă, întorcându-şi privirile ca să studieze flăcările din cămin.

— Alex, dă-mi voie să te prezint acestor prieteni dragi mie. Acesta este Hayward Graves şi sora lui, Caroline.

— Încântată, spuse Alexandra cu multă drăgălăşenie, şi vă mulţumesc pentru ospitalitatea dumneavoastră atât de generoasă.

— Cu plăcere, i-a răspuns Caroline, abordând un zâmbet îngheţat.

— Ne face multă plăcere să vă fim de folos, a adăugat şi Hayward, susţinându-i privirea mai multă vreme, cu ochii lui căprui, plini de căldură.

— Pe pupila mea v-o pot prezenta doar ca Alex, a continuat Jake.

— Pupila ta?

Întrebarea ţâşni mult prea repede de pe buzele Carolinei.

— Se pare că ăsta e felul în care trebuie să mă gândesc la ea.

— Ce vrei să spui, bătrâne?

Hayward se apleacă spre el, curios.

— Le-am promis o poveste, Alex. Deci?

Fata îşi privi mâinile, apoi ridicându-şi ochii verzi şi limpezi spre el rosti inocent şi dulce:

— Zău, Jake, ştii foarte bine că orice ai spune tu este mai mult decât ştiu eu însămi.

Apoi, întorcându-se spre gazde, a continuat:

— Nu-mi amintesc nimic.

Jake a izbucnit în râs şi s-a grăbit s-o susţină:

— Asta-i situaţia, dragii mei. Nu-şi mai aminteşte nimic. Aşa că, dacă am salvat-o trebuie s-o duc la destinaţie. Da, Alex?

Ochii ei începură să scânteie ştrengăreşte în lumina flăcărilor când îl privi din nou pe Jake.

— Da, Jake. Vedeţi, a spus ea, întorcându-se spre Hayward, Jake m-a pescuit pur şi simplu din apele oceanului.

— Şi ceea ce pescuiesc, păstrez pentru mine, cel puţin aşa spune proverbul, murmură Jake pentru sine, dar destul de tare ca şi ceilalţi să audă.

— Am fost într-o situaţie disperată, până în clipa în care m-a ajutat Jake. Acum şi voi doi, care aţi fost atât de buni cu mine. Nu pot să vă mulţumesc pe cât simt c-ar trebui s-o fac.

— Ne pare bine că te putem ajuta, draga mea, a spus Caroline. O poveste atât de înspăimântătoare. Probabil că arătai jalnic când te-a găsit Jake.

Râzând înveselit, Jake îi răspunse:

— De data asta ai perfectă dreptate, Caroline.

Alexandra se înroşi toată şi se întoarse cu spatele spre Jake.

— Şi cum ţi-ai amintit numele de Alex? — continuă Hayward. Nu mi se pare de loc potrivit pentru tine.

— Se pare că este singurul cuvânt pe care mi-l amintesc, a zâmbit ea.

— A! Probabil că e numele logodnicului, sau al soţului tău?! interveni Caroline plină de speranţă, aruncând o ocheadă rapidă spre Jake, care, impasibil îşi termina paharul.

— De ce? E o idee interesantă, deşi, nu cred să fie vorba de asta.

— Dar nu eşti sigură?

— Nu.

— Ia stai! — spuse Hayward, de parcă i-ar fi venit o idee. Poate să fie forma prescurtată a unui alt nume. Alexandra simţi că înţepeneşte. Ceilalţi aşteptau atenţi, privindu-l pe Hayward cum îşi muncea mintea cu tot felul de nume.

— L-am găsit. Alex — Alexandra! Da, da. Ăsta e un nume care ţi se potriveşte ca o mănuşă.

Sub privirea lui ce strălucea de bucurie, fata simţi că păleşte, şi că sângele îi năvăleşte iar în obraji, făcându-i să semene cu petalele unui trandafir.

— Aşa e, Alex? — întrebă Jake fără să-şi ia ochii de la ea...

Nu îndrăzni să-l privească în ochi, aşa că începu să studieze podeaua cu un aer preocupat.

— Nu ştiu, nu-mi amintesc.

— Bine, bine. Îţi spunem aşa cum vrei tu, Alex, spuse Caroline, de parcă pentru ea subiectul era închis. Era evident că, de obicei se afla în centrul atenţiei, şi acest lucru se referea neapărat şi la Jake.

Alexandra ridică brusc privirea spre ea, dar, înainte să poată spune ceva, Hayward continuă:

— Eu am să-ţi spun Alexandra. Nici un alt nume nu ţi s-ar potrivi mai bine.

— Alex e perfect, dar poţi să-mi spui şi Alexandra, dacă asta îţi face plăcere, domnule Graves.

— Spune-mi Hayward, altfel ai să mă întristezi foarte tare.

Alexandra începu să râdă pentru prima oară şi toţi ochii se aţintiră fermecaţi spre faţa ei ce se lumină brusc.

— Sigur că nu vreau să te întristez Hayward, mai ales că tu şi Caroline aţi făcut deja atât de multe pentru mine.

— Nu atât de multe pe cât ne-ar place, declară el solemn.

— Fratele meu e atât de stăruitor! spuse Caroline, încercând să-şi ascundă sarcasmul. Ar ajuta pe oricine şi oricând. Nu-i aşa Jake?

— Fără îndoială, Caroline. Fără îndoială. Are o inimă foarte largă.

Râzând acru, Caroline continuă:

— Călăreşti, Alex?

— Da, adică nu... nu sunt sigură.

— Noi ne dăm in vânt după călărie şi ieşim întotdeauna când Jake e aici. Poate vom ieşi şi mâine. Nu se ştie cât stă pe aici, aşa că trebuie să folosim acest prilej!

— Nu fă planuri pentru mine, Caroline, rosti Jake. Corabia e destul de rău lovită şi va trebui să fiu acolo aproape tot timpul.

— Trebuie să-ţi găseşti timp şi pentru vechii tăi prieteni, spuse Caroline îmbufnată.

Fiind anunţaţi că masa e gata, conversaţia se întrerupse în acest punct. Hayward se grăbi să-i ofere braţul Alexandrei, în timp ce Caroline îl luă în primire pe Jake.

În drum spre sufragerie, Alexandra studie interiorul casei cu mai multă atenţie. Deşi era generos mobilată, semnele unei uşoare degradări se vedeau pretutindeni. Puţin dezamăgită, începu să se întrebe care era de fapt adevărata situaţie a averii familiei Graves. Ştia că plantaţiile din Bahamas, înfiinţate de englezi în timpul ultimei guvernări Tory, nu prosperaseră, aşa cum se preconizase, dar se pare că situaţia era chiar mai rea decât îşi închipuise.

Conduşi spre sufrageria somptuoasă, se aşezară la o masă lungă, cu Caroline şi Hayward la cele două capete, iar ea şi Jake, la mijloc, faţă în faţă. Alexandra admiră pe rând argintăria, porţelanurile şi cristalurile, dar sentimentul de decădere n-a părăsit-o nici aici.

Masa a fost delicioasă, vinul superb, iar anturajul teribil de amuzant. Singurele momente în care s-a simţit puţin stânjenită au fost acelea în care Jake o privea cu intensitate, încercând parcă să scormonească în adâncul fiinţei ei, să găsească răspuns la toate întrebările nerostite ce-l frământau. Cel mai mult însă o indispunea sentimentul ciudat, cu totul neobişnuit pe care îl avea în ceea ce-l privea pe acest bărbat îndatoritor şi arogant în acelaşi timp. Era ceva de neînţeles, mai ales dacă îşi amintea prin câte trecuse în ultima vreme, datorită bărbaţilor.

După cină s-au reîntors în salon. Alexandra s-a aşezat într-un scaun confortabil şi căldura camerei, masa delicioasă şi vinul începură să-şi facă efectul asupra corpului ei

epuizat. Abia dacă mai era în stare să urmărească conversația. Până la urmă, incapabilă să-şi mai țină ochii deschişi, ațipi.

Se trezi brusc, înroşindu-se toată de jenă, abia în clipa în care îşi dădu seama că cineva îi vorbeşte.

— Cred că doamna e complet epuizată. Nu-i de loc de mirare, spunea Hayward cu indulgență, zâmbindu-i.

— Îmi pare foarte rău că nu sunt o companie prea agreabilă în astă seară, spuse ea cu regret, dar a fost într-adevăr o zi foarte obositoare.

— Dar binețeles, cum de nu m-am gândit, exclamă Caroline, ridicându-se în picioare. Am s-o conduc pe Alex în camera ei şi să mă retrag şi eu. Voi bărbații mai puteți rămâne să discutați, dar noi femeile, avem nevoie de odihnă pentru a fi frumoase, nu-i aşa Alex?

— Într-adevăr! — a fost repede de acord Alexandra şi se ridică în picioare.

Bărbații se ridicară şi ei. Hayward, aplecat peste mâna Alexandrei, i-o atinse uşor cu buzele.

— Consideră, te rog, că eşti la tine acasă, şi asta oricâtă vreme ai să vrei.

Alexandra zâmbi, gândindu-se că gesturile şi atitudinea lui se potriveau cu imaginea gentlemanului din Sud pe care şi-o formase cu ani în urmă, doar din auzite.

— Mulțumesc, Hayward, dar n-am să vă impun prezența mea pentru multă vreme.

— Te rog, e o onoare!

Jake se îndreptă şi el spre ea. Alexandra îşi întoarse privirile spre el, magnetizată.

— Somn uşor! îi spuse el grijuliu. Nu te scula prea devreme. Ai toată ziua la dispoziție.

— Oh, Jake, vorbeşti de parcă ai fi tutorele ei. N-am crezut niciodată c-am să te aud vorbind astfel, îl tachină Caroline.

Jake râse vesel, fără să bage în seamă înțepătura.

— Noapte bună, spuse Alexandra. Mulţumesc pentru bunătatea ce o arătaţi faţă de mine, o străină.

Caroline o zori pe Alexandra de-a lungul coridorului şi apoi în sus pe scări, până la ea în cameră, de parcă ar fi vrut s-o îndepărteze de Jake şi Hayward.

— Asta e camera ta, Alex. Te superi dacă intru ca să discutăm puţin?

Obosită, dar ştiind că nu-şi poate refuza gazda, Alexandra o invită să intre.

S-au aşezat lângă şemineul în care flăcările jucăuşe făceau să se nască umbre stranii pe pereţii încăperii.

— Îţi place camera? o întrebă Caroline.

— Oh, da, totul e perfect. Mulţumesc.

— Mă intrigă foarte mult povestea ta. Bineînţeles, nu eşti din Sud. Cel puţin atâta lucru am reuşit să-l observăm, datorită accentului tău.

— Da.

— Sunt multe nave care navighează în jurul insulelor Bahamas. Acum nu mai ancorează aici atât de multe ca în timpul războiului aşa că e destul de uşor să iei urma celor aflate în port, mai ales aici pe insula New Providance.

— Da, probabil aşa stau lucrurile, întări Alexandra, pe jumătate adormită.

— Uite, de exemplu, acum înainte de furtună o singură goeletă a fost ancorată la docuri.

— Da?

— Mi se pare că se numeşte „The Charlotte“, spuse Caroline, cu toate simţurile la pândă.

Capul Alexandrei, gata-gata să-i cadă în piept, s-a înălţat brusc. Oboseala o părăsi auzind numele goeletei căpitanului Sully. Dacă observase sau nu interesul pe care îl trezise povestea ei, Caroline nu s-a trădat în nici un fel. Ea continuă imperturbabilă:

— Am vorbit cu căpitanul.

— Ai vorbit cu căpitanul de pe „The Charlotte"?

Caroline aprobă, dând din cap. Ochii îi scânteiau în clar-obscurul încăperii.

— Da, e o veche cunoştinţă, ne ştim de câţiva ani buni. Mi-a spus cât de fericit a fost că a reuşit să ajungă în port înainte să înceapă furtuna. Din păcate, Jake n-a avut norocul ăsta.

— Din păcate, a spus Alexandra aproape mecanic, în vreme ce rotiţele din mintea ei zbârnâiau.

— M-am gândit că te-ar putea interesa. Poate trebuie să ajungi undeva mai repede decât te poate duce Jake. Dacă vrei, vorbesc eu cu căpitanul.

— Oh, nu! Nu! Pentru început vreau să mă odihnesc puţin. Încă nu mă simt în stare să călătoresc.

— Bineînţeles, draga mea. Cât timp doreşti. Noi vom fi încântaţi să ne fii oaspete. Poate o să începi să-ţi aminteşti câte ceva.

— Sper şi eu.

— Poate vrei să vorbeşti cu căpitanul de pe „The Charlotte". Poate te ajută el să-ţi aminteşti cine eşti. De fapt, asta a fost singura goeletă care a acostat aici înaintea furtunii şi probabil că tot cam pe atunci ai căzut şi tu în mare.

— N-aş vrea să-l deranjez.

— Nici un deranj. De fapt, am să-l invit la cină mâine seară, doar suntem cunoştinţe vechi, şi ai să poţi discuta cu el. Poate vom afla cu toţii lucruri interesante, nu crezi? a întrebat Caroline, cu o aparentă inocenţă în voce.

Alexandra aruncă rapid o privire în jurul ei, de parcă s-ar fi aşteptat să apară de undeva un răspuns salvator, dar se pare că nu se putea face nimic ca să scape de neplăcuta confruntare pregătită de Caroline.

— Într-adevăr, aşa cum ai spus, s-ar putea să aflăm cu toţii câte ceva interesant.

— Excelent. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, a încheiat Caroline, ridicându-se în picioare şi îndreptându-se spre uşă.

Alexandra o conduse până la uşă, încercând să nu arate cât au impresionat-o cuvintele femeii, şi cât o înspăimânta întâlnirea cu acel căpitan Sully.

— Şi, Alex — relua Caroline chiar în clipa în care trecea pragul încăperii.

— Da?

— Din moment ce Jake e atât de ocupat, ar fi mai bine ca mâine dimineaţă să te odihneşti. Sunt convinsă că ai nevoie de mult repaos. La călărie putem merge altă dată.

— Da, da, ar fi tare bine. Noapte bună.

— Noapte bună şi somn uşor.

CAPITOLUL VI

— Don'şoară Alexandra! Don'şoară Alexandra!

Leona trase draperiile şi lăsă soarele fierbinte de după amiază să inunde camera . În primul moment Alex nu-şi aminti ce era cu patul larg şi moale, încadrat de perdele bogate şi nici cu dormitorul acela în care o negresă se mişca domol încoace şi încolo. Încet, încet, îşi aminti totul, inclusiv problemele, necazurile şi ororile care se abătuseră, atât de multe, asupra ei în ultimele zile, dar în clipa în care se ridică în capul oaselor le înlătură hotărâtă din minte. Nu mai dormise atât de bine dinainte de moartea lui Olaf. Se simţea înviorată, gata să înfrunte oricâte greutăţi numai să-şi ţină cuvântul faţă de vechiul ei prieten.

— Don'șoară Alexandra, dormirăți juma' din zi, o dojeni Leona. Îi drept că conașu' Jake a zis să nu te deranjăm orice-ar fi. Și, apoi, conașu' Hayward o zis să te trezim după prânz, să puteți merge să călăriți imediat ce sosește acasă. D-asta vă sculai. Că nu poți să mulțumești pe toți, totdeauna.

Cuvintele Leonei se revărsau ca un torent, în timp ce-i așeza în față tava cu micul dejun. Micul dejun în pat! Ce lux pentru Alexandra, după zilele din cabina goeletei!

— Nu știi cumva dacă domnul Jake e aici? întrebă Alexandra supărându-se pe ea însăși pentru interesul ce-l purta căpitanului.

Leona rânji atotștiutoare:

— Ăsta da bărbat, așa-i? Nici o fată nu-i poate rezista...

— Oh, nu! Doar că...

— Știu, scumpeteo, dar ia aminte că e omu don'șoarei Caroline atâta vreme cât e aici.

— Nu mă deranjează. Pe mine nu mă interesează — nu în felul ăsta. Aș fi fost bucuroasă să știu cum stă cu reparațiile.

— A plecat la corabie de cum s-a crăpat de ziuă. Mi-a părut că i-e de grabă s-o șteargă din Bahamas. Pot să-mi amintesc vremea când... da' mai bine te-am îmbrăca dacă ai terminat cu mâncatul.

Alexandrei i-ar fi plăcut ca Leona să-și continue vorba, dar și-a reprimat dorința de-a o chestiona în continuare.

— Asta e cea mai bună pe care am aranjat-o. N-am prea avut vreme. P-asta o purta don'șoara Caroline la călărie și-i drept că a văzut și zile mai bune, da' asta-i tot ce-am găsit. Am mai aranjat-o io, da-i nițel cam scurtă.

— E-n regulă, Leona. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

De fapt, Alexandra era convinsă că frumoasa Caroline alesese special un costum foarte demodat și care, pe

deasupra, să nu-i vină deloc bine, dar ştia că n-avea de ales şi că trebuia să-l poarte aşa cum era. S-a gândit cu jind la cuferele ei pline de haine frumoase, dar şi le-a alungat din minte, considerându-le pierdute pentru totdeauna. Totuşi, în cazul în care căpitanul Sully ar veni la cină, poate că îşi va putea recâştiga lucrurile. Se cutremură la gândul că s-ar afla din nou faţă-n faţă cu el sau c-ar trebui să-i ceară înapoi lucrurile. Cum ar reacţiona oare? Ce-ar fi dacă s-ar apuca să le spună că a luat-o de la New York. El ştia că ea are bani, dar atât. Alexandra răsuflă ceva mai uşurată: căpitnaul vasului „The Charlotte" n-ar fi putut s-o identifice.

După ce se îmbrăcă, se privi în oglinda cea mare. Croiala îi accentua formele, şi, privindu-se, îşi dădu seama că era o femeie în toată puterea cuvântului. Trăind izolată atâta vreme, nu se gândise la asta până ce Stan Lewis şi căpitanul Sully îi arătaseră, fără putinţă de tăgadă, că vedeau în ea o femeie, o femeie pe care o doreau.

— Acu-ţi fac o altă rochie, să ai ce purta la petrecere, domnişoară Alexandra, i-a întrerupt Leona gândurile.

Alexandra simţi că îngheaţă, amintindu-şi cuvintele Carolinei din seara precedentă. Totuşi, avea nevoie de cufere. Cum să le ia înapoi, dacă nu se întâlnea cu căpitanul Sully? Furia şi lipsurile îi dădură mai mult curaj. Dar, Doamne, cum a tratat-o când a fost în mâinile lui!

— Aştept cu nerăbdare petrecerea de diseară şi rochia promisă. Crezi că Hayward mă aşteaptă?

— Mă tem că da, scumpeteo. Ăsta abia aşteaptă să te vadă, a răspuns Leona.

Alexandra ieşi din cameră, mulţumită că gentlemanul o considera atrăgătoare. O preocupă interesul lui pentru ea. Înainte să aibă necazurile acelea cu Stan şi cu căpitanul Sully, interesul unui bărbat ar fi bucurat-o. Acum începuse să-i suspecteze pe toţi de depravare, de faptul că erau

manați numai de motive murdare. Oare ar fi atât de greu ca unui bărbat să-i placă o femeie numai pentru ca însăși și nu pentru averea sau trupul ei? Nu prea știa ce să mai creadă sau să gândească. Ar fi trebuit să-i urască pe toți, dar ceva ciudat se întâmplase cu ea în prezența lui Jake. Dar nu, n-ar trebui să se gândească la el. Va merge să călărească împreună cu Hayward și va încerca să îndepărteze toate gândurile astea, cel puțin pentru moment.

— Alexandra, exclamă Hayward bucuros, în clipa în care fata ajunse la picioarele scării.

Ochii lui căprui, aproape negri, străluceau de încântare.

— Arăți și mai frumoasă astăzi.

— Mulțumesc, i-a zâmbit ea. Bănuiesc că un somn bun, de o noapte întreagă, într-un pat atât de confortabil ar face minuni pentru oricine.

O conduse afară pe ușa principală. Alexandra a fost foarte impresionată văzând vegetația tropicală luxuriantă care acoperea insula, ținută în frâu numai de munca neobosită a grădinarilor. Insula avea o atmosferă caldă, ce te moleșea, contrastând puternic cu climatul New York-ului.

Hayward o conduse pe gazonul din fața casei unde un groom ținea de căpăstru cei doi cai pregătiți pentru călărie. Alexandra nu fusese niciodată într-un loc unde să mișune atâția negrii. O interesau foarte mult, dar încerca să-și țină curiozitatea în frâu.

— Am ales pentru tine iapa asta. E blândă, chiar dacă nu e o gloabă.

— Oh, e o frumusețe! Arată extraordinar.

— Una din pasiunile mele sunt caii și le dedic destul de mult timp.

Hayward încălecă și așteptă ca și Alexandra, ajutată de groom, să-și încalece iapa. După ce s-a așezat aranjându-și fustele, se îndepărtară la pas, până ce au intrat pe o potecă îngustă și plină de praf ce ducea în inima vegetației

luxuriante. Iapa Alexandrei părea ușor de condus. De fapt, și-ar fi dorit un animal mai rapid, cu mai mult nerv. Îi plăcea la nebunie să alerge călare pe un cal de rasă, cu vântul jucându-i în plete. Plimbarea asta, la pas, nu era prea amuzantă, dar nu putea s-o ia la galop; pe lângă faptul c-ar fi fost o mitocănie, cu siguranță că s-ar fi pierdut pe insulă. Omul de lângă ea părea integrat în mediul său, devenind și el o parte din ritmul lent, leneș al insulei. Orice ar fi făcut, orice ar fi simțit, n-ar fi explodat niciodată de bucurie sau de furie, ci ar fi rămas mereu egal cu el însuși. Probabil că nu avea prea mult nerv sau, dacă avea, se controla foarte bine. Era un bărbat foarte „bine", dar politețea lui îndatoritoare nu era de natură s-o impresioneze. Pur și simplu nu-i inspira nici un sentiment.

Își scutură capul, de parcă ar fi vrut să scape de gânduri ca să se poată bucura de frumusețea insulei și de plăcerea acestei plimbări călare. De unde acest interes bruse pentru bărbați? De ce începuse dintr-o dată să observe cum se mișcă, ce voci sau ce corp au... oh, da, corpul... Se pare că acest interes i se trezise pe „The Flying J", unde l-a văzut prima oară pe Jake, în picioare lângă ea, arătând atât de puternic, atât de masculin! Dar nu trebuie să se gândească la el. Nu putea avea încredere în el. O făcuse să simtă că propriul ei trup o trădează, de parcă ar fi comunicat direct cu el, fără ca mintea ei să-l mai poată controla.

— Ce părere ai Alexandra? a întrebat-o Hayward.

— Poftim? Alexandra aruncă o privire rapidă de jur-împrejur. Pierdută în propriile-i gânduri nu băgase de seamă că pătrunseseră adânc în inima vie a insulei. Acum văzu că Hayward o adusese într-o poiană cu iarbă moale, ca un covor. Ramurile copacilor se uneau deasupra capetelor lor, formând o boltă. În mijlocul poienii se răsfăța un lac mititel. Era un peisaj atât de perfect în frumusețea lui, încât nu-i venea să creadă că era adevărat. Până acum trăise doar în

New York și această abundentă revărsare de frumusețe naturală i se părea aproape ireală.

— Vai, Hayward, cât e de frumos! E minunat! — exclamă ea în timp ce bărbatul descălecă și se apropie ca s-o ajute să coboare.

— Îmi pare bine că-ți place. Este unul din locurile mele preferate.

— Cred și eu!

Lăsară caii și se îndreptară încet spre lac. Sunetele și miresmele insulei năvăleau spre ei din toate părțile. Se așezară pe mal. Hayward se așeză foarte aproape de ea, ceea ce o făcu să înțepenească.

Bărbatul încercă s-o liniștească.

— Nu te teme de mine, Alexandra. Nu știu cum a fost viața ta până la întâlnirea noastră, nici cum te-au tratat până acum bărbații, dar eu n-aș fi în stare să-ți fac vreun rău, te rog să mă crezi.

Vocea lui suna atât de sinceră, încât fata își întoarse privirea spre el dorind din tot sufletul să-l creadă. Și n-a putut să nu observe că el se pierdea cu totul când se afla în apropierea ei, de parcă n-ar mai fi existat nimic altceva în afară de ea. Acest lucru i-a dat o senzație ciudată, de putere, și începu să fie conștientă de propria ei feminitate. Și o femeie putea așadar să fie puternică, cu siguranță, se gândi ea, dar într-un mod diferit față de un bărbat. Un fior plăcut o străbătu când observă că Hayward o privește în continuare pierdut, vrăjit de prezența ei.

— Întotdeauna ai trăit aici, în Bahamas?

Cu un zâmbet deschis de băiețandru, el îi răspunse:

— Da, aici m-am născut. La fel și Caroline. Dar asta e cam tot ce avem noi doi în comun. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să părăsească insula, în timp ce eu sunt convins că m-aș simți pierdut oriunde altundeva. Singura perioadă în care n-ai fi putut-o mișca pe Caroline de aici a fost perioada războiului. Oh, dar tu ești din Nord...

— Da, aşa se pare, dar acum gata cu asta, spuse ea cu căldură, îndemnându-l să continue.

Hayward oftă.

— A fost cea mai cruntă perioadă şi am impresia că ea spera să dureze la nesfârşit. Vezi, Sudul a rezistat spărgând blocada, şi tot comerţul se făcea prin insulele Bahamas. A fost o perioadă grea în care insulele erau supravegheate de femei şi bărbaţi hotărâţi şi duri. Veneau aici să facă repede bani şi cei mai mulţi au reuşit. Bineînţeles că îi cheltuiau tot aşa de repede cum îi câştigau şi acest lucru ar fi trebuit să îmbogăţească insulele, căci banii erau cheltuiţi aici. Nici unul nu rămânea în Sud.

— Chiar aşa? îl încurajă Alexandra să vorbească.

Niciodată nu mai auzise latura asta a evenimentelor.

— Cred că şi eu am fost prins de vârtej, la fel de mult ca şi Caroline. Credeam că prosperitatea n-are să se mai termine, iar ea credea la fel în acele vremuri bune.

— Ce s-a întâmplat?

— Bineînţeles că războiul s-a terminat. După aceea aici a fost încă şi mai rău ca înainte. Oamenii au plecat, luând cu ei şi banii. Insularii n-au prea făcut mare brânză, sau i-or fi cheltuit. Aşa că, atunci când totul s-a terminat, nu ne-a prea rămas mare lucru.

— Îmi pare rău.

— Nu, a fost numai vina mea. Trebuia să mă gândesc la ce o să urmeze, dar niciodată nu m-am priceput la afaceri, ca toţi din familia mea de altfel. Vezi tu, strămoşii mei au fost britanici, şi au venit aici să-şi facă o plantaţie de bumbac, chiar în perioada în care rebelii au câştigat războiul de independenţă. De întemeiat au întemeiat-o însă. Au construit şi casa — ai văzut-o doar, dar restul, dintr-un motiv sau altul, s-a dus pe râpă. Toate marile plantaţii de bumbac au păţit la fel, şi nu numai cele de aici.

— Nu se poate face nimic?

— Nu. Supravieţuiesc doar, la fel ca noi. În timpul războiului am avut destui bani, dar am construit depozite în Nassau. Părea o investiţie bună. Aveam chiar şi o parte din hotelul Regina Victoria, cel mai mare şi, totodată, cel mai gol hotel din Bahamas. Acum nu-l mai putem vinde, nu mai putem scăpa de el. Pe deasupra am pierdut în uraganul din 1866 şi câteva depozite, de parcă pierderile războiului n-au fost pentru insule un dezastru îndeajuns de mare. Aşa că, draga mea Alexandra, deţin o plantaţie care nu produce, un conac care se ruinează, depozite goale şi o parte dintr-un hotel care imploră clienţii să-l viziteze.

— Îmi pare tare rău, şopti Alexandra, stânjenită de confesiunea lui sinceră.

Putea să înţeleagă că era nemulţumit de soarta lui, dar nu putea să fie de acord cu faptul că nu încerca să facă mai mult în viaţă.

— Nu, nu, a continuat el, fluturându-şi mâna de parcă ar fi vrut să alunge îngrijorarea. Suntem departe de a ne da bătuţi. Am speranţe că Bahamas va redeveni un nod important al transportului de marfă, şi, atunci când se va întâmpla, voi fi aici, gata de luptă.

— Şi ce-ai să faci între timp?

— Oh! a spus el nepăsător, întorcându-şi privirile spre ea. Ce-am făcut întotdeauna aici în Bahamas. Majoritatea goeletelor pe care ai să le vezi în apele astea sunt un fel de hiene.

— Poftim?

— Da. Şi eu am câteva. Manevrele necesare să treci printre insule sunt destul de diificile şi, drept urmare, multe nave eşuează. Hienele astea salvează ce pot şi sunt destul de bine plătite pentru asta.

— Aha! Alexandra se gândi că totul suna înfiorător.

— Asta este afacerea insulelor Bahamas şi ies bani buni de aici. De obicei conduc afacerea de pe ţărm. Câteodată

ies și eu pe mare dacă epava e interesantă sau promite un profit deosebit.

Fata nu-și putea crede urechilor auzind cât de nepăsător vorbea despre o asemenea afacere oribilă, pe care cu greu ai fi putut s-o consideri o ocupație onorabilă. Dar dacă, așa cum înțelesese, asta era singura afacere care-i ajuta să supraviețuiască, nu putea să-i condamne. Cu toate astea, ideea îi stârnea repulsie.

— Sper să nu-ți faci o părere proastă despre mine din cauza asta, da? reluă Hayward, parcă citindu-i gândurile.

Alexandra negă dând din cap, încercând totodată să-i zâmbească.

— Nu, nu, oamenii din insule trebuie să trăiască cumva.

— Așa-i! a aprobat-o el repede — și cineva trebuie să facă și treaba asta. Acum insularii sunt tare necăjiți că autoritățile vor să amplaseze mai multe lumini.

— Lumini?

— Da, lumini care să marcheze locurile periculoase pentru nave.

— Adică, le convine mai mult ca navele să eșueze decât să circule în siguranță?

— Mi-e teamă că da.

Aici făcu o pauză, apoi se apropie mai mult de ea.

— Ți-am spus toate astea cu un anumit scop. Fata simți cum instinctul o avertizează, încordându-i toți mușchii și toate simțurile, dar n-a făcut nici o mișcare și n-a scos nici un cuvânt.

— Alexandra, nu se poate să nu fi observat interesul pe care mi l-ai stârnit din clipa în care ne-am întâlnit.

Nedorind să audă restul, a încercat să nege, dând violent din cap.

— Ești atât de frumoasă încât abia pot crede că ești aievea. Și atât de bună, atât de dulce.

— Eu, eu...

— Nu, lasă-mă să continui te rog. Întotdeauna am visat la cineva ca tine, deși niciodată n-am sperat să existe cu adevărat o asemenea ființă și că aș putea s-o întâlnesc. Pe neașteptate, ai apărut tu, singură și fără amintiri. Nu mă interesează trecutul tău. Nu ți-ar plăcea să locuiești pentru totdeauna aici, în Bahamas?

— M-ai luat pe nepregătite Hayward, a spus ea, căutându-și cuvintele. Mă simt, bineînțeles, foarte onorată de ceea ce spui, dar e mult prea repede. Nu pot să spun nimic, nu știu...

— Mi-ajunge deocamdată. Mă bucur că nu mă respingi nici pe mine nici insula mea. Mi-e suficient că ai să ne dai timp să ne cunoaștem. Simt — și aici își duse mâna la inimă într-un gest teatral — că aparținem unul altuia.

Nu-i venea să-și creadă urechilor. Oare el chiar credea ce spune? Oare ce voia să spună de fapt? Doar nu se gândea la căsătorie? S-a îndrăgostit de ea? Atât de repede?

Nu încerc să te grăbesc, Alexandra, dar m-am temut c-o să mă părăsești înainte să avem timp să ne cunoaștem. În condiții normale nu ți-aș fi vorbit atât de repede. Mă înțelegi, nu-i așa, draga mea?

Acestea fiind zise, își încolăci mâinile în jurul taliei ei, luând-o în brațe. Aplecându-se, buzele lui flămânde le căutară pe ale ei. Surprinsă, Alexandra nu-i răspunse la sărut, nici măcar atunci când, cu buzele lipite de ale ei încercă s-o tragă mai aproape, cuprinzându-i sânii în căușul palmelor, încercând apoi să-i desfacă corsajul. În clipa aceea Alexandra își aduse aminte de alți bărbați și de alte locuri. Împingându-l cu putere, sări în picioare și o luă la fugă, îndepărtându-se de el. Nu-i zărise decât o clipă fața îmbujorată și surprinsă, dar i-a fost suficient să observe că era la fel ca a tuturor celorlalți. Nu putea avea încredere în el.

Hayward se grăbi s-o urmeze, dar ea ajunsese deja la cai.

— Alexandra, te rog! Îmi pare rău, nu te supăra pe mine, te rog. Eşti atât de frumoasă încât nu mă pot stăpâni.

Încă o dată simţi puterea ce emana din fiinţa ei. S-a întors spre el.

— Mă grăbeşti. Nu pot lua nici o hotărâre până nu ştiu cine sunt şi ce caut aici.

Văzându-i figura abătută, îşi dădu seama că vorbise prea tăios, aşa că şi-a mai îndulcit tonul şi i-a atins uşor mâneca. Hai să încercăm să ne cunoaştem cât sunt aici, Hayward, apoi vom mai sta de vorbă.

Auzind-o, faţa lui s-a luminat într-o clipă.

— Mulţumesc, Alexandra. Aş face orice pentru fericirea ta.

În timp ce o ajuta să se urce în şa, fata se gândea că un bărbat ca acesta îi displăcea la fel de mult ca şi firea rece şi calculată a lui Stan Lewis. Simţea instinctiv că nu-şi doreşte un bărbat pe care să-l poată conduce sau comanda, dar nici unul care să-i facă rău.

La întoarcere călăriră la fel de degajat ca la plecare, numai că acum Hayward fredona câte o melodie, îi arăta locuri interesante sau o plantă cu vreun nume ciudat, orice lucru ce ar fi putut stârni interesul frumoasei lui însoţitoare. Alexandra avea impresia că se poartă ca un şcolar. Îi plăcea totuşi pentru că era un tovarăş plăcut care voia să-i facă pe plac prin orice mijloc ce-i stătea la îndemână.

Pe când sosiră la plantaţie, soarele de după-amiază se stingea. Prima persoană pe care o întâlniră a fost Caroline care se îndrepta spre ei.

— Aţi avut o după-amiază plăcută? Când m-am trezit din somn Leona mi-a spus că aţi ieşit călare. Deci ştii să călăreşti, Alex?

— Oh, da, da, bineînţeles. Am avut o după-amiază foarte plăcută. Insula este magnifică. N-am mai văzut aşa ceva...

Caroline ridică din umeri:
— Dacă-ți plac insulele...
Hayward a râs.
— Niciodată nu te mulțumește nimic și nimeni, nu-i așa Caroline?
Ochii negri ai fetei s-au îngustat înainte ca să-i răspundă:
— N-ai dreptate, Hayward. Este cineva care mă poate face complet fericită — dacă vrea.
Alexandra s-a gândit imediat la Jake și la cuvintele Leonei, omu Carolinei. Deci Caroline voia ca Jake s-o ia de nevastă și s-o ducă cu el, departe de viața asta stearpă de pe insulă. Dar el ce voia oare?
— Îmi pare bine că voi doi vă simțiti bine împreună, a spus Caroline, ațintindu-și privirile spre ei. Știi, Alex, nu prea sunt tinere domnișoare pe insulă, oricum nu sunt potrivite pentru Hayward. El este destul de pretențios și, bineînțeles, cu toate că tu nu-ți aduci aminte prea multe lucruri, se vede că ai avut parte de o educație bună.
— Acum, Caroline... — a început Hayward.
— Oh, Hayward, este evident că voi doi vă aparțineți unul altuia, așa că n-are nici un rost s-o ascundeți, a spus Caroline, sigură pe ea.
Alexandra se înroși, neștiind cum să facă față unui asemenea atac frontal. „Ne împinge unul spre celălalt", și-a spus Alexandra nefericită, „dar de ce?"
— Caroline, ai făcut-o pe Alexandra să se simtă stânjenită. Trebuie să-i dai timp să ne înțeleagă și să ne cunoască felul de a fi. Nu este obișnuită cu felul tău de a spune tot ce-ți trece prin cap.
— Oh, îmi pare rău Alex. N-am spus asta decât pentru că aș dori ca toți ceilalți să fie la fel de fericiți ca mine și ca Jake, a rostit ea cu infatuare.
Alexandra a privit-o drept în ochi, simțindu-se dintr-o dată scârbită, apoi își întoarse privirile, întrebătoare de data asta, spre Hayward.

— Haide, Caroline, n-ar trebui să te grăbești să vorbești și în numele lui Jake. El e...

— Aiurea! E aici, nu-i așa? Asta dovedește ceea ce v-am spus eu. S-a întors pentru mine și de data asta ar trebui să fim fericiți, nu-i așa, Alex?

Alexandra a înghițit un nod, apoi a dat din cap.

— Da, într-adevăr. Mă bucur pentru tine și pentru Jake, Caroline.

— Mulțumesc, a răspuns Caroline, cu ochii aprinși.

— Caroline, dacă tu ești deja îmbrăcată pentru cină, n-ar trebui și Alexandra să se schimbe? întrebă Hayward, dornic să schimbe subiectul.

— Ah! Binențeles, și ar trebui să te grăbești. În curând vor sosi și ceilalți.

Încântată că scăpase de ei, Alexandra intră repede în casă, spunându-și că nu are nici o importanță, dacă, de fapt, Jake se întorsese aici pentru Caroline.

CAPITOLUL VII

lexandra a coborât magnifica scară plutind parcă pe valul de mătase moale al jupelor foșnitoare, învăluită în mireasma dulce a parfumului. Era sigură de frumusețea ei. Rochia pe care i-o făcuse Leona avea culoarea piersicii coapte, care îi punea în valoare minunatul ei păr auriu-roșcat. Își prinsese părul într-o coadă la spate, fără să-l împletească, lăsând doar să se întrevadă adevărata lui bogăție. Nu se simțise niciodată mai frumoasă, mai feminină decât se simțea acum.

Murmurul estompat al vocilor, purtat de briza plină de miresme îmbătătoare, venea dinspre veranda luminată

discret de lună. Se auzea cântecul greierilor, orăcăitul broaştelor şi zumzetul vag al insectelor. Alexandra se opri o clipă înainte de a păşi peste pragul încăperii.

Hayward i-a simţit prezenţa. Şi-a ridicat privirile, punând capăt unei conversaţii în care se antrenase cu un domn mai în vârstă.

Privind-o, inima începu să-i bată din ce în ce mai tare, asurzindu-l aproape. Era tot mai conştient că nimic nu se putea compara cu frumuseţea aceea uimitoare, ale căror contururi erau evidenţiate de lună. Alexandra rămăsese nepăsătoare, ca şi când s-ar fi simţit în largul ei în orice loc deoarece tot ce o înconjura era doar un fundal pentru frumuseţea ei ce iradia frumuseţe. Pielea ei albă scânteia parcă în lumina misterioasă, iar părul părea o flacără ce împrumutase culoarea rochiei moi, strânsă pe corp. Hayward nu mai avea decât un singur gând: să-şi îngroape faţa în căldura mângâietoare a pieptului ei plin şi tare. Niciodată nu mai dorise ceva cu atâta ardoare cum o dorea acum pe femeia asta, care stătea în picioare în faţa lui, fără să pară câtuşi de puţin interesată de bărbatul din faţa ei. Se apropie de ea, parcă visând, fără să-şi desprindă privirile de ţinta dorinţelor lui. O trase lângă el, ca să se poată îmbăta de gingăşia ei şi să-i simtă căldura corpului.

— Eşti o fiinţă deosebită, Alexandra. Mai frumoasă decât orice femeie pe care am văzut-o vreodată.

Alexandra abia dacă îl auzi. De îndată ce ochii i se obişnuiră cu semiobscuritatea, îl zărise pe Jake. Inima ei avu un fâlfâit ciudat care se transformă pe loc într-o durere ascuţită în clipa în care îşi dădu seama că, aplecată spre el, Caroline mai de nu-l atingea cu sânii ce erau gata să se reverse peste tăietura adâncă a decolteului. Caroline îşi doreşte cu ardoare iubirea lui Jake, îi trecu fulgerător prin minte Alexandrei şi se gândi că ea nu va face niciodată o asemenea paradă de nuri pentru a câştiga favorurile unui

bărbat. Desigur. Jake era obişnuit probabil cu femeile ce i se aruncau în braţe, treabă care i se părea absolut firească. Ei bine, pe ea n-are să aibă ocazia s-o vadă făcând aşa ceva. Era, totuşi, o doamnă din Nord, şi o Clarke în acelaşi timp. N-are să se târască în faţa nici unui bărbat — sub nici un motiv!

Jake simţi că Alexandra îl priveşte. În clipa în care îl zări pe Hayward atât de aproape de ea, simţi o nevoie irezistibilă să-l ia la palme. Furia bruscă ce-l cuprinsese îl făcu să strângă în mână paharul gata-gata să-l spargă. Se gândise la Alex toată ziua, şi amintirea trupului ei gingaş l-a durut mai mult decât nava avariată. La naiba, ce nu era în ordine? Nu i se mai întâmplase să întâlnească vreo femee pe care să n-o poată iubi şi părăsi, uitând-o complet. Şi uite! femeia asta pe care nici măcar n-o atinsese încă. Şi totuşi, era în stare să-şi reamintească pielea ei catifelată, sfârcurile ce s-ar întări la atingerea mâinilor şi buzelor lui; şi buzele ei ce l-ar pârjoli ca o flacără dulce şi flămândă.

Caroline a observat direcţia privirilor bărbatului pe care îl dorea mai mult decât orice altceva, numai pentru ea. Ascunzându-şi furia în spatele unui zâmbet rece, mormăi ceva în direcţia lui, în legătură cu rolul de gazdă, şi se îndreptă spre tânăra ei musafiră, mult mai frumoasă pentru ca acest lucru să nu-i aducă necazuri.

— Alex, a spus ea zâmbind reţinut, arăţi foarte drăguţă astă seară. Văd că rochia se potriveşte de minune.

— Da, mulţumesc mult, a răspuns în grabă Alexandra, hotărâtă să nu lase să se vadă ce simţise văzându-i împreună.

— Aş vrea să-ţi prezint şi ceilalţi oaspeţi, a spus Caroline, în timp ce o lua cu ea, fiind urmate îndeaproape de Hayward.

— Acesta e doctorul Elder. E un prieten vechi şi foarte drag, care practic ţine insula în viaţă cu o singură mână.

— Încântat, a spus gentlemenul mai vârstnic, grăbindu-se să sărute mâna noii venite.

— Îmi pare bine că v-am cunoscut, domnule. Sunteţi medic? a întrebat Alexandra şovăind, cu inima bătând mult mai repede. Oare acest om ar putea să le spună că, de fapt, nu-şi pierduse memoria?

— Da, răspunse în locul lui Caroline, uitându-se scrutător la Alexandra. Este singurul medic din insule, şi, cu toţii, nutrim un deosebit respect faţă de el, nu-i aşa, doctore Elder?

— Draga mea Caroline, tu n-ai un respect deosebit faţă de nimeni, cel puţin de când te-am adus pe lume, a răspuns el, chicotind vesel.

— N-o pot scoate la capăt cu dumneata! Poate are să te poată ajuta, Alex.

— Nu-i nici o grabă, draga mea, i-a spus Alexandrei de data asta, doctorul Elder. Caroline mi-a explicat că ţi-ai pierdut memoria. Nu se poate face nimic. Uneori memoria îşi revine, alteori, nu. Dar aş fi fericit dacă te-aş examina o dată, astfel încât să fim siguri că ăsta este singurul traumatism pe care l-ai suferit.

— Mulţumesc, murmură Alexandra şi continuă cu voce mai puternică. V-aş fi recunoscătoare dacă v-aţi ocupa de mine. Am să încerc să vin la dumneavoastră la cabinet peste câteva zile.

— Numai dacă şi când te simţi în stare. De obicei sunt la Nassau, dar dacă lipsesc, la cabinet se va şti unde sunt.

— Mulţumesc, a spus din nou Alexandra, observând privirea uşor dezamăgită a Carolinei.

Poate că aparent era îndatoritoare şi drăguţă, dar Alexandra simţea că vrea s-o rănească sau măcar s-o pună în situaţii neplăcute.

— Ce-i povestea asta cu pierderea de memorie?, explodă o voce în spatele Alexandrei.

La auzul ei, Alexandra se întoarse brusc pe călcâie, recunoscând-o în aceeaşi secundă. Căpitanul Sully se îndrepta spre ea, rânjind mulţumit văzând groaza ce o cuprinsese pe tânăra fată. Mintea ei începu să lucreze cu febrilitate căutând o cale de scăpare, dar nu reuşi să găsească nimic. Se hotărâse să-şi ceară înapoi cuferele şi avea de gând să facă aşa cum hotărâse.

— Căpitane Sully, n-ai cunoscut-o încă pe Alexandra, nu-i aşa? interveni Caroline nerăbdătoare.

Alexandra surprinse o privire maliţioasă în ochii ei. Ce încerca să-i facă femeia asta? Şi de ce? Părea hotărâtă să afle adevărul în legătură cu ea: prima dată doctorul, şi acum căpitanul Sully. Ei bine, n-are să se lase înspăimântată sau păcălită ca să le dezvăluie adevărul.

— Mă bucur să vă cunosc, Căpitane! Şi dumneata eşti tot un prieten de-al Carolinei din timpul războiului? Hayward mi-a explicat cât de mult vă plăcea să acostaţi aici.

Zâmbetul de pe faţa Căpitanului Sully păli treptat, pe măsură ce-şi dădea seama că Alexandra n-avea de gând să se lase intimidată chiar atât de uşor pe cât crezuse. A vrut s-o trădeze, să le spună tot ce ştia despre ea, dar nu-şi putea permite ca toţi aceşti oameni să ştie că fata căzuse peste paserele goeletei lui şi că el o lăsase acolo, pradă morţii.

Ce joc juca ea? La început, insistase să-i închirieze goeleta pentru o călătorie la New Orleans. Nu-şi dăduse nici un nume, dar se părea că avea o grămadă de bani. Acum pretindea că îşi pierduse memoria, dar observase că l-a recunoscut chiar în clipa în care îl văzuse. La început hotărâse că trebuie să fie vreo târfă de lux care fusese nevoită să fugă din New York. Şi văzând-o acum îmbrăcată în rochia aceea strânsă pe corp, supoziţiile sale s-au întărit. Căţeaua asta îşi voia înapoi cuferele!

— O târfă cu tarif ridicat avea nevoie de uneltele meseriei ei. Ei bine, are să i le dea, dar, bineînţeles, contra plată. O probă a talentelor ei, pe gratis, ăsta era preţul lui.

Jake o privi atent pe Alex, întrebându-se cum l-o fi cunoscut pe Sully, fiindcă era evident că se întâlniseră înainte. Nu-l putea suferi pe căpitan, pe care-l cunoscuse în timpul războiului. Dacă a căzut de pe goeleta lui Sully, atunci Jake ştia care a fost motivul. Dacă Sully i-a făcut vreun rău, are să-l omoare.

— Cred că e timpul să cinăm — a spus Caroline, oprindu-l pe Sully să răspundă. Vă rog să mă urmaţi în sufragerie.

Sufrageria arăta foarte drăguţă. Lumina lumânărilor nu lăsa să se vadă ruina şi decăderea casei. În centrul mesei era aşezat un aranjament floral foarte frumos, făcut cu flori tropicale extraordinare, de care Alexandra nu mai văzuse niciodată. Ar fi fost o seară perfectă dacă n-ar fi simţit că pierde frâiele. Hayward se comporta ca un căţeluş slugarnic; Sully era mârşav şi era sigură că ar fi făcut orice să-i facă rău; Caroline juca un joc răutăcios, de-a şoarecele şi pisica, dintr-un motiv pe care nu-l putea pricepe; iar Jake — Jake îi trezea emoţii pe care nu le putea nici înţelege, nici stăpâni.

Hayward era aşezat la un capăt al mesei, în vreme ce Caroline trona parcă în mijlocul unei curţi la celălalt. Îl plasase pe Jake în dreapta ei iar pe căpitanul Sully în stânga, în timp ce Hayward o aşezase pe Alexandra în dreapta lui şi pe doctor în stânga. Distanţa ce separa cele două grupuri de la aceeaşi masă părea că este mai mult decât o simplă problemă de spaţiu, fiindcă se vedea că frumoasa gazdă era hotărâtă să ignore pe toată lumea cu excepţia celor doi bărbaţi de lângă ea.

Pe măsură ce masa continua, Hayward, doctorul Elder şi Alexandra nu puteau să facă că nu observă petrecerea de la celălalt capăt al mesei. Pe măsură ce începu să curgă

vinul, Caroline bău tot mai mult, până ce ajunse într-o stare de euforie totală. Se apleca spre fiecare din cei doi vecini pe rând, expunându-şi farmecele până când sânii grei se revărsau aproape peste corsaj. Se comporta de parcă ar fi vrut să-i întărâte pe cei doi unul împotriva celuilalt, până ce aceştia ar fi dat frâu liber pasiunilor lor pentru ea şi geloziei violente a unuia faţă de celălalt. Se pare însă că în seara asta scenariul nu îi reuşi prea bine, dar asta nu făcu decât s-o întărâte.

Alexandra era sigură că ar fi fost în stare în orice clipă să se ridice, să se dezbrace şi să danseze pe masă. Cel puţin aşa le-ar fi câştigat atenţia cu siguranţă.

— Caroline, i s-a adresat Hayward într-un târziu, este o femeie care are nevoie de permanente asigurări că e dorită. În timpul războiului a avut un şir fără sfârşit de admiratori, dar de atunci...

— Eu... a început Alexandra, încercând să-şi mascheze stânjeneala.

— Nu, eu o înţeleg. Are nevoie de un soţ, un bărbat puternic — ca Jake. Ea îşi face planuri că o să se mărite cu el, dar...

— Bineînţeles că se va mărita cu el, Hayward, a spus Alexandra repede. Vezi doar cum îl fascinează prezenţa ei.

Atât Hayward cât şi doctorul Elder o priviră întrebător. Ei îl cunoşteau mult mai bine ca ea pe spărgătorul de blocadă şi ştiau că niciodată nu fusese credincios vreunei femei, iar căsătoria cu Caroline îl interesa încă şi mai puţin.

Hayward, doctorul Elder şi Alexandra s-au simţit jenaţi tot timpul cinei, destul de lungă, de altfel. Mâncarea era delicioasă, dar Alexandra nu era în stare să mănânce. Se simţea foarte abătută şi încerca să-şi ţină ochii în farfurie. Tot mai agitată, începea să devină conştientă de dorinţa violentă ce punea treptat stăpânire pe ea, deşi privirile ei le ocoleau pe ale celorlalţi. Simţea cum ceva se trezea în ea, ceva de care până acum habar nu avusese. Şi îşi dorea

să nu fi fost atât de bine-crescută sau atât de calculată şi rece tot timpul, sau să nu fi fost violată? Cum ar fi să se poată bucura de trupul dur şi gol al unui bărbat întins lângă al ei? Cum ar fi fost să poată uita totul cu excepţia momentului, al bărbatului — cu excepţia lui Jake.

Pe neaşteptate îşi dădu seama că privirea ei şi a lui Jake nu se desprindeau una de alta şi că din ochii lui ţâşnea o flacără tot atât de vie ca şi din a ei; o chemare mută şi puternică în acelaşi timp. Furioasă pe ea însăşi, roşi toată şi se forţă să-şi mute privirea oriunde în altă parte.

Cina luă sfârşit tocmai când se gândea că nu mai poate suporta spectacolul de la masă. Băuse ceva mai mult vin decât intenţionase. Era puţin ameţită în clipa în care Hayward o ajută să se ridice de la masă. Se trezi că se apleca mult înspre el înainte ca să-şi dea seama ce se întâmplă. Privirea ei se încrucişă cu privirea lui Jake. Acesta o privea cu o indiferenţă dispreţuitoare, după care o luă pe Caroline de mână şi o scoase afară pe uşa din faţă. Alexandra putea să audă râsul excitat al Carolinei care se lăsa condusă de Jake pe treptele de la verandă.

Căpitanul Sully se grăbi să-i ajungă din urmă.

— Hei, Jake, hai să împărţim prima, a strigat el.

Hayward o conduse pe Alexandra spre salonaş şi doctorul li se alătură şi el.

— Mă tem că ceilalţi n-au să mai vină aici, a spus zâmbind Alexandra.

— Nimeni nu se aşteaptă ca vesela Caroline să se alăture petrecerii de după cină, a spus doctorul Elder. De obicei îşi aranjează propria ei petrecere. Pentru noi nu e o noutate. Sper că n-o să-ţi schimbi din cauza asta părerea despre Caroline. În fond este o doamnă extrem de drăguţă, dar are nevoie să se asigure iar şi iar că într-adevăr aşa este.

Hayward aprobă mut.

Alexandra se întreba mirată dacă ei cred ceea ce spun. Caroline se comporta aproape ca o târfă, ca una care se

vindea oricui în schimbul unor complimente. Dar, aducându-şi aminte cine sunt însoţitorii ei, nu lăsă să se întrevadă nimic din ceea ce gândea despre Caroline.

După câteva slabe încercări de a înfiripa o conversaţie, doctorul îşi ceru scuze şi plecă. Hayward se ridică de pe scaunul pe care stătuse până atunci şi se aşeză aproape de Alexandra. Datorită feminităţii ei nou descoperite şi a senzaţiei de uşoară ameţeală pe care o datora vinului, ea deveni foarte conştientă de prezenţa bărbatului de lângă ea: tânăr, arătos şi care o dorea. Ştia c-ar fi trebuit să-şi schimbe locul sau să-l facă pe el să plece, dar o cuprinse un soi de beatitudine care o ţintuia acolo, curioasă să vadă ce se va întâmpla.

— Alexandra, rosti Hayward cu multă pasiune. Vreau... Vreau să te căsătoreşti cu mine. Te iubesc. Oare ai să accepţi, pot spera că odată ai să te măriţi cu mine, că ai să mă iubeşti?

Ţinând mâinile Alexandrei prizoniere în mâinile lui, el se aplecă tot mai mult peste tânăra fată. Răsuflarea lui fierbinte îi mângâia acum faţa, în timp ce ochii lui căprui o priveau cu blândeţe, ca ai unui căţeluş. Alexandra se simţea paralizată, neajutorată, prinsă în cursă. Nu se putea căsători cu bărbatul ăsta. Nu avea nici un sentiment pentru el, dar nu-şi mai putea controla simţurile, tulburarea, stârnite de fapt de un alt bărbat.

— Spune-mi, Alexandra, trebuie să ştiu.

— E prea devreme, Hayward, te rog, ţipă ea şi, împingându-l ca să-l îndepărteze, sări în picioare.

El rămase pe loc, privind-o complet descurajat.

— Nu pentru că nu-mi placi, a continuat ea, încercând, cu disperare, să nu-l facă să sufere. E prea devreme. Abia dacă te cunosc.

În ochii lui Hayward care o priveau intens apăru o luminiţă stranie:

— Ştii iubito, nici mie nu-mi place când sunt respins, la fel şi Caroline. Nici unul din noi nu admite să fie dat la o parte pentru altul.

— Nu există un altul.

— Dar tu nu ai amintiri. Sau ai? Joci cumva vreun joc? Îţi place să colecţionezi inimile bărbaţilor? Asta e, Alexandra?

Se ridicase şi el şi acum o domina cu statura lui. Nu putea să nu-şi dea seama ce însemna scânteia de pasiune sălbatică din ochii lui. Sau căutătura lacomă şi geloasă care se ivise pe faţa lui, atât de plăcută altfel.

— Sunt chiar atât de respingător încât nu vrei să-mi dai nici măcar un sărut în seara asta, după tot ce am făcut pentru tine? întrebă el în timp ce îi înlănţuia umerii şi trăgând-o încet spre el s-o hipnotizeze din priviri ca s-o supună voinţei lui.

— N-am să fac pe târfa pentru o cameră şi un pat, i-a răspuns Alexandra supărată, plictisită să se mai poarte cu mănuşi. Lasă-mă să plec. Vreau să urc la mine în cameră.

Dar mâinile lui o ţineau şi mai strâns, trăgând-o, spre el. Gura lui o căuta cu disperare pe a ei şi, găsind-o, o acoperi posesiv. Fata încercă să se smulgă, dar el nici nu băgă de seamă eforturile ei, continuând s-o sărute sălbatic. Încercă s-o forţeze să-i răspundă şi ea, aşa încât, slăbind strânsoarea, începu să-şi plimbe mâinile pe trupul ei, mângâindu-i formele gingaşe. Ţinând-o cu o mână de talie, îşi vârî cealaltă mână în corsaj, încercând să ajungă la carnea ei moale, ispititoare şi la sfârcurile tari. Gemând, buzele lui umede părăsiră gura Alexandrei pentru a călători pe gât în jos până în valea adâncă dintre sâni, unde se opriră fierbinţi, căci era excitat şi pregătit s-o posede.

În cele din urmă Alexandra găsi o modalitate de scăpare. Se dădu brusc înapoi şi, luându-l prin surprindere, îl pălmui cu putere.

— Mă insulţi, domnule, şi nu te porţi ca un gentlemen, spuse ea, aprinsă de furie, înainte să facă stânga împrejur şi să iasă din cameră cât putu de repede.

În timp ce se depărta în grabă, făcând eforturi să nu alerge, îi învinovăţea în gând pe toţi bărbaţii de brutalitate.

Hayward îşi pipăi obrazul, acuzându-se singur pentru prostia de a se fi grăbit, dar, în acelaşi timp, încordarea din vintre îi cerea să se descarce.

Urmări cu privirea trupul ei graţios ce se mlădia, în timp ce se îndepărta părăsind încăperea. Cu greu se stăpâni să nu alerge, s-o prindă s-o ia în braţe şi s-o ducă la el în cameră unde să se piardă adânc în ea. Dar dorea s-o aibă mai mult decât o singură dată, o voia pentru totdeauna. Niciodată nu dorise o femeie atât de mult cât o dorea pe vulpoaica asta cu priviri de smarald. Trebuia să fie a lui.

Alexandra alergă pe scări în sus, hotărâtă să-şi ia toate măsurile de siguranţă înainte ca el s-o poată ajunge din urmă. Oare toţi din casa asta erau înnebuniţi după sex? Intrând în cameră, trânti uşa după ea şi o încuie. La noapte nici un intrus nu va pătrunde la ea în cameră. Trebuia să părăsească insula asta, să scape de oamenii ăştia.

CAPITOLUL VIII

În timp ce Caroline se dezbrăca încet în faţa lui, Jake se străduia din răsputeri să nu-şi lase gândurile să se îndrepte spre Alexandra. Ce se întâmpla cu el? Caroline era una dintre cele mai extraordinare femei pe care le avusese, şi era aici, dorindu-l.

„Uită de căţeaua aia yakee, sau gândeşte-te că e la fel ca şi Caroline. Odată în pat toate femeile sunt la fel" şi-a

spus el cu asprime, încercând să se bucure de frumusețea senzuală a Carolinei.

Oricum, dacă Alex avea de gând să se joace cu un bărbat ca Hayward, el are să și-o gonească din minte cu ajutorul Carolinei.

Caroline, în pielea goală, se îndreptă spre el încet, cu mișcări legănate. Complet îmbrăcat, Jake se așeză pe patul ei și o privi atent. Părul negru ca abanosul îi cădea pe umeri, contrastând cu pielea ei catifelată. Avea sânii mari, rotunzi, cu sfârcurile ca două insule cafenii pe pielea ei palidă. Coapsele rotunde atrăgeau atenția promițând delicii ascunse oricărui bărbat. Și pe când fata se apropia încet, el simți cum sângele începe să i se învolbureze în vene. O împinse spre pat, îngropându-și fața între sânii ei voluptoși și îi despărți coapsele cu genunchii.

Fata a început să geamă la atingerea lui, trăgându-l spre ea.

— Oh, cât de dor mi-a fost de tine, Jake! Te-am dorit atât de mult. Nu mă mai părăsi.

— Din felul în care te-ai jucat cu Sully, n-aș spune c-a fost așa, i-a răspuns el sec, în timp ce-i sugea sfârcurile roze.

— Asta a fost doar așa, ca să te fac gelos. N-ai văzut că am scăpat imediat de el?

— Crezi că trebuie să mă faci gelos ca să te vreau?

— Mi-ar place să cred că nu, iubitule.

— Și de unde știu că n-are să se întoarcă mai târziu?

— Fiindcă ai să stai cu mine aici toată noaptea.

Începu să-i smulgă hainele.

— Dezbracă-te Jake. Vreau să-ți simt pielea lipită de pielea mea. Bărbatul se dezbrăcă grăbit și se întoarse spre ea. Lumina palidă cădea pe corpul ei feminin și catifelat răscolindu-i bărbăția, dar nu Caroline era în mintea lui atunci când o acoperi cu trupul lui. Ochii lui vedeau părul de aur-roșcat și ochii verzi ai celeilalte. Îi acoperi gura cu gura lui avidă, încercând să înăbușe focul ce-i ardea

măruntaiele, dorul lui de Alexandra. Caroline îi întoarse sărutul cu o pasiune egală cu a lui. Dar Jake se opri brusc, cu trupul complet rigid.

Ea gemu încercând să-l tragă spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Sîîît! Am auzit ceva. Taci!

— Aha! Eram sigur că ai să vii la mine, frumoasa mea doamnă, se auzi din grădină vocea tărăgănată a căpitanului Sully.

— Bineînțeles, cu toate că ai avut nerușinarea să apari la fereastra dormitorului meu. Trebuie să-mi înapoiezi cuferele. Am nevoie de ele, i-a retezat-o Alexandra.

— Știu că-ți trebuie și știu și de ce, răspunse căpitanul pe un ton atotștiutor.

— Ce vrei să spui? s-a auzit vocea ei în care se ghicea spaima.

— Trebuia s-o ștergi din New York înainte ca o anumită persoană să prindă de veste, dar ai ținut cu tot dinadinsul să-ți aduci toate cuferele alea pline de haine. Răspunsul e evident.

— Oare? Alexandra nu putea să-și închipuie cum l-ar fi putut ajuta asta să-i afle identitatea.

— Nu încerca să faci pe nevinovata cu mine. Nu întreb de câtă vreme ți-oi fi pierdut inocența.

— Zău că nu știu despre ce vorbești, s-a auzit răspunsul ei, voit calm.

— Uite ce e: singurul lucru pe care l-am vrut a fost nițel din ceea ce le dai cu dărnicie tuturor, dar te-ai lăsat așa de greu...

— Cum!?

— Dumnezeule, ești cam obraznică. Știu că te-au alungat din New York fiindcă ești o târfă de mare clasă, dar tot târfă se cheamă că ești, și nu mă interesează alte amănunte.

— Târfă! s-a auzit râsul ei răguşit. Imbecilule! Vreau să-mi înapoiezi cuferele. Asta-i tot ce vreau de la tine. Te-am plătit deja foarte bine. Eu...

Dar n-a mai apucat să termine, fiindcă mâna lui grea a plesnit-o peste faţă, trântind-o pe pământul moale şi jilav.

— Îndrăzneşti să mă faci prost, căţea ce eşti! Am să-ţi arăt eu ce bărbat mi-s eu, mârâi Sully în timp ce-şi desfăcea prohabul.

— Lasă-mă în pace, suspină Alexandra, ameţită de lovitură, incapabilă să mai facă vreo mişcare.

Înjurând, Jake coborî din patul Carolinei, îşi trase pantalonii şi ieşi în fugă, urmat de ţipetele furioase ale femeii.

— Ai auzit doar! E o târfă. Nu-i cazul s-o protejezi. Exact asta vrea şi ea.

Dar Jake era deja pe la jumătatea scărilor. Caroline începu să se îmbrace în grabă mare. Jake era al ei şi avea de gând să lupte ca să-l păstreze.

Sărind treptele două câte două, Jake alergă mai departe. Furia îi schimonosea chipul, făcându-l să arate îngrozitor. Când Jake ajunse lângă ei, Sully tocmai ridicase rochia fetei, lăsând pradă privirilor lui pofticioase picioarele ei lungi şi frumoase, în timp ce ea scâncea, încercând zadarnic să-l lovească.

— Ce faci aici, Sully? întrebă Jake cu o voce de tunet, sfâşiind tăcerea nopţii.

Sully zvâcni în picioare, gata să-i facă faţă.

— Iau ce-i al meu. Nu-i treaba ta. Du-te înapoi la Caroline. Astă-seară pe tine te vrea. Am dreptul să-mi iau plăcerea de unde pot.

N-ai nici un drept în ceea ce o priveşte pe Alex, Sully.

— Ia ascultă! Cară-te! Asta-i a mea. E o târfă şi tu n-o vrei.

Jake îl plesni cu încheietura mâinii peste faţă, luându-l prin surprindere şi Sully căzu ca un bolovan. Când începu să se zbată ca să se ridice, Jake îi puse un picior pe piept.

— Rămâi unde eşti, Sully, dacă nu vrei să mai încasezi câteva. O iau pe Alexandra cu mine. Nu încerca să ne urmăreşti. Îmi aparţine — nu care cumva să uiţi. Nici tu şi nici alţii.

Prinzând-o de mână, o smuci făcând-o să se ridice în picioare şi să treacă în spatele lui. Alexandra îl urma poticnindu-se. Traversaseră în fugă gazonul mătăsos şi ajunseseră la marginea lui, de unde începea vegetaţia bogată a insulei, când Sully, furios, reuşi să se ridice în picioare, iar Caroline se afla acum lângă el.

Alexandrei i-a părut bine că scăpase de ei, dar nici în Jake nu avea încredere, mai ales că o trăgea spre tufişurile dese ale insulei, fără menajamente şi fără să-i pese de pantofii ei subţiri sau de rochia ce începea să se rupă.

Pe măsură ce pătrundeau tot mai adânc în vegetaţia deasă şi întunecară, Alexandra lupta cu ramurile ce-i atârnau în cale şi cu tufişurile ce i se agăţau de fustă, încercând, aproape alergând, să ţină pasul cu bărbatul din faţa ei. Furioasă, se gândea că pe el nu-l stânjenea nici o fustă lungă ce ameninţa să se sfâşie la fiecare smucitură. Încercă să-şi elibereze mâna dintr-a lui, dar singurul rezultat a fost acela că strânsoarea deveni şi mai puternică şi smuciturile şi mai hotărâte. La un moment dat s-a împiedicat şi s-a agăţat cu cealaltă mână de spatele lui ca să-şi menţină echilibrul. De ce nu încetinea acest ritm nebunesc? Cu siguranţă că n-o să-i urmărească nimeni. Începuse să gâfâie. În pantofi îi intraseră nişte pietricele şi picioarele o dureau la fiecare pas. Nu se vor mai opri niciodată?

În cele din urmă, după un timp ce i se păru nesfârşit, bărbatul se opri, iar ea se prăbuşi la picioarele lui, epuizată.

cu patul în dezordine şi fără suflare. Abia dacă îi păsa de ceea ce ar mai fi putut să i se întâmple. Nu mai voia decât să se odihnească.

Jake îngenuchie lângă ea.

— Acum e în regulă, Alex. N-au să vină până aici. Nava nu e prea departe. Suntem singuri. Eşti în siguranţă.

Încercând să respire normal, Alexandra îşi ridică privirile spre faţa lui care, în lumina lunii, arăta dură, parcă cioplită cu barda, şi nu s-a simţit deloc în siguranţă acum, că erau singuri. De fapt deveni brusc conştientă de trupul lui atât de aproape de al ei, de pieptul lui, acoperit cu un strat gros de păr moale, de mâinile lui ce se îndreptau spre ea, atingându-i braţele şi trăgând-o spre el. Iar ea nu se simţea în stare să-l respingă. Bărbatul o ridică în picioare îi înconjură talia cu braţele şi o strânse la piept s-o încălzească. Alexandra îi simţea trupul puternic, zvelt, cu muşchii jucându-i la fiecare mişcare. Îi simţea căldura pe sânii dezgoliţi pe jumătate. Când capul lui se aplecă spre ea, fata gemu încetişor, speriată că ar putea fi din nou rănită şi totuşi incapabilă să scape de senzaţiile ce o cuprinseseră.

Buzele lui le acoperiră posesiv pe ale ei. Alexandra îl respinse, încercând să scape înainte de a se pierde cu totul, dar el o prinse cu mâna de ceafă, aşa că n-a mai putut opune nici o rezistenţă gurii lui hămesite ce-i strivea cu forţa buzele, obligându-le să se deschidă. Limba lui se strecura repede, insinuoasă în gură, cercetându-o, plină de dorinţe. Apoi Jake îşi scufundă mâna în părul ei, eliberându-l şi lăsându-l să cadă greu, pe spate. Cu cealaltă mâna o ţinea strâns lipită de el, astfel încât Alexandra îi simţea muşchii încordaţi ai coapselor presând-o neînduplecaţi.

Doamne, ce se întâmpla cu ea în îmbrăţişarea lui zdrobitoare? Îşi dădu seama pe neaşteptate că îi întorcea

sărutările, şi că mâinile ei începură să se ridice încet, fără vlagă, mângâindu-i spatele, până ce ajunseră la părul moale de pe ceafă. Niciodată nu mai simţise aşa ceva. Se făcea că nu mai există nimic în afara acelei contopiri dintre trupurile lor şi a pulsaţiei calde din lobul urechi. Apoi s-a întâmplat că buzele lui s-au desprins de ale ei şi abia dacă reuşi să suporte fără să ţipe sărutările mici cu care-i acoperi gâtul până la valea dintre sâni unde zăboviră, arzând-o. Mâinile lui ajunseră la sutien, desfăcându-l cu mişcări experte, apoi îi cuprinseră sânii mângâindu-i cu mişcări fierbinţi şi frenetice. Se înclină spre el. Gemete uşoare îi scăpară din gâtlej când buzele lui înfometate găsiră, în sfârşit, sfârcurile întărite, ce se iţeau provocător, şi începură să le sărute şi să le mângâie cu vârful limbii, până când simţi că ceva cald şi greu îi ardea măruntaiele. Ce-i făcea? Se părea că mintea nu i se putea concentra pe nimic decât pe locurile unde-i simţea atingerea, punându-i simţurile pe jăratic. Nu trebuia să-l lase să-i facă asta. Nu trebuia!

Adunându-şi puterile, se desprinse de el, încercând să ignore surpriza şi supărarea ce umbriră chipul lui Jake. Se trezi pe nisipul fin ale ţărmului, cu valurile transformate în argint fosforescent de lumina lunii. Derutată, nu mai ştia încotro s-o apuce. Spre corabie sau spre casă — nu se putea întoarce la nici una din ele.

În spate era Jake, în faţă oceanul. Apoi îl auzi aproape de tot, şi, cu un strigăt uşor o luă la fugă disperată şi pe jumătate inconştientă spre ocean. Nu mai putea judeca. Era orbită de frică, frică de sentimentele pe care nu şi le înţelegea şi nu avea curajul să le accepte.

Jake recuperă cu uşurinţă distanţa ce-i despărţea şi o prinse chiar înainte să intre în apă. Fata începu să se zbată, răsucindu-se în toate părţile ca să se smulgă din mâinile lui, şi asta îi făcu să ajungă amândoi în apa puţin adâncă. Bărbatul încercă s-o liniştească, dar fata era înnebunită de disperare.

— Nu vreau să-ţi fac nici un rău, Alex. Ce te-a făcut să te sperii de mine în halul ăsta? Doar nu ţi-am făcut nici un rău până acum, nu-i aşa?

Ceea ce spunea era adevărat, dar ea nu voia să-l asculte, lovindu-l, disperată, ca să se elibereze din mâinile lui. Nu putea să-l uite pe celălalt bărbat, cel dinaintea lui. Oare Stan Lewis a ucis în ea orice plăcere ce ar fi putut-o găsi alături de alt bărbat? Îi era teamă că ăsta era adevărul.

Până la urmă, Jake reuşi s-o prindă. Trupul ei tremura în braţele lui, în timp ce valurile se rostogoleau, acoperindu-i. Dându-se uşor înapoi, o privi savurând imaginea trupului şi ale cărei forme erau scoase în evidenţă de hainele ude ce se mueau pe fiecare curbă. Sânii ei goi erau încordaţi de dorinţă. Ştergându-şi cu un gest grăbit picăturile de sare ce i se odihniseră pe pleoape, ea deschise încet ochii şi-l privi confuză, înspăimântată şi supărată în acelaşi timp, dar el ca să n-o sperie nu făcu nici o mişcare. Privirile li se întâlniră şi atunci buzele lor flămânde s-au unit din nou.

Instantaneu, prin trupurile lor trecu o flacără. Mâinile lor începură să se plimbe frenetic pe trupul celuilalt. Alexandra s-a trezit cu mâinile în părul lui, trăgându-l spre ea, dorindu-şi ceva, ce nu putea pricepe, dar ştiind că trebuie să-l obţină. El începu s-o sărute uşor, apoi din ce în ce mai apăsat, pe măsură ce flăcările începeau să se transforme în vâlvătăi devoratoare.

— Alexandra, Alexandra, murmură el în timp ce buzele lui părăseau gura fetei ca să-şi facă loc de-a lungul gâtului.

Mişcându-se repede, trase de pe ea rochia udă şi-şi dădu şi el jos pantalonii. Apoi se aplecă spre ea, acoperind-o cu trupul lui.

Fata începu să tremure în clipa în care trupul lui cald o atinsese. Îi simţea bărbăţia, tare, presând să-ţi facă loc între coapsele ei.

— Nu, nu Jake, te rog!

Acoperindu-i gura cu a lui, o făcu să se supună voinţei lui, pe când mâinile-i explorau curbele dulci ale trupului. Curând fata încetă să protesteze şi rămase întinsă pe nisip, lipsită cu totul de voinţă. Apa răcoroasă şi sărată îi lovea pielea după care se scurgea repede în jurul trupului ei, desenându- i conturul pe nisipul plajei.

Mâinile lui puternice se mutară pe sâni, în timp ce îşi desprinse gura de buzele ei pentru a porni pe urma mâinilor, căutând împlinirea coaptă ce-i aparţinea. Şi după ce i-a mângâiat cu limba sfârcurile ce păreau că îl caută, oferindu-şi dulceaţa, buzele lui s-au mutat mai jos, pârjolindu-i tot trupul cu sărutări.

Alexandra gemu, incapabilă să-şi stăpânească fiorii ce o străbăteau până în cele mai profunde fibre ale trupului. Nu ştiuse că ar putea simţi aşa ceva: un foc creştea din străfundurile fiinţei ei, cerându-i să-l elibereze.

Şi în timp ce mâinile lui o mângâiau, Alexandra îl auzi şoptind:

— Desfă-ţi picioarele pentru mine, Alexandra.

— Oh, nu Jake.

Dar picioarele i s-au desfăcut singure, dorinţa din ea fiind prea puternică pentru a mai putea fi stăpânită.

Blând, cu pricepere, bărbatul a alunecat în căldura ei umedă, pătrunzând tot mai adânc, încercând, căutând, dar fără să găsească. O uşoară încruntare îi umbri chipul. Îi aruncă o privire piezişă, dar ea îşi ţinea ochii închişi, în timp ce pumnii i se strângeau convulsiv în nisip. La dracu! Furia puse stăpânire pe el. Cineva îi furase virginitatea. Cui i-o dăduse? El trebuia să fi fost primul — şi ultimul!

Furios, sări brusc în picioare, obligând-o şi pe ea să se ridice, înspăimântată. Văzându-i ochii aceia atât de albaştri, acum ca de gheaţă, care o priveau plini de furie, Alexandra nu-şi putu înăbuşi un strigăt de groază. Ce se întâmplase? Fără să-i dea timp de gândire, el o trase cu putere spre el, apoi cu o pornire furioasă şi răzbunătoare o pătrunse până

în străfunduri. Fata se cutremură nu atât de durere, cât de disperare. Inutui că el voia s-o doară. Lacrimi grele începură să-i curgă încet pe obrajii.

Dar chiar şi stăpânit de furie cum era, Jake era hotărât să şteargă orice urmă a bărbatului ce trecuse pe acolo înaintea lui.

Aşa că încercă să se stăpânească pentru a-i da Alexandrei acel ceva care s-o facă să-l uite pe celălalt. Fără grabă, o pătrunse încet, liniştitor, hotărât să facă să crească şi în ea aceeaşi dorinţă ca a lui.

Uimită, conştientă de schimbarea bruscă, fata îşi deschise încet ochii. Când văzu însă furia ce strălucea în ochii lui, îşi stăpâni cu greu un mic strigăt de spaimă. Oh, ce făcea acum? Gândurile ei speriate, înnebunite, începură să se concentreze încet, încet asupra acelei tensiuni interioare, ce creştea într-una. Începu să transpire uşor. El continua să se mişte neabătut în trupul ei. Fata l-a strâns, l-a tras spre ea, vrând mai mult, cerând mai mult, până când, într-un sfârşit, focul sălbatic din ea a explodat şi extazul care a cuprins-o, i-a învăluit pe amândoi.

Greoi, bărbatul s-a lăsat să cadă peste ea, în timp ce picăturile de sudoare de pe fruntea lui îi udau sânii, îngreunându-i şi ei respiraţia.

Pe măsură ce îşi recăpătau suflarea, fata deveni conştientă de valurile ce se spărgeau la ţărm, spălându-le trupurile cu apa lor răcoroasă şi făcându-i să pară una. Dar era o entitate de moment, pentru că, atunci când apa se retrăgea, nu mai rămânea nimic care să dovedească că, odată, au format un tot. Brusc, Jake se rostogoli de pe ea, lăsând-o mai înfrigurată, mai singură şi mai vulnerabilă ca niciodată. Oare va mai fi aceeaşi vreodată? Nu, acum ştia. Ştia ce înseamnă să fii unit cu celălalt într-un extaz suprem, să fii una cu Jake. Apa se involbura din nou în jurul lor, dar, de data asta, în jurul a două trupuri separate. Simţi cum o cuprinde tristeţea de parcă ar fi pierdut ceva, ceva ce ar fi trebuit păstrat ca o comoară.

— Cine a fost primul, Alexandra? — auzi glasul lui Jake.

Acesta stătea întins pe spate, fără să-o privească, dar vocea era aspră, precum cremenea.

— Poftim?

— Cine a fost?

— Oh! Plângând, se rostogoli pe burtă, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă faţa, să uite tot ce s-a întâmplat înainte de el. Ce drept avea el s-o întrebe? O condamnase fără să ştie nimic. Asta se întâmplase încă atunci, când au început să facă dragoste şi descoperise că nu e virgină. Stan avusese dreptate. Nici un alt bărbat n-are s-o vrea după ce a avut-o el. Oh, cum îl ura! Şi-l ura şi pe Jake, fiindcă o condamnase atât de repede.

— Spune-mi, Alex.

Strângând din dinţi Jake, îi prinse încheietura şi i-o strânse până la durere.

— Nu. Nu m-ai crede. Mai degrabă vrei să crezi că sunt o târfă, îi răspunse ea printre sughiţuri, refuzând să-l privească.

— La naiba, Alexandra, spune-mi numele lui!

În timp ce-i cerea numele, şi-a dat seama după faţa ei ce devenea din ce în ce mai palidă, c-o făcea să sufere. Încă mai simţea în el dorinţa s-o rănească, s-o pedepsească pentru neîncrederea ce i-o arăta.

Stăpânindu-şi lacrimile şi simţind răceala întorcându-i-se în inimă, ea îl privi, cu ochii ca de sticlă verde.

— Bine, dacă trebuie să ştii, îţi spun. Am fost violată de către un bărbat care voia să se însoare cu mine. Mi-a spus că, odată ce mi-am pierdut viriginitatea, nici un alt bărbat n-o să mă mai vrea. N-am crezut că este atât de important, dar se pare că am greşit.

— Violată? — s-a auzit murmurul vocii lui Jake, ce se întreba în sinea lui dacă spune adevărul.

— Da, violată. N-ai să mă crezi niciodată, dar nu-mi pasă. Zău că nu-mi pasă. Lasă-mă în pace! — a spus rece, hotărâtă să salveze ce se mai putea din demnitatea ei.

Oare o fi o târfă care face pe virgina, aşa cum a spus Sully? Şi-a bătut joc de el? Şi-a bătut joc de ei toţi?

— Numele lui, Alexandra. Vreau să-l ştiu. Spune-mi.

— Nu-i nevoie. N-ai să-l întâlneşti niciodată.

— Spune-mi nu... — a început Jake, dar dintr-o dată se opri, prinzând-o de încheietură şi încercând să pătrundă cu privirea până la şirul întunecat de palmieri ce mărginea nisipul argintiu.

L-a privit întrebătoare. Ce văzuse? Ce auzise? A înţepenit dintr-o dată, ca un animal ce simte o prezenţă străină... dar ce era acolo?

— Îmbracă-te Alex şi mişcă-te încet spre navă. Orice s-ar întâmpla nu privi înapoi şi poartă-te cât mai natural — i-a spus printre dinţi, scrutând întunericul.

— Dar ce...?

— Sââât. Nu pune întrebări, fă doar cum îţi spun, o strânse de mână ca s-o facă atentă, apoi o lăsă să plece.

În clipa în care se ridică de pe nisip nesigură pe picioare Alexandra îşi simţea inima bătându-i nebuneşte. Acest duşman necunoscut era mai înspăimântător decât unul vizibil. Îşi luă rochia — ruptă, murdară şi pătată de sare — şi o îmbrăcă în viteză. Îşi încălţă pantofii plini de nisip, fără să mai bage de seamă durerea, preocupată să plece cât mai repede de pe plajă.

Fără să privească în dreapta sau în stânga, porni cât de repede era în stare în josul plajei scăldate de razele lunii. Abia făcuse câţiva paşi, că Jake — şi ajunse lângă ea, cu pantalonii pe el. Fără s-o privească, o luă protector de talie.

Pe neaşteptate se auzi zgomotul unor împuşcături şi nisipul îi împroşcă. Gloanţele cădeau în faţa lor, pătrunzând adânc în plajă. Jake nu ezită nici o clipă. Trăgând-o pe

Alexandra după el, o porni în viteză. Abia se putea ţine după el. Din cauza împuşcăturilor care continuau, s-a împiedicat, căzând într-un genunchi. Bărbatul o smuci, trăgând-o după el parcă şi mai hotărât.

Apoi brusc se opriră, rămânând nemişcaţi. Fata-l privi surprinsă, apoi îşi întoarse capul spre direcţia în care privea el. Instinctiv, se agăţă de el, trăgându-se mai aproape. Drept în faţa lor stătea Caroline ţinând în mâna dreaptă o cravaşă lungă şi neagră, având-u-i în stânga şi dreapta pe Hayward şi Sully înarmaţi cu pistoale.

— Chiar crezi că suntem atât de proşti, Jake? îl întrebă Caroline lovind nisipul cu cravaşa.

— Am crezut că eşti destul de deşteaptă să nu te încurci cu mine, Caroline. Puteam pleca liniştiţi. Nu vreau să mă cert cu tine, îi răspunse Jake, stăpânit.

Alexandra stătea acolo, teribil de conştientă de expresiile diabolice de pe feţele adversarilor lor şi de tensiunea ce încorda trupul bărbatului de lângă ea.

— Dă-ne-o, Jake, s-a băgat şi Haywrad în discuţie, cu faţa ca o mască mortuară.

Îi privi pe rând, mai întâi pe Jake, apoi pe Alexandra.

— Dă-ne ce ne aparţine. Jake — continuă Sully, aruncându-i fetei priviri obscene.

Fata tremură îmbrăcată în rochia udă, lipită de corp.

— Aşa-i, o vrem Jake — mai adăugă şi Caroline, aproape torcând de satisfacţie.

Alexandra se contractă ca un arc, mâinile ei agăţându-se de Jake ca să-i ceară s-o protejeze. Crezuse că nu putea fi nimic mai rău decât cei trei Clarke ce încercau să-i hotărască soarta. Voiau să-i impună ce să facă. Vic. Dar cei din faţa ei voiau să-i hotărască moartea.

— Ştiţi cu toţii că Alex e a mea. Eu am găsit-o. Eu o păstrez. Am făcut-o a mea.

— Dar, dragul meu, iubitul meu ce mă înşală, îl întrerupse cu răceală Caroline, fluturând cravaşa în direcţia lor, eşti neînarmat. Dă-ne-o sau au s-o împuşte pe loc. O vrei moartă?

Armele s-au îndreptat o secundă spre Alexandra. Jake o ascunse în spatele lui.

— Crezi că eşti deştept? l-a întrebat Sully. Asta n-o să ţină. N-am decât să merg până în spatele tău, în timp ce Hayward stă în faţa ta. Dă-ne-o!

— Nu te mai juca cu ei, ţipă ascuţit Caroline, pierzându-şi răbdarea. O vreau pe femeia asta!

A şfişchiuit o dată cu cravaşa, apoi încă o dată, apoi a plesnit-o spre Jake într-o lovitură rea, care-i ţintea la ochii. Dar acesta bănuindu-i intenţia o prinse cu mâna smucind-o puternic. „Cum era agăţată de ea“ Caroline căzu. În timp ce piciorul lui strivea fără milă mâna ce ţinuse cravaşca, o voce s-a auzit ordonând clar şi sec, sfâşiind tăcerea nopţii.

— Aruncaţi armele, încet!

Alexandra văzu surprinsă şi uşurată că erau înconjuraţi de câţiva marinari tuciurii sub comanda lui Morley. Toţi erau înarmaţi cu puşti ce le ţineau îndreptate spre Hayward şi Sully.

Jake smulse biciul din mâna Carolinei şi-l aruncă departe, în valuri. Privind cu răceală la trupul ei întins pe nisip se dădu înapoi şi o luă de mână pe Alexandra.

— Poate că de data asta ai câştigat, Jake, dar să nu mai pui niciodată piciorul în Bahamas l-a avertizat Caroline, privindu-l cu ochii scăpărători de furie.

— Nu-ţi fă griji. N-am de gând să mai calc pe aici. Se pare că nu mai există nici un motiv pentru aşa ceva.

Spunând asta, îi zâmbi Alexandrei, dar zâmbetul nu părea să-i ajungă şi la ochi.

Fata se gândi că a făcut-o numai ca să-i facă în ciudă Carolinei. N-are să poată uita prea curând nici furia lui de

mai-nainte şi nici pe a ei. O condamnase pe nedrept, şi ştia, instinctiv, că nu va fi uşor să lămurească lucrurile.

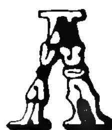
— Nu mai am nevoie de vărsare de sânge — spuse Jake — a curs destul în război. Alexandra îmi aparţine şi cu asta gata.

Se înclină curtenitor, se întoarse ca să-i dea instrucţiuni lui Morley şi apoi o luă pe Alexandra de braţ şi o conduse spre navă. Abia acum o văzu şi ea. Nu era ancorată prea departe. Imaginea ei era binevenită după întâmplările prin care tocmai trecuse. Ar fi putut fi un paradis sigur dacă n-ar fi fost bărbatul dur, neiertător, ce păşea alături de ea.

PARTEA A DOUA

ÎN ŢINUTUL BUMBACULUI

CAPITOLUL IX

lexandra măsura în sus şi în jos cabina căpitanului de pe „The Flying J". Corabia era ancorată în portul oraşului New Orleans, dar ea era practic prizoniera lui Jake. Cu toate că erau împreună doar de câteva zile, de când părăsiseră insulele Bahamas. Jake hotărâse s-o ţină lângă el. N-a vrut să înţeleagă faptul că ea trebuia să stea în oraş că avea nişte afaceri de rezolvat. El intenţiona să plece în Texas şi voia s-o ia cu el.

Imediat ce au ajuns pe punte, Jake a stabilit regulile. Când nu era sus pe punte, comandând nava, ceea ce din fericire s-a întâmplat aproape tot timpul, stătea în cabină, predându-i arta iubirii. Fata se lupta cu el, fiindcă nu putea să se plece în faţa unui bărbat care o trata ca pe o prostituată de înaltă clasă. Niciodată nu s-a predat fără luptă. Dar, oricât se apăra, el era mult mai puternic. Şi ceea ce era inexplicabil pentru ea era că, odată în braţele lui, până şi propriul ei trup o trăda.

Era furioasă pe ea însăşi fiindcă răspundea dorinţelor lui. Căci de îndată ce el se apropia, trupul îi fremăta, nerăbdător să se unească cu al lui, până ajungea să zacă extenuată şi satisfăcută în braţele lui vânjoase.

Nu se mai înțelegea de loc. Niciodată n-a simțit pentru cineva ceea ce simțea acum pentru Jake, deși o jignea profund cu pretențiile și presupunerile lui, cum că ea ar fi fost încântată să stea cu el, să facă orice ca să rămână acolo. Greșea!

Avea propria ei personalitate! Avea propria ei viață și nu-i va permite s-o facă prizoniera puterii stranii pe care se părea c-o deține asupra trupului ei. O să evadeze. Trebuia să scape de sub puterea lui!

Și mai era și promisiunea făcută lui Olaf. Ajunsese în New Orleans. Venise cale lungă și trecuse prin multe ca să ajungă aici. Nu putea permite să fie dusă de aici în vreun loc sălbatic din Texas de către un bărbat care nici măcar nu-i plăcea, dar să mai aibă și încredere în el! Nu, trebuia să fugă de pe nava lui Jake și să iasă din viața lui.

Prima problemă era îmbrăcămintea. Avea rochia pe care o purtase tot timpul, de când părăsise insulele Bahamas, și nici un fel de lenjerie. Era jenant, dar pur și simplu nu avea nimic altceva, cu excepția șalului decorativ pe care îl găsise în cufărul lui Jake. Cel puțin putea să-și acopere pieptul, fiindcă decolteul mult prea adânc pentru o toaletă de zi, îi lăsa sânii pe jumătate descoperiți.

Nu avea bani. Nu putea risca să intre în legătură cu banca ei din New-York, pentru că Stan Lewis ar fi aflat cu exacitate unde putea s-o găsească. Trebuia să se strecoare de pe corabie și să încerce să-i găsească pe Jarmoni. Era hotărâtă să găsească familia lui Olaf; poate o vor ajuta. În situația actuală, ea, sigur, nu putea să-i ajute, și asta o făcea destul de nefericită.

Jake părăsise corabia dis-de-dimineață cerându-i ea nu cumva să coboare pe țărm, sau o va urmări fără milă. Ochii lui albaștri o înspăimântaseră și își dădea seama cât de furios va fi dacă ar pleca de pe vas, dar treaba asta n-o interesa. Era hotărâtă. Îi mai spusese că nu va lipsi multe zile și că

la întoarcere îi va aduce nişte haine şi o va lua în oraş. Din toate astea, Alexandra înţelese că Jake crezuse insinuările lui Sully că ea ar fi fost o târfă ce voia să fugă în New Orelans; ce alt motiv ar fi avut să vină în acest oraş? Şi apoi de ce să meargă în Texas cu un bărbat? Idiotul! Are să-i arate ea!

Toţi marinarii de pe corabie fuseseră lăsaţi liberi cu excepţia lui Morley, ce trebuia să aibă grijă de ea, având instrucţiuni precise de la Jake s-o ţină încuiată în cabină. Bătrânul marinar fusese bun cu ea pe toată durata călătoriei. şi începuse să-l îndrăgească, aşa că se simţea puţintel vinovată pentru ceea ce trebuia să-i facă ca să poată evada. N-avea de ales. Toată ziua a aşteptat plină de nerăbdare ca Morley să-i aducă cina. Era cea mai bună ocazie de evadare, fiindcă bătrânul trebuia să descuie uşa şi să intre în cabină. I-ar fi convenit mai mult să se aventureze în oraşul necunoscut pe lumină, dar, spre regretul ei, se făcuse destul de târziu. Până la urmă auzi în uşa cuşetei ciocănitura mult aşteptată. În sfârşit, sosise Morley. Hotărârea îi înăspri strălucirea ochilor. Nu trebuia să se gândească la bunătatea lui Morley şi nici la furia pe care Jake şi-o va revărsa asupra lui când va descoperi plecarea ei. Trebuia cu orice preţ să scape. Când ciocănitura răsună din nou mai nerăbdătoare, fata ridică o sticlă de whisky aproape plină ce se afla pe biroul lui Jake. Era singura armă din preajmă şi trebuia să se mulţumească cu ce avea la îndemână. Se apropie tiptil de uşă, aşezându-se strategic în spatele ei şi-şi ridică arma gata s-o folosească.

Ciocănitura se auzi din nou, mai puternică şi mai insistentă. Morley o strigă îngrijorat:

— Domnişoară Alexandra, dominşoară Alex. V-am adus cina. Am fost în New Orleans şi v-am cumpărat fructe şi legume proaspete. Noul meniu are să vă placă. Aţi adormit? Atunci am să intru doar cât să vă las tava.

Se auzi o cheie răsucindu-se în broască. Alexandra se încordă, ţinând sticla pregătită. Uşa se dădu de perete. Sticla se sparse, împrăştiindu-şi conţinutul peste marinar şi stropind-o şi pe ea. Ciobirule de sticlă săriră în toate părţile. Genunchii lui Morley se îndoiră şi bătrânul căzu grămadă pe podea. Bunătăţile de pe tavă se împrăştiară în toate ungherele.

Alexandra verifică repede dacă mai respiră, după care apucă în grabă şalul. Aruncă peste Morley, o pătură. „ Apoi îşi drapă şalul pe umeri în timp ce părăsea zorită cabina închizând cu grijă uşa după ea.

În timp ce noaptea blândă de aprilie învăluia New Orleans-ul, coborî şi ea pe chei. Îşi strângea tot mai tare în jurul trupului şalul în culori strălucitoare, conştientă fiind de mirosul greu de whisky pe care îl împrăştia rochia ei. Cu toate că ziua fusese fierbinte, simţea aerul răcoros şi umed de seară strecurându-i-se până la piele şi •învolburându-i buclele scăpate din cocul de pe ceafă. Îşi netezi preocupată fusta, apoi privi în jur. Bineînţeles că nimic din jur nu-i era cunoscut, şi habar n-avea încotro s-o ia. Nu cunoştea deloc oraşul. Ceea ce ştia era că trebuia neapărat să facă ceva. Şi asta repede. Porni hotărâtă să părăsească docurile, îndreptându-se spre ceea ce părea că era centrul oraşului. Poate că are să găsească o biserică unde să poată face cercetări, sau măcar are să găsească un loc sigur pentru noapte. Nu avea bani pentru hotel şi n-avea de gând să rămână singură noaptea sub cerul liber.

Pătrunse curajoasă în încrengătura de străduţe înguste a New Orleans-ului. Din cauza clădirilor ce nu lăsau să treacă razele soarelui pe cale de a se stinge, lumina era şi mai slabă. Îşi strânse înfrigurată umerii încercând parcă să se apere de umbrele sinistre, tot mai întunecate, ce o înconjurau. Fără să-şi dea seama, îndreptându-se spre locul de unde se auzeau voci, se adânci tot mai mult în labirintul

întunecat şi se apropie tot mai mult de locul unde îşi închipuia că va găsi un adăpost.

Dar, pe măsură ce grăbea pasul de-a lungul străzilor cu lumini ce se stingeau una după alta, din ce în ce mai dezorientată, îşi dădu seama că nu spre o biserică se îndrepta.

Tot mai mulţi marinari treceau pe lângă ea chemând-o, şi, din întuneric, din porticuri învăluite în umbre, siluete vagi îi făceau semn să li se alăture.

Pe măsură ce se însera, iar umbrele nopţii îşi aruncau zăbranicul negru, lămpile de pe străzi se aprindeau împrăştiindu-şi lumina pală peste clădiri şi peste oameni. Treptat, Alexandra îşi dădu seama că nu se găseşte în cea mai onorabilă parte a oraşului şi acum aproape alerga. Încerca, îngheţată de frică, să ajungă într-un cartier mai puţin deocheat. Pe neaşteptate, un străin se agăţă de şalul ei, făcându-i tot felul de propuneri incredibile. Unde se găsea oare?

Într-un târziu, aproape fără suflu din cauza mersului grăbit, nu avu de ales, şi trebui să se oprească. Privind în jur, şi-a dat seama că se găsea pe o stradă strâmtă, mărginită de clădiri cu unul sau două etaje.

Prin uşile deschise a invitaţie, din fiecare casă se strecura lumina veselă şi muzica puternică şi zgomotoasă a alămurilor. Râsetele stridente ale femeilor şi vocile bărbăteşti grave şi calde se îngemănau cu muzica pianului şi a viorii, umplând strada de un zgomot plin de viaţă. Alexndra a rămas cu privirile pironite la oamenii a căror faţă arăta cruzime, viclenie şi asprime şi-şi dădu seama că, din întâmplare, ajunsese într-o zonă foarte deocheată a New Orleans-ului.

Ce trebuia să facă? În timp ce chibzuia, căutând o soluţie, un alt marinar, bine bronzat, se opri şi-i dădu un ghiont. Disperată, încercă să scape de el îmbrâncindu-l.

— Unde ţi-e hogeagul, puicuţo? Eşti tu o mititică jucăuşă, nu-i aşa? aproape că ţipă aceasta în timp ce mâna lui i se aşeză obraznică pe coapse şi începu s-o mângâie.

Alexandra scoase un strigăt şi începu să-l lovească. Marinarul, cuprins de veselie, o prinse, râzând, de încheituri.

— Aşa deci! Avem ceva temperament. Aşa-mi plăce-ţi mie, doamnelor. Nu-ţi face griji, am bani destui, atât doar că în câteva ore trebuie să mă întorc în port. Cred că merită să-mi pierd vremea cu tine, aşa că am să rămân numai cu tine, continuă el, plimbându-şi mâinile mai departe de-a lungul trupului ei, până când ajunse la sânii plini, când grăbit, le vârî sub şal, ca să le simtă catifelarea.

— Oh, gemu el, eşti o frumuseţe. O minune.

Cu cât Alexandra lupta mai disperată să se elibereze, cu atât el o strângea mai tare, şi mai tare, ţinând-o cu o mână de talie, în vreme ce cu cealaltă îi frământa sânii încercând să-i atingă pielea.

— Lasă-mă să plec! ţipă ea ascuţit venindu-i greu să creadă că bărbatul ăsta o pipăia cu l ibele lui murdare în plină stradă.

— Îţi place să faci pe grozava, ai? Aşa-mi place şi mie. Da un' ţi-e hogeagul?

— N-am nici un hogeag, împuţitule!

— Nu? După cum arăţi, credeam că ai camera ta. Da nu-i nimica, nu mă deranjează nici covorul. Unde-i? Vrei să-l pui aici ori ai vreo alee mai dosită?

— Nu! a ţipat fata, smulgându-se brutal din braţele lui. Alergă în josul străzii. Rochia lungă îi împiedica mişcările aşa că a ridicat-o până deasupra genunchilor. Alerga lovindu-se de oameni, smulgându-se din mâinile pofticioase, gata să pipăie orice trup de femeie, până ce se împiedică de un beţiv căzut de-a curmezişul drumului. În graba ei de-a se ridica să i continue goana, abia dacă observă că se julise zdravăn la mâini. Alergă mai departe, simţind arsuri în coşul pieptului la fiecare respiraţie.

Mai auzea încă paşi în urma ei. Cu siguranţă că marinarul acela robust o mai urmărea. Ori, poate, un altul. Cum să iasă din acest labirint al terorii? Străzile păreau nesfârşite. Femei şi bărbaţi, mai mult sau mai puţin îmbrăcaţi, stăteau, sprijinind zidurile, de ambele părţi ale străzilor, pe lângă blocuri, bordeluri şi crâşme, fără discriminare. Nu mai văzuse niciodată un loc ca acesta. Nici nu-şi închipuise c-ar putea exista. Începea să cunoască teroarea fricii.

Pe neaşteptate, din toate părţile se întinseseră spre ea nişte mâini puternice ce au oprit-o din drum. Îşi pierdu echilibrul şi căzu ţipând îngrozită de ceea ce părea să fie o grămadă imensă de marinari ce rânjeau.

Marinarii o luară cu ei, făcându-i ochi dulci şi pipăindu-i trupul tremurător în vreme ce fata le plesnea mâinile ca să scape de atingerea lor slinoasă.

Au tras-o după ei într-o alee dosnică, şi-au îmbrâncit-o la pământ. Fata se trase înapoi, neştiind cum să scape.

— Nu poţi s-o ştergi, frumoaso! Dar oare chiar ai vrea să scapi? Mi s-a părut că ai nevoie de o lecţie, aşa că mi-am chemat tovarăşii. Vor fi fericiţi să se bucure cu toţii de farmecele tale. V-am spus eu că o să aveţi ce vedea!

Toţi ceilalţi l-au aprobat zgomotos strângând cercul în jurul fetei.

— Vă rog, vă rog! nu înţelegeţi? M-am rătăcit. Eu nu locuiesc aici, ţipă Alexandra disperată.

— Nu v-am spus că-i place să se joace? Îţi place să te lupţi? Aşa-i bombonico?

— Nu! Nu! Nu mă atingeţi! Am să ţip!

Marinarii râdeau în hohote, continuând să se apropie.

— Jaba, fetico! Nu-ţi ajută la nimica. Pă strada Gallatin tot timpul ţipă câte cineva. Nu-i pasă nimănui. Nu-i picior de poliţai p'aci. N-au coraj să treacă pe strada Gallatin.

Şi-a dat seama că erau trei cu toţii. Voinici, bronzaţi. Puteau s-o facă fărâme dacă-şi puneau mintea cu ea. Dar frica fusese înlocuită de furie. era hotărâtă să nu-i lase s-o atingă. Când primul marinar a îngenuchiat peste ea, l-a pălmuit, ţipând:

— Lasă-mă-n pace, brută ce eşti!

Mormăind şi frecându-şi faţa, a dat să se aplece din nou spre ea, când din întunericul aleii s-a auzit o voce răguşită de femeie.

— Ei, băieţi! Nu trebuie să forţaţi doamnele din Gallatin Street ca să vă satisfaceţi plăcerile. Am un loc cu paturi moi şi femei dornice. Haideţi, nu vă pierdeţi vremea cu asta. Veniţi cu mine.

Alexandra abia dacă mai respira, în aşteptarea reacţiei marinarilor. Au s-o lase în pace ca s-o urmeze pe femeia asta? Cei trei s-au întors să privească trupul planturos ce se contura în lumina palidă a lămpilor de pe stradă. Bărbaţii ezitară o clipă până să se hotărască.

— Haide-ţi o dată. N'oi sta acilea toată noaptea, şi nici fetele mele n-or să vă aştepte. Strada Gallatin îi tare ocupată noaptea asta. aşa că ar fi bine să vă găsiţi un locşor cât mai repejor.

Argumentul părea hotărâtor. Privind-o încă o dată pe Alexandra, o lăsară în plata Domnului, urmând-o pe femeie. Ultimul dintre ei, i-a aruncat râzând câteva monede, după care a ciupit-o zdravăn, aşa, ca de despărţire, lăsând-o întinsă pe aleea aceea prăfuită şi plină de gunoaie.

Alexandra rămase acolo, strânsă ghem, încercând să-şi adune curajul şi gândurile. Fusese atât de aproape de un viol! Încă se mai simţea lipsită de puteri. Cum putea să existe un asemenea loc? N-ar fi fost mai bine pentru ea să fi rămas la New York? Acolo nu i s-ar fi putut întâmpla aşa ceva. Şi totuşi fusese violată în propia ei casă. Brusc i se făcu dor de Jake. El n-ar fi rănit-o niciodată. Dar nu,

nu trebuia să se gândească la el. A ieşit definitiv din viaţa ei. În primul rând trebuia să scape de locul acesta numit strada Gallatin şi să ajungă la o biserică fără să fie violată sau molestată.

A pipăit monedele ce-i fuseseră aruncate în poală şi începu să râdă isteric. O plătiseră fiindcă au considerat-o o femeie de stradă. Nu se mai putea spune că n-are fonduri!

După ce s-a liniştit îşi jură să nu se lase pradă terorii şi slăbiciunii ce ameninţau să o cuprindă. De când părăsise New York-ul bărbaţii n-o lăsaseră deloc în pace. Trebuia să-şi poarte singură de grijă. Era o Clarke şi trebuia să facă tot ce era necesar ca să supravieţuiască. Ochii ei verzi căpătară o strălucire aspră. Strângând monezile în mână, se ridică în picioare. Trebuia să înveţe regulile lumii ăsteia crude şi să joace jocul pe care o obligaseră cu de-a sila să-l înveţe.

Atingându-şi întâmplător şalul viu colorat, a înţeles că acesta, împreună cu rochia adânc decoltată şi cu mirosul de whisky ce-l împrăştia în jur, o făcuseră să fie etichetată ca femei de stradă. Foarte bine, hotărî ca dacă aşa pare, are să joace roul ăsta, dar numai până la un punct. Are să facă tot ce trebuie să iasă din locul ăsta îngrozitor, numit strada Gallatin. Aruncându-şi şalul ţipător peste umeri, îndepărtându-şi de pe faţă buclele rebele. Alexandra păşi cu îndrăzneală pe strada Gallatin, hotărâtă să supravieţuiască.

O hoardă de femei de stradă, hoţi, sugrumători ce-şi plimbau la vedere uneltele ucigaşe şi tâlhari de drumul mare având înfăşurate în jurul încheieturii mâinii biciul cu bilă de metal la capăt toţi se năpusteau asupra provincialilor şi a marinarilor veniţi în căutarea femeilor şi a distracţiilor în strada Gallatin. Alexandra păşea printre ei, răspunzându-le prietenoasă la propuneri, dar regretând de fiecare dată că este nevoită să-i refuze. În adunătura aceea ca era o

frumuseţe radiantă, foarte populară. Începea iar să-şi simtă puterea de femeie.

Planul ei mergea destul de bine, fusese acceptată ca prostituată şi chiar începuse să se acomodeze cu zgomotul, cu ciupiturile şi pipăiturile, cu vorbele glumeţe care o întâmpinau de peste tot. De când era considerată una de pe acolo, n-a fost nici molestată şi nici nu i s-a făcut vreun rău. Dar pe când îşi croia drum de-a lungul străzii începând să spere că va scăpa de-acolo nevătămată, un bărbat a apucat-o strâns de mână şi a smucit-o în localul lui de dans.

Cand intră din semiîntunericul străzii, Alxandra clipi orbită de lumina din local, în timp ce omul îi şoptea grăbit la ureche:

— Afacerea se înviorează micuţo. Ai noroc. Acu' putem folosi o arătoasă ca tine. Ştii regulile: zece procente din băutură şi toate bacşişurile pe care le capeţi, şi pun pariu — ai să câştigi destul. O privi lacom, cu nişte ochi mici ca mărgelele. Răsuflarea lui grea îi ardea obrazul.

— Eu... Eu...

— Nu-mi mulţumi. Afacerile merg, aşa că putem folosi o frumuseţe ca tine ca să dăm clasă localului. Dar nu uita că musai trebuie să plăteşti dinainte pentru o cameră sus. Toate fetele fac aşa. Îţi iau banii acum, că nu mă-ndoiesc c-ai să pui mâna pe un bărbat ceva mai târziu.

Acestea fiind zise, îi înşfăcă din mână banii şi o conduse în cameră.

Alexandra se întoarse grăbită spre uşă, dornică s-o şteargă cât mai repede din local, dar în aceeaşi clipă mâna murdară a unui bărbat slinos o apucă de talie şi începu s-o tragă după el de-a curmezişul sălii. Nu i s-a dat nici o şansă să spună nu sau să scape. Bărbatul era puternic şi o ţinea strâns.

În timp ce o târa după el, putu să privească o clipă în jur. Era pentru prima oară că vedea un local de dans. În

prima cameră se găsea un bar a cărui tejghea continua pe tot peretele. De-a lungul ei erau înşirate taburete înalte, ocupate de nişte matahale. Se aflau acolo vreo patru, cinci specimene gigantice, flăcăi duri, înarmaţi cu ciomege, bice cu bilă la capăt şi cuţite şi cu boxuri de alamă pe ambele mâini. Nu mai văzuse o asemenea privelişte şi rămase cu gura căscată de uimire. Partenerul o trăgea mai departe pe lângă bar, în încăperea din spate. Unul din flăcăii aceia începu să dea din cap aprobator, pe măsură ce privirea lui îi trecea în revistă frumuseţile. Alexandra îşi întoarse repede capul, speriată că bruta aceea imensă ar putea fi interesată de persoana ei.

Camera din fund, după cum descoperi curând, era o sală de dans unde se auzea ceva muzică făcută cu un pian mic, un flaut şi un trombon. Femeile casei purtau rochii de stambă, scurte până la genunchi şi pantofi scâlciaţi, cu tocuri tocite; părul le era lung şi şi-l purtau lăsat pe spate. Dansau, dacă puteai numi dans mişcările lor zgomotase şi dezordonate, cu bărbaţi îmbrăcaţi în cămăşi roşii purtând bărbi negre, şi având o căutătură crudă. Prezentau o adunătură atât de colorată încât şi-i putea imagina ca făcând parte dintr-un echipaj piraterese de pe vremea lui Laffite.

Pe feţele lor se citea multă hotărâre, lucru care i se păru interesant. Se întreba dacă oamenii aceştia văd vreodată, dacă se distrează vreodată cu adevărat. Posibil că, odată, femeile astea au fost drăguţe, dar acum erau murdare şi arătau îngrozitor. Cu toate astea, bărbaţii le priveau mulţumiţi. Probabil că nu se aşteptau la altceva.

— Aicea, scumpo! — a chemat-o bărbatul care o trăsese în sala de dans. Asta te va face să dansezi ca un vis. Cum te cheamă?

— Alexandra, murmură ca cât putu de încet, sperând să n-o audă şi dorindu-şi să-şi fi dat alt nume.

— Lannie. Frumos nume. Uite-ţi băututra. Ştii regulile.

Luă un pahar în mână şi apoi şi-l ridică încet spre gură. Nu avea de gând să opună rezistenţă. Asta n-ar fi făcut decât să-i aducă iar necazuri. Are să le facă jocul cât va putea de bine, şi apoi are s-o şteargă. A atins cu buzele băutura aceea cu miros dezgustător, întrebându-se când spălaseră ultima oară paharul. Bărbatul dădea din cap încurajând-o, fără să-şi mute privirea de pe ea, apoi îşi lăsă capul pe spate şi înghiţi conţinutul din paharul lui dintr-o dată. Încercă şi ea să-l imite, dar când simţi lichidul arzător că-i alunecă pe gât în jos, începu să tuşească gata să se înnece, neplăcut surprinsă de gustul băuturii.

Plin de solicitudine bărbatul începu s-o lovească peste spate, spunându-i:

— N-a fost chiar aşa de rău, scumpo. E la fel de bun ca toate lichiorurile din speluncile astea.

Într-un târziu reuşi să-şi revină. Îşi simţea gâtul şi stomacul de parcă îi fuseseră arse cu un fier, înnroşit. Gâfâind, l-a întrebat:

— Ţie îţi place?

Parcă un zâmbet îi licări în privire.

— Dacă-mi place? Nu m-am gândit niciodată. Cine o bea fiindcă-i place?

Fata dădu din cap neîncrezătoare. Simţea cum alcoolul i se insinuează încet prin vene, făcând-o să se îmbujoreze şi să se relaxeze.

N-avea cum să ştie că rochia ei, lungă până la podea, şalul strălucitor ce-i stătea pe umeri şi părul magnific făcuseră senzaţie în sala de dans, şi nu bărbaţii erau persoanele cele mai preocupate de prezenţa ei. Lor le făcea plăcere s-o privească. Prostituatele însă aveau un cod strict al îmbrăcăminţii, şi oricare îl încălca, şi-o făcea cu mâna ei. Fără să-şi dea seama, Alexandra încălcase regulile şi a fost doar o problemă de timp până când celelalte să se hotărască să acţioneze împotriva noii venite.

Pe când bărbatul o trăgea pe Alexandra spre ringul de dans, o femeie având o înfăţişare dintre cele mai dure şi mai neîngrijite, angajată permanentă a localului, se îndreptă spre ea. Se opri în faţa ei cu mîinile în şolduri şi picioarele larg depărtate. Partenerul Alexandrei parcă se topi. Mai mult ca sigur că mai asistase la astfel de scene şi n-avea chef să ajungă la mijloc. Privind-o din cap până-n picioare, femeia i se adresă cu o voce groasă şi puternică:

— Îs Wanda. Eşti nouă pe acilea, drăguţă?

Alexandra aruncă în jurul ei o privire nesigură, observând că toţi ceilalţi dansatori se opriseră şi formaseră un cerc în jurul lor.

— Da, mă cheamă Lannie.

— Lannie... ai? Ei bine, Lannie, cum îţi închipui că poţi purta rochii d'astea? — o întrebă Wanda râzând batjocoritor.

— Asta-i tot ce am! — i-a răspuns Alexandra, simţind că femeia caută ceartă.

Nu se simţea de loc înfricoşată, şi se întreba dacă nu cumva era din cauza lichiorului, cu care nu era obişnuită, sau era doar o reacţie întârziată la violenţele la care fusese supusă în ultima vreme.

— Ha! Nu-mi spune gogoşi, fetico. N-ai nevoie de şalul ăsta frumos, ţipă Wanda, smulgându-i-l de pe umeri şi aruncându-l în sus, în mijlocul mulţimii, care-l apucă din toate părţile şi-l sfâşie, aruncându-i-l înapoi.

Alexandra aruncă o privire scurtă spre jalnicele rămăşiţe, apoi privirea i se îndreptă către femeie. Nu spuse nici un cuvânt încercând să-şi stăpânească mânia, în timp ce inima îi bătea năvalnic.

Wanda rânjea strâmb.

— Vezi, drăguţă, n-ai nevoie de el şi nici de rochia asta frumoasă şi lungă n-ai nevoie.

În timp ce rostea cuvintele astea, cu acelaşi rânjet răutăcios pe faţă, întinse o mână spre umărul ei, apucând-o strâns de rochie.

Brusc, Alexandra n-a mai suportat. Furia ei se revărsă şi o îmbrânci pe Wanda. Aceasta, mârâind ameninţător, îi aruncă o privire de pisică sălbatică. Se studiară ameninţător. Alexandra era prea furioasă ca să-i mai fie frică. Mulţimea se dădu la o parte, asmuţindu-le. Se conturară marginile ringului şi începură pariurile. Unii o încurajau pe Alexandra, numind-o Lannie, iar ceilalţi pe Wanda, a cărei reputaţie era bine stabilită în Gallatin Street, convişi că are să iasă învingătoare.

Wanda era o femeie înaltă, cu oase mari, blondă cu părul drept, lung şi bogat, cu ochi albaştri tăioşi şi cu buze roşii, cărnoase. Ascendenţa ei germană se vădea în pieptul plin şi şoldurile ample. Semăna cu o valchirie, aşa cum stătea cu capul aplecat, studiindu-şi adversara.

Alexandra ezită o clipă nemişcată. Wanda se aruncă asupra ei, cu mâinile puternice întinse ca nişte gheare. În ultima clipă, chiar atunci când mâinile femeii erau gata s-o atingă, Alexandra făcu un pas înapoi. Wanda se răsuci şi ajunse acum mult mai aproape de ea. Cu o smucitură, apucă încheietura fină a fetei şi o trase cu putere spre ea. Alexandra începu s-o lovească, încercând să scape dintre sânii ei masivi, dar puterea ei nu se putea compara cu forţa Wandei.

Alexandra se simţi strivită brusc în pieptul opulent al femeii şi strânsă până îşi pierdu răsuflarea. Furia o cuprinse din nou în timp ce lupta pentru o gură de aer şi o lovi sălbatic în fluierul piciorului. Wanda începu să ţipe de durere şi fără să vrea, îi dădu drumul. În aceeaşi secundă Alexandra se aruncă asupra ei zgâriind-o şi înfigându-şi unghiile în pielea albă. Wanda încercă să se apere, apucând-o de păr şi smucind-o cu furie. Alexandra gemu de durere şi se agăţă şi ea de părul ei.

Lupta a continuat la fel de înverşunată, până când Alexandra puse mâna pe corsetul Wandei şi, trăgând de el, îl rupse lăsând să se vadă un sân imens. Înfuriată, Wanda îi dadu drumul, dar apucând-o şi ea de corsajul rochiei, îl sfâşie până la talie. Amândoi sânii Alexandrei s-au ivit goi, în plină lumină, cu sfârcurile roz, împungând aerul ca o chemare.

Bărbaţii gemură, apropiindu-se să vadă mai bine trupurile dezgolite.

Privindu-se încă o dată în ochi, adversarele se aruncară din nou una asupra celeilalte, orbite de furie. Se dezechilibrară şi căzură una peste cealaltă pe podeaua murdară şi plină de gunoaie. Zbătându-se să scape din strânsoare se rostogoliră când într-o parte când într-alta, până la picioarele asistenţei. Se trăgeau de păr, se zgâriau, se muşcau, îşi sfâşiau hainele, fără ca una să poată s-o învingă pe cealaltă. Era evident că nici una n-avea de gând să se dea bătută.

În clipa în care Wanda şi-a pregătit pumnul strâns să-i dea Alexandrei o lovitură năucitoare, îşi simţi mâna apucată de către una din namile. Se întoarse spre el şi-i aplică o directă în stomac, apoi se întoarse din nou spre Alexandra, ce se folosi de ocazia neaşteptată şi-i plasă un punm de-a dreptul în ochi. Wanda începu să ţipe de durere şi se aruncă cu ghearele asupra adversarei. Namila căpătă între timp întăriri. De data asta doi bărbaţi tuciurii se băgară să le despartă, spre dezamăgirea spectatorilor. Dar nici unul dintre cei ce asistaseră la bătaie nu avea chef să se pună cu cele două namile, aşa că s-au întors la dans, mormăind nemulţumiţi.

Alexandra simţi că furia îi scade din ce în ce în timp ce una din namile o căra sus, la etaj, ţinând-o strâns să n-o scape. Privi cu ochii căscaţi de uimire la cămăruţele în care târfele îşi făceau meseria. Încercă să se opună strânsorii ca

de fier a namilei, dar acesta îşi spori niţel strânsoarea, aşa încât de abia dacă mai putea să se mişte.

Brusc s-au oprit cu toţii în faţa unei uşi deschise. Alexandra şi Wanda s-au trezit împinse înăuntru. Una dintre namile a privit-o pe Alexandra din cap până în picioare, în timp ce încerca să se acopere cu zdrenţele ce fuseseră cândva rochie. Era hotărâtă să se apere în caz că s-ar fi apropiat de ea. Dar acesta se întoarse spre Wanda:

— Dă-i o rochie. A ei e un dezastru.

— Ce? Crezi că am prea multe?

— Gura, căţea, a plesnit-o el. Dă-i o rochie. Patronul o vrea înapoi pe ring. Se interesează de ea. Crede că are clasă. Dă-i o rochie, apoi coborâţi. Ştii că-i de lucru, nu glumă, în seara asta. Privindu-le ameninţător, a ieşit trântind uşa şi închizându-le pe cele două femei împreună.

Alexandra auzi paşii grei ai namilelor îndepărtându-se în timp ce ea şi Wanda se priveau ameninţător. Nu ştia ce-o mai aşteaptă.

Până la urmă Wanda ridică din umeri.

— Ei bine, drăguţă, poate că eşti nouă, dar nu eşti o luptătoare rea. Cu puţină experienţă, cine ştie?

Alexandra scoase un oftat de uşurare că nu mai trebuia să se bată.

— Ar fi mai bine să te îmbrăcăm, continuă Wanda. Am o rochie care are să ţi se potrivească cât de cât.

Scoase dintr-un sertar două rochii mototolite şi-i aruncă una Alexandrei. Aceasta îşi smulse de pe ea rochia ruptă şi o îmbrăcă pe cealaltă, acoperindu-şi trupul gol şi murdar.

— E vreun loc unde să te speli? — întrebă Alexandra cu un licăr de speranţă.

Wanda se porni pe râs.

— Pe dracu, drăguţă. Acilea nu se spală nimeni. Las-o baltă. Mai târziu n-o să mai conteze oricum. O să agăţi un bărbat şi-o să-l aduci colea sus şi gata. Nimeni nu observă aşa ceva.

— Bine, da' nu cred că...
— Bineînţeles că dansatul e o muncă grea, da' ai plătit pentru cameră, nu?
— Da, da... începu Alexandra, lăsând să-i cadă rochia făcută ferfeniţă şi îmbrăcând-o grăbită pe cealaltă.
— Atunci ar fi mai bine să faci să merite banii. Pune mâna pe unul cu bani. Şi dacă ai nevoie mai târziu de ajutor ca să-l storci de bani, cheamă-mă. Ştiu cum să mă port cu un bărbat care nu vrea să scoată banii.
— Cred şi eu!
— Haida, haida! Mai bine am coborî. Şefu' vrea să fim pe ring.
Alexandra încercă să-şi vâre sânii în corset. Decolteul foarte generos abia dacă-i acoperea sfârcurile, aşa că nu putu să facă nimic, şi nici să rezolve problema scurtimii rochiei. N-avea de ales, trebuia să treacă cumva peste noaptea asta.
În vreme ce ieşeau pe uşă şi se îndreptau spre sala de dans, Wanda arătă cu degetul în josul treptelor.
— Fă-i pe bărbaţii de colo să plătească pentru orice, drăguţă. E singura cale de supravieţuire.

CAPITOLUL X

bosită de moarte, Alexandra se aşeză pe patul plin de tot felul de firimituri şi alte gunoaie şi-şi scoase papucii uzaţi, oftând adânc în vreme ce-şi freca picioarele roşii şi umflate. Niciodată nu se bucurase atât de mult că poate să se aşeze şi se întreba dacă, după o asemenea noapte, în care încercase să danseze evitând în acelaşi timp paşii stângaci şi încălţările greoaie a douăzeci de bărbaţi, va mai fi vreodată ca mai-nainte. Ce n-ar fi dat

pentru un lighean cu apă fierbinde în care să şi le scufunde, dar ştia că în localul ăsta de dans nici nu se auzise de apă. Nu se găsea nici măcar să bea, darmite s-o folosească în alte scopuri!

Ce noapte, sau mai bine zis, ce dimineaţă! Toate localurile rămăseseră deschise până în zori. Apoi, majoritatea bărbaţilor au plătit câte o femeie cu care să împartă patul sus, la etaj. I se oferiseră şi ei o grămadă de bani pentru asta, aşa că nu-i fusese uşor să spună până la capăt nu. Noroc că şeful stătea cu ochii pe ea, aşa că nu putuseră să-i facă vreun rău.

Stăpânului nu-i păsa ce se întâmpla pe ring câtă vreme mobila rămânea întreagă. De fapt, numai dans nu se putea numi ceea ce avea loc acolo. Curând, femeile, din ce în ce mai băute, începuseră să se dezbrace. Alexandra a fost îngrozită văzând că mai multe perechi dansau complet dezbrăcate. Mulţi dintre partenerii ei încercară s-o dezbrace şi pe ea. N-a fost uşor să rămână îmbrăcată şi să nu fie bătută de-a lungul acelei nopţi nesfârşite. Multe dintre perechi au fost pur şi simplu aruncate afară de către namile, când ceea ce făceau se mai putea cu greu numi dans, sau ceva cât de cât asemănător. Şi nu se îndoia că acele cupluri îşi astâmpăraseră poftele direct în stradă sau pe vreo alee mai lăturalnică. Pe strada Gallatin orice era posibil, ştia deja tot atât de bine acest lucru, după cum era convinsă că trebuia să scape de-aici acum, ziua, când toţi dormeau doborâţi de oboseală.

Patronul hotărâse s-o angajeze ca dansatoare permanentă, făcându-i aluzii la anumite servicii personale. Încă nu o forţase să se culce cu el pentru că avusese foarte multă treabă. Trebuia să scape cât putea mai repede înainte ca mlaştina acestul fel de trai s-o cuprindă, iar ea să nu mai aibă tăria necesară. Dansând noaptea, folosită de bărbaţi ziua, n-ar mai avea curând energia necesară sau n-o

vor mai lăsa să plece. Putea acum să înţeleagă cu uşurinţă de ce femeile care munceau aici arătau atât de obosite şi de epuizate. Îmbătrâneau înainte de vreme în mâinile acestor bărbaţi nesătui. Trebuia să plece, şi asta cât mai curând. Dar, în primul rând, avea nevoie de puţină odihnă. Simţea că somnul îşi cere drepturile.

Um ţipăt ce-ţi ridica părul măciucă o făcu să se trezească brusc. Fiori de gheaţă o trecură în timp ce se uita înfricoşată de jur-împrejur, scotocind cu privirea prin toate cotloanele cămăruţei. Dar în încăpere nu se afla nimeni. De când dormea? Complet dezorientată, nu putea să-şi dea seama cât era ora.

Brusc, tăcerea a fost din nou sfâşiată de urletele, bocăniturile şi zgomotele luptei din camera vecină. Hărmălaia s-a mutat apoi pe hol şi ea a recunoscut vocea adâncă şi puternică a Wandei. Se ridică, fugi spre uşă şi o întredeschise.

Două dintre gorilele patronului trăgeau după ele un bărbat ce striga ca din gură de şarpe:

— Am fost jefuit. Mi-a luat totul, căţeaua! Să-mi dea banii înapoi! Vreau banii mei!

Omul a făcut atâta gălăgie încât una din namile i-a tras un pumn lăsându-l inconştient, şi aşa, atârnând ca o cârpă, a fost cărat până la parter.

Alexandra a observat că Wanda o privea. Aceasta îi făcu cu ochiul şi o chemă prin semne la ea în cameră. Alexandra o urmă, gândindu-se că, poate, Wanda o va ajuta să părăsească localul şi să scape de strada Gallatin.

— Şezi, drăguţă!

Îi făcu semn să se aşeze pe pat, la fel de plin de mizerii şi de jegos ca al ei. Neavând de ales, se aşeză. Între timp Wanda turnă un pahar de lichior şi se îndreptă spre Alexandria cu el în mână.

— Nu, mulţumesc.

— Asta nu-i scursoarea aia de vase pe care o servesc nenorociţilor de jos, de la bar. Ăsta-i bun. Io l-am cumpărat.

— Nu, mulţumesc, repetă Alexandra.

Wanda ridică din umeri şi veni să se aşeze lângă ea, după ce umflă pernele şi le aşeză lângă perete în aşa fel încât să se sprijine de ele. Apoi spuse:

— Idiotul! Trebuia să ştie că n-are ce căuta cu atâţia bani în strada Gallatin. Dacă nu-l uşuram eu, ar fi făcut-o altcineva şi poate n-ar fi avut norocul să mai rămână în viaţă. Bineînţeles că acu o să trebuiască să împart cu băieţii da' crez că merită. Credeam că-i mort de beat. Şi-a revenit pe când îi controlam buzunarele. Ghinionul naibii!

— Aşa procedezi cu toţi clienţii? Credeam că-ţi plătesc... serviciile.

Wanda rânji:

— Bineînţeles că mă plătesc, da'ncerc să-i aleg pe cei cu bani. Şi le iau toţi banii. Asta facem toate. Ai să-nveţi şi tu, dacă ai de gând să rămâi p'aci.

Spunând acestea, o scrută cu privirea.

Alexandra îşi dădu seama că probabil Wanda n-o voia prin apropiere; n-avea nevoie de concurenţă. Bun! Asta-i convenea de minune.

— Să-ţi spun drept, Wanda, am avut nevoie de un acoperiş pentru noapte. Acum...

— Ai plătit pentru asta aseară, dar nu ţi-ai luat banii înapoi. Puteai să pui mâna pe oricare din tipii ăia cu bani. Cum de nu ţi-ai găsit nici unul?

Wanda o privi sincer mirată, dar Alexandra nu voia încă să-i spună adevărul, aşa că se mulţumi să ridice din umeri.

— Las-o baltă, drăguţă. Îţi înţeleg jocul. Şefu'! Sigur, e cu ochii pe tine, da crede-mă că nu-i bărbatul care să rămână cu vreo femeie după ce şi-a făcut plinul, şi asta nu durează prea mult — nu durează decât o clipită. S-ar putea să te lase să stai într-o cameră p-aci, da' crede-mă că ai să

plătești mai mult încercând să-l mulțumești decât dacă ai lucra la fel ca noi. Vezi tu, fata șefului trebuie să-i servească pe clienții mai deosebiți. Tu nu vrei asta, drăguță. Am cunoscut destule care n-au supraviețuit unei nopți dintr-acelea. Tu n-ai duce-o mult. Ești prea delicată, o vede oricine. Uită-te la mine, ar trebui o mie de chestii să-mi vină mie de hac, da' cu toate astea n-aș face față la ce-i place șefului.

Alexandra o ascultă cu atenție fără să înțeleagă prea bine ce încerca să-i explice Wanda în legătură cu patronul. Dar sigur, fata era sinceră.

— Tu m-ai putea scoate afară de-aici ca să nu cumva să mă ia șeful pentru el? — o întrebă Alexandra, sperând că înțelesese corect apropourile fetei.

Wanda îi răspunse:

— Așa-i, drăguță. Tu nu ești pentru Gallatin. Ai putea fi târfa de lux a cuiva. Vezi tu, șefu i-a meu. Poate să aibă câte muieri vrea pentru afacerile lui da' când are să-și ia una permanentă n-o să las pe nimeni să-mi ia locul. Ai priceput?

— E-n ordine Wanda. Uite, nu vreau să mă cert cu tine și asta nu pentru că eu aș fi cea care ar pierde. Dar, dacă vrei să plec de aici, va trebui să mă ajuți.

Ochii Wandei s-au îngustat.

— Ai vrea să pleci?

— Bineînțeles. Dar am nevoie de ajutor.

Wanda s-a încruntat, fața ei devenind dură și hotărâtă.

— Nu numai că vreau să plec din casa asta. Vreau să plec din strada Gallatin.

Wanda a dat din cap.

— Înțeleg. Vrei să-ți găsești un loc într-un bordel în Vieux Carré. De ce să nu-ți sucesc gâtul și să te arunc în râu sau în golf?

Inima Alexandrei începu să bată cu putere. Wanda putea să facă exact ceea ce spusese, şi nu se îndoia că dansatoarea ar face-o dacă asta s-ar potrivi cu planurile ei. Trebuia să fie mai atentă la ce spune.

— N-ai nici un motiv, Wanda. Mă poţi ajuta, asta-i tot. Nu îţi pun condiţii.

— Aşa-i. Nu-mi ceri s-o fac. Nimeni nu mă poate obliga să fac ceva. Bine, bine, cred că începi să-mi placi. Ai şi vână, şi minte. N-o să fiu eu cea care te scoate din viaţa asta. Da' io nu fac nimic fără gologani; asta-i sfânt.

— Nici n-aştept aşa ceva. Mă gândeam că mă poţi prezenta cuiva.

Wanda aprobă.

— Asta se poate. Curând are să fie destul de târziu. Da' fii atentă, să nu care cumva să te mai prind pe strada Gallatin, că te omor!

Alexandra se grăbi să adauge:

— Facem târgul.

Wanda întinse o mână mare şi puternică şi o apucă hotărâtă pe a Alexandrei. O privi timp de o clipă în ochi, în ochii aceia verzi şi obosiţi de parcă ar fi vrut s-o facă să înţeleagă importanţa târgului încheiat şi care nu putea fi încălcat. Dar asta-i convenea de minune Alexandrei.

— Am să-ţi dau un şal — i-a spus Wanda, ridicându-se în picioare.

— Rochia asta e potrivită într-un local de dans, dar tu ai să mergi în Piaţa Jackson, la „Place d'Armes“ şi acolo n-are să fie deloc potrivită. Cu un şal, ai să arăţi destul de acceptabil. Una peste alta, eşti o târfă ca oricare alta.

Alexandra ştia că, dacă nu scapă cât mai repede din strada Gallatin, cuvintele Wandei vor fi adevărate. O femeie nu prea avea altă şansă în zona aceea.

Wanda scoase dintr-un sertar două şaluri murdare, aruncându-i unul Alexandrei. Aceasta şi-l înfăşură pe

umeri, ţinându-i strâns, ca să-şi acopere decoleteul mult prea generos.

Wanda se îndreptă spre uşă, o deschise încetişor şi privi în toate părţile. Îi făcu semn Alexandrei s-o urmeze. Odată afară din cameră, se mişcară tot mai repede şi, după câteva cotituri ajunseră la scara dosnică a localului. Wanda se opri din nou, şi făcându-i semn Alexandrei să rămână liniştită unde era, coborî treptele cu paşi de pisică. Se întoarse cât ai clipi făcându-i semn cu capul s-o urmeze. Se strecură pe trepte şi apoi prin uşa din dos, pe alee, fără să bage în seamă gunoaiele şi beţivii ce dormeau duşi după beţia din noaptea trecută. Unii dintre ei aveau capetele sparte, iar sângele li se uscase în păr. Toţi aveau buzunarele întoarse pe dos.

Alexandra încercă să evite trupurile şi gunoiul, ceea ce nu era deloc uşor, aşa că, de numărate ori, se împiedică gata să cadă. Plimbarea asta ţinu vreo două clădiri.

— Ieşim imediat de pe strada Gallatin, i-a spus Wanda gânditoare. Nu-mi place să ies îmbrăcată în felul ăsta. Nu-i sigur. P'acilea circulă poliţia.

După numai câţiva paşi Wanda se opri brusc. Aruncă o privire rapidă în jur şi verifică ambele laturi ale străzii, căutând o intersecţie, apoi, satisfăcută, se întoarse către Alexandra.

— Uite, drăguţă. Ăsta-i capătul străzii Gallatin. Acu, fii atentă şi să faci ce-ţi spun. Du-te în piaţa Jackson, la *Café du Monde*. Comandă-ţi o cafea, ori, orice... Aşteaptă acolo până are să vină după tine o femeie. O adevărată frumuseţe. Madame LeBlanc. Are un local — foarte elegant — pe strada Basin. Am să-i trimit veste c-o aştepţi. Va fi bună cu tine şi la ea poţi întâlni yankei bogaţi. Ei îs cu banii acuma.

Alexandra dădu aprobator din cap, privind în jur. Da, într-adevăr acum îşi dădea şi ea seama de diferenţă; după

intersecţia asta totul arăta altfel. Era uimită însă că Gallatin era o stradă atât de scurtă, când noaptea trecută i se păruse fără sfârşit. Până la urmă reuşise să scape!

— Mulţumesc, Wanda, rosti ea privind-o atent pe femeia cu care se bătuse aseară şi care acum o ajutase să scape din mizeria asta.

— Uite aici ceva bani, drăguţă. Cumpără-ţi cafeaua şi ceva de mâncare şi aşteaptă, aşa cum ţi-am spus. Cred că are să vină pe la apusul soarelui. Ai grijă. Nu răspunde obraznic poliţiştilor dacă o să ai cumva de-a face cu ei. Cu excepţia străzii Gallatin pot fi foarte mârşavi. Aici le e frică să intre că nu mai ies vii... Nu dom'le, a continuat ea şi un zâmbet neaşteptat i-a schimbat întreaga înfăţişare, lăsând pentru o clipă să se întrevadă fata tânără şi drăguţă de altădată. Dar soarta schimbase toate astea de multă vreme.

— Nu-ţi face griji, mă descurc eu. Vocea ei suna mai convinsă decât era de fapt.

— Sigur că te descurci, drăguţă, da' nu uita târgul nostru. Nu vreau să te mai văd vreodată p'aci.

— N-o să mă mai vezi, i-a promis Alexandra şi, urmând îndrumările Wandei, îi zâmbi şi plecă, întorcând spatele străzii Gallatin.

Alexandra îşi târî cât putu de repede picioarele obosite şi dureroase, hotărâtă să ajungă în piaţa Jackson. Cel puţin în zona asta a New Orleans-ului exista poliţie şi s-ar fi putut simţi în siguranţă. N-avea de gând să se întâlnească cu Madame asta, dar i-ar prinde bine nişte mâncare şi, poate, va găsi vreo biserică prin apropiere.

Nu putu să nu observe casele frumoase ce împânzeau cartierul francez numit *Vieux Carré*. Peste tot se găseau porţi, balcoane sau grilaje pentru ferestre făcute din fier forjat. Se putea observa cu uşurinţă influenţa franceză. Clădirile, construite pentru a-şi ascunde frumuseţea nu pentru a şi-o etala, presupuneau existenţa unor curţi interioare.

Locuinţele erau amestecate cu restaurante şi clădiri ale unor companii aşa că nu-şi putea da seama ce fel de cartier era acesta. Acum, că soarele cobora spre apus nu prea vedeai multă lume. Trebuia neapărat să găsească o biserică înainte de-a se întuneca.

Urmând cu stricteţe instrucţiunile Wandei, ajunse până la urmă într-o piaţă mare, înconjurată de clădiri de toate felurile. Asta trebuia să fie piaţa Jackson. Păşi până în centrul pieţei, unde se întindea un parc cu iarbă înaltă, copaci bătrâni, o mulţime de flori şi bănci, răspândite peste tot. Se prăbuşi recunoscătoare pe una din ele. În sfârşit, se simţea în siguranţă. Acum, cum să găsească o biserică? Dar în privinţa asta se lămuri repede. La o primă privire aruncată observă o catedrală magnifică.

Plăcut surprinsă şi mulţumită păşi spre ea, aranjându-şi fustele. Apoi, amintindu-şi cum este îmbrăcată, privi în jos dezamăgită. Foamea deveni insuportabilă în timp ce încerca să-şi aranjeze părul şi hainele, deşi asta n-a ajutat cine ştie ce la îmbunătăţirea înfăţişării ei. Arăta ca o femeie de stradă şi era conştientă de asta. Ce o să se întâmple dacă, acolo, la biserică, n-or să vrea s-o ajute? Sau, poate, n-or s-o lase nici măcar înăuntru? Ei bine, mai întâi trebuie să mănânce şi apoi să încerce să-şi cureţe faţa şi hainele. Ştia că s-ar fi simţit mai puternică şi mai stăpână pe ea dacă stomacul nu i-ar fi fost atât de gol.

Odată ce luă această hotărâre, Alexandra se îndreptă spre o cafenea în aer liber. Abia când era deja prea târziu îşi dădu seama că era chiar cafeneaua unde îi spusese Wanda să meargă, *Café du Monde*. Gândindu-se ce să facă, hotărî că, fiind devreme, are să plece înainte de a sosi misterioasa Madame Le Blanc. Se aşeză mulţumită pe un scăunel din fier forjat, la o măsuţă rotundă sub tenda viu colorată a cafenelei. O chelneriţă îmbufnată, strâmbând din nas, veni să-i ia comanda.

Se întreba dacă arăta chiar atât de rău. Cu o mână, încerca să-şi domolească părul, adunându-l la spate. Singurul răspuns posibil era da, având în vedere felul în care o fixau oamenii: de parcă nu aparţinea lumii lor, de parcă n-avea ce să caute acolo.

Chelneriţa cea tânără îi aduse repede o ceaşcă aburind de cafea cu lapte şi fierbinte. Alexandra plăti. Ceea ce-i mai rămăsese nu-i ajungea să mai mănânce încă o dată. Wanda nu fusese chiar atât de generoasă. Îşi bău cafeaua şi mâncă brioşa făcută din aluat franţuzesc dulce şi fraged, dorind să-şi prelungească plăcerea. Nu-şi dăduse seama cât e de flămândă şi de obosită. Dar, şezând acolo, în siguranţă, cel puţin pentru moment, toate problemele se învălmăşiră din nou în mintea ei. După ce-şi termină masa frugală, îşi aşeză capul pe braţele încrucişate şi închise ochii.

— Scuzaţi-mă, domnişoară. Sunteţi Lannie? V-am văzut părul şi sunt convinsă că nu pot fi două fete cu un păr de nuanţa asta în tot New Orleans-ul. Sunt Madame Le Blanc.

Alexandra îşi ridică brusc capul, sărind drept în picioare. Madame Le Blanc! Se uită în ochii mari şi negri ai încântătoarei femei cu o privire de sălbăticiune speriată. Madame Le Blanc era de o frumuseţe cu totul deosebită, cum nu mai văzuse niciodată: mignonă, cu trăsături perfecte şi un păr negru luxuriant, adunat în vârful capului. Dar culoarea pielii era, poate, ceea ce te şoca cel mai mult la ea: avea nuanţa mierii, de parcă fusese doar mângâiată de soare. Purta haine scumpe, croite cu gust şi purtate cu o graţie naturală şi cu stil. Alexandra nu mai văzuse o femeie ca aceasta.

— Pot să mă aşez la masa ta *madmoiselle*? i-a cerut voie, politicos, Madame Le Blanc.

Alexandra privi nehotărâtă în jur, neştiind ce să facă, apoi dădu din cap:

— Da, vă rog.

Femeia se aşeză cu graţie, făcându-i semn Alexandrei să se aşeze şi ea. Alexandra o ascultă, prea obosită să se mai gândească la ceva sau să plece in altă parte. Niciodată nu mai văzuse o Madamă adevărată şi această femeie care o intriga, se purta ca o doamnă şi arăta ca o doamnă. Alexandra se simţi uşurată cât de cât de ceea ce vedea.

— *Chérie*, Wanda mi-a spus că eşti o frumuseţe atât de desărşită. Numai părul tău valorează o avere şi sunt sigură că trupul tău e perfecţiunea întruchipată, cu toate că am să vreau să văd cu ochii mei înainte de-a ajunge la o înţelegere.

Alexandra o privi stupefiată.

— Ah, dar se pare că te iau prea repede. Văd că ai mâncat, dar te rog să nu mă refuzi. Detest să mănânc singură.

Alexandra continua s-o privească cu ochii măriţi de spaimă şi de nesiguranţă.

Comanda lui Madame Le Blanc a fost adusă imediat şi aşezată pe măsuţa dintre ele. Farfuria plină cu vârf cu *beignete* fierbinţi constitui o adevărată tortură pentru Alexandra, cel puţin până în clipa în care ajunse să bage, în sfârşit una în gură. Pe măsură ce mânca, supraveghind-o încă, cu atenţie pe Madame Le Blanc, femeia a scos din geantă o sticluţă mică al cărei conţinut, un lichid de culoare aurie, îl turnă în ambele ceşti de cafea.

— *Chérie*, cred că ai nevoie de ceva mai tare decât cafeaua. Arăţi epuizată. Cum ai ajuns în strada Gallatin? Nu e sigură pentru nimeni, mai ales pentru o doamnă tânără ca tine.

Vorbele pline de bunăvoinţă şi cafeaua amestecată din belşug cu brandy au început să-şi facă efectul. Alexandra simţea să-i revine curajul şi puterile. I-a zâmbit nesigură Madamei:

— Apreciez faptul că aţi venit, Madame, dar mă tem că aţi făcut drumul degeaba.

— Oh?

— Vedeţi, am ajuns cu totul întâmplător în strada Gallatin şi, în fine, sunt teribil de mulţumită că am scăpat de-acolo.

Femeia râse scurt arătându-şi dinţii mici şi perfecţi ca nişte perle.

— Nu mă mir, *chérie*, locul acela este iadul pe pământ. Mă întreb adesea ce-o face pe Wanda să vrea să rămână acolo, dar cred că ştiu. Ai noroc c-ai scăpat cu viaţă, *ma chérie*.

— Da, aşa cred şi eu acum.

— Dar cum de te-ai rătăcit acolo?

— Nu sunt din New Orleans. Am sosit ieri, pe la asfinţit şi, necunoscând oraşul, m-am rătăcit.

— O tânără doamnă, neînsoţită? Este evident că nu eşti din Sud: n-ai un accent sudist. Mi se pare ciudat. Dacă nu cauţi o slujbă într-un bordel, ce faci aici, în New Orleans şi cum îţi închipui că poţi supravieţui?, o întrebă pe un ton din care puteai trage concluzia că Alexandra trebuie să fie nebună de-a dreptul.

Alexandra zâmbi, în timp ce termina de mâncat o nouă brioşă.

— Am venit aici în căutarea rudelor unui prieten care a murit de curând. Şi m-am pierdut de însoţitorii mei.

Sprâncenele perfect arcuite ale lui Madame Le Blanc s-au ridicat a mirare.

— Înţeleg. Asta, bineînţeles, se poate întâmpla, şi cu toate că aş dori mult să te am în localul meu, am să te ajut, dacă pot, să-ţi găseşti prietenii. Numele lor?

— Jarmon, spuse Alexandra, cu vocea coborâtă.

Ochii femeii s-au mărit, arătând mai multă emoţie la acest unic cuvânt decât la tot ceea ce-i spusese Alexandra până acum.

— Jarmon! Ai spus Jarmon?

— Da, ăsta este numele lor de familie. Mi se pare că au o plantaţie, sau cel puţin aveau una, înainte de război.

Madame Le Blanc zâmbi, cu bunăvoinţă.

— Oh, da, au avut-o şi încă o mai au. Îi cunosc bine pe Jarmoni, destul de bine, mai ales pe cei doi băieţi.

— Chiar? întrebă Alexandra, simţindu-se uşurată, fără să înregistreze aluzia cu privire la cei doi fii. Sunt în New Orleans? Aş putea să-i văd curând?

Madame Le Blanc ridică o mână, oprind potopul de întrebări ce începuse să curgă.

— Locuiesc la plantaţie. Nu-i văd la fel de des ca pe vremuri, dar asta e situaţia. Războiul n-a lăsat nimic aşa cum a fost, a adăugat ea, cu tristeţe. Cu toţii încercăm să supravieţuim.

Alexandra o privi din nou. Ochii ei erau de data asta un ocean de tristeţe.

— Îmi pare rău. Eu...

— Nu domnişoară. Acum totul s-a terminat. Rănile se vor vindeca sau vom muri, aşa cum a murit şi Sudul pe care-l ştim noi.

Alexandra nu ştia ce să spună. Niciodată nu se gândise prea mult la Sud de la terminarea războiului încoace. Pentru sudişti era evident îngrozitor şi ea abia acum începea să-şi dea seama de lucrul ăsta. În Nord nu se poate spune c-ar fi fost afectaţi, cu excepţia faptului că afacerile lor înfloriseră cu o viteză uluitoare.

Şi asta mai ales în ceea ce o privea chiar pe ea. Foamea de nave nu se putea astâmpăra şi averea ei crescuse foarte mult în acea perioadă. Însă acestor bieţi oameni nu le mai rămăsese mare lucru când războiul s-a terminat. O înspăimânta posibilitatea de-a vedea plantaţia aceea ce fusese cândva magnifică. Oare e doar o ruină? Măcar ştia că familia Jarmon e încă în viaţă.

— Aş vrea să ştiu dacă vrei să te întâlneşti cu tovarăşii de care te-ai rătăcit noaptea trecută.

Alexandra știa că Madame n-o crezuse. Oricum era o poveste cusută cu ață albă.

— Am venit singură. Mi-am pierdut cuferele într-o furtună, în apropiere de Bahamas.

De data asta Alexandra observă o scânteie de adânc interes în ochii lui Madame Le Blanc, interes ce luase locul neîncrederii.

— Wanda mi-a spus că numele tău este Lannie, dar nu-i numele tău adevărat, nu?

— Mă cheamă Alexandra, sau dacă-ți convine mai mult, Alex.

Madame Le Blanc zâmbi cu o figură de pisică mulțumită, ceea ce o făcu pe Alexandra să se calmeze.

— Da, da, Alexandra... Devine tot mai interesant, *mademoiselle*. Spui că vrei să faci o vizită familiei Jarmon, dar ei nu-ți sunt rude, nu?

Alexandra nu voia să-i spună mai multe, dar simțea că femeia n-ar fi ajutat-o dacă nu i-ar spune o poveste cât de cât veridică.

— Așa cum v-am spus sunt rudele unui vechi prieten care a murit de curând. Am hotărât să vin încoace să le fac o vizită și să le anunț moartea lui.

— Pe care din Jarmoni vrei să-i vizitezi?

Madame Le Blanc îngreuna mult lucrurile se gândi Alexandra, dar cu siguranță că femeia asta n-avea cum să-i afle identitatea din aceste frânturi de informații.

— Ei bine, vreau să-i vizitez pe Eleonor Jarmon și pe fiul ei, Jacob.

Madame Le Blanc zâmbi satisfăcută:

— Deci tu ești Alexandra, care a apărut în New Orleans seara trecută în drum spre Eleonor și Jacob. *Ma chère*, asta îmi face ziua norocoasă. Ce ziua?!, săptămâna, viața...

Alexandra văzu ochii lui Madame Le Blanc strălucind de emoție, o emoție pe care n-o putea înțelege. Deveni și

mai neliniştită. Oare o femeie ca asta ar vrea s-o ajute? Ajutase vreodată femeia asta pe cineva? Trebuia să ajungă la plantaţia Jarmon, cu sau fără ajutorul lui Madame Le Blanc.

— Asta-i adevărul adevărat. Trebuie să-i văd cât mai curând. Ar fi suficient dacă mi-ai spune unde e plantaţia.

Alexandra îşi aranjă şalul şifonat.

Madame râse. Tonul ei tăios o îngheţă pe fată.

— *Ma chérie*, e evident că ai trăit toată viaţa la oraş. Habar n-ai câţi acri poate avea o plantaţie şi câte mile trebuie să străbaţi ca să ajungi acolo. În acelaşi timp, sunt tot felul de vagabonzi ce bântuie prin zonă. Nu poţi merge pe jos până acolo. Chiar dacă n-ai fi atât de obosită n-ai putea spera să ajungi până acolo asta în cazul că ai reuşi să scapi cu viaţă.

Alexandra s-a albit. Era chiar atât de rău în Sud? Dacă măcar ar putea trimite după bani. Aşa, s-ar fi rezolvat toate problemele.

— Habar n-aveam.

— Asta se vede de la o poştă. Acum să vedem ce-ai face tu pentru mine dacă te ajut să ajungi la plantaţia Jarmon?

Faţa Alexandrei deveni şi mai palidă, ochii i se măriră, dar nu de spaimă. Nu-şi dăduse seama că trebuie să-i plătească femeii pentru ajutor, dar, bineînţeles că aceasta voia o răsplată.

— Acum n-am nici un ban, dar când am să primesc, ţi-aş putea plăti cât crezi de cuviinţă.

Madame pufni:

— Nu aşa, *ma chérie*, nu pe datorie, asta nu aduce profit.

— Îmi pare rău, dar acum n-am absolut nimic.

— Nu eşti virgină, nu?

— Nu, i-a răspuns Alexandra, speriată de ceea ce avea să urmeze.

— Wanda mi-a spus că ai avut succes ieri, la localul de dans, dar că nu te-ai vândut nici unuia. Asta n-a fost o treabă prea deșteaptă, *chérie*, dar e clar că ai multe de învățat.

— Nu sunt o prostituată.

Madame zâmbi.

— Nu fi absurdă, *chérie*. Toate femeile sunt, chiar dacă sunt măritate. Femeile își vând trupul în schimbul a tot felul de chestii. N-au de ales. Dar noi, profesionistele, vindem plăcerile pe bani gheață. După părerea mea, e o situație mult mai bună.

Alexandra încercă să-și ascundă surpriza, dar Madame putea citi pe fața ei expresivă ca-ntr-o carte deschisă. Era un punct de vedere la care nu se gândise până atunci, dar, probabil că femeia asta avea dreptate. Dacă s-ar fi măritat cu Stan Lewis acesta s-ar fi servit de trupul ei în schimbul siguranței, al copiilor, al lipsei de griji. Ea însă n-a vrut o căsătorie ca asta, cu toate că știa și ea o grămadă de femei care, într-adevăr, se căsătoriseră pentru bani, poziție sau pentru ceea ce viitorii soți ar fi putut face pentru ele. Dar au avut oare de ales? Ea avea noroc cu averea ei, care o elibera de acest gen de obligație. Voia să se mărite din dragoste, iar dacă nu va putea, nu se va căsători deloc. În iubire, nu era decât dăruire și acceptare: atât, și așa trebuia să fie.

— Niciodată nu m-am gândit la asta din acest punct de vedere, s-a auzit într-un târziu vocea Alexandrei.

— Nu ești măritată?

— Nu.

— Bine. Nu-ți cer să te prostituezi cât timp ești la mine, numai dacă vrei. Ce-ți cer este să vii la mine pentru câteva zile și să-mi distrezi musafirii. Nimic indecent, bineînțeles. Cu siguranță că știi să cânți și din gură și la pian. În casa noastră se păstrează discreția. N-ai să ai nici un fel de necazuri din partea bărbaților. Pur și simplu te vor admira

și vestea despre frumusețea ta deosebită și despre părul tău atât de puțin obișnuit va zbura cu repeziciune prin tot New Orleans-ul. Așa îmi vor crește afacerile. Asta are să fie plata mea, apoi vom putea să găsim și o rochie decentă pentru tine, și toate desu-urile de care ai nevoie pentru vizita la Harmoni. Am să te trimit la ei cu propria mea trăsură. Mi se pare un târg cinstit și ai fi o proastă să nu fii de acord. Doar ai petrecut deja o noapte dansând în strada Gallatin. Ai ajunge din nou acolo și probabil că nu ți-ar mai merge chiar atât de bine ca prima oară. Iar varianta cu biserica? Nici măcar nu ți-ar da voie să intri pe ușă în halul în care ești acum. Oficialitățile? Ăia te-ar viola cu siguranță. Vezi tu, *chérie*, oferta mea e foarte bună, chiar dacă ți-aș cere să „muncești" câteva zile prin odăile mele. Ce spui?

Alexandra nu avu nevoie de prea mult timp să se hotarască. Nu putea să creadă că are să cânte într-un bordel, dar era infinit mai bine decât să mai petreacă o noapte în trada Gallatin. Și apoi, cum ar fi sosit la plantația Harmon în halul ăsta? Hotărârea se impunea de la sine.

— Îți accept oferta. Pot cânta și din gură și la pian, dar din nefericire cântecele pe care le știu sunt cântece yankee.

Madame Le Blanc începu să râdă. Ochii ei negrii și inteligenți o măsură din cap până-n picioare, evaluându-i posibilitățile.

— Perfect. Doar nu-ți închipui că gentlemanii din Sud, câți au mai rămas, își pot permite fetele lui Madame Le Blanc. Ne vindem yankeilor, *chérie*, și suntem bine plătite pentru asta.

— Oh. Nu mi-am dat seama.

— Yankeei sunt de multă vreme pe aici. Ne-am obișnuit cu ei, cu toate că nu vor fi acceptați niciodată.

Alexandra dădu aprobator din cap, dându-și seama, în același timp, că și ea e una dintre acei yankei urâți de toată lumea. Când își ridică privirile, în fața ei stătea un negru

înalt şi solid, îmbrăcat în livrea. Acesta se înclină scurt spre cele două femei.

Madame Le Blanc îl privi o clipă, apoi se întoarse spre Alexandra.

— Acesta este vizitiul meu, Jonah. Te va escorta până la trăsură. Aşteaptă-mă acolo. Vin şi eu repede.

Alexandra se ridică în picioare şi păşi în faţa bărbatului cu toată demnitatea pe care i-o permiteau hainele, simţindu-se complet pierdută. Trăsura era somptuoasă, scumpă şi, cu totul surprinzător, deloc împopoţonată. Vizitiul îi ţinu uşa deschisă. Plină de recunoştinţă intră înăuntru şi se cufundă între pernele confortabile.

CAPITOLUL XI

În vreme ce se relaxa într-o baie fierbinte, Alexandra simţea că parcă merita să mai trăiască. Încă nu începuse să se spele. N-avea nici un chef să facă nici cea mai neînsemnată mişcare. Tot ce-şi dorea era să se odihnească. Voia ca apa să şteargă toată suferinţa şi toate amintirile din trecutul imediat. Bineînţeles, ştia că amintirile nu vor dispărea atât de uşor, dar baia fierbinte o ajuta să-şi uşureze suferinţa.

Îşi lăsă privirile să hoinărească prin dormitorul somptuos. Căminul şi poliţa de deasupra erau din marmură albă, iar mobila tapiţată în rips şi damasc, era din lemn de nuc negru, bine lustruit, la fel ca toată lemnăria din încăpere. Duşumelele erau acoperite cu covoare orientale, bogat colorate. Draperiile patului imens, ba chiar şi plasa împotriva ţânţarilor, erau din dantelă. Un coş de flori, de

o eleganță deosebită, era atârnat de pologul patului. De jur împrejur, pe pereți, erau atârnate miniaturi în ulei, teribil de scumpe. Era o cameră magnifică, deși puțin cam stridentă. Nu mai văzuse la ora aceea așa ceva, dar își dădea seama că probabil costase o mică avere.

Oftă, nevenindu-i să creadă că se afla într-un bordel, o casă de toleranță, casă de rendez-vous, sau cum s-o fi chemând. În fond, era într-un loc unde femeile își vindeau trupul pentru bani. Același lucru se întâmpla și în localul de dans de pe strada Gallatin, dar acolo atmosfera era cu totul alta. Madame Le Blanc îi explicase pe drum, când veniseră de la cafenea, că ea conducea un bordel foarte scump, de o eleganță deosebită și foarte formalist. Ea încuraja afacerile cu personaje din lumea bună, iar zurbagii care invadau când și când localul erau aruncați prompt în stradă. Fetele ei purtau rochii de seară, iar discuțiile și purtările fără perdea erau interzise. Toate erau adevărate doamne și erau tratate ca atare. I-a explicat totodată că locaul depindea în principal de trepădușii politici. În timp ce ei storceau de bani orașul, ea făcea bani pe seama lor. Era singura modalitate de-a supraviețui consecințelor dureroase ale Războiului Civil.

Alexandra nu-și dăduse seama că femeile de stradă ar fi putut duce o asemenea existență, sau, cel puțin, niciodată nu fusese pusă față în față cu această realitate. Abia după explicațiile pe care i le dăduse Madame Le Blanc înțelese de ce femeile alegeau o astfel de meserie ca să supraviețuiască.

Oare, pentru majoritatea dintre ele existase într-adevăr o altă șansă? Cu atâția bărbați morți, și, probabil, multe dintre ele violate, femeilor nu li se lăsase nici o șansă de supraviețuire fără ajutorul unui bărbat care să le susțină, unele fiind obligate să se întoarcă la această antică profesie, poate cea mai veche dintre toate. Își dăduse seama că în

cazul ei, după viol, dacă n-ar fi avut bani, ar fi fost obligată probabil să facă aceeaşi alegere. Dacă o fată îşi pierdea virginitatea, avea şanse foarte mici să se mai căsătorească.

Apa aproape se răcise, aşa că Alexandra începu să se frece cu săpunul înmiresmat, gustând din plin plăcerea simplă de a fi din nou curată. Nu-şi dăduse seama ce lux poate fi acest lucru elementar. În timp ce-şi spăla mâinile şi picioarele observă că e zgâriată şi plină de vânătăi. Culoarea lor purpurie era şi mai evidentă pe pielea albă. Strada Gallatin îşi lăsase amprenta asupra ei, atât fizic cât şi psihic. Va trece un timp până va putea scăpa de aceste amintiri.

Îşi spălă părul minuţios, prelungindu-şi cât putu de mult plăcerea de a simţi clăbucii ce-i curăţau praful şi sudoarea, şi amintirile. Când se simţi curată, se limpezi şi, înfăşurată într-un cearşaf moale, păşi afară din cada aurită. În timp ce se ştergea, Madame Le Blanc intră în cameră. Alexandra se acoperi grăbită, jenată de propria-i goliciune.

Femeia se opri la câţiva paşi de ea şi-i zâmbi:

— N-ar trebui să fii atât de ruşinoasă, Alexandra. Un trup este o operă de artă, un lucru frumos. Ar trebui să dăruieşti şi lumii din darurile tale.

Alexandra zâmbi şi ea. Uitase că punctul de vedere al acestei fiinţe era atât de deosebit de tot ce i se spusese că trebuie să creadă. Totuşi tot ce-i spunea era logic şi părea corect.

— Nu sunt obişnuită să stau goală în prezenţa altora.

— Ar fi cazul să creşti. Gata. Dă la o parte cârpa aia ca să pot să-ţi văd trupul.

Ruşinată, Alexandra îndepărtă cearceaful şi-l ţinu la distanţă, jenată de privirea experimentată care o cântărea ca pe un cal scos la vânzare. Simţi brusc un fior de teamă, dar îl înlătură din minte.

— Minunat, într-adevăr minunat *chérie*. Ai putea face avere dacă te-ai hotărî să lucrezi aici. Ai putea cere cele

mai ridicate prețuri — cel puțin douăzeci de dolari pe oră. Ai atâta clasă, atâta stil! Ești o frumusețe rară. E păcat că te rușinezi de ideea de a-ți folosi trupul, dar, probabil, că ai să te răzgândești.

Privirile femeii erau dure, ca niște bucăți de cărbune.

— Nu... nu cred, Madame Le Blanc. Cu toate astea vă mulțumesc pentru compliment.

— Hm, da... bine, bine, mai vedem noi. Acum trebuie să-ți găsesc ceva potrivit pentru diseară. Curând au să înceapă să sosească bărbații și ceva mai târziu mi-ar place să vii să-i distrezi. Acum ești în apartamentul meu. Am să-ți găsesc însă o cămăruță unde să dormi. Singură.

Alexandra începu să-și șteargă părul ca să-l usuce. Madame deschise ușile dulapului, lăsând să se vadă o mulțime de rochii de seară, toate foarte scumpe. Alexandra își aminti de Căpitanul Sully și vorbele lui, cum că o târfă de lux trebuie să aibă o garderobă frumoasă. Pe atunci, nu-i înțelesese vorbele dar acum totul devenise dureros de clar. Și, cu toate că probabil va încerca să înțeleagă ce se întâmpla aici, știu că niciodată nu va practica această meserie.

Trecând rochiile în revistă, Madame se opri la una verde, dintr-un material moale.

— Cred că asta are să ți se potrivească. Am rochii de diferite mărimi pentru cazurile în care apare vreo fată, așa cum ai apărut și tu. Trebuie să fii întotdeauna pregătită pentru o astfel de eventualitate.

Îi întinse rochia pe pat, apoi se întoarse și alese lenjeria diafană de mătase, ciorapi, și, în final, o pereche de pantofi verzi. Așezându-le pe toate pe pat, se întoarse spre Alexandra.

— Vrei să te ajut să te îmbraci, sau să trimit o cameristă?

— Cred că mă descurc și singură, îi respinse Alexandra propunerile, dorind să rămână singură.

— În regulă, *chérie*. Am să-ţi trimit o tavă cu mâncare. Mai târziu va trebui să bei şi nu vreau să ţi se facă rău sau să te chercheleşti. Când ai terminat de mâncat şi eşti gata îmbrăcată, te rog să vii să ni te alături jos, la parter. Şi să nu-ţi fie frică. Are să fie o experienţă interesantă pentru tine.

Alexandra îşi ridică bărbia, hotărâtă să facă faţă situaţiei şi să nu se mai comporte copilăreşte. Îi răspunse cu un zâmbet:

— Vă apreciez mult ospitalitatea şi sunt sigură că am să mă distrez foarte bine în seara asta.

Cu un râs scurt, Madame Le Blanc continuă cu o voce calmă şi lipsită de emoţie:

— Cred că ai deveni o frumoasă doamnă a nopţii, Alexandra, dacă ţi-ai pune asta în minte. Trebuie să-ţi culegi plăcerile de unde poţi. Inhibiţiile nu fac altceva decât să te frusteze de ele. Te aştept cu nerăbdare jos.

Acestea fiind zise, Madame Le Blanc părăsi încăperea, trăgând uşa după ea.

Tremurând de frig în aerul răcoros, Alexandra începu să se îmbrace. Lenjeria era foarte picantă şi cămăşuţa adânc decoltată, abia dacă îi acoperea sfârcurile. Se duse să se privească în oglinda mare, în care se putea privi întreagă. Părul bogat, cădea în bucle dezordonate şi, împreună cu cămăşuţa transparentă, îi dădea un aer mult prea senzual pentru o doamnă.

Totuşi, ţinuta ei impunea respect chiar şi în această toaletă. Oftă în clipa în care o năpădiră gândurile despre Jake. Ce-ar fi dacă ar vedea-o îmbrăcată în felul ăsta? Într-o cameră ca asta? Începu să râdă înfundat. Nu exista nici o îndoială în privinţa asta. O trecură fiorii la amintirea mâinilor lui mângâindu-i trupul, a buzelor lui fierbinţi, a acelui trup puternic presându-l pe al ei. Trezise în ea ceva ce nu ştiuse că există şi acum, acum dorea mai mult din acel ceva.

Gonind gândurile astea triste din minte, păşi hotărâtă spre pat şi îmbrăcă rochia moale de mătase verde, aranjând-o cu grijă. I se potrivea ca o mănuşă, mângâindu-i şi evidenţiindu-i curburile. Legându-şi strâns corsetul, se reîntoarse în faţa oglinzii. Fu uimită de ceea ce văzu.

Din oglindă n-o mai privea o fată tânără şi inocentă, ci o femeie cu şolduri şi sâni de femeie, pline, moi şi chemătoare. Madame Le Blanc ştia cu siguranţă ce trebuie să facă, hotărî Alexandra în timp ce-şi încălţa papucii.

Se auzi o bătaie timidă şi o negresă tânără, de culoarea pielii tăbăcite intră purtând o tavă. Ochii ei se măriră la vederea Alexandrei îmbrăcată în rochia verde mulată pe trup. Ezită o clipă, apoi aşeză tava.

— Sunteţi cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Alexandra râse.

— Mulţumesc, lucrezi, hm... lucrezi cumva aici?

Ochii ei deveniră parcă şi mai mari.

— Nu ma'am. Femeile albe şi femeile negre nu pot lucra în aceeaşi casă. Madame Le Blanc spune că în curând am să pot lucra cu bărbaţii, dar într-o altă casă. Cred c-are să mă înveţe tot ce trebuie la timpul potrivit.

Şi înainte ca Alexandra să mai poată spune vreun cuvânt, fata dispăru.

De abia un copil, şi deja-şi face planuri să ajungă târfă, se gândi ea uimită. Şi fata era mulţumită, mândră chiar! Dar ce viaţă ar avea făcând altă meserie? A dat din cap a îndoială, devenind tot mai conştientă de duritatea lumii în care intrase de curând.

Dând cu ochii de mâncare, simţi că brioşele şi cafeaua fuseseră mâncate de multă vreme şi că din nou îi era foame. Ridicând capacele de argint, descoperi un adevărat festin, un festin ce ar fi făcut deliciul chiar şi celei mai snoabe dintre femei. Trebuie că Madame Le Blanc avea un bucătar francez excepţional. Începu să mănânce flămândă, savurând

delicioasa bucătărie franceză. Tot ce o înconjura, mâncarea, hainele, totul era mult mai bun decât toate lucrurile de care avusese parte în ultima vreme. Dacă n-ar fi fost într-o casă de toleranță, ar fi fost perfect mulțumită cu situația asta, cel puțin până îi va putea întâlni pe cei din familia Jarmon.

Terminând de mâncat, Alexandra își îndreptă spatele. Acum nu mai avea nici o scuză, trebuia să se alăture celor de jos. Ridicându-se hotărâtă, își aranjă rochia și ieși din cameră. Odată pe holul lung, unde pașii se înfundau în covorul gros ce-l acoperea pe toată lungimea, se orientă după râsetele înfundate, vocile și muzica dulce ce abia se auzeau, ca un murmur plăcut. Ajunse în capul scărilor. De aici privi spre foaier încercând să se orienteze. De o parte și de alta a acestuia se aflau două statui reprezentând niște divinități obscene ce țineau în mână niște torțe aprinse. Își continuă drumul, coborând încet scările, cercetând curioasă interiorul somptuos al casei.

Se opri o clipă la intrarea în salon, observând în treacere picturile scumpe în rame aurite, oglinzile placate și mobila delicat furniruită într-o ușoară nuanță gălbuie.

Conversația părea că moare încet, încet, pe măsură ce ocupanții încăperii o descopereau în cadrul ușii. Alexandra tuși ușor, ridicându-și imperceptibil bărbia și cu un zâmbet abia ghicit pe buze, intră în cameră. Rochia verde îi flutura în jurul picioarelor in timp ce pășea cu o grație elegantă. In încăpere se mai găseau încă cel puțin cincisprezece tinere doamne, toate frumoase, și toate îmbrăcate în rochii de seară strălucitoare, anume alese pentru a le scoate în evidență perfecțiunea formelor. Mai erau și câțiva bărbați, așezați pe scaune elegante sau stând în picioare.

— Alexandra!

Frumoasă și frapantă în rochia verde sclipitoare, adânc decoltată, fata rămase nemișcată în cadrul ușii.

Madame Le Blanc se apropie de ea, și, luând-o de mână, o conduse alături de ceilalți.

— Îmi pare bine că ni te alături. Vino, te rog, și fă cunoștință cu prietenii noștri.

Și apoi, către ceilalți:

— Dați-mi voie să v-o prezint pe Mademoiselle Alexandra. Va sta o vreme aici și ne va cânta. A sosit de puțină vreme de pe continent și ar dori să se stabilească aici, în New Orleans, așa că vă rog să-i faceți șederea cât mai plăcută. Poate așa ne va face cinstea să rămână cu noi definitiv.

Se auzi un murmur general de aprobare, după care unul dintre bărbați începu să vorbească. Avea un accent moale, de sudist:

— Dați-mi voie, vă rog, să cumpăr șampanie pentru toată lumea în onoarea Mademoisellei Alexandra.

Această propunere a fost primită cu încântare, și un băiat negru veni curând cu o tavă de argint greu în mână de pe care împărți tuturor cupe de cristal pline de șampanie efervescentă. Alexandra a acceptat paharul ce i-a fost oferit, întrebându-se în același timp de ce-o fi mințit Madame Le Blanc cum c-ar fi fost venită de pe continent.

Bărbatul care cumpărase șampania se apropie de Alexandra și se așeză aproape de ea, ridicând paharul pentru un toast:

— Fie ca cea mai frumoasă femeie din New Orleans să stea cu noi suficient de multă vreme ca să apucăm s-o cunoaștem mai bine. Mult mai bine, spuse el cu voce tare, în așa fel încât să-l audă cu toții.

Alexandra roși, și bărbatul îi zâmbi cu afecțiune, apoi continuă, dar de data asta numai pentru urechile ei:

— Într-adevăr ești de o frumusețe rară, și ai o asemenea delicatețe, ai roșit. N-am mai văzut așa ceva de tare multă vreme. Pentru mine este o reală plăcere să vă cunosc, Mademoiselle Alexandra.

Ciocni paharul cu al ei și restul asistenței ridică paharele în semn de omagiu pentru Alexandra. Fata îl bău repede

încercând să-și ascundă jena. Se simțea de parcă era pe scenă și asta, chiar înainte de-a ajunge la pian.

Bărbatul care stătea lângă Alexandra era destul de arătos, frumos chiar. Nu exista nimic neșlefuit în înfățișarea masculină ce emana din trăsăturile lui perfect conturate. Nu putea fi ignorat de nici o femeie. Era zvelt, cu ceva mai înalt decât Alexandra. Inevitabil, aceasta îl compara cu Jake. Nu exista nici o asemănare. Bărbatul acesta avea un păr bogat negru și niște ochi negri, de nepătruns, ce o priveau cu un amestec de dorință și curiozitate. Începu să se simtă stânjenită sub privirile lui cercetătoare și-și coborî privirea.

Madame Le Blanc se apropie de ei ținând în mână un pahar de șampanie:

— Dă-mi voie să ți-l prezint pe Giles Beaumont. Observ că Mademoiselle Alexandra ți-a câștigat rapid interesul, Giles.

Și-l lovi cu familiaritate peste braț.

— *Enchanté*, Mademoiselle Alexandra. Frumusețea și eleganța dumitale întrece tot ceea ce am avut plăcerea să văd până acum.

Vocea lui baritonală era nuanțată de un ușor accent creol, care îi amintea Alexandrei de Madame LeBlanc. De fapt, exista ceva vag familiar în trăsăturile lui, dar nu putea să-și dea seama ce anume. Alexandra îl întrebă:

— Sunteți din Louisiana, domnule Beaumont?

— Spune-mi, te rog, Giles. Cred că vom deveni foarte buni prieteni.

Alexandra roși, speriată de aluziile ce se ascundeau în vorbele lui.

— Da, binețeles, mulțumesc... Giles.

— Da, sunt de pe aici. Am o plantație în apropiere.

Deci nu decăzuse tot Sudul.

— Asta trebuie să fie un lucru foarte bun. Aici e foarte frumos.

Timp de o clipă, părerea unei dureri se oglindi în ochii negri, dar fu repede alungată .

— Da, presupun că da, dar ar fi trebuit s-o vezi înainte de război, nu acum.

— Te rog! Nici un cuvânt despre război — se auzi vocea lui Madame Le Blanc — reînvie prea multe amintiri.

— Vrei să fii drăguţă să ne cânţi ceva, Mademoiselle Alexandra? o întrebă Giles.

— Mi-ar face plăcere, Madame Le Blanc?

— Te rog, *chérie*!

Pe când străbătea salonul, Alexandra observă tot felul de bărbaţi însă toţi aveau ceva comun: se vedea că au bani şi succes; hainele şi ţinuta vădea acest lucru. Dar, hotărî ea, nici unul nu avea aerul firesc, aristocratic al lui Giles Beaumont. Era ceva ce nu putea fi cumpărat. Cu toate că anumiţi oameni puteau fi în stare să obţină această eleganţă, majoritatea trebuia să se nască cu ea. Cei de aici pur şi simplu nu o aveau şi nici n-o s-o aibă vreodată. Se gândea că aceştia erau probabil trepăduşii politici veniţi din Nord de care îi vorbise Madame Le Blanc. Ce diferenţă între ei şi gentlemanul cerebral din Sud despre care se auziseră atâtea înainte de război (un bărbat ca tatăl lui Jacob Jarmon, cel de care se îndrăgostise fiica lui Olaf), un aristocrat autentic. Se întrebă dacă asemenea bărbaţi vor mai putea fi văzuţi vreodată, sau au să devină doar rarităţi.

Femeile erau toate drăguţe, frumuseţi în toate sensurile cuvântului şi în toate felurile posibile. Un bărbat putea alege orice tip de femeie şi, poate, orice naţionalitate. Nu exista nici un dubiu că toate erau îmbrăcate ca nişte doamne şi că în salon se purtau ca atare. Pentru prima dată, Alexandra se întrebă ce semnificaţie are cuvântul „doamnă". Întotdeauna crezuse că asta înseamnă o femeie cu o ascendenţă aleasă, dar acestea erau târfe, târfe care se purtau şi arătau ca nişte doamne. Nici măcar nu-şi putea

da seama ce anume erau de fapt. Toate aveau maniere și ținute minunate. Ce anume o diferenția pe o doamnă de celelalte femei?

Doi bărbați mici de statură, îmbrăcați in costume negre se înclinară spre Alexandra în timp ce unul își lăsa pianul iar celălalt vioara. Amândoi dispărură într-o cameră alăturată, lăsând muzica în seama ei. Pianul era scump, bine acordat. Începu să cânte un cântec vesel și ușor ce fusese la modă la New York în ajunul plecării ei. Curând începu să cânte și din gură și, când termină prima piesă, observă surprinsă că Giles stătea în picioare lângă ea.

— Minunat, *chérie*, o felicită el, zâmbindu-i. Te rog, mai cântă-ne ceva.

Alexandra a fost fericită să cânte în continuare, mai ales că, acolo, în spatele pianului, se simțea protejată de privirile celorlalți. Tare și-ar fi dorit ca Giles să nu-și fi ales locul de lângă ea ca s-o asculte. Asta o enerva și o făcea mult prea conștientă de feminitatea ei.

În timpul „concertului" observă că mai întâi unul, apoi altul dintre bărbați se apropiară de Madame Le Blanc, care părăsea încăperea cu ei, reîntorcându-se după câteva clipe. Se îndrepta către una din fete îi spunea ceva în timp ce fata zâmbea rușinată bărbatului respectiv, după care i se alătura. Nu după multă vreme, părăseau salonul și urcau la etaj. Manevrele erau făcute cu multă delicatețe. Asta s-a repetat de câteva ori pe durata recitalului. Se simți tare mulțumită că nu trebuie să ia parte la toate astea.

După o vreme Giles o părăsi ca să se apropie de Madame și Alexandra îi urmări neliniștită cum părăsese camera. Când s-au reîntors, Madame Le Blanc îl părăsi pe Giles și se îndreptă spre ea.

— Trebuie să fii obosită, *chérie*. Te rog să vii împreună cu mine și cu Giles să bem ceva.

Alexandra n-o putea refuza, așa că dădu aprobator din cap. Când părăsi locul sigur din spatele pianului, muzicienii

se reîntoarseră şi începură să cânte o melodie lină, dulce, suavă. Fata, însoţită de Madame Le Blanc, se îndreptă spre Giles. Acesta se ridică în picioare, ajutând-o pe Alexandra să se aşeze în dreptul unei măsuţe după care se aşeză şi el. Madame Le Blanc se înclină spre ea, zâmbindu-i încurajator.

– Giles este un client constant, Alexandra. I-ai făcut o impresie deosebită. M-am gândit că poate v-ar place să vă cunoaşteţi mai bine, spuse Madame Le Blanc, după care se îndepărtă de ei pe motiv că se anunţase un nou musafir.

– *Ma chérie*, sper că nu mă vei considera bădăran sau insistent, dacă am să-ţi spun că m-a impresionat teribil frumuseţea şi graţia ta, încă din secunda în care ai intrat în cameră. De atunci nu pot să-mi iau privirile de la tine. Poţi fi atât de rece încât să-mi refuzi plăcerea de a fi în compania ta măcar o oră, dacă nu toată noaptea?

Alexandra roşi de furie. Indiferent cu câtă delicateţe spuse, vorbele lui trădau aceleaşi intenţii. Era cu mult mai bine decât dacă ar fi trântită jos şi violată, dar, până la urma era acelaşi lucru.

– Ah, ai roşit din nou. Ce lucru fermecător! Nu trebuie să te temi de mine. Voi fi foarte blând. Am discutat cu Madame Le Blanc şi mi-a spus că nu eşti disponibilă pentru ce aşa doreşti, dar oare poţi fi chiar atât de rea cu un bărbat care te adoră atât de mult?

Ochii întunecaţi ai lui Giles o priviră blând şi întrebător.

Alexandra simţea că-i slăbeşte hotărârea. Oare „asta" însemna atât de mult pentru el? Nu, totuşi nu se putea vinde. Nu voia să fie folosită în felul ăsta. Ochii ei verzi, ce păreau catifelaţi în semiobscuritatea încăperii deveniră mai aspri:

– Nu, îmi pare rău domnule. Apreciez complimentul deosebit pe care mi-l faceţi şi interesul ce mi-l purtaţi, dar astă seară sunt aici ca să cânt şi atâta tot.

Privind-o îndeaproape, bărbatul îi zâmbi:

— Pentru mine ar fi o favoare deosebită, domnișoară Alexandra. Ce zici: cincizeci pentru o oră?

Ochii Alexandrei se deschiseră larg, știind cât de mare era acest preț. Se simți iar puternică, așa că-i zâmbi:

— Îmi faceți cea mai mare onoare, domnule dar, sincer, nu sunt disponibilă în această seară decât in salon.

Surprinzător, Giles nu păru deloc deranjat de refuz.

— Madame Le Blanc mi-a spus că ești o doamnă cu totul deosebită. Trebuie să fii a mea, fără nici o îndoială.

Alexandra simți că-și pierde răsuflarea. Bărbatul vorbea atât de hotărât, atât de sigur pe el.

— Eu...

— Las-o baltă. Nu-i nimic. Spune-mi prețul și noaptea pe care o alegi, Mademoiselle Alexandra. Pentru tine voi fi disponibil oricând și pentru orice sumă.

Alexandra își dădu seama că nu putea să-i spună pur și simplu nu. Giles nu înțelegea cuvântul ăsta.

— Mă onorezi enorm, domnule, cu propunerea dumitale, dar noaptea asta nu este noaptea noastră.

Zâmbetul i se lăți pe față, apoi, ridicând cunoscător o sprânceană îi răspunse:

— Vrei să fie deosebită, da? Bine. Pot să aștept. Va fi cu atât mai bine când vom fi împreună.

Mâna lui se așeză protector peste a ei.

Alexandra se forță să nu sară în sus sub atingerea lui, și-i zâmbi:

— Ați spus, domnule, o noapte întreagă la orice preț. Asta ar putea fi foarte scump. Sunteți sigur că merit?

Bărbatul râse ușor:

— Bineînțeles că da. Meriți oricât, frumoasa mea, dar nu mă face să aștept prea mult. Aș putea deveni nerăbdător, fiindcă n-am să mă ating de nici o femeie până la tine, *ma chére*. Acum însă trebuie să plec pentru că nu pot suporta

prea multă vreme să fiu lângă tine fără să te pot strânge în braţe.

Alexandra contină să zâmbească în timp ce el îi strângea mâna şi se ridică ca să comande o nouă sticlă de şampanie pentru Mademoiselle Alexandra. Aruncându-i o ultimă privire pătrunzătoare, Giles părăsi stabilimentul.

Fata oftă uşurată şi abia avu curajul să pună mâna pe un pahar de şampanie ce-i era oferit. Servitorul negru aşeză cu mişcări experte vasul cu sticla de şampanie în apropierea măsuţei la care era aşezată. Savură băutura îndelung, sperând că are s-o relaxeze după discuţia cu Giles. Era un bărbat tulburător, arătos, un bărbat obişnuit să obţină tot ce voia de la femei, dar care nu reuşise totuşi să-i creeze o impresie deosebită. Şi nici nu avea încredere în el. Era mult prea sigur pe el; mult prea mieros. Îşi dădu seama că trebuie să părăsească bordelul şi să ajungă la plantaţie înainte ca acesta să devină prea insistent. Sincer, nu era deloc convinsă c-are să fie în stare să-l ţină multă vreme la distanţă. Şi mai ales nu aici.

Zâmbi în clipa în care o zări pe Madame Le Blanc apropiindu-se, frumoasă şi plină de graţie.

Madame se aşeză şi-şi turnă un pahar de şampanie.

— E cert că l-ai impresionat pe Giles. Să ştii că e un bărbat destul de greu de mulţumit. Ştii că şampania asta îi costă pe clienţi cincisprezece dolari sticla?

Ochii Alexandrei se măriră uimiţi:

— Atât de mult?

Madame LeBlanc zâmbi aptrobator.

— Face parte din profit. Se aşteaptă din partea lor să le cumpere şampanie tuturor celor prezenţi, dar Giles s-a întrecut pe sine în seara asta.

— Ştiţi ce voia?

— Ştiam că vei avea un succes fulgerător, *chérie*. Toţi bărbaţii te-au cerut, dar au acceptat explicaţia mea cum că

nu eşti disponibilă. Giles în schimb, este un bărbat foarte hotărât. A oferit cincizeci de dolari pe oră. Asta e o sumă destul de extravagantă şi poţi fi sigură că s-ar întoarce destul de des. Ai putea face o grămadă de bani, *ma chérie*. Nu vrei să te răzgândeşti?

Alexandra scutură din cap.

— Asta a fost prima lui ofertă, apoi mi-a oferit oricât vreau pentru o noapte.

Sprâncenele Madamei se ridicară teatral.

— Adevărat? Înseamnă că e mai topit după tine decât mi s-a părut mie. N-am auzit nicicând o ofertă mai bună. L-ai refuzat?

— Nu pare să accepte un „nu" ca răspuns şi pare să-şi închipuie că pun ceva la cale.

Madame Le Blanc râse cu discreţie.

— Asta seamănă cu Giles. Bine, poate te răzgândeşti. Ce-ar fi să vii acum cu mine. Poate c-ai deveni mai înţelegătoare dacă ai înţelege despre ce e vorba.

Madame Le Blanc se ridică grăbită, de parcă luase brusc o hotărâre. Se ridică şi Alexandra şi o urmă. Ieşiră din salon şi urcară treptele, mergând spre dormitoare. Se întoarseră în dormitorul lui Madame Le Blanc, trecură prin salon şi se opriră în faţa unei uşi închise.

Madame Le Blanc se întoarse spre Alexandra cu un deget lipit de buze, avertizând-o să păstreze tăcerea. Au intrat apoi într-o încăpere întunecată ce părea a fi un cabinet privat. Alexandra stătea ţeapănă, simţindu-se destul de ciudat şi de tulburată. Madame se aşeză pe un taburet şi dădu la o parte tapiţeria ce atârna pe perete, apoi îşi lipi un ochi de perete. Mulţumită, îi făcu semn Alexandrei să-i ia locul.

Cu toate că nu prea avea chef, Alexandra se conformă. Prin orificiul acela se vedea interiorul unui alt dormitor în care una dintre târfe îşi făcea meseria. Era o blondă

durdulie cu pielea rozalie și niște sâni imenși și grei care acum se legănau liber deasupra feței unui bărbat întins pe spate în patul ei. Amândoi erau complet dezbrăcați. Alexandra se smuci înapoi, dându-și seama ce făceau. Își ridică privirile spre femeia de lângă ea, care, încruntându-se, o impinse inapoi la orificiul din perete. Nu prea avea de ales dacă nu voia să facă zgomot și să se trădeze. Totul se termină la fel de repede cum începuse. Târfa se îndepărtă de el, aruncându-și pe umeri un neglijé diafan.

Alexandra se retrase din dreptul orificiului și Madame Le Blanc îi privi fața îndeaproape, dând aprobator din cap. O conduse apoi pe Alexandra afară din cabinet. Înapoi în dormitorul ei.

Alexandra se simțea jenată. De ce insistase Madame Le Blanc să privească. Ce voia de fapt de la ea?

— Alexandra a venit timpul să înveți câte ceva despre viață. Sunt multe feluri în care poți mulțumi un bărbat, altele decât cel tradițional, pe care probabil că-l cunoști, dar de data asta nu ne vom ocupa de ele. Ți-am ales o cameră foarte drăguță, așezată lângă odăile mele așa că poți să vii repede la mine în cazul în care vei avea nevoie.

O conduse pe Alexandra afară de-a lungul holului, până în dreptul unei uși pe care o deschise. Alexandra intră, dar Madame Le Blanc se opri în prag.

— Nu mai e nevoie să cobori. Nu uita că ce ai văzut in seara asta este destul de normal și acceptat ca atare. Trebuie să înveți și tu dacă vrei să fii o femeie completă.

Cu aceste cuvinte, Madame Le Blanc se intoarse și se indreptă de-a lungul coridorului. Alexandra închise repede ușa, o încuie și privi uimită la dormitorul luxos, ostentativ chiar, cu patul acela imens ce punea în umbră tot restul încăperii. Oare Madame avea într-adevăr de gând s-o lase să plece peste câteva zile sau se gândea s-o țină în continuare și să o retransforme într-o târfă de lux. Era

îngrijorată şi se gândi c-ar trebui să se gândească cum să evadeze în caz de nevoie. Dar înainte de orice trebuia să se odihnească.

Era complet epuizată atât fizic cât şi psihic.

CAPITOLUL XII

Trecuse aproape o săptămână de la prima noapte petrecută în bordelul lui Madame Le Blanc. Alexandra abia aştepta să plece. Nu fusese forţată să aibă nici o legătură cu vreun bărbat, dar îi distra în fiecare seară şi le făcea conversaţie. Giles continua să fie cel mai constant dintre vizitatori. Până acum se mulţumise să aştepte, dar fata nu ştia cât timp lucrurile vor rămâne aşa. Fără să-i fi spus cineva ceva, îşi dăduse seama că el se aştepta să fie dorit şi era convins că, prin răbdare, are să obţină din partea ei ceea ce-şi dorea. Dar asta, nu se va întâmpla!

Noaptea trecută îndrăznise să-i pomenească lui Madame Le Blanc de plecare. Petrecuse destulă vreme în bordel şi-i spusese Madamei că era nerăbdătoare să plece la plantaţia Jarmon. Spre surprinderea ei, patroana îi răspunsese că seara aceea va fi ultima ei seară petrecută la bordel şi că mâine va avea grijă să fie condusă la plantaţie. Madame Le Blanc ii cumpărase o rochie frumoasă cu un croi simplu, toată lenjeria necesară, pantofi asortaţi şi capă. Îi cumpărase şi o rochie de seară foarte elegantă, ba chiar şi o valiză mică în care să-şi pună lucrurile. Totul ar fi fost în ordine numai să-i fi putut înţelege motivele care o determinau pe Madame Le Blanc să se poarte atât de îndatoritor. Dar nu putu afla nimic de la ea, iar pe altcineva nu putea întreba.

Hotărâse, în concluzie, să facă în aşa fel încât să treacă de seara asta cât mai repede.

Toată lumea se afla jos, în salon. Bărbaţii începură să sosească, dar încă nu trebuia să li se alăture. Va avea destulă vreme să-şi facă programul şi mai târziu. Visătoare, îşi dezbrăcă neglijé-ul şi-şi privi trupul în oglindă cu un ochi critic. Vânătăile şi zgârieturile datorate bătăii din stada Gallatin nu mai erau atât de evidente, şi chiar se îngrăşase puţin. Cu toate acestea, era încă mai subţire decât înainte. Nu considera asta un neajuns, având în vedere că sânii îi rămăseseră la fel de rotunzi şi de plini. Pielea era mult mai bine întinsă pe faţă. Acum era drăguţă, dar într-alt fel, mai matur, mai rafinat chiar.

Pe neşteptate, aruncă o privire rapidă de jur-împrejur. Avu impresia că nu e singură. Din nou. Trăise aceeaşi senzaţie în fiecare seară, ori de câte ori se îmbrăca sau se dezbrăca: de parcă cineva o urmărea. De fiecare dată îşi amintea orificiul din perete, dar Madame Le Blanc o asigurase că această cameră nu are aşa ceva. Mai studie încă o dată camera, dar nu găsi nimic. Însă sentimentul că este urmărită n-o părăsi.

Se îndreptă grăbită spre hainele gata pregătite pe pat. Îşi îmbrăcă lenjeria cu mişcări repezi. Cămaşa aceasta era cea mai transparentă dintre toate câte le purtase şi avea o culoare portocaliu-aurie, asortată cu rochia de seară pe care i-o dăduse Madame Le Blanc. Îmbrăcă apoi rochia şi se duse din nou în faţa oglinzii. Îşi dădu seama că, în ţinuta asta, aducea mai mult cu o târfă decât în oricare din celelalte seri. Părul părea o mare de foc, reflectată de rochie, creând senzaţia că-şi are propria lui viaţă. Cât priveşte rochia, numai modestă nu se putea spune că e. Croită din cea mai diafană mătase, mulată pe bust şi pe talie, cădea apoi în falduri lejere de iarzi întregi de material. Decolteul adânc abia dacă acoperea rozaliul sfârcurilor. Dacă s-ar fi

aplecat cât de puţin, aceştia ar fi fost expuşi vederii interlocutorului. Primul impuls al unui bărbat ar fi fost să-i smulgă rochia de pe ea şi să se înfrupte din ceea ce aceasta ascundea atât de puţin. Dar nu avea nimic altceva ce să îmbrace. Madame Le Blanc s-ar fi înfuriat dacă ar fi îmbrăcat vreuna din rochiile pe care i le cumpărase pentru plecare, şi nu-şi putea permite s-o supere tocmai acum. În fine, are să vadă cum o va scoate la capăt în seara asta.

Ochii Alexandrei deveniră mai duri pe măsură ce înainta de-a lungul holului. Nimic nu o putea transforma atât încât să nu mai fie doamna care era de fapt, hotărî ea, nici măcar pusă în situaţia de a distra clientela unui bordel. Continuă să se îndrepte pe drumul obişnuit spre salon. Aici întâlni aceleaşi târfe frumoase împreună cu un grup de bărbaţi, aproape niciodată aceiaşi, cu toate că unele feţe i se părură familiare.

În clipa în care o zări, Madame Le Blanc se îndreptă grăbită spre ea.

— *Chérie*, în seara asta arăţi superb! Am făcut rochia asta special pentru tine şi să ştii că-şi merită banii. Îţi stă minunat.

Alexandra zâmbi, privindu-şi binefăcătoarea cu suspiciune.

— Vă mulţumesc. E minunată, cu toate că-i puţin cam prea decoltată.

Madame Le Blanc râse:

— Nu pe tine, *chérie*. Ai să le placi încă şi mai mult. Te-am poreclit deja „Madona de Gheaţă".

Sprâncenele Alexandrei se ridicară întrebătoare:

— „Madona de Gheaţă"? Cu părul şi cu rochia asta?

— Asta este ceea ce-i derutează şi-i provoacă.

Madame avea o înfăţişare la fel de senzuală ca de obicei. Rochia ei, bine mulată, avea de data asta o culoare albastră pastelată.

— Din punctul meu de vedere, asta este un lucru total inutil. Am să plec curând și mă vor uita cât se poate de repede.

— Dar Giles?

Alexandra ieni.

— Ești sigură că n-ai să-ți schimbi hotărârea și n-ai să rămâi aici ca angajată?

— Nu. Trebuie să ajung la plantația Jarmon. Astă seară am să cânt ca de obicei, dar va fi pentru ultima oară.

Pentru o clipă i se păru că ochii madamei se îngustează și se întunecă plini de ură, dar totul n-a durat decât o clipă, așa încât crezu că fusese doar o simplă impresie.

— Cum dorești, *ma chèrie*.

Alexandra se îndreptă spre pianul pe care muzicienii îl lăsaseră liber, așa cum se întâmplase și în celelalte seri.

Fata se așeză dar, înainte să înceapă să cânte, Giles se și afla lângă ea.

— În seara asta ești perfecțiunea întruchipată, *chérie*. Mă abțin cu greu să nu te iau în brațe.

Alexandra își ridică privirile cu gândul să-l refuze ca de obicei, dar observă cu surprindere că acesta se și îndepărtase pentru a comanda șampanie pentru toată lumea. Ridicând din umeri, bucuroasă că scăpase de el, începu să cânte. În ultimul timp, Giles devenise tot mai nerăbdător și mai insistent. Interpretând, uită unde se găsea, și cântă nu numai melodiile la modă, dar chiar și unele clasice: acelea care îi plăceau ei cel mai mult.

Într-un sfârșit, spre orele dimineții Madame Le Blanc se apropie de ea și-i întinse un pahar de șampanie spumoasă.

— Trebuie să fii ostenită *chérie*. Vrei să bei asta? Are să te ajute să dormi. Te poți retrage la tine. Ar fi bine să te odihnești înainte de drum.

— Mulțumesc!

Alexandra luă paharul şi-i sorbi conţinutul. Nu prea avusese chef să-l bea pentru că, oricum, băuse destul, dar Madame Le Blanc stătea lângă ea, urmărindu-i mişcările.

Împingând în spate taburetul, se ridică în picioare, nerăbdătoare să ajungă în intimitatea dormitorului. Aşeză paharul pe pian. Madame Le Bane luă paharul gol şi o conduse în hol. Ajunse acolo, femeia îi zâmbi, dar zâmbetul nu-i cuprinse şi ochii, care rămăseseră reci şi duri. Alexandra dădu încet din cap, întrebându-se de ce se simţea atât de ciudat, cu capul atât de uşor, dar crezu că e din cauza cantităţii prea mari de şampanie.

— Noapte bună, Alexandra. Vise plăcute.

Madame mângâie paharul.

— Noapte bună! îi răspunse fata şi începu să urce scările, ţinându-se cu grijă de balustradă.

Uşurată, ajunse la uşa dormitorului. Intră înăuntru şi încuie uşa cu grijă. Se simţea tare ciudat. Trupul îi era fierbinte şi simţea furnicături şi fierbinţeli peste tot. Se aşeză pe pat. I se păru peste puterile ei să se dezbrace.

In timp ce se lupta să-şi desfacă corsajul, un sunet venit din spate o făcu să-şi întoarcă capul. Giles se îndrepta spre ea cu un zâmbet libidinos pe toată faţa. Îl privi uimită, întrebându-se confuză cum de putuse intra în cameră. Nu auzise uşa deschizându-se. Se întreba de asemenea de ce nu o surprinse vederea lui şi de ce nu-i cerea să plece. Dar, dintr-un motiv necunoscut, era foarte conştientă de trupul lui şi de faptul că nu voia ca el să plece. Se ridică în picioare languroasă simţind cum dorinţa creşte în ea cu o forţă pe care n-o putea stăpâni. Era fierbinte, plină de dorinţe şi voia, simţea nevoia să primească ceea ce bărbatul ăsta arătos şi demn de a fi dorit îi putea oferi. Îşi întinse braţele şi el o strânse la pieptul lui puternic: îi simţea mâinile calde şi excitante prin materialul diafan al rochiei.

La parter, Madame Le Blanc îşi zâmbi plină de răutate. Bărbatul pe care-l aştepta tocmai sosise. Planificase totul la

fix, doar îl cunoștea foarte bine, în măsura în care o femeie îl putea cunoaște.

Bărbatul pătrunse degajat în salonul elegant, făcând ca decorul acesteia să pară brusc mult prea feminin, mult prea țipător. Prezența lui punea în umbră totul în jur, făcând camera să pară acum mică și înzorzonată, deși înainte păruse intimă și tihnită. Pentru Madame Le Blanc nu mai exista un bărbat ca el. Ori de câte ori fuseseră împreună, nu încercase niciodată s-o mulțumească și nici n-o iubise. Nu era un bărbat care își lua plăcerea, bucurându-se de femeie în clipa în care o avea și cu asta gata. Nu era bărbatul care să rămână legat de vreo femeie, totuși ea voia ca el s-o iubească, să aibă nevoie de ea. El era bărbatul pe care și-l dorise întotdeauna. Era singurul bărbat care o putea satisface în întregime. Giles era bun, dar era un gentleman și un excentric în felul în care făcea dragoste. Nu putea s-o mulțumească. Bărbatul acesta, însă, putea. Dar el nu avea nevoie de nimeni, cu excepția lui însuși. Cel puțin până acum.

Madame Le Blanc îi urmări mișcările trupului puternic, sculptat parcă în piatră, în timp ce se apropia de ea. Ochii lui treceau cu repeziciune în revistă fiecare colțișor. Era tot timpul în alertă, ca animalele sălbatice, dar avusese parte de o educație bună. Atunci când voia, putea fi un adevărat gentleman. Semăna cu un leu tânăr, suplu și voinic, în căutarea prăzii, cu părul roșcat și cu trupul acela formidabil. In seara asta trebuia să îmblânzească leul. In sfârșit are să simtă și el ghearele felinei, gândi ea sfâșiată de gelozie. Ce naiba îl atrăgea la tărtăcuța aia roșcată? Nu era altceva decât o curvă de yankee care își dădea aere. Las' că are să-și dea el seama curând cu cine are de-a face!

— Jake, *chérie*! — începu ea să toarcă precum pisicile în clipa în care bărbatul se opri în fața ei.

— La fel de frumoasă ca întotdeauna, Bella și, după cum se vede pe fața ta, la fel de calculată ca întotdeauna.

Un fior o trecu, apoi zâmbi ruşinată.

— Întotdeauna faci complimentele numai pe jumătate, nu-i aşa?

El izbucni în râs.

— Numai când e necesar, draga mea.

— Credeam că ai să te întorci mai devreme, îi spuse în timp ce-l invita să se apropie de masă şi-i turnă un pahar de şampanie.

— Ai hainele, Bella? Nu prea am timp de pierdut. De când m-am întors am fost tot timpul ocupat. Asta e prima dată că pot să trec pe la tine.

— Deci n-ai fost încă pe corabie?

— Nu.

— S-ar putea să am o mică surpriză pentru tine. Ai de gând să-ţi petreci noaptea aici, cu mine, Jake?

— N-am timp.

— M-ai folosit numai, ca să-i cumperi haine muierii ăleia, Alexandra.

Un fior îl străbătu pe Jake, chipul i se crispă şi femeia îşi dădu seama că mersese prea departe. Jake avea un temperament cumplit. Ucisese uneori numai fiindcă-l înfuriaseră.

— Îmi pare rău, Jake. Asta-i din cauză că sunt geloasă pe orice femeie care se află în preajma ta.

Trăsăturile lui Jake se destinseră uşor.

— N-ai fost geloasă în viaţa ta, Bella. Pe tine te preocupă o singură persoană, şi aceea eşti tu. Nu încerca să mă faci să-mi schimb părerea. Ne cunoaştem mult prea bine şi de prea multă vreme.

Femeia se îmbufnă şi-şi strânse buzele a nemulţumire:

— De ce nu mă iei pe mine în locul acelei...

— Plec în Texas, Bella, definitiv. Tu nu ai ce căuta acolo. E mult prea sălbatic, mult prea necivilizat. Ţie îţi place ce ai aici şi ai nevoie de toate astea, îi spuse el, în

timp ce ochii lui treceau în revistă camera de o bogăţie opulentă.

— Deci, nu pot să fac nimic, sunt o metisă din New Orleans şi gata.

— Nu, dar ai realizat oricum destule. Şi acum, cu toţii trepăduşii ăştia din Nord, te descurci destul de bine, nu? Ei habar n-au că tu eşti o metisă, nu-i aşa, Bella?

Ridică indiferentă din umeri.

— De ce ar trebui să ştie?

Bărbatul dădu aprobator din cap, şi zâmbi sardonic.

— N-ai să le spui, nu-i aşa Jake? îl întrebă ea, brusc neliniştită.

— Nu. Plec în Texas. Are să treacă destul timp până mă voi întoarce.

Femeia se îmbufnă din nou.

— M-aş descurca în Texas. Ştiu că n-o să te însori cu mine fiindcă sunt metisă, dar aş putea trece drept albă, nu-i aşa? Sunt mult mai frumoasă şi mult mai pricepută decât orice femeie albă, chiar şi decât Alexandra aia. Aş fi putut pleca în Nord şi să mă dau drept albă, aşa ca şi celelalte metise. N-au prea avut de ales atunci când protectorii lor au plecat la război. Dar eu am rămas, Jake, pentru ca tu să ajungi să-ţi dai seama cât de potriviţi suntem.

Jake se înfioră. N-o mai auzise vorbind aşa niciodată. Întotdeauna se distraseră împreună foarte bine, dar nu-i ceruse nimic niciodată. Căsătorie? Ar fi fost o soţie îngrozitoare şi n-ar fi supravieţuit în Texas mai mult de şase luni, fără un bordel. Nu era nici puternică, cum era Alexandra, şi nici nu era o luptătoare. Nu, Bella era o metisă din Sud, un ornament foarte frumos, născută şi crescută să fie metresa unui gentleman din Sud. N-ar fi putut şi nici n-ar fi vrut să facă nimic altceva.

— Uite Bella, ştiai de la bun început că n-o să ne căsătorim niciodată. Nu sunt un bărbat bun de însurătoare.

— Atunci ce-i cu Alexandra asta?

— Ce te face să crezi că mă însor cu ea? Vreau o femeie cu mine în Texas. Sunt şi acolo destule. Dar ea e puternică şi suficient de încăpăţânată ca să facă faţă situaţiei. Rămâi unde ţi-e locul, Bella. Nu veni în Texas. Acum gata, unde-s hainele? întrebă el, simţind brusc dorinţa să se vadă plecat de acolo. Îşi amintise părul de aur roşu şi ochii verzi, cuprinşi de furie, pe care îi lăsase închişi în cabină, pe corabie.

Stătuse prea multă vreme departe de Alexandra. În ciuda împotrivirii ei permanente, până la urmă îl dorise la fel de mult pe cât o dorea el. La naiba! Niciodată nu dorise o femeie ca pe asta. Nu ştia nimic despre ea, dar asta nu avea nici o importanţă. Îi aparţinea şi nu avea de gând să lase să fie atinsă de vreun alt bărbat. Se înfuria numai când îşi amintea de yankeul care o violase, o folosise ca să se însoare cu ea. El trebuia să fi fost primul ei bărbat!

Amintirea ei îi învolbură sângele şi abia se putea stăpâni, atât de puternică era dorinţa de a scăpa odată de Bella şi de New Orleans. O voia pe Alexandra şi voia Texas-ul mai mult decât orice altceva pe lume. N-o iubea, dar era ceva cu ea, ceva care îl făcea să uite toate celelalte femei. Nu, oricare era motivaţia dorinţei lui, n-o iubea. Asta era imposibil. Fata asta era o pisică sălbatică care-l ura. Gândul ăsta îl făcu să râdă în sinea lui. Îl ura şi totuşi îl dorea în acelaşi timp. Ea n-ar fi recunoscut nimic, cu excepţia urii ce i-o purta. Ei bine, are să fie amuzant să îmblânzească pisica asta sălbatică. Ea are să se potrivească de minune cu Texasul.

— Vrei să vezi ce surpriză ţi-am pregătit sau ai de gând să stai acolo toată noaptea, cu pantalonii gata să crape pe tine? Ştii, mai sunt şi alte femei care pot să-ţi aline dorinţa, nu numai căţeaua aia roşcată, spuse Bella pe un ton tăios. Niciodată nu-l mai văzuse pe Jake în starea asta. Răzbunarea ei va fi cu atât mai dulce.

— N-am vreme de surprize, Bella.

Madame Le Blanc zâmbi cu un zâmbet impenetrabil, știind că, în curând, răzbunarea ei va fi completă. Ca toți bărbații albi, Jake n-o înțelesese niciodată pe ea, metisa, amestec de sânge francez și spaniol, și puțin sânge de negresă, a cărei ascendență ducea atât în întunecata junglă africană cât și în saloanele sofisticatei Europe. Ele, metisele quantrune aveau o ascendență complexă, permițându-le să recurgă la oricare din culturi pentru a-și atinge țelurile. Bărbaților le plăcea frumusețea lor brună și senzuală, drapată cu grijă în civilizația europeană, dar doreau cu ardoare și le invidiau totodată sângele african sălbatic, lipsit de inhibiții ce le curgea prin vine. Bella se folosea de orice îi pica în mână implorând atât zeitățile voodoo cât și pe cele creștine s-o ajute în răzbunarea ei. Jake și Alexandra trebuiau ținuți departe unul de celălalt, indiferent cât ar costa. Își calculase bine lovitura.

— Pentu surpriza asta o să ai cu siguranță vreme, Jake. hainele sunt acolo și mai e și altceva... spuse ea, lăsând dinadins ca vorbele să picure neliniște în sufletul bărbatului.

Parcă împotriva voinței lui, acesta o urmă. Voia doar să ia hainele și să facă socotelilc cu Bella. Terminase cu Sudul. Pentru un bărbat nu mai era nimic de făcut aici și, după ce trepădușii din nord vor fi luat totul, pentru sudiști nu va mai rămâne nimic cu excepția sărăciei și a morții. Abia dacă băgă în seamă trupul ce se legăna senzual înaintea lui în timp ce-l conducea spre odăile ei. Cu un zâmbet șiret în colțul buzelor, ea îl conduse prin câteva încăperi până într-un cabinet mic și întunecat. Înainte să intre în acea ultimă încăpere, ea se întoarse spre el.

— Spui că Alexandra asta are cel mai neobișnuit păr, de o nuanță blond-roșcată și că e foarte frumoasă?

Jake ezită, apoi o privi pe Bella mai de-aproape. Era plină de trucuri. Oare ce-i pregătea de data asta?

— Așa-i.

— Foarte interesant, spuse ea, cu ochii negrii strălucind. Mi-ar place să vezi cuplul din dormitorul ăsta. Nu ştiu sigur, bineînţeles, dar cred că te-ar putea interesa.

Un fior de scârbă îl străbătu pe Jake şi simţi că-l cuprinde furia.

— Bine, să terminăm odată. Mă grăbesc.

Au intrat în micul cabinet şi femeia a dat la o parte tapiseria. Îl mai lăsase şi altă dată să asiste, la asemenea spectacole, dar acestea îl lăsaseră rece. El era un om de acţiune. Apropiindu-şi faţa de micul orificiu, avu în faţa ochilor imaginea cuprinzătoare a patului din camera de alături.

Pe duşumea zăcea o rochie portocalie, şi o cămăşuţă asortată, precum şi hainele unui bărbat. Jake zâmbi răutăcios în sinea lui, în timp ce privea cuplul aflat în pat. Bella avea o dezmăţată de prima mână, după cum îşi termina partenerul.

Brusc împietri. Cuverturile acoperiseră parţial feţele celor doi. Şi o ploaie de sudalme îi scăpă din gură, când îşi dădu seama, deşi nu-i venea să-şi creadă ochilor, că Alexandra era femeia din braţele lui Giles, aşteptându-l cu bunăvoinţă, rugându-l să-i dea ceea ce întotdeauna lui îi refuzase, luptându-se să scape. Nici o îndoială cu privire la identitatea personajelor. Furia şi ura îl făcură să ia foc. Din cauza furiei, văzu trupurile lor ostenite, transpirate într-o aură roşie. Cu toate astea nu-şi putea lua ochii de la ei. Văzu cum Giles o trase pe Alexandra spre el în timp ce ea gemea, se agăţa de el, îl cerea, apoi cum acesta o pătrunse până în străfunduri. Părea că ceva se rupe în Jake. Se întoarse brusc spre interiorul cabinetului, lovindu-se de Bella şi trântind-o de perete.

Femeia aruncă şi ea o privire în dormitor, confirmându-şi, dacă era cazul, că Jake văzuse ce trebuia, apoi îl urmă pe când traversa încăperile călcând furios. Reuşi să-l ajungă din urmă în dormitorul ei. S-a agăţat de braţul lui, şi nu-i dădu drumul nici când văzu că el încercă s-o dea la o parte.

— Ei bine, Jake, e posibil ca aceea să fie minunata Alexandra?

Brusc îi lăsă braţul şi făcu speriată un pas înapoi. Îi era frică. Bărbatul, dominat de o furie rece şi necruţătoare, care acum era îndreptată împotriva ei, o înspăimânta. Ce făcuse? Oare întinsese prea mult coarda?

Stăpânindu-se, Jake îi răspunse cu o voce tăioasă.

— Nu te-ai înşelat, Bella. Este într-adevăr Alexandra. Şi Giles. Cum a ajuns ea aici, împreună cu el, nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Sunt sigur că, într-un fel sau altul, tu ai aranjat toate astea, dar sunt sigur că au colaborat şi ei. Frumoasa Alexandra nu va merge cu mine în Texas.

Zicând acestea, Jake se întoarse şi ieşi furios din cameră.

Madame Le Blanc nu-l urmă. Era prea înspăimântată. În furia lui, Jake era în stare să ucidă pe cineva. Apoi zâmbi cu multă răutate, mulţumită de ea însăşi. Planurile îi reuşiseră de minune. Jake are s-o urască pe Alexandra pentru totdeauna, ca pe o târfă fără scrupule. Răzbunarea ei era dulce, foarte dulce, dar ăsta era numai începutul. Probabil, cât de curând, s-ar putea să se gândească la un stabiliment în Galveston. Ştia că pe acolo afacerile mergeau destul de bine şi cunoştea câteva dintre madamele de-acolo cărora le făcea destul de des rost de târfe. Da, acum că Alexandra era dată la o parte, putea să-şi pună la punct planurile în legătură cu Jake. Râzând mulţumită, se întinse pe pat cu mişcări languroase de felină. Viaţa era frumoasă, extraordinar de frumoasă.

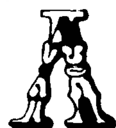
Alexandra nu se mai simţise niciodată atât de ciudat. Ştia că Giles pătrunsese adânc în ea şi că îl dorise cu o înflăcărare ciudată pe care nu o mai simţise niciodată înainte. Se agăţă de umerii lui gemând cuprinsă de dorinţă şi frustrare în timp ce el continua să pătrundă tot mai adânc. Dar se părea că asta n-o satisface şi totul părea neclar şi ceţos. Parcă nu era în pat cu un bărbat pe care nu-l dorise

niciodată înainte. Acum, pe neaşteptate, în seara asta, acceptase tot ce i-a făcut, singurul lucru pe care şi-l dorea era ca să continue, voia mai mult, şi părea că nimic nu poate mulţumi febra care o ardea pe dinăuntru. Oh, ce i se întâmpla?

Auzi geamătul extaziat al lui Giles, îi văzu ochii negri strălucind triumfători. Apoi îl văzu cum se ridică şi o lăsă pe pat, arzând de frustare şi nefericire, simţind că nu poate fi satisfăcută. Jake! Ea îl voia pe Jake! Doar el putea pune capăt arsurii cumplite din ea. Lacrimile începură să-i curgă. Le şterse grăbită. Nu. Avea de ţinut o promisiune. Atât şi nimic altceva.

Giles veni spre ea ca-n vis, dezbrăcat complet şi ţinând un pahar în mână. Fata bău. Era bitter. Dulce, plăcut şi amărui. Îi luă paharul din mână. Fata se gândi că în ochii lui lucea răutatea, dar, cu toate că încercă să se scuture de imaginea aceea simţi că e din ce în ce mai confuză şi mai obosită. În cele din urmă alunecă în uitare.

CAPITOLUL XIII

lexandra stătea întinsă în pat. Nu îndrăznea să se mişte speriată de năuceala din capul ei şi de greaţa din stomac. Treptat, în timp ce stătea nemişcată senzaţiile neplăcute trecură şi începu să gândească cu claritate. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era ciudata ei pasiune pentru Giles. Fusese incapabilă să-şi uite îndrăzneala şi dorinţa, nu-i venise să creadă că simte aşa ceva. Acum, singurul sentiment pe care îl avea era unul de dezgust.

Trebuia să părăsească bordelul. Nu mai putea avea încredere în Madame Le Banc. Era evident că ea i-a ajutat pe Giles să intre în dormitorul ei. Se întreba cât i-o fi plătit Giles pentru trupul ei.

Hotărându-se să-şi pună la încercare forţele, încercă să se ridice din pat. Dar, răsuflarea i se tăie de uimire. Nu mai era în bordel. Nu mai văzuse camera asta niciodată. Era un dormitor într-adevăr, dar era decorat în culori pale, armonioase şi cu un gust fin. cu toate că totul în jur sugera o lentă decădere.

— E-n regulă draga mea. Nu-ţi fie teamă, spuse o voce plăcută.

Alexandra privi în jurul ei. O femeie micuţă, aşezată lângă pat într-un scaun balansoar îi zâmbea cu blândeţe. Prin geamurile din spatele femeii, lumina difuză a soarelui pătrundea în cameră scăldând-o într-o baie aurie. O briză uşoară şi umedă mişca uşor draperiile diafane. Şi era o linişte absolută. Nu se auzea nici un zgomot. Se cutremură. Era un loc sinistru, un loc ce nu părea aievea, nici viu dar nici mort de tot. Unde putea fi?

— Bun venit la plantaţia Jarmon. Alexandra, continuă vocea.

Jarmon! Alexandra îşi aţinti privirile spre femeie. Era micuţă, smochinită, cu pielea încreţită pe oase şi totuşi, pe chipul ei, se mai putea vedea urmele frumuseţii de odinioară. Nu era bătrână, dar nici tânără nu mai era. Ceva în trăsăturile ei i se părură familiare. Dar, mai mult decât orice altceva, femeia părea bolnavă, de parcă ar fi avut tot timpul dureri.

— Plantaţia Jarmon? întrebă Alexandra, privind confuză în jurul ei.

Cum de a ajuns aici? Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că se afla în bordel împreună cu Giles.

— Da, ne pare bine că ai venit la noi. Nu mai e aşa cum era altădată, dar eşti binevenită, continuă femeia cu

aceeaşi voce blândă, în timp ce cu o mână subţire şi obosită de muncă îşi îndepărta de pe faţă o şuviţă de păr blond-cenuşiu.

— Am înţeles că ai venit în Louisiana în căutarea lui Eleonor şi Jacob Jarmon.

Alexandra se aplecă spre ea.

— Da, da, într-adevăr. Trebuie să-i întâlnesc. Am bătut cale lungă până aici.

— Semeni foarte mult cu tatăl tău, Alexandra.

Ochii fetei s-au mărit de uimire.

— Tatăl meu? Nu... nu pricep.

— Sunt Eleonor Thorssen Jarmon. Te rog să-mi spui Eleonor. Iar tu trebuie să fii fiica lui Alexander Clarke, nu-i aşa?

Alexandra zâmbi, dând din cap aprobator. Oftând involuntar, se lăsă din nou pe perne.

— Eleonor Jarmon. Îmi pare foarte bine.

— Mă bucur că eşti aici, dar, cinstit vorbind, nu pricep nimic. Giles nu mi-a spus nimic în afară de numele tău şi că mă căutai, pe mine şi pe fiul meu.

Alexandra se cutremură brusc şi se ridică în capul oaselor.

— Giles? Giles Beaumont? Ce legătură are el cu toate astea?

Eleonor o privi nedumerită.

— Bine dar Giles te-a adus. Giles Beaumont Jarmon.

Alexandra se uită fix la ea timp de o clipă, şocată de-a dreptul.

— Giles Beaumont Jarmon locuieşte aici?

— Bineînţeles. El e fratele vitreg al lui Jacob. Giles Beaumont Jarmon al III-lea a fost primul fiu al soţului meu şi al unei femei din New Orleans, o femeie de descendenţă creolă veche.

— Înţeleg, da, da, spuse Alexandra încet, începând să-şi dea seama că Madame Le Banc îl contactase mai mult ca sigur pe Giles imediat ce aflase dorinţa ei de-a merge la plantaţia lor. Dar de ce?

— Îmi pare rău că fiul meu e plecat. Ai vrut să-l întâlneşti şi pe el, nu?

Alexandra o privi drept în ochi.

— Da, aşa e. Nu-i aici? Nu înţeleg. Nu-i ăsta căminul lui?

Eleonor oftă greu apoi începu să tuşească din ce în ce mai tare, până ajunse să se zguduie din tot corpul. Scoase o batistă din bumbac şi şi-o apăsă pe buze. Când, într-un târziu, criza trecu, se întinse din nou în balansoar, slăbită şi palidă, şi ascunse batista în grabă.

Dar nu destul de repede ca Alexandra să nu vadă petele de sânge de pe ea. Privind-o mai atent, îşi dădu seama că femeia era într-adevăr foarte bolnavă.

— Pot să vă fiu de folos? întrebă ea şovăind.

Eleonor dădu din cap incapabilă să scoată vreun cuvânt.

Alexandra îşi mută privirile într-o parte, stânjenită şi confuză, neştiind nici ce să facă şi nici cum să se poarte.

— E-n regulă, Alexandra. Mi-am revenit, spuse într-un târziu femeia.

Alexandra o privi din nou şi văzu că ochii albaştrii tiviţi cu cearcăne adânci o studiau curioşi.

— Ai venit aici, întrebând de mine şi de familia mea, dar încă nu mi-ai spus de ce.

Alexandra roşi.

— Îmi cer scuze. Cred că par o yankee prost crescută.

Eleonor zâmbi binevoitoare.

— Nu, nu draga mea. Adu-ţi aminte că şi eu sunt din Nord. Niciodată nu m-am putut obişnui cu Sudul şi cu obiceiurile ciudate de aici, spuse ea, cu o voce în care se citea tristeţea şi singurătatea.

Alexandra începu să vorbească repede, fără să-şi dea seama că acentul ei de nordistă devine şi mai accentuat, reamintindu-i lui Eleonor de căminul ei pierdut şi de familia pe care o părăsise. Se grăbi să-i spună veştile pentru care bătuse, de fapt, tot drumul acesta:

— Îmi pare rău Eleonor, dar tatăl tău a murit cu câteva zile înainte ca să plec din New-York, spuse ca dintr-o suflare.

Trupul mic şi slăbuţ se scutură de suspine tăcute. Eleonor îşi îngropă faţa în poală.

Alexandra o privi cu simpatie. Ea încă nu plânsese pentru singurul om pe care-l iubise mai mult decât pe oricine altul. Nu putea plânge, nici măcar alături de fiica lui. Inima ei era un sloi de gheaţă. I se întâmplaseră prea multe în ultima vreme ca să simtă altceva decât resentimente faţă de orice bărbat.

Până la urmă, Eleonor îşi ridică privirile şi-şi uscă lacrimile.

— De asta ai venit, ca să-mi aduci vestea asta?

— Mai mult decât atât, Eleonor. Când a murit tatăl tău, mi-a cerut să vin şi să-ţi spun că-i pare rău pentru tot ce s-a întâmplat şi că te-a iubit întotdeauna.

Ochii lui Eleonor se umplură din nou de lacrimi.

— L-am iubit atât de mult, Alexandra. A fost tot ce aveam până când l-am întâlnit pe soţul meu. Aproape că mi s-a rupt inima când l-am părăsit, dar n-am avut de ales, îmi iubeam soţul atât de mult! Şi voiam ca Jacob să aibă moştenirea tatălui său. Am vrut ceea ce am crezut că e bine pentru fiul meu. Am vrut ca el să moştenească plantaţia tatălui său. Numai că...

— Da?

— Numai că, reluă Eleonor, încercând să-şi reţină lacrimile, când am sosit aici, soţul meu era deja mort. Bătusem atâta drum, mă certasem cu tata, ca să-mi găsesc

soţul mort şi îngropat. N-a apucat să-şi mai vadă fiul. Murise fulgerător în urma unei căderi de pe cal.

— Îmi pare tare rău. Ce îngrozitor trebuie să fi fost pentru tine! Dar de ce nu te-ai întors la tatăl tău?

Eleonor îşi ridică bărbia.

— Din mândrie. Eram prea mândru să recunosc că am greşit, să spun că-mi pare rău, şi m-am gândit că, totuşi, Jacob ar trebui să fie împreună cu familia lui, chiar şi după ce am aflat că... şi ezită o clipă înainte de-a continua:

— A fost un adevărat şoc să aflu că soţul meu mai fusese căsătorit o dată. Se căsătorise cu o doamnă creolă din New Orleans. Fusese extrem de frumoasă. A murit la naştere. Pe ea o iubise înaintea mea. Aşa că niciodată n-am ştiut cu adevărat dacă m-a iubit atât de mult pe cât l-am iubit eu. M-a lăsat în New York, însărcinată fiind, ca să se întoarcă aici, deoarece i se îmbolnăvise tatăl. Îmi spusese că trebuia să preia conducerea plantaţiei, dar mă îndoiesc că ăsta era adevărul. Întotdeauna m-am îndoit şi cred că am s-o fac şi de-acum înainte.

— Bineînţeles că te-a iubit. Doar s-a însurat cu tine, nu-i aşa? Eleonor zâmbi cu amărăciune.

— Da, m-a iubit. Eu nu aveam nimic ce să-i ofer — nici bani, nici nume, aşa cum îi adusese prima lui soţie. Trebuie să mă fi iubit, nu-i aşa?

Alexandra o aprobă.

— Bineînţeles. Erai şi foarte frumoasă.

— Da, am fost. Îmi adora părul blond şi ochii albaştri. Era atât de obişnuit cu frumuseţile creole încât părul şi pielea mea de blondă l-au fascinat.

— Atunci — ezită Alexandra — totul a fost până la urmă în regulă, nu?

— În anumite privinţe, da. În altele n-a fost deloc bine. Vezi tu, plantaţia şi tot ce ţine de ea vor fi moştenite de primul născut, în vreme ce al doilea nu moşteneşte nimic.

Aşa a fost întotdeauna în familia asta. Şi, pe deasupra, nici pentru primul născut n-o să fie mare lucru dacă taxele vor continua să crească.

— Ce vrei să spui?

— Adică, dacă nu vom putea face faţă impozitelor exorbitante ale trepăduşilor din Nord, vom pierde plantaţia.

Ochii Alexandrei se lărgiră uimiţi.

— Nu vă puteţi câştiga existenţa pe pământul ăsta roditor?

— Nu. Sudul a fost distrus şi mă îndoiesc că-şi va reveni vreodată, spuse ea trist.

— Dar pământul, bumbacul?

— Avem pământ dar la ce bun dacă nu mai avem sclavi? Nu există bumbac pentru că nu avem sclavi să-l planteze şi să-l recolteze. Nu vezi? Fără muncitorii aceia nu există Sudul. Am urât sclavia, dar, pentru câţiva, viaţa a fost foarte frumoasă.

Alexandra dădu din cap, venindu-i greu să înţeleagă.

— Şi fiul tău?

Eleonor zâmbi blând. Gândul la fiul ei i-a schimbat complet înfăţişarea. Devenise din nou aproape frumoasă.

— Până la urmă Jacob a câştigat. N-are nevoie de povara asta care se cheamă Sud. El şi-a ales o altă viaţă, cu multă vreme în urmă, când era doar un băieţel. Cred că el ştia ce va face dintotdeauna. Nu, nimic din toate astea n-au să-i aparţină vreodată. La moartea bunicului, toate îi vor aparţine lui Giles.

— Încă mai trăieşte?

Eleonor zâmbi cu o urmă de ironie amară:

Bineînţeles. Nu se lasă bătrânul doborât cu una cu două. În loc să-l termine, războiul l-a făcut şi mai puternic. Are să-i lase totul lui Giles, primul născut, la fel cum a făcut şi tatăl lui, care i-a lăsat lui, primului născut, totul. Ştii, el mai avea un frate mai mic, Lamar care n-a moştenit nimic, aşa că a plecat cu mulţi ani în urmă în Texas.

— În Texas? întrebă Alexandra, reamintindu-şi că-l auzise pe Jake rostind numele ăsta, dar se grăbi să înlăture această imagine încă dureroasă.

— Da. Are un pământ întins la graniţa mexicană pe care a reuşit să-l păstreze cu toate vicisitudinile, chiar şi pe timpul războiului. N-a făcut niciodată avere, şi a avut viaţă foarte aspră, dar şi-a păstrat şi pământul şi visele. Acolo locuieşte fiul meu. A plecat în Texas cu câteva vreme în urmă ca să se alăture unchiului său, Lamar Jarmon. Am vrut să merg şi eu cu el, dar acolo nu era locul cel mai potrivit pentru o femeie, iar eu nu am destulă putere pentru viaţa aceea dură. Acum, oricum, e prea târziu.

— Prea târziu, cum adică? Dacă vrei să mergem în Texas, acolo mergem!

Eleonor o privi trist:

— Nu, draga mea. Eu nu mă simt bine şi n-am s-o mai duc multă vreme. Am avut o viaţă prea grea. Şi atmosfera de aici este prea umedă pentru plămânii mei. Dar curând totul se va termina.

— Oh, nu! Abia te-am găsit. Eu...

Eleonor scutură din cap fără vlagă.

— Venirea ta aici este un dar ceresc. Să ştiu că tatăl meu m-a iubit în pofida a tot ce s-a întâmplat şi că m-a iertat înainte de-a muri, mă va ajuta să mor liniştită. M-am simţit întotdeauna vinovată şi mi-a părut rău pentru tot ce s-a întâmplat. Sentimentele acestea au devenit tot mai puternice pe măsură ce am îmbătrânit. Dar acum n-am să mă mai simt vinovată şi-ţi mulţumesc pentru asta.

— Îmi pare bine că am putut să te ajut, dar, totuşi...

— Ai fi putut să te întâlneşti cu fiul meu. A plecat ieri de aici. A venit să-mi facă o vizită înainte de a se întoarce în Texas. Voia să mă ia cu el. Spune că acum e mai bine acolo şi că el, împreună cu Lamar, au planuri mari pentru Texas şi pentru ranch-ul lor. Sunt convinsă c-au să

reuşească. Dar n-am putut să plec. N-aş fi suportat nici măcar călătoria.

— Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit. Bunicul lui l-a iubit foarte mult. Trebuie să-l văd şi pe el. Am promis.

— Binecînţeles, dar până în Texas e cale lungă, e mai puţin civilizat decât pe aici, cu toate că şi Sudul nu mai este ce-a fost odată. Acum, pentru o femeie singură, e destul de nesigur. Sunt surprinsă c-ai reuşit să ajungi până aici. A fost un noroc c-ai dat peste Giles.

— Da, nu-i aşa? — spuse Alexandra cu răceală, hotărâtă să aibă o discuţie lămuritoare cu Giles cât mai curând posibil. N-avea nici cea mai mică dorinţă să stea sub acelaşi acoperiş cu omul ăsta, dar n-ar fi putut-o părăsi pe Eleonor, cel puţin deocamdată.

— Îmi pare bine că eşti aici, Alexandra. Pentru o femeie e prea multă izolare aici. Mi-ar fi părut, totuşi, mult mai bine dacă l-ai fi întâlnit pe Jacob. Simt că voi doi v-aţi fi plăcut unul pe celălalt. E un bărbat curajos. Cred că tu ai şi curajul şi mândria lui Jacob. Dar hai să discutăm despre altceva acum. Hai să ne bucurăm că suntem împreună. A trecut atâta vreme de când n-am mai discutat cu o femeie tânără.

În momentul acela se auzi o bătaie în uşă. Fără să aştepte răspuns, uşa se deschise brusc, şi lăsă să se vadă în cadrul ei o negresă înaltă şi grasă purtând în mână o tavă încărcată.

— Ebba. Hai, intră, spuse Eleonor cu multă căldură in glas.

Femeia intră în cameră şi cu faţa încruntată aşeză tava în braţele Alexandrei.

— Uite copilă, mănâncă. Pariez că eşti flămândă, spuse Ebba în timp ce se retrăgea cu braţele încrucişate peste pieptul generos.

Alexandra zâmbi.

— Mulţumesc, e binevenită, dar nu trebuia să vă deranjaţi atâta.

— Nu mai avem parte de musafiri ca pe vremuri, copilă. Sigur, au fost şi alte timpuri...

— Înainte de război era cu totul altfel: interveni în discuţie Eleonor. Ebba, ea este Alexandra o prietenă apropiată a tatălui meu care a fost tutorele ei. E domnişoara Alexandra Clarke. Mi-a adus veşti de acasă. Tata a murit. Nu mai am altă familie în afară de cea de-aici, în vocea ei se strecură o undă de tristeţe.

— Îmi pare rău Miss Eleonor, tare rău, da' mai aveţi un fiu grozav. Jarmon Jacob e un bărbat 'şi juma'.

— Mulţumesc, Ebba. Alexandra dorise să-l vadă, da uite că n-a apucat, nu-i aşa?

— Din nefericire. Şi mai mare păcatul!

— Îmi pare şi mie rău că nu l-am întâlnit, dar cu speranţă se va întoarce. Vreau să rămân câteva zile cu Eleonor. De asta am venit — spuse Alexandra, gândindu-se că n-o putea părăsi pe fata lui Olaf, şi nici n-ar fi dorit s-o lasă Jacob Jarmon era bine-mersi. Are să stea aici şi are s-o ajute pe Eleonor cât va putea.

— Mulţumesc, draga mea. Are să se întoarcă şi Jacob, dar nu se ştie când.

Alexandra începu să mănânce supa grasă. Era delicioasă şi felia groasă de pâine de grâu pe care Ebba o pusese alături făcea ca mâncarea să aibă un gust deosebit. Nu-şi dăduse seama cât de foame îi era. Mânca în grabă. Nu putu să nu observe, după ostentativa opulenţă de la bordel că bolul de supă şi lingura erau tacâmuri de bucătărie, şi nu de sufragerie. Se pare că într-adevăr vremurile erau foarte grele în Sud.

După ce termină de mâncat, le privi pe cele două femei.

— Vreau să vă spun la amândouă că sunt pregătită şi doresc chiar să fac orice muncă e nevoie. Poate că nu mă

pricep prea bine la treburile casnice, dar mi-ar plăcea să vă fiu de ajutor, de asta puteţi fi sigure.

— Suntem încântate de vizita ta, dar eşti oaspetele nostru. Nu putem să te lăsăm să lucrezi, spuse Eleonor.

— Dar am s-o fac. Nu făcea aşa şi fiul tău?

— Bineînţeles. Jacob face întotdeauna tot ce poate când e aici, dar...

— Atunci gândeşte-te şi la mine în acelaşi fel. Mă simt ca şi cum aş face parte din familie.

Lacrimile au început să curgă din nou pe faţa lui Eleonor.

— Eşti atât de bună, draga mea, să ne oferi ajutorul, dar zău...

— Gata, Miss Eleonor. A fost şi aşa prea mult pentru dumeavoastră. Vă duc în pat, interveni Ebba. Miss Alexandra, rămâneţi aici, mă întorc într-o clipă să iau tava.

Ebba o ajută pe Eleonor să se ridice din scaun şi să traverseze camera. Ajunse în dreptul uşii, ele s-au întors spre tânăra fata:

— Îţi mulţumesc că ai venit, draga mea. Am să mă simt mult mai bine de acum încolo. Atâta doar că mi-e teamă că a fost peste puterile mele, spuse Eleonor după care părăsiră camera.

Ieşind, femeile închiseră uşa după ele. Alexandra stătea în pat şi se gândea la soarta acestor oameni. Ebba i-a reamintit de negresa pe care o întâlnise în Bahamas şi se întrebă de ce mai rămăsese pe plantaţie după ce fusese eliberată din sclavie.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi Ebba intră grăbită. Se apropie de pat cu o privire conspirată:

— Copilă, îmi pare bine c-ai venit. Se topeşte pe picioare şi insistă să muncească mai departe. Mister Giles ăla, de-abia dacă ridică un deget. Plecat tot timpul în New Orleans să joace. Mister Jarmon face găuri în bibliotecă

verificându-şi registrele ca să vadă tot ce a pierdut în război. Asta face ca Miss Eleonor să conducă plantaţia şi abia dacă mai rezistă. Io gătesc şi curăţ p'aci, da' nici încheieturile mele nu îs ce-or fost odată. N-avem nici un bărbat p'aci să facă muncile mai grele.

— Cum te descurci?

— Nu-i uşor, copilă, nu-i uşor. Mister Jacob tocma' plecă aşa că acu îs făcute toate reparaţiile la lemnărie. A reparat o grămadă de lucruri şi acu parcă mai merge. Se pricepe. Numai că nu cred să se întoarcă curând. A fost tare supărat că Miss Eleonor nu a plecat cu el înapoi. Aproape că i-a rupt inima încercând să pară fericită şi sănătoasă cât a fost p'acilea, ştiind că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

— Să nu-l mai vadă?

— Doctorul a spus că are zilele numărate. Ar fi putut trăi mai mult într-un climat mai uscat şi dacă n-ar fi lucrat atât de mult în ultimii ani. Războiul a omorât-o la fel de sigur ca un glonţ în inimă.

— Îmi pare atât de rău, se auzi şoapta Alexandrei.

— Ai putut să-ţi dai seama că nu se simte bine şi aproape că s-a omorât muncind ca Mister Jacob să creadă că se simte bine şi că-i la fel de în putere ca-n totdeauna.

— Şi el a crezut-o?

— Bun înţeles. El n-a ţinut de fapt să afle cât de bolnavă era, iar ea n-a vrut ca fiu'su nu-şi facă griji din cauza ei. Şi mai era şi grăbit şi mamă-sa n-a vrut să-l facă să piardă vremea aşteptând ca ea să moară. Bun'înţeles c-ar fi rămas aici dacă ar fi ştiut. El niciodată n-a stat prea mult p'acilea. Nu se prea înţelege cu frate'su şi cu bunicu. Copilă, da' tu n-ai de gând s-o laşi pe Miss Eleonor, acu, nu?

— Nu Ebba. Am să rămân cât e nevoie de mine.

Bătrâna răsuflă uşurată.

— Asta-mi ia cu mâna îngrijorările. Când s-o duce ea, oi pleca şi eu. Am prieteni sus, în Nord. Am chiar şi banii

de bilet să ajung acolo, da' n-aş fi lăsa-o singură pe Miss Eleonor cu ăia doi. Vezi tu, am avut grijă de Mister Jacob când a fost mic, la fel cum am avut de Mister Giles, da'pot să-ţi spun că Mister Jacob a fost favoritul meu. Pui de diavol, dar tare tandru, atunci când iubea pe cineva. Se vâra în toate încurcăturile, dar ieşea întotdeauna cu faţa curată. Mister Giles e creol, şi, când ajungea în încurcătură, o scălda. Nu te puteai încrede în feţişoara lui drăgălaşă.

Scutură din cap, zâmbind amintirilor. Fuseseră copii ei şi aşa să fie totdeauna.

— Uite, n-am mai făcut niciodată aşa ceva, dar am să fac orice pot ca să te ajut. Dacă ai să-mi arăţi ce să fac, am să mă descurc. Numai s-o putem ţine în pat pe Miss Eleonor.

Ebba dădu încet din cap, apoi se încruntă.

— Îmi pare rău că nu l-ai întâlnit pe Mister Jacob. Simt eu în oasele mele bătrâne ceva în legătură cu voi doi: da, da. Probabil c-ai să mergi în Texas. Are nevoie de o femeie frumoasă şi puternică aşa, ca tine.

Alexandra roşi.

— Nu-mi caut bărbat, Ebba. Am venit să-mi ţin o promisiune făcută lui Olaf Thorssen, şi cu asta basta.

Ebba nu mai spuse nimic, dar îşi ridică sprâncenele şi-şi încrucişă gânditoare braţele pe piept.

— Bine, copilă. Cu siguranţă c-am nevoie de ajutor, că sunt tare multe de făcut în casa asta veche. Au vândut porţelanurile, argintăria şi curând au să înceapă să vândă şi mobila, picturile. Or să vândă tot. N-are să mai fie niciodată aşa cum a fost cândva, dar, cu ajutorul tău, putem măcar să ţinem câteva camere curate şi în stare de folosinţă.

— Sunt şi lucrurile mele aici? întrebă Alexandra.

— Mister Giles a adus o valiză. Ciudat că v-aţi întâlnit la New Orleans. E ceva putred în treaba asta, da' nu ştiu

sigur ce anume. Cu Mister Giles nu ştii niciodată, el are tot felul de ascunzişuri.

Alexandra îşi feri privirile speriată, ca nu cumva Ebba să citească prea multe în ele. Giles! Cât îl ura!

CAPITOLUL XIV

âfâind şi asudând de efort, Alexandra ridică tava grea, plină de mâncare pe care trebuia s-o ducă la conac. De când se ştia nu muncise atât de mult ca în după-amaiza aceea la bucătărie. Camera era spaţioasă şi demodată, şi, odată în ea fuseseră o grămadă de servitori. Acum, aici erau numai Ebba şi Alexandra. Bineînţeles că nu erau nici atâţia ca pe vremuri pentru care să se gătească, dar şi aşa era destul de mult de lucru. Gătiseră şi curăţaseră toată după-amiaza, şi fata şi-a dat seama pentru prima oară cât de multă munca cere întreţinerea unei case. Îşi privi mâinile înroşite şi dureroase dându-şi seama că nu mai sunt mâinile moi şi albe de doamnă. Dar, ciudat, nu mai avea nici o importanţă. Oamenii aceştia aveau nevoie de ajutorul ei şi ea îi ajuta bucuroasă. Fusese teribil de cald în bucătărie. Nu mai simţise niciodată un aer atât de umed ca ăsta care părea că-ţi taie respiraţia. Cum de a rezistat Eleonor atâta vreme?

Când ieşi afară în răcoarea serii, în faţa ei se ridica frumosul conac. Aura de aur pe care ultimele raze ale soarelui o împrumuta clădirii ascundea decăderea şi distrugerea ei lentă. Îşi putu imaginea cum fusese odată, înconjurat de vaci plăcute, şi de cântecele ce veneau de pe câmp şi dinspre căsuţele negrilor. Trebuie să fi fost o viaţă

foarte frunoasă, dacă n-ai fi privit mai departe de casă, până la cocioabele din spatele ei sau la lungile şiruri de sclavi ce lucrau pe câmpuri sub soarele fierbinte al Sudului.

Bucătăria se afla într-o clădire separată astfel că nici căldura şi nici mirosurile să nu-i deranjeze pe locatorii conacului. Acum nu mai avea atâta importanţă, aşa că drumul dintre cele două clădiri i se păru Alexandrei inutil de lung. Îşi târî picioarele obosite. Cu toate că nu mai exista nici un motiv, rânduielile casei erau şi acum respectate de Mister Jarmon, iar Ebba şi Eleonor trebuiau să se supună dorinţelor lui, indiferent cât de multă muncă însemna acest lucru pentru ele. El era încă şeful plantaţiei Jarmon şi ele muncea pentru el, aşa cum făcuseră mereu femeile dinaintea lor.

Ebba rămăsese în bucătărie, unde şi locuia acum. Era suficient de mare şi iarna era destul de cald, lipsită de curentul permanent din conac. Şi apoi ea era Negresă. Mister Jarmon nu i-ar fi permis niciodată să locuiască într-o cameră din casa lui. Faptul că nu mai era o sclavă nu avea nici o importanţă. Pentru el trecutul nu murise, iar viitorul — îl ignora.

Alexandra simţea o oarecare nerăbdare să-l întâlnească. Cu excepţia Ebbei şi a lui Eleonor nu mai văzuse pe nimeni de când venise. Ele îi povestiseră câte ceva despre el şi ea se întreba cum va accepta această apariţia bruscă a unei alte femei în căminul lui. Ei bine, cu siguranţă că ea n-are să-l coste nimic, fiindcă lucra din greu ca să-şi plătească întreţinerea.

Nu îndrăznea să se gândească la Giles. Nu-i venea să creadă că el era un Jarmon. De ce-i ascunsese acest lucru? Ce altceva mai plănuiseră, el şi Madame Le Blanc, împotriva ei, sau şi-au atins deja scopurile? Nu-i putea înţelege nici pe ei, nici motivaţia lor, dar era hotărâtă să afle adevărul, şi asta cât mai repede. Are să-l întrebe pe

Giles cu primul prilej. Nu-i era frică de el, doar derutată și curioasă. Şi scârbită.

Urmând instrucțiunile Ebbei, intră grăbită în conac, închizând după ea ușile largi. Nu era nevoie de o ușă atât de mare, acum că femeile nu mai purtau crinoline largi. Ușile însă au rămas neschimbate, ca o amintire a ceea ce fusese odată.

Cu brațele îndurerate de efortul făcut, reuși până la urmă să-și găsească drumul prin holul aproape întunecat și ajunse la camera despre care Ebba îi spusese că e sufrageria principală. Ţinând cu o mână tava în echilibru, împinse ușa și intră. Lumina din încăpere aproape c-o orbi, așa că trebui să se oprească pentru o clipă, ca ochii să i se poată adapta.

Când fu în stare să vadă, se apropie repede de masa imensă și-și lăsă acolo povara grea ignorând privirile uimite care știa c-o fixează. Ştergându-și mâinile de șorțul aspru de bumbac ce-i era legat în jurul taliei, privi fețele ce înconjurau masa. Eleonor îi zâmbea cu căldură, arătând mai în putere și mai odihnită. Giles o privea amuzat și în clipa în care li se întâlniră privirile, sprâncenele lui porniră în sus. Mister Jarmon își plecă nasul și o privi peste ochelari.

Spărgând tăcerea grea, Mister Jarmon întrebă:

— Asta-i fata, Eleonor?

— Da, aceasta e Alexandra Clarke, Mister Jarmon, e tânăra doamnă de care v-am vorbit.

— Nu prea arată a doamna. Cum de-i îmbrăcată așa? Am crezut că ți-e rudă.

— Ea, ea ne ajută...

— Am lucrat toată după amiaza în bucătăria dumneavoastră, domnule Jarmon. Cineva trebuie să și muncească și, evident, Eleonor e mult prea bolnavă. Alexandra aruncă vorbele pe negândite, scăpându-i fără să vrea. Era obosită, furioasă și se simțea jignită. Iar aroganța lui Mister Jarmon i se păru prea greu de suportat.

Mister Jarmon privi în altă parte, de parcă fata dădea un spectacol de prost gust.

— Yankeii sunt toţi la fel. N-au clasă şi nici respect pentru persoanele mai în vârstă.

— Mister Jarmon, începu Eleonor.

— Ei bine, dacă vrea să se poarte ca o servitoare în casa mea, atunci aşa să fie. Presupun că asta e tot ce înţeleg yankeii ăştia blestemaţii, spuse el, fără să-şi întoarcă privirile spre Alexandra. Bine, bine. Serveşte masa până nu se răceşte, fetiţo.

Alexandrei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ce nervi avea bătrânul! Prima ei intenţie a fost să-i arunce mâncarea în cap şi să iasă afară, dar, în loc de asta, inspiră adânc să se poată stăpâni şi începu să ridice capacele de pe mâncare.

— Te ajut eu, Alexandru, spuse Eleonor dând să se ridice de pe scaun.

— Nu, nu, te rog Eleonor. Mai bine nu. Ai servit destul până acum. Trebuie să te odihneşti:

— Lasă fata să servească, dacă aşa vrea, Eleonor. Oricum nu ne putem permite să hrănim o altă yankee pe gratis, mormăi Mister Jarmon, în timp ce, de data asta, o studie atent.

Alexandra văzu că Eleonor îşi coboară privirile în poală. Ce îndurase în mijlocul acestei familii orgolioase era din ce în ce mai evident. Nu-şi închipui c-ar fi putut să stea aici, tratată ca o femeie inferioară din Nord, indiferent care ar fi fost motivul. Dar uite, era aici, acceptând în tăcere vorbele răutăcioase ale acestui bătrân şi insolenţa din atitudinea lui. Da, existau motive care ar fi făcut o femeie să suporte o asemenea viaţă.

Aşeză mâncarea în mijlocul mesei. N-avea de gând să pună nici unuia în farfurie. Era prea obosită şi nici nu era nevoie. Din fericire toţi erau aşezaţi la unul din capetele mesei lungi. Era o cameră frumoasă cu mobilă din lemn de

culoare închisă care încă mai strălucea datorită lustruitului lui Eleonor, dar nu mai exista nici argintăria şi nici porţelanurile care să înfrumuseţeze masa. Utilizau tacâmurile simple de la bucătărie.

Alexandra aşeză mâncarea pe masă, se aşeză pe un scaun rămas liber lângă Eleonor, şi privi în jurul mesei. O mai fixau încă, de parcă aşteptau ceva.

— Nu-i nevoie să vă servesc. Sunt obosită şi putem să ne trecem unul altuia bolurile, nu-s chiar aşa de multe.

— Bineînţeles, draga mea, spuse Eleonor grăbită, ridicând un bol şi întinzându-i-l lui Mister Jarmon.

Acesta îl luă privind-o cu reproş:

— Dacă nu-i mare deranjul, ne vom ruga ca nişte buni creştini ce suntem.

Eleonor o privi pe Alexandra, ca să-i dea de înţeles că aşa era obiceiul şi îşi înclină capul. La asta fata nu avu nici o obiecţie, dar ar fi trebuit să i se spună care sunt obiceiurile casei. Mister Jarmon o lungi atât de mult încât era convinsă că mâncarea va fi rece deja când vor începe să mănânce. Într-un târziu, rugăciunea se termină şi se împărţi mâncarea. Era gustoasă, deşi simplă şi se gândi inciudată că târfele din bordelul lui Madame Le Blanc o duceau mult mai bine decât familiile cu pretenţii, proprietare de plantaţii. Vechea aristocraţiei a Sudului trebuia să gândească cu siguranţă că lumea s-a întors cu susul în jos.

Nu s-a prea făcut conversaţie la masă. Eleonor mânca cu înghiţituri mici de păsărică, de parcă îi era teamă să nu mănânce prea mult. Alexandra mânca cu poftă, conştientă că bătrânul o privea. Giles părea cu totul dezinteresat, şi asta o nedumerea total. Şi ea îl ignora fiindcă nu dorea ca Eleonor să ştie că s-au cunoscut altfel decât întâmplător. Dar se pare că efortul era inutil pentru că Eleonor nu observa nimic. Alexandra îşi dădu seama că nu era în apele ei şi că abia aşteaptă să plece. Poate că, dacă are să-i ducă

o tavă în cameră, Eleonor are să mai mănânce câte ceva. Atmosfera era apăsătoare şi Mister Jarmon şi Giles nu făceau nimic ca să schimbe lucrurile.

Când într-un sfârşit, masa s-a terminat bărbaţii s-au retras repede în birou ca să-şi fumeze ţigările şi să-şi bea paharul de brandy de parcă războiul n-ar fi avut loc niciodată, şi ei n-ar fi fost la limita sărăciei. Alexandra era uimită de atitudinea lor. În locul lor, ea ar fi încercat cu disperare să salveze ce se mai putea din viaţa cu care fusese obişnuită. Încercând să facă abstracţii de problemele lor, începu să adune tacâmurile. Eleonor o ajută şi ea.

— Nu, Eleonor. Trebuie să te întorci înapoi în pat. Odihneşte-te şi probabil mâine ai să te simţi mai în putere.

Eleonor îi zâmbi dulce, cu o nuanţă de tristeţe.

— Mulţumesc, Alexandra. Mă ajuţi şi aşa foarte mult cu prezenţa ta. Mâine am să fiu din nou cea din totdeauna şi am să vă dau o mână de ajutor, ţie şi Ebbei.

— Vom vedea cum te vei simţi, spuse Alexandra în timp ce aduna vasele şi le aşeza pe tava grea.

— Atunci noapte bună!

Eleonor se apleacă şi o sărută uşor pe obraz.

— Parcă aş avea o fiică. Mă bucur atât de mult c-ai venit!

Alexandra cără vasele la bucătărie unde, ajutată de Ebba, le spălă şi le aşeză la loc. Ieşind afară din bucătărie ca să se întoarcă în camera ei, aruncă o privire în jur. Peste plantaţie coborâse noaptea şi se auzea chemările nocturne ale insectelor şi animalelor. Se simţi înfiorată, neştiind ce anume face tot zgomotul acela. Se îndepărtă grăbită, speriată de umbrele ciudate din jurul ei ce păreau că apar, cresc şi se mişcă în lumina lunii. Nu era obişnuită cu atmosfera de la ţară, şi liniştea aceea i se părea zgomotoasă şi plină de ameninţări.

Fără să privească înainte, cu ochii în pământ, i se tăie respiraţia când se agăţă în muşchiul ce atârna până jos şi care învelise toţi copacii. Încercând să-l dea la o parte, se încurcă încă şi mai tare, simţind umezeala lui moale şi lipicioasă cuprinzând-o şi prinzând-o ca într-o capcană. Gemând, reuşi până la urmă să-l înlăture şi fugi spre casă. Cât mai departe de copacii încărcaţi cu muşchi, mustind de apă, de ramurile lor răsucite spre pământ de parcă crescuseră speriate de soare. Nu mai văzuse un asemenea loc şi nici asemenea copaci. Dacă n-ar fi fost Eleonor n-ar fi rămas acolo nici o clipă.

În timp ce alerga, se uita cu disperare după lumina pe care ar fi trebuit s-o vadă căci lăsase intenţionat deschisă uşa clădirii ca să-şi poată găsi drumul la întoarcere. Dar nici o rază de lumină nu străpungea întunericul. Oare închisese cineva uşa? Apoi, în întuneric se împiedică de ceva şi alunecă pe pământul umezit de rouă.

— Alexandra, *chérie*, dă-mi voie să te ajut. Se pare că te-ai împiedicat.

Înnăbuşindu-şi un ţipăt de spaimă, Alexandra îşi ridică privirile spre umbra întunecată aplecată deasupra ei.

— Ce faci aici? întrebă ea furioasă.

Giles chicoti.

— Eram înăuntru, *ma chère*, dar noaptea mi-a făcut cu ochiul. Nu e minunat aici, afară, în lumina lunii? O vreme tocmai potrivită pentru a face curte unei doamne drăguţe, nu crezi?

Alexandra încercă să se ridice, şi Giles se grăbi să-i sară în ajutor, sprijinind-o cu braţul lui puternic.

— Lasă-mă în pace, Giles. Trebuie să intru în casă.

— Chiar trebuie? Cred că nu, Alexandra, replică Giles cu glas ferm şi începu s-o tragă mai departe de casă, spre vegetaţia deasă.

— Nu, nu merg cu tine! Vreau să intru!

— Nu avem nimic de discutat, *chérie*? N-ai să-mi pui nici o întrebare?

Alexandra ezită. Voia să discute cu el, dar nu aici, în întuneric, şi nu singuri.

— Nu, nu cred.

— Eu însă da. Vino, frumoasă Alexandra. Nu-ţi voi face nici un rău. Ţi-am făcut eu vreodată?

— Da, sunt convinsă că da.

Bărbatul râse uşor, continuând s-o ducă tot mai departe de casă.

— Vino cu mine, porumbiţa mea. Avem multe de discutat şi nu vreau să ne audă cineva. De acord?

— Cu siguranţă că există vreo cameră...

— Nu, nu există. Bătrânul hoinăreşte prin casă toată noaptea, uitându-se prin colţuri şi deranjând bătrânele fantome. Nu vrea să lase trecutul să moară, spuse Giles cu voce tăioasă.

Alexandrei îi era frică de omul ăsta, care se folosise de trupul ei. Sau i s-o fi dăruit ea? Nu ştia, pentru că noaptea petrecută cu el era ceva ireal în mintea ei tulbure, aproape imposibil de înţeles. Dar hotărârea ei slăbise. Voise să discute cu Giles şi încă n-o făcuse. Îl ura şi totuşi...

Dând la o parte muşchiul din calea ei, bărbatul o conduse printre copaci, în mijlocul vegetaţiei dense. Copacii erau destul de deşi şi atmosfera rece şi umedă. Alexandra încerca o senzaţie apăsătoare, înăbuşitoare, caldă şi umedă, senzaţie care o făcea să se simtă slăbită, fără puteri, indiferentă şi moleşită. Aproape simţea cum o cuprinde leşinul. Pătrundeau tot mai adânc printre copaci, spre un pavilion alb, care odată arătase foarte bine. În lumina lunii mai arăta încă drăguţ şi romantic. Dar, pe măsură ce se apropiau, se vedeau tot mai bine scândurile căzute şi vopseaua scorojită. Încă i se păru că sfârşitul şi decăderea Sudului planează asupra ei. Nu voia să rămână aici,

inconjurată de copacii ce o agăţau cu crengile lor, de mirosul dezgustător ce-i umplea nările şi de umezeala otrăvitoare ce-i pătrundea în trup. Nu-i plăcea deloc aici. Voia să scape, să fugă departe şi să uite senzaţia asta de sfârşeală neputincioasă.

Dar Giles o ţinea ferm. O voia pe Alexandra şi era obişnuit să obţină ceea ce voia. Mai ales aici, pe plantaţie. Odată avusese la ordinele lui sute de sclavi şi nu va uita niciodată puterea şi importanţa de care se bucurase atunci. Hotărâse că le va avea din nou, dar dacă nu era în stare să stăpânească o femeie singură, nu valora prea mult ca bărbat. Când se gândi la sclavele tinere de toate culorile, formele şi mărimile, sângele lui se înfierbântă din nou. El fusese stăpânul şi ele nu îndrăzniseră să nu i se supună. Dinţii săi albi sclipiră în întuneric în timp ce-şi reamintea ceea ce ele făcuseră pentru el. Da, aceea fusese viaţă — avusese toţi banii şi toată puterea pe care şi le-ar fi dorit, toate femeile pe care le-a putut folosi oricând avusese chef. Fiindcă nu i se supuseseră numai sclavele, ci până şi minunata Bella Le Blanc care-i făcuse toate plăcerile în New Orleans, şi ea fusese proprietatea lui. La fel ca şi sclavele, atunci când o instalase în cartierul Qutroon, dar pe ea n-a putut-o înţelege niciodată, căci îşi păstrase o parte din ea ascunsă de el. O bătuse pentru asta, dar curând îşi dădu seama că nu ajuta la nimic. A mai fost şi Jacob. Văzuse cum îl privea Bella pe fratele lui şi aflase ceea ce n-ar fi vrut să ştie. Atât a vreme cât n-avea nici o dovadă, încercase să înlăture gândul ăsta din minte, dar, cu toate astea, continua să-l tortureze.

Ar fi putut să-şi ia o nevastă care să-i facă copii şi să-şi administreze plantaţia, dar a venit războiul înainte să apuce să facă ceva. Războiul a schibat totul. Acum avea însă o nouă şansă să-şi recâştige puterea, banii şi o femeie, o femeie pe care o dorea. Privi în jos, spre ochii ei mari şi verzi şi se încruntă.

Alexandra îşi aminti brusc de Stan Lewis. Se smuci din mâna lui Giles, dar el o împinse în pavilion.

Înăuntru era întuneric. Singura sursă de lumină erau razele de lună ce se filtrau printre crengile dese ale copacilor din jur. Crezu că aude zgomotele făcute în jur de micile vietăţi ale câmpului. Mirosul dezgustător de mucegai era aici mult mai puternic, invadând totul.

Abia dacă mai putea respira. Aerul era foarte încărcat de umezeală şi simţea cum moleşeala pune stăpânire pe ea... până în clipa în care simţi atingerea mâinilor lui Giles.

Sări speriată în lături, hotărâtă să nu-l mai lase s-o atingă. Dar el o împinse hotărât, lipind-o de peretele pavilionului şi, proptindu-se în faţa ei îi zădărnici orice posibilitate de evadare.

— Nu cumva să mă atingi, Giles. Ai spus că vrei să discutăm, spuse disperată Alexandra.

Giles zâmbi.

— Nu-ţi fac nici un rău, Alexandra. Dar cum aş putea să uit noaptea pe care am petrecut-o împreună. Erai moartă după îmbrăţişările mele, mângâierile mele, sărutările mele...

— Nu, nu... Nu ştiu ce s-a întâmplat în noaptea aia.

— Dar recunoşti că s-a întâmplat?

— Cum aş putea nega? întrebă ea distrusă.

— Chiar aşa. Atunci m-ai plăcut. De ce să nu sper că se va repeta? Te-am adus aici, la mine acasă, ca să împărţim acelaşi acoperiş. Şi deodată nu mă placi, iar casa mea nu te satisface?

— Eu...

Bărbatul o apucă de braţ. Fata simţi că se sufocă, dar îşi stăpâni impulsul de-a lua la goană.

— Aşa e mai bine. O să ne cunoaştem mai bine, chiar foarte bine. Ne potrivim, ţi-am dovedit deja asta, nu?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat în noaptea aceea, şopti Alexandra cu ochii strălucind ca două luminiţe gemene.

Giles râse uşor chiar lângă urechea ei.

— Eu ştiu, *chérie*. Uneori femeile au nevoie de un stimulent suplimentar...

— Cum? întrebă ea tăios.

— Am încercat, zău c-am încercat totul cu tine *chérie*, dar nu dădeai semne că vei deveni mai afectuoasă faţă de mine. Nu ţineai la mine aşa cum începusem eu să ţin. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva. Nu puteam înţelege ce e cu mine. Bella, Madame Le Blanc, care e foarte înţeleaptă în asemenea probleme, a propus să-ţi punem ceva în băutură care să te stimuleze.

— Oh, monstrule! — izbucni Alexandra încercând să-şi ridice mâna ca să-l plesnească, dar Giles pară lovitura.

— Uşurel, draga mea. Nu-i ceva neobişnuit. Şi Bella era hotărâtă să mă ajute să obţin ceea ce voiam.

— Sunteţi amândoi nişte monştri! — ţipă Alexandra, în timp ce furia ei creştea din ce în ce mai tare.

— Deloc. Avem probabil doar gusturi extravagante, dar pe care suntem hotărâţi să ni le satisfacem.

— Dă-mi drumul! tu, tu...

— Nu mă provoca, Alexandra, spuse Giles, răsucindu-i mâinile la spate. Vreau să stăm de vorbă, mai bine zis vreau *şi* să stăm de vorbă...

Vocea îi suna răguşită din cauza pasiunii ce începuse să-l domine când i-a simţit trupul zbătându-se în mâinile lui. Trăgând-o spre el, îi ridică cu forţa faţa spre el, apoi gura lui puse stăpânire pe buzele catifelate ale fetei. Era atât de dulce! Îi muşcă buzele şi, mulţumit, auzind-o cum ţipă de durere, se grăbi să-şi strecoare limba printre buzele ei, acum întredeschise. Explorându-i gura până în străfunduri, redescoperi ceea ce nu demult i se dezvăluise. Da. Într-adevăr era la fel de minunată cum şi-o amintea.

Ţinându-i încă mâinile la spate, îşi slăbi strânsoarea, aşa încât cu o mână s-o poată mângâia, să-i modeleze formele

încântătoare. Dar buzele nu şi le desprinse, asta şi pentru a o face să tacă. Mâna lui se plimbă de jur-împrejurul umerilor, apoi în jos, spre vârfurile sânilor plini, pârguiţi. Cu mişcări repezi îi desfăcu corsajul şi cu multă îndrăzneală işi strecură mâna spre carnea ei caldă, dezgolită. Nu purta nimic pe sub rochie. Simţind cum mâna lui obraznică îi frământa carnea, Alexandra încercă să se împotrivească, ceea ce însă îl excită şi mai tare. Dezlipindu-şi cu greu gura de pe buzele ei, Giles îi privi sânii albi, cu sfârcurile întunecate şi tari, scăldaţi de razele argintii. O lipi strâns de el în timp ce starea de excitare creştea tot mai mult.

— Lasă-mă să plec, Giles, gemu ea. Nu-mi face asta. Sunt prea slabă să mă lupt cu tine.

Şi într-adevăr simţea să puterile o părăsesc în faţa dorinţelor acestui bărbat. Unde îi dispăruse forţa de a rezista?

— Nu vreau să mă lupt cu tine, Alexandra. Vreau să fac dragoste cu tine aşa cum am făcut şi azi noapte, cum vom face si altă dată. Lasă-mă să te iubesc, lasă-mă să-ţi mangâi, să-ţi simt tot trupul ăsta minunat lipit de al meu. Haide, iubito, scoate-ţi rochia. Aici n-ai nevoie de haine. Ne apără copacii. Nimeni nu va şti niciodată nimic. Am să te fac să mă vrei, aşa cum m-ai dorit şi tu în casa Bellei.

— NU, Giles. Du-mă înapoi. Nu vreau să mă atingi. Tu însuţi ai spus aseară că mi-aţi dat ceva în şampanie.

— A fost doar ceva care să te facă să dai frâu liber înclinaţiilor fireşti, spuse Giles, continuând s-o dezbrace.

Apoi, eliberându-i mâinile, îi trase rochia în jos, lăsând-o să-i alunece de-a lungul trupului şi să cadă grămadă pe duşumeaua pavilionului.

Aerul rece şi umed învălui trupul Alexandrei. Fata începu să tremure, dar mândră, nu încercă să-şi acopere nuditatea cu mâinile.

— Nu, Giles. În noaptea asta nu voi fi jucăria ta.

Se apleca să-și ridice rochia, dar el, cu o lovitură de picioar i-o aruncă departe.

Surd la rugăminţile ei, privirile lui sorbeau cu lăcomie frumuseţea trupului senzual. O trase lângă el, dar ea rămase nemişcată şi rece în braţele lui, sub mângâierile lui pline de pofte.

— .Alexandra, Alexandra, gemu Giles cu faţa cufundată în părul ei, de ce nu mă poţi iubi? Eu te-am iubit din clipa în care te-am văzut. De ce vrei să mă obligi să te rănesc?

Cuvintele acestea rostite în şoaptă, ca o adiere, Alexandra abia dacă le auzi, şi nici nu le prinse înţelesul. Tot ceea ce îi trecea prin minte era durerea, umilinţa şi ura care făcea să crească în ea o dorinţă nestăvilită de răzbunare.

— NU! •

Cu o putere pe care nu şi-o bănuia, îl împinse de lângă ea, îşi culese rochia de jos şi alergă spre casă.

CAPITOLUL XV

lexandra stătea pe marginea patului, înfiorându-se de durere când o vedea pe biata Eleonor luptându-se să respire, zguduită aproape permanent de tuse. Pe măsură ce aprilie era pe sfârşite şi zilele lui mai începeau să se perinde, vremea era din ce în ce mai caldă, umedă şi înnăbuşitoare. Aşteptând, plină de speranţă, o adiere sau o ploaie care să răcorească aerul, Alexandra era nevoită să-şi şteargă mereu sudoarea ce i se scurgea continuu de-a lungul trupului. Ce ţinut! se gândi ea nefericită. Cum l-a suportat Eleonor atâta vreme!

Înțelegea acum de ce vorba și mișcările sudiștilor erau atât de lente: nu exista o altă soluție în clima asta.

Oare chiar trecuseră deja două săptămâni de la noaptea aceea îngrozitoare din pavilion? De atunci Gilęs nu se mai legase de ea, dar era în permanență acolo, urmărind-o cu ochii lui pătrunzători de creol. Ar fi vrut cu disperare să scape de el, dar nu putea s-o părăsească pe Eleonor cu conștiința împăcată. Când nu lucra cu Ebba, se află în cameră la Eleonor. A și dormit cu ea în cameră. Nu voia s-o lase singură pe biata femeie care se stingea cu încetul. Giles n-a mai încercat să se apropie de ea, cu toate că ochii lui întunecați și atenți o supravegheau tot timpul.

La câteva zile după sosirea ei, lui Eleonor i se făcuse și mai rău și a fost chemat un doctor. Acesta a dat din cap, a mormăit ceva abia auzit cum că nu mai are nici o speranță. Tot ce se mai putea face era să-i ușureze ultimele zile. Altceva nimic. Pe Alexandra o cuprinse disperarea, și ceru insistent ca Eleonor să fie dusă înapoi la New York, pentru un consult la niște doctori mai bine pregătiți și mai tineri. Dar doctorul cel bătrân a dat din cap nepăsător, asigurând-o că el cunoaște boala suficient de bine ca să știe că nu există mijloace de vindecare. Pur și simplu plămânii îi cedaseră. O călătorie la New York ar fi însemnat doar o suferință în plus pentru bolnavă și, probabil, i-ar fi grăbit moartea. Alexandra nu avu de ales. Trebuia să-l creadă și s-o țină pe Eleonor la pat. Pe zi ce trecea, observa cum bolnava era tot mai slaba, tot mai neputincioasă, și tot mai departe de lumea reală. Începuse s-o iubească pe Eleonor și suferința ei o afecta foarte tare. Moartea era acolo, zi de zi, alături de ele, și tot ce le rămânea de făcut era să aștepte ca acesta s-o ceară pe Eleonor.

Un alt fapt care o impresionă puternic pe Alexandra a fost declinul brusc și definitiv al lui Mister Jarmon, curând după vizita doctorului la Eleonor. Pe zi ce trecea îi era tot

mai rău, ajungând să nu mai părăsească camera. Arăta foarte slăbit. Chipul îi devenise livid şi pofta de mâncare îi dispăruse aproape cu desăvârşire. Fata încercă să-l convingă să cheme doctorul, dar bătrânul refuza cu încăpăţânare pe motiv că doctorul mai mult ca sigur avea cazuri mai importante şi consultaţia ar fi fost doar o pierdere de vreme. Încercând să-l ţină în viaţă pe bătrânul sudist, Alexandra începu să-l respecte tot mai mult fiindcă acesta nu se plângea niciodată, ci aştepta doar, bucuros parcă, să fie eliberat de viaţă.

În cele din urmă, trebui să se ocupe de administrarea plantaţiei sau a ceea ce mai rămăsese din ea, şi reuşi să se descurce, lucru care o surprinsese chiar şi pe ea, Giles venea şi pleca, fără să se lase impresionat de moartea şi ruina care îi dădeau târcoale. Mintea îi era ocupată cu alte probleme. Viaţa din jur nu-l mai preocupa deloc.

În timp ce se afla în camera lui Eleonor, urmărindu-i somnul agitat, fata auzi nişte voci puternice venind din josul scărilor. Alarmată, sări în picioare şi fugi afară din cameră până pe palierul de deasupra holului. Uitându-se în jos, observă că în casă intraseră mai mulţi bărbaţi solizi ce colindau prin toate încăperile. Picioarele lor încălţate cu ghete grele lăsau urme de noroi pe covorul de import.

Alergă pe scări în jos, fără să se gândească cum arată — buclele roşcat-aurii atârnau libere în jurul feţei, pe obraz avea o dungă de praf, iar rochia, cu o parte din nasturi descheiaţi, lăsa să se zărească valea adâncă dintre sâni.

— Ce faceţi aici? Părăsiţi imediat casa asta! — strigă ea.

Ajunsă la picioarele scărilor, fu nevoită să-şi ridice privirile, deoarece bărbaţii erau mult mai înalţi decât ea. Aceştia se încruntară privind la micuţa doamnă, a cărei prezenţă constituia o plăcere neaşteptată şi nesperată.

— Ieşiţi imediat de aici!

Într-un târziu, unul dintre ei recunoscu autoritatea în vocea ei şi atitudinea ei semeţă.

— Scuze că vă deranjăm, madam, dar avem ordin, spuse el măsurând-o din cap până în picioare, şi gândind că e o fetişcană grozavă...

Giles intră, îmbrăcat la fel de corect ca întotdeauna. Dintr-o singură privire evaluă situaţia:

— Domnilor, daţi-mi voie să v-o prezint pe logodnica mea, domnişoara Alexandra Clarke.

Străbătu holul şi se opri foarte aproape de ea.

Ochii Alexandrei se măriră de uimire, dar avu atâta minte încât să nu deschidă gura.

— Vă rog să continuaţi, domnilor, pînă îmi conduc sus logodnica. Cu siguranţă că aţi speriat-o. De obicei, aici, la ţară, e foarte linişte.

Bărbaţii o priviră pe Alexandra încă o dată şi apoi se întoarseră la treburile lor.

Giles o prinse hotărât de mână şi o trase după el cu forţa. Din cauza grabei, fata se împiedică aproape la fiecare treaptă. Habar n-avea ce se întâmplă şi era teribil de îngrijorată. Odată sus, pe palier, Giles o smuci după el, departe de ochii muncitorilor de la parter. Ochii lui negri o ţintuiră furioşi în timp ce-i şuieră printre dinţi:

— Ce dracu' căutai jos? Nu-ţi dai seama că, dacă nu veneam la timp puteau să sară cu toţii pe tine să te violeze şi cine ştie ce altceva să-ţi mai facă?

Alexandra se albi. Nu se gândise nici o clipă la asta. Se dusese hotărâtă să apere conacul şi atâta tot.

— Proasto! Nu-ţi dai seama cum arăţi în rochia asta descheiată pe jumătate! Pentru numele lui Dumnezeu, Alexandra, ştiu că e cald, dar ăia de jos sunt bărbaţi cu sânge fierbinte.

Alexandra roşi.

— Nu m-am gândit. Am fost surprinsă de vocile lor şi am coborât. Ce fac aici, Giles?

Bărbatul râse cinic.

— Aplică casei ăsteia acelaşi tratament ca şi altora. Cumpără mobila. Voi obţine bani buni pe ea în New Orleans. Dacă n-o vând acum, guvernul are s-o ia pe toată, împreună cu pământul, pentru taxe. Înţelegi, frumoasa mea moştenitoare?

— Cum? Ştiai?

Alexandrei i se tăie respiraţia.

— Ştiu că eşti Alexandra Clarke, o moştenitoare tânără şi bogată. Eleonor ne-a povestit despre familia ta cu mult timp în urmă. Ceea ce faci acum, muncind ca o servitoare, sau ceea ce ai făcut în New Orleans, făcând pe târfa nu-i treaba mea. Pe mine mă interesează banii tăi. Am nevoie de ei. Am să-ţi fiu un soţ bun fiindcă ai să te măriţi cu mine.

— Niciodată!

Giles continuă, de parcă n-ar fi auzit nimic.

— Da, mi-am pus în minte să mă însor cu tine şi să pun mâna pe averea ta, dar nu pentru o plantaţie lipsită de valoare. Sudul a murit, Alexandra, ca şi felul lui de viaţă. Nu-s chiar atât de prost încât să încerc să înviu ceva mort. Bunicul n-o să admită niciodată că a pierdut, dar eu am făcut-o cu mult timp în urmă. Trecutul e trecut, iar eu am de gând să-mi fac un viitor cu ajutorul tău. Acum gata cu subiectul ăsta. Din moştenirea familiei o să-mi mai rămână destui bani ca să construim o casă în New Orleans, frumoasă şi elegantă, dar cu asta se va duce aproape toată averea. Zilele acestea casele s-au ieftinit în anumite zone din New Orleans aşa că am să fac o investigaţie bună şi am să mut acolo mobila. Vezi tu, *ma chère*, m-am gândit la toate, şi tu faci parte din planurile mele.

— Niciodată! nici moartă!

— Ai să te măriţi cu mine, Alexandra, şi dacă vrei şi dacă nu. Acum întoarce-te la bolnavi şi rămâi acolo. Treaba

asta va dura aproape toată ziua şi nu vreau să te mai văd pe-afară, clar? În camera lui Eleanor ai să fii în siguranţă.

Giles făcu un pas înapoi, măsurând-o încă o dată cu privirea, apoi o împinse spre camera bolnavei.

Alexandra plecă, bucuroasă să scape de el. Era atât de sigur pe el, atât de hotărât să facă totul aşa cum voia. Treaba lui, dar ea n-are să se mărite cu el în veci!

Ziua se scurse în zgomote făcute de muncitori. Giles o mută pe Eleonor în camera Alexandrei, deoarece voia să vândă mobila din camera bătrânei şi s-o ţină pe cea din camera fetei, explicându-le că avea de gând să păstreze numai piesele de o calitate deosebită. Cu ele o să mobilizeze casa lor din New Orleans. Alexandrei însă nu-i păsa de toate astea, preocupată numai de Eleonor. Puterile bolnavei scădeau cu fiecare oră ceea ce făcea ca şi în sufletul ei să moară ceva. Nu se mai simţea tânără, i se părea că este tot atât de bătrână şi obosită ca şi Sudul.

Umbrele începură să crească când, într-un sfârşit, Giles reveni în cameră. Se îndreptă spre ea, arătând obosit şi ceva mai puţin impecabil decât dimineaţa. Multe încăperi nu fuseseră curăţate de ani de zile şi el trebuise să scuture praful acelor ani lipsiţi de speranţe. Rămase o clipă lângă Alexandra privind-o pe Eleonor.

— Cum se simte?

— Nu prea bine, Giles. Nu ştiu cât are să mai reziste. Întreaga după-amiază a zăcut aproape inconştientă.

Bărbatul dădu din cap.

— Au luat tot. Le voi depozita în New Orleans până când va veni momentul să obţin cel mai bun preţ. Acum se pot vinde mai bine decât imediat după război. Atunci toată lumea a vândut yankeilor. Am să obţin destul de mult pe ele. Cele mai frumoase piese le-am păstrat pentru casa noastră. Are să-ţi placă în New Orleans, Alexandra. Am să-ţi arăt o altă parte a oraşului, diferită de cea pe care ai văzut-o până acum.

Alexandra nu-i răspunse. Pur şi simplu nu-i păsa. Ei n-au să împartă niciodată acelaşi acoperiş şi acelaşi pat.

În curând el plecă, închizând uşa fără zgomot. Fata răsuflă uşurată, ştiind că bărbaţii plecaseră şi că Giles n-are s-o mai deranjeze, cel puţin câtăva vreme. Curând urma să urce şi Ebba aducând cina. Ar fi vrut s-o ajute, dar nu-i venea să plece de lângă Eleonor.

Ceva mai târziu, când ultimele raze ale soarelui se stinseră, se auzi un ciocănit uşor. Alexandra se ridică şi deschise uşa, lăsând-o pe Ebba să intre în cameră. Negresa arăta obosită şi preocupată. Toţi erau marcaţi de faptul că vedeau aievea sfârşitul modului lor de viaţă.

Privind-o pe Alexandra, Ebba dădu din cap:

— Copilă, ai nevoie de mai multă odihnă. Eşti din cale-afară de istovită. Încearcă să dormi puţin. Stau eu cu Miss Eleonor.

— Mulţumesc Ebba, dar vreau să fiu alături de ea.

— Te înţeleg, dulceaţo. Dar acum ar fi mai bine să mănânci ceva, aşa o să te simţi mai bine.

— Nu mi-e foame, mulţumesc.

Obosită, Ebba traversă încet camera şi puse tava pe o măsuţă, după care se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— E o zi tare tristă, copilă dragă. Mă bucur pentru Miss Eleonor şi pentru Mister Jarmon că nu văd ce se întâmplă în casa lor. Acum o să-i duc tava lui Mister Jarmon. Să văd, poate mănâncă ceva. Mister Giles mănâncă în sufragerie. Când termin, mă întorc aici.

— Încerc s-o fac pe Miss Eleonor să mănânce ceva.

— Bine drăguţo, bine, spuse Ebba cu voce moale, în timp ce închise uşa după ea.

Alexandra oftă şi se apropie de Eleonor. Îi şopti numele de câteva ori apoi îi vorbi mai tare, dar Eleonor nu se trezi. N-ar fi vrut s-o deranjeze. Era pentru prima oară, de multă vreme, că dormea fără s-o zguduie tusea aceea

înspăimântătoare. Se îndepărtă de pat, întorcându-se spre tavă, de unde luă un bol de supă şi o felie de pâine din făină de grâu. Începu să mănânce fără poftă.

Brusc, un ţipăt cumplit străbătu tot conacul. Alexandra sări drept în picioare, punând înapoi bolul de supă pe tavan. Recunoscuse vocea Ebbei, venind dinspre dormitorul lui Mister Jarmon. Încercă să-şi tempereze temerile privind motivul ţipătului, în timp ce se apleca spre Eleonor. Aceasta dormea netulburată. Alexandra ieşi în goană din cameră. Pe hol se întâlni cu Giles, pe a cărui faţă se putea citi surpriza şi îngrijorarea. Amândoi porniră grăbiţi spre dormitorul bătrânului.

Ebba stătea într-un scaun balansoar lângă patul lui, jelindu-se încet. Tava zăcea acolo unde o scăpase, pe jos, cu mâncarea împrăştiată pe pardoseală.

Mister Jarom zăcea întins pe pat, cu faţa albă şi schimonosită de durere. Mort.

Alexandra se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun, şi-l urmări pe Giles, care se apropie de patul bunicului său şi îi vorbi.

Ea abia dacă-l auzi. De câtă vreme stătea acolo? Habar n-avea. Nimic nu i se părea real. Ebba se afla şi acum aşezată în scaunul balansoar, legănându-se şi murmurând o melodie numai pentru ea.

— Alexandra!

Privi în sus. Giles era în picioare lângă ea. Nu mai arăta obosit. Zâmbea triumfător cu fiecare trăsătură a chipului său frumos. Ochii lui erau două vârfuri ascuţite de lumină care o cercetau scrutător.

— E mort, Alexandra. Mâine îl îngropăm. Cu umezeala şi căldura asta nu putem amâna nici o zi. Oricum nu sunt nici prieteni şi nici rude pe care să-i invităm. Sunt morţi cu toţii. Era ultimul supravieţuitor, dar a fost şi el muritor, ca şi ceilalţi. Suntem liberi! În sfârşit liber!

Alexandra îl studie atentă cu gândurile confuze. Liber? Giles se simţea oare ţinut prizonier pe plantaţia asta care-i displăcea, de către un bunic pentru care nu avea nici un fel de sentiment? Probabil că Giles era un sudist care va supravieţui pentru că nu avea nici respect şi nici nostalgie pentru Sudul de altădată. Probabil că numai cei ce s-au agăţat de trecut au murit odată cu Sudul. Nu avea de unde să ştie. Era un mod de viaţă şi un fel de a gândi pe care nu-l putea înţelege şi nici nu voia. Făcuse tot ce i-a stat în puteri pentru Mister Jarmon. Au să-l îngroape aşa cum au făcut şi cu Sudul, şi cu asta gata. Nu vor mai rămâne urme, nimic care să definească esenţa acestui mod de viaţă şi a oamenilor care l-au creat.

— N-ai cum să ştii cum e să fii încarcerat aici, aşteptând să-ţi începi viaţa. Nu moştenea mare lucru, dar nu puteam pleca decât atunci când îmi aparţinea. Acum s-a făcut! S-a terminat! Gata! Am scăpat! Ebba poate să-l pregătească. O să-l îngropăm mâine, în cimitirul familiei. Am să sap mormintele mâine dimineaţă.

— Mormintele? prin trup o trecură fiori de gheaţă.

— Binecînţeles. Dacă tot trebuie s-o fac, măcar să fac treaba până la capăt. Nici Eleanor nu poate s-o mai ducă mult.

— Oh, nu, Giles, te rog! Nu-i săpa mormântul înainte să moară. Asta înseamnă să provoci destinul!

— La naiba! Am să le sap pe amândouă. N-are cum să mai dureze mult.

Alexandra se ridică, nesigură pe picioare. Nu voia să stea în preajma lui Giles nici măcar o clipă. Cum putea fi atât de rece, de calculat, de nesimţitor? Îşi pierduse bunicul şi se simţea uşurat, iar acum era nerăbdător s-o vadă moartă şi pe Eleonor.

Se îndepărtă de el apropiindu-se de Ebba.

— Ebba, dacă n-ai nevoie de ajutorul meu mă duc să stau cu Eleanor. Poate are nevoie de mine. Nu mai suport să stau aici.

— Da, da, copilă. Du-te şi stai cu ea. Ai grijă să nu se sfârşească prea repede.

Alexandra îşi ridică sprâncenele mirată.

— Nu înţeleg!

Ebba îşi scutură capul, întorcându-şi privirile spre Giles, care le privea curios.

— Du-te, copilă. Încearcă să te odihneşti că p'-aci totul s-a terminat.

Alexandra părăsi camera încercând să înlăture orice gând.

Dormi pe apucate trezindu-se deseori ca să asculte scârţâiturile ciudate din casa cea veche şi zgomotele făcute de Ebba şi de Giles. Eleonor însă continua să doarmă, un somn apropiat de cel al morţii. Alexandra îi lua mereu pulsul să se convingă că mai trăieşte. Şi aşa trecu noaptea, aproape ca un vis. Alexandra aştepta zorile, de parcă lumina lor ar fi putut schimba lucrurile în bine.

Dar, odată cu venirea zorilor ce pătrunseră purpurii şi umede prin fereastra deschisă, neliniştea ei crescu. În lumina crudă, camera i se păru încă mai ponosită şi mai părăginită decât înainte. Faţa lui Eleonor era parcă mai albă, mai contorsionată de durere. Veni apoi căldura, sporind zăpuşeala umedă şi înnăbuşitoare. Se ridică să-şi dezmorţească puţin picioarele, să se plimbe prin cameră. Avea senzaţia că ceva urma să se întâmple cât de curând.

— Alexandra, Alexandra, auzi vocea clară, deşi lipsită de vlagă a lui Eleonor.

Fata se întoarse repede şi străbătu camera apropiindu-se de femeia slăbită de puteri care o privea cu ochii arzînd, cu faţa ca o mască, cu pielea albă, întinsă de oasele proeminente. Alexandra luă mâna subţire şi fierbinte într-a ei şi se aplecă să-i prindă vorbele.

— Alexandra, te iubesc ca pe o fiică. Nu mai am mult.
— Nu, Eleonor.
— Sââât... N-am să mai rămân multă vreme în lumea asta. Trebuie să te rog ceva. Ştiu că sunt multe de făcut. Eu, eu... începu ea, dar se sufocă zguduită de tusea ce-i sfâşia trupul.
Alexandra apăsă batista groasă de bumbac pe buzele prietenici ei. Eleonor era prea slabă ca să se mai ajute singură. Când, în sfârşit, tusea slăbi, Eleonor se lăsă pe spate încă şi mai albă decât înainte şi Alexandra ascunse grăbită pânza îmbibată de sânge.
— Te rog, Alexandra, du-te la fiul meu! Du-te la Jacob în Texas. E cu unchiul lui, Lamar Jarmon, la ranch-ul „Bar J“ în sudul Texas-ului, undeva lângă Corpus Christi.
Făcu o pauză abia trăgându-şi sufletul, apoi continuă.
— Vreau să vă cunoaşteţi şi vreau să-i spui că ultimele mele zile au fost fericite datorită ţie şi că am murit împăcată. Nu trebuie să stai singură. O femeie nu trebuie să trăiască singură. Ştiu asta, oh, doamne, cum ştiu! şi, nici un bărbat de fapt nu trebuie să fie singur. Fiul meu, dragul meu Jacob, nu trebuie să fie singur.
— Bine, Eleonor, am să merg. Bineînţeles că am să merg în Texas, dar nu-ţi promit nimic.
Eleonor zîmbi fără putere.
— Ştiu, draga mea, dragostea e un mister dar simt că destinul te-a adus la mine şi la Jacob. Du-te la el. Cu el ai să fii în siguranţă. Şi nu poţi trăi singură. E o lume dură, nemiloasă, Alexandra. Dacă nu merge, am să înţeleg, dar tu du-te la el de dragul meu şi de dragul vostru.
Se opri, închise ochii şi trupul i se cutremură din nou în spasmele tusei. Până la urmă, reuşi să se stăpânească. Fruntea i se acoperi cu broboade de sudoare.
— Vreau ca el să ştie că l-am iubit la fel de mult ca întotdeauna şi că şi bunicul lui l-a iubit la fel de mult. Vreau

să știe că n-a fost niciodată abandonat de ai lui și că sângele lui norvegian îi curge puternic în vene, poate chiar mai puternic decât cel al ascendenței lui sudiste.

— Am să mă duc Eleonor. Am să-i spun toate astea și dacă am să pot să-l ajut, am s-o fac, îți promit.

Eleonor zâmbi. Trăsăturile i se relaxară. Era fericită.

— Acum pot muri fericită, Alexandra.

— Eleonor, te rog nu ne părăsi. O să mergem împreună în Texas.

— Nu, draga mea. Clipele îmi sunt numărate.

Alexandra o privi neajutorată. Ușa se deschise și Giles și Ebba intrară în cameră.

Eleonor i-a privit. Cei trei stăteau în picioare lângă patul ei, privind-o cuprinși de milă.

— Ebba, tu știi cutia mea de bijuterii. Adumi-o te rog.

— Oh, Miss Eleonor știți că aș face orice pentru dumneavoastră — spuse Ebba înainte să iasă din cameră.

Eleonor zâmbi șters.

— Nu mai am mult Giles, și aș vrea să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, în toți anii aceștia în care am fost împreună. Te-am iubit ca pe un al doilea fiu și dacă ai vreodată nevoie de ajutor, du-te la unchiul și la fratele tău în Texas. Te vor primi bucuroși și te vor ajuta cât vor putea.

Giles zâmbi, dar chipul îi rămase un sloi de gheață. Ochii negri deveniră tăioși.

— Mulțumesc Eleonor, dar n-am să am nevoie de ajutorul lor. Apreciez tot ce ai făcut pentru mine și îmi pare rău că nu poți să fi alături de fiul tău în Texas. Ai să ne lipsești tuturor.

Eleonor închise ochii. Îl cunoștea bine pe Giles, mai bine decât alții. El era creol, sudist, altceva decât ea și fiul ei. El va găsi un mod de supraviețuire, știa asta, dar se întreba câtor oameni are să le mai facă rău în drumul lui.

Înlătură acest gând. El n-o mai interesa. Trebuia să se gândească la Alexandra şi la Jacob.

Uşa dormitorului se deschise şi apoi se închise la loc. Se produse o uşoară agitaţie când Ebba se apropie de pat.

— Uite, Miss Eleonor, ştii că n-a mai rămas cine ştie ce. Am vândut cea mai mare parte pe mâncare.

— Mulţumesc Ebba, ştiu. Scoate te rog afară ce mai e înăuntru. Am păstrat două piese, nu pentru valoarea lor cât pentru că-mi sunt foarte dragi. Da, da, astea sunt Ebba, vreau să iei tu broşa. A fost a mamei mele. Ai fost bună şi credincioasă toţi anii aceştia. Vreau s-o ai tu. Este o moştenire de familie, a familiei mele.

— Oh nu, Eleonor, nu pot. Eu...

— Nu, nu te certa cu mine Ebba. Te rog s-o iei odată cu binecuvântarea mea.

— Mulţumesc, Miss Eleonor, mulţumesc. N-o să mă despart niciodată de ea, spuse Ebba şi se îndepărtă plângând în hohote, strângând broşa la piept.

— Acum, Alexandra. Medalionul ăsta e foarte important pentru mine. A aparţinut familiei tatălui meu. Vezi, desenul este norvegian. Vreau să-l primeşti tu. Ai fost nepoata lui şi fiica mea. Şi el ar vrea să-l primeşti tu. Vreau să fie al tău.

— Dar, Eleonor, n-ar trebui soţia lui Jacob...

Eleonor zâmbi.

— Sunt convinsă că soarta va avea grijă de asta, draga mea Alexandra.

— Mulţumesc, Eleonor. Am să-l păstrez pentru totdeauna.

— Acum trebuie să mă odihnesc. Toate astea m-au obosit teribil. Duceţi-vă la treburile voastre. N-am nevoie de nimic.

Răsuflarea îi deveni tot mai sacadată. Închise ochii, şi dintr-o dată se ridică în capul oaselor scuturată de o tuse violentă.

Alexandra îi întinse batista. Eleonor i-o smulse din mână şi şi-o apăsă pe şuviţa de sânge care începuse să-i curgă din gură. Se uită speriată, nevăzând nimic din cauza tusei care-i zguduia trupul. Într-un spasm final, căzu pe spate, pe pernele albe, în timp ce mâna-i subţire şi albă strângea cu disperare batista pătată de sânge. Şi aşa muri...

CAPITOLUL XVI

În sfârşitul acela de după-amiază, aerul era înăbuşitor şi greu. Nori cenuşii se adunaseră deasupra micului grup aflat sub copacul bătrân şi încărcat de muşchi din cimitirul Jarmon. Nu adia nici o boare. Nici un alt zgomot nu acoperea zgomotul făcut de bulgării ce cădeau acoperind coşciugele simple: pe feţele celor trei care stăteau de veghe la capul celor două morminte proaspete nu se vedea nici o urmă de viaţă.

Giles arunca ultimii bulgări pe mormântul lui Eleonor. Mormântul lui Mister Jarmon era deja gata. Nu-şi bătuse capul să sape prea adânc cele două morminte. N-a considerat c-ar fi fost necesar. Ebba stătea lângă mormântul lui Eleonor. Jelindu-şi prietena, lacrimile i se scurgeau liniştite de-a lungul obrajilor tuciurii.

Până la urmă zgomotul lopeţii a încetat. Giles se îndreptă de spate, aruncă lopata de o parte şi o privi pe Alexandra. Îngenunchind, aceasta aşeză un buchet de flori de primăvară pe pământul moale şi umed şi deschise mica biblie de familie pe care o găsise în biroul lui Mister Jarmon. Ebba şi Giles şi-au plecat capetele şi ea începu să citească. Giles n-o lăsă pe Alexandra să plângă nici o clipă. Când termină de citit, o luă de braţ şi o conduse afară pe

poarta din fier forjat a micului cimitir. Acum că totul se terminase, fata se simţea epuizată de emoţie şi lipsită de putere, aşa că-l lăsă s-o ducă unde voia el. Dar la poartă, se opri şi se întoarse. Văzu faţa Ebbei care îi urmărea cu o expresie îngrijorată.

— Ebba vii? o chemă Alexandra, simţind îmgrijorarea femeii.

— Nu copilă, trebuie să stau să-mi găsesc liniştea. Mergeţi înainte, am să vin şi eu, ceva mai târziu.

Alexandra se întoarse spre Giles. Tonurile tânguitoare ale unui cântec început de Ebba umplură aerul şi-i învălui şi pe ei. Era un cântec ciudat, cu cuvinte pe care Alexandra nu le putea înţelege. Îşi dădu seama că trebuie să fie un cântec născut cândva, în trecutul african, misterios, al Ebbei. Trebuie să fi fost un cântec pentru morţi.

Mâna fermă a lui Giles o conduse prin iarba grasă şi prin încrengătura de ramuri ce atârnau până la pământ, încărcate cu muşchiul moale şi cenuşiu ce-i amintea de moarte. Totul părea că se întinde s-o apuce şi s-o ţină acolo, în trecutul plantaţiei. Încercă să înlăture gândul, urând atingerea moale, aproape lipicioasă a muşchiului, dar părea că acesta e peste tot atât de prosper în acest climat cald şi umed.

Acum că totul se terminase, voia să plece cât mai repede. Aici nu-i mai rămăsese nimic. Trebuia să plece, dar nu-şi făcuse nici un plan. Cât a trăit Eleonor n-a fost în stare să se gândească la plecare, iar acum — acum i se părea că nu se poate gândi. Dar trebui s-o facă, să-şi încropească nişte planuri. Eleonor îi ceruse să meargă în Texas şi ea îi promisese. Dar Texas-ul era atât de mare, atât de departe! Şi totuşi, promisese! Poate că are să se poată pierde în imensitatea lui, să se ascundă de Stan. Şi de Giles. Îi aruncă o privire pe furiş. Faţa lui era tot atât de impenetrabilă ca de obicei şi ochii lui întunecaţi păreau

fixaţi asupra unui punct din depărtare. Trebuia să scape de el. Dar cum? Era atât de puternic, atât de hotărât. Pe măsură ce se apropiau de conac, gol acum, şi aproape lipsit de viaţă, mâna lui se strângeau tot mai tare pe a ei de parcă i-ar fi simţit gândurile. Inima îi îngheţă de groază. Privi nervoasă, în jur, aşteptând să găsească o cale de scăpare. El o conduse de-a dreptul spre casă. Fata nu voia să se întoarcă acolo. Nu voia să înfrunte stafiile ce locuiau acolo. O înspăimântau aproape la fel de mult pe cât o înspăimânta Giles.

Curând ajunseră la uşa din spate.

— Nu vreau sa intru în casă, Giles, spuse ea.

— Ba intrăm, *chérie*. Trebuie să împachetăm câteva lucrări. Plecăm mâine dis-de-dimineaţă.

— Nu. Nu pot să mai petrec aici nici o noapte.

— Zău Alexandra, te porţi prosteşte.

Ochii lui deveniră răi şi o trase după el în casă.

O conduse pe scări în sus, fără să bage în seamă încercările ei de-a se elibera. Alexandra voia să ţipe, dar nu era nimeni s-o audă, nimeni să-i sară în ajutor. Era atâta linişte la etaj, o linişte ce o îngrozea, o linişte de mormânt, întreruptă doar de paşii lor grăbiţi.

Simţi că se sufocă din cauza atmosferei apăsătoare din casă, dar şi de faptul că Giles o strângea tot mai tare de mână. Când acesta s-a oprit pentru o clipă în faţa uşii dormitorului lui, ea începu să-l zgârie şi să se zbată, încercând să scape. Dar el o luă pe sus, nepăsător, şi, cu un surâs demonic, deschise uşa dormitorului.

Străbătu camera repede şi o aruncă în patul imens. Apoi încuie uşa. Zgomotul o făcu să tresară şi se simţi prinsă în ghearele unei frici sălbatice. Îl privi cum stătea în picioare lângă ea, rânjind satisfăcut.

Căutând o posibilitate de scăpare, aruncă iute o privire prin cameră. Ferestrele erau acoperite cu draperii groase

de catifea, bine trase ca să nu lase să treacă soarele, iar aerul din cameră era înnăbuşitor şi umed. Nici o adiere nu putea străbate în interiorul ei. Nici o mişcare în toată casa. Numai ei doi, închişi împreună, studiindu-se ca două fiare gata de atac.

— Cât de apetisantă arăţi în patul meu, *chérie*, i se adresă Giles rupând tăcerea. Mi-ar fi plăcut să te văd aici mai curând, dar de când am venit din New Orleans n-ai fost prea drăguţă cu mine. Iar eu am fost răbdător, nu?

Se apropie încet, încet de ea. Fata se retrase în fundul patului, urmărindu-i ochii ca doi cărbuni aprinşi.

— Nu, nu, Giles, nu se poate să...

El continuă să se apropie.

— Nu mă simt prea bine. Trebuie să mă odihnesc. Înmormântarea...

— Nu te simţi bine, *chérie*? Am exact ce-ţi trebuie.

Se întoarse brusc şi se îndreptă spre un bufet. Scoase de acolo o carafă şi turnă într-un pahar de cristal o cantitate mică dintr- un lichid de culoarea ambrei. Mai adăugă apoi un praf alb.

— Oh, nu, Giles. N-am uitat ce s-a întâmplat la Madame Le Blanc! Nu vreau să beau porcăria aia!

— Nu este ceea ce-ai băut atunci, Alexandra. Asta are să-ţi facă bine. Are să-ţi placă.

— Nu. Ia-l de aici!

— Nu uita că trebuie să faci ceea ce ţi se porunceşte, spuse el.

Apoi se aşeză pe marginea patului şi o trase către el.

— Nu! Dă-mi drumul! strigă fata, încercând să-l respingă, dar el îi deschise gura cu forţa şi-i turnă lichidul pe gât.

Ea tuşi, se înecă, dar până la urmă înghiţi băutura.

— Aşa! Într-o clipă ai să te simţi foarte bine, spuse el şi o lăsă să se ridice.

Se îndreptă din nou spre bufet ca să-şi toarne şi lui un pahar pe care îl dădu peste cap cu o mişcare scurtă. Când se întoarse spre ea ochii lui plini de pofte începură s-o măsoare obraznic.

Fata se trase din nou în fundul patului. Simţi cum începe să i se împrăştie prin tot trupul o căldură ciudată, languroasă. Îşi simţi braţele şi picioarele moi, relaxate, de parcă ar fi fost de vată. Se întinse pe spate pe pernele moi şi-l urmări pe Giles cum îşi dă jos haina şi începe să se dezbrace. Zâmbi, gândindu-se că nu mai era tristă. Nu simţea nimic în afară de un fel de euforie ce o cuprindea cu încetul. Se simţea bine. Nimic nu mai avea importanţă.

Giles se îndreptă spre ea. Trupul lui zvelt, cu o musculatură puternică se înfăţişă orgolios privirilor ei. Era un bărbat foarte frumos, cu un corp elastic, perfect proporţionat. Acum era mai aproape. Atât el cât şi camera aveau parcă o aură trandafirie. Îşi întinse braţele spre ea şi fata nu s-a mai ferit. Rămase nemişcată şi nepăsătoare.

— Alexandra, dragostea mea, şopti el.

Mâinile lui experimentate îi desfăcură corsetul, apoi o dezbrăcară şi de restul hainelor.

— Eşti de o frumuseţe atât de perfectă! Trupurile noastre se potrivesc atât de bine. Cum se poate să nu vrei să le vezi unite?

Îi lăsă rochia să alunece şi-i contemplă trupul, abia ascuns privirilor lui de linx, de o cămăşuţă subţire.

— N-am mai văzut o frumuseţe atât de perfectă.

Îi dădu jos cămăşuţa, ciorapii. Ea stătea întinsă în faţa lui cu pieptul plin şi tare, cu buclele de aur roşu strălucind în obscuritatea încăperii. Îi scoase acele din păr, lăsându-l să se reverse în cascadă de-a lungul trupului ei.

— Atât de frumoasă! Atât de neînchipuit de frumoasă, murmură el, fără să facă vreo mişcare s-o atingă.

Ea stătea întinsă, pierdută într-o euforie încântătoare. Nimic şi nimeni n-ar fi putut s-o atingă sau să-i mai facă vreun rău. Iar zeul acesta tânăr cu piele întunecată din faţa ei părea că face parte dintr-un vis. Se mişcă încet, întinzându-şi membrele într- un abandon total.

— Eşti atât de frumoasă Alexandra! N-am avut încă șansa să-ţi apreciez frumuseţea în întregime. De data asta are să fie perfect. Acum îmi aparţii, sunt stăpânul tău din toate punctele de vedere.

Ea zâmbi, întinzându-se leneşă ca o pisică. Abia dacă auzea ce spune, şi, oricum nu mai avea nici o importanţă. Dacă asta-l mulţumeşte, zeul cel tânăr n-avea decât să povestească. Dar în mintea ei confuză stăruia o întrebare: De ce n-o atinge? Bărbaţii voiau întotdeauna s-o atingă. Dar nici asta nu avea importanţă. Era delicios să fii întinsă, fără haine care să te jeneze, pe un pat moale, confortabil...

— Ştii, crescând pe o plantaţie, un băiat are foarte devreme şansa să cunoască femeile. Încă nu aveam treisprezece ani când am început. Dar e o problemă. Dacă începe de tânăr, băiatul îşi dă seama că sexul poate fi plictisitor, indiferent cît de frumoasă e femeia. Aşa că are nevoie de mai mult decât atât ca să-l stimuleze. Uită-te acum la mine. Nu mă poţi excita dacă stai întinsă acolo, indiferent cât de perfectă eşti. Mie îmi trebuie mai mult decât atât, mult mai mult. Am învăţat multe sclave să-mi trezească dorinţele şi am să te învăţ şi pe tine, până când n-o să mai fie nimic pe care să nu-l poţi face pentru mine.

Nu dădu nici o importanţă cuvintelor lui, dar privindu-l cu atenţie a fost surprinsă că nu-i vede bărbăţia tare, ridicată, aşa cum se aştepta s-o vadă. Era ceva în neregulă cu ea, cu el? Parcă tocmai asta îi explica el. Ei, bine, treaba asta n-avea nici o importanţă. Singurul lucru pe care îl voia era să poată sta aşa, întinsă şi, să n-o deranjeze nimeni.

— Presupun că nu dansezi, Alexandra? şi nici nu cred că ştii vreuna din artele excitante ale seducţiei, nu? Ei bine, nu contează! Pentru asta o să avem timp mai târziu. Acum să vedem ce facem!

Alexandra îi studie faţa concentrată, de parcă ar fi avut de ales un fel de mâncare sau o jachetă pe care s-o îmbrace. Apoi zâmbi. Hotărâse. O prinse de mână şi o trase după el. Fata se lăsă dusă fără să se opună. La un moment dat o ridică în braţe. În starea confuză în care se afla, fata se întrebă unde o ducea, dar n-avea nici o importanţă. Pe ea o interesa mai mult senzaţia pe care i-o dădea trupul lui puternic lipit de al ei. Trupul viguros îi amintea de altcineva. De Jake! Dar nu, ea nu trebuia să se mai gândească vreodată la Jake. Dispăruse pentru totdeauna din viaţa ei.

Giles deschise o uşă a ceva ce părea a fi un soi de cabinet, mai lung însă. Intrară. Giles închise uşa după ei. Înăuntru era o lumină difuză. Fata îl privi cum trage ceva din tavan, apoi simţi că-i ridică mâinile sus, deasupra capului şi-i legă încheieturile de drăcia aia. Ce făcea? Brusc, i se făcu frică.

— Giles, ce faci...

— Trebuie să înveţi să te bucuri de plăceri mai elevate când faci dragoste, cum ar fi durerea.

Ea nu putu înţelege. Simţea c-o trage tot mai sus. Mâinile o dureau şi avea senzaţia că i le va smulge din încheieturi. Picioarele nu mai atingeau duşumeaua şi atârna acolo complet neajutorată. Dar nu simţea chiar durere. Apoi Giles se apropie de ea cu un bici lung şi negru în mână.

— Ce ai de gând, Giles?

— Îl foloseam pe sclavi. Sunt multe feluri în care poate fi folosit. Le ştiu pe toate. N-am să-ţi las semne, Alexandra, ai să vezi. Şi curând ai să găseşti în asta la fel de multă plăcere câtă găsesc şi eu. Ai să înveţi să-l foloseşti şi tu pe mine.

— Biciul? gemu ea, dorindu-şi să poată gândi cu mai multă claritate, înţelegând cumva, foarte vag, că asta era ceva rău, că Giles trebuie să fie nebun, dar în starea euforică ce pusese stăpânire pe trupul şi mintea ei, nu putu să-şi ducă gândul până la capăt.

Bărbatul o întoarse, astfel încât spatele ei neted, şoldurile ferme şi picioarele lungi să fie expuse, complet vulnerabile, la mila lui. Sudoarea îi îmbrobodi fruntea în timp ce ridică biciul şi o lovi pe spate, făcându-i pielea să plesnească. Simţi în vintre primul fior de excitare. Trecuse atâta vreme! Nimic nu-l putea satisface mai mult ca asta. Da, Alexandra, va fi bună! Tocmai bună, gândea el în timp ce biciul cobora din nou spre ea. Nu trebuia să lovească prea tare: nu voia să lase urme pe acest trup frumos, care acum sângera. Sudoarea începu să-i şiroiască pe corp, iar arsura din vintre creştea, se împrăştia în tot corpul şi cerea să fie satisfăcută.

Excitat acum, aproape fără să se mai poată stăpâni, Giles o biciui din nou şi din nou peste umeri, peste spate, peste coapse. Corpul îi lucea de transpiraţie. Acum voia s-o simtă sub el, dar, mai mult decât atât, voia să simtă muşcătura biciului în carnea lui. Ştia că de data asta nu va fi aşa, dar curând, curând are s-o înveţe cum să fie sclava lui perfectă. În cele din urmă dorinţele trupului deveniră mult prea puternice. Aruncă biciul şi se apropie de ea. O cuprinse cu braţele peste spatele sângerând, apoi o răsuci spre el. Îl privea cu ochi ca de sticlă, fără să vadă sau să înţeleagă, dar lui nu-i păsa. Trebuia să-şi uşureze durerea din vintre. O coborî încet, lăsând-o să-i cadă în braţe, şi-i eliberă încheieturile.

Strângându-şi prada la piept intră grăbit în dormitor şi o aruncă pe pat. Acum când era dominat de pasiune nu se gândea deloc la ea. O trase în sus spre el, vârându-i genunchii între coapse, cu bărbăţia învârtoşată, gata

pregătită. Apoi pătrunse în carnea moale a trupului ei. Împinse tare, adânc cu frenezie, până când, într-un sfârşit, atinse apogeul dorinţei. Satisfăcut, se rostogoli pe o parte, departe de ea şi căzu într-un somn adânc.

Durerea şi agonia se înfipseră în mintea confuză a Alexandrei. Nu putea să combată efectul drogului, dar era conştientă de ce i se întâmplase. Trebuia să scape de aici înainte ca Giles să se trezească. Orice mişcare însemna o dureroasă agonie. Spatele o ardea şi o ustura aproape insuportabil. Cu toate astea, se chinui să alunece jos din pat. Abia dacă se putea ţine pe picioare şi, sprijinindu-se de mobile, îşi croi drum de-a curmezişul camerei. Odată ajunsă la uşă, îl privi pe Giles, dar el dormea mai departe, satisfăcut şi liniştit. Trase zăvorul. Sunetul părea că naşte ecouri interminabile în tăcerea încăperii, dar el nu se mişcă. Fata deschise uşa, înspăimântată de scârţâitul ei, apoi o închise bine după ea.

Trase aer în piept luptându-se cu durerea copleşitoare. Trebuia să plece, să scape de la conac. Împiedicându-se mereu, căzând şi ridicându-se ajunse până la urmă la camera ei. Cu trupul gol şi însângerat deschise uşa şi se prăbuşi în braţele Ebbei.

— Of, copilă, copilă. Cât de rău te-a chinuit monstrul ăsta! Of, câte femei a distrus. Of, dulceaţo, trebuie să te scoatem de aici. Mi-a fost tare frică, aşa că te-am aşteptat. Nu mi-am închipuit c-o să meargă atât de departe cu tine. Of, copilă!...

O ajută pe Alexandra să ajungă în pat, dând din cap şi mormăind pentru sine.

— Doarme. Ebba. N-avem prea mult timp.

— Prima dată trebuie să te curăţ, copilule, să te ung cu nişte ulei medicinal pe spate. Nu ai tăieturi adânci, dar trebuie să le doftoricim.

— Grăbeşte-te Ebba. Mi-e frică că se trezeşte. Mai există vreun cal pe-aici?

— Există un cal şi o trăsură, dar ele aparţin lui Mister Giles.

— Ei bine, acum sunt ale noastre. Şi Ebba, nici tu nu mai poţi rămâne aici.

— Merg cu tine, dulceaţo, poţi fi sigură de asta. Acum, mă duc să aduc uleiul. Într-o clipă sunt înapoi.

Alexandra îşi scoase valiza înghesuind în ea ciorapii, o cămaşă şi o rochie. Scoase din dulap medalionul norvegian, şi-l aşeză cu grijă în valiză. Acum acesta era lucrul cel mai important pe care îl avea. Auzi un zgomot la uşă şi se întoarse, dar nu era decât Ebba care intra grăbită, aşa că răsuflă uşurată. O înspăimânta gândul că Giles era acolo, la câţiva paşi. Putea să se trezească cu uşurinţă şi să dea peste ele aici, în dormitorul ei.

Cu mişcări repezi Ebba întinse uleiul cu miros înţepător pe tot spatele dureros, şi îl acoperi cu un cearceaf curat. Apoi, cu grijă, o ajută pe fată să-şi îmbrace rochia.

Alexandra îşi luă valiza şi ieşiră pe hol. Priviră îngrijorate spre dormitorul lui Giles, şi o luară în mare grabă pe scări în jos. La uşa din spate se opriră să-şi tragă răsuflarea, rămânând o clipă nemişcate, ca să asculte dacă nu se aude vreun zgomot dinspre dormitorul lui, dar tăcerea era atotstăpânitoare.

Odată afară, în aerul rece al nopţii, Alexandra îşi reveni. Pe măsură ce efectul drogului dispărea capul începu să i se limpezească. Acum n-are să se gândească prin ce trecuse, nu, acum nu putea. Trebuia să se gândească cum să scape de pe plantaţie înainte ca el să le descopere absenţa.

Traversară grăbite gazonul îndreptându-se spre bucătărie. Odată înăuntru, Ebba îşi scoase de sub pat valiza mare şi uzată în care era înghesuită toată averea ei.

— Aveai pachetele făcute, Ebba? întrebă Alexandra surprinsă.

— Ştiam că Miss Eleonor e pe ducă, copilă, şi ştiam că atunci când s-o întâmpla o să plec şi eu. Asta e tot ce am.

Acum hai să punem ceva de mâncare. Am copt nişte pâine de grâu şi este şi ceva carne. Grăbeşte-te copilule.

— Ebba, împachetează mâncarea. Mă duc să înham calul sau poate ştii tu cum trebuie înhămat.

Ochii Ebbei se măriră speriaţi:

— Dulceaţo, mie mi-e frică de animalele alea şi io niciodată n-am înhămat vreun cal.

— Ei bine, nici eu n-am făcut-o niciodată, dar am văzut cum se face. Am să mă străduiesc. Clădirea aceea de-acolo e grajdul?

— Da, dar grăbeşte-te. S-ar putea trezi în orice clipă şi cu siguranţă o să ne omoare pe amândouă.

— Plec. Grăbeşte-te şi tu.

Alexandra părăsi bucătăria şi se îndreptă spre grajd. Habar n-avea cum o să înhame calul dar era hotărâtă să-şi folosească şi ultima fărâmă de putere ca să scape de Giles. Dând la o parte muşchiul lipicios şi ramurile copacilor, alergă tot înainte, înfuriindu-se pe măsură ce înainta şi simţea tot mai mult cum durerea îi străpungea trupul. Era tot mai hotărâtă să scape de pe plantaţia Jarmon.

Se opri pentru o clipă în faţa grajdului şi încercă să-şi recâştige suflul. Când dădu uşa de perete şi păşi înăuntru, trase puternic aer în piept. Calul nu fusese niciodată deshămat de la trăsură! Nu trebuia să-l înhame ea! Dar câtă cruzime din partea lui Giles Jarmon! Bietul animal! Se grăbi spre animalul chinuit, care stătea cu capul plecat, mort de oboseală, calul o privi bănuitor, de parcă se aştepta la alte pedepse. Pe trupul lui, pe locurile unde biciul lui Giles îl atinsese mai des se vedeau dungi vechi foarte vizibile.

Îşi aruncă valiza în trăsură şi apucă frâul cu o mână fermă, trăgând de el ca să convingă calul s-o urmeze. În timp ce ieşeau din grajd, trăsura scârţâi, trosni şi gemu. Strânse din dinţi. Zgomotul era destul de mare ca să trezească şi morţii din somn. Cu atât mai mult pe Giles,

cel adormit. Trebuia să ia şi calul şi trăsura. Ţinând frâul şi păşind alături de cal ca să-l ţină liniştit şi calm şi vorbindu-i tot timpul, reuşi să ducă trăsura până în faţa bucătăriei. Aveau de ocolit conacul ca să ajungă în curtea din faţă şi să iasă pe drumul principal. Încă nu erau libere.

Brusc, o umbră întunecată se apropie de ea. Fata icni, muşcându-şi buza ca să nu strige şi să nu smucească frâul calului. Apoi oftă adânc, dându-şi seama că era Ebba, care se îndrepta grăbită spre trăsură.

— Bine c-ai reuşit. Gata de drum?

— Da, Ebba. Giles lăsase calul aşa cum îl vezi. Dar grăbeşte-te, hai urcă repede. Ai luat totul?

Ebba dădu din cap şi, fără o vorbă, aruncară toate pachetele şi se urcă în trăsură.

Acum, gândi Alexandra, să dea Domnul să putem, ajunge până în faţa casei şi în drum fără să ne audă şi să vină după noi!

Trase de frâu. Calul se încăpăţâna. Trase din nou frâul, încordându-şi muşhii dureroşi. În sfârşit, calul se urni. Durerea ce o simţea în spate o făcea să vadă totul într-o ceaţă roşie, care îi mărea hotărârea de a nu mai ajunge victima tratamentului sălbatic a lui Giles. Muşchiul îi lovea faţa orbind-o, în timp ce se străduia să găsească drumul spre curtea din faţă. Ajunseră pe o latură a imensului conac, apoi intrară pe aleea circulară din faţa lui. Într-un sfârşit ieşiră pe unul din drumurile ce duceau afară de pe plantaţia Jarmon.

Opri calul şi aruncă frâiele în trăsură. Înainte să se urce în trăsură mai privi odată în jur. Voia să mai arunce o ultimă privire conacului care făcuse să apară un om ca Giles şi, spre groaza ei, văzu forma întunecată a unui bărbat ce se afla pe vereandă. Apoi observă cum acesta începe să se mişte sărind câte două trepte o dată. Giles ajunsese pe gazon şi fugea, fugea spre ea!

Îngheţă, incapabilă să mai facă o mişcare. Toate ororile ce şi le putuse imagina vreodată erau încarnate în figura întunecată şi sinistră ce se apropia în fugă de ea. Încremenită de groază, îşi dădu seama că el se apropia.

— Grăbeşte-te! Ţipă la ea Ebba şi vocea familiară sfâşie vraja care o ţintuia locului.

Sări în trăsură, şi, apucând frâul cu ambele mâini, plesni fără milă spatele animalului. Acesta se smuci înainte surprins, şi grăbi pasul. Dar nu destul de repede, pentru că Giles le ajunse din urmă. Se, agăţă de braţul fetei şi-o trăgea tot mai tare, pe măsură ce calul câştiga viteză.

Disperată, Alexandra îşi uită frica şi durerea. Puse mâna pe biciul pe care Giles îl lăsase pe scaunul trăsurii. Degetele ei îl apucară strâns şi, în timp ce-l ridica hotărâtă, fixându-l drept în lumina ochilor luí negri, ochii ei furioşi sclipiră ca nişte cioburi de sticlă verde. Îi biciui faţa, lovitură după lovitură, până când îl umplu de sânge, făcându-l să urle de durere şi de furie. Dar mai era încă agăţat de trăsura ce alerga acum într-un galop drăcesc pe drumul ce se îndepărta de conac. Fata se agăţase cu o mână de frâul calului ce alerga dezlănţuit, iar cu cealaltă îl biciuia mai departe. Şi la una din curbele drumului, unde ramurile copacilor atârnau până jos, la pământ, văzu posibilitatea de salvare. Îşi îndemnă calul să alerge şi mai iute, apoi apropiindu-se cât putu de mult de copaci, îl făcu să cotească brusc înspre partea în care era Giles, pe care îl mai plesni încă o dată cu biciul, chiar înainte ca ramurile să-l agaţe, zgâriindu-i trupul şi smulgându-l de lângă ea.

Râsul triumfător al Alexandrei răsună în noaptea tăcută şi încremenită ce se aşternuse peste plantaţie.

Partea a treia

Ochii Texasului

CAPITOLUL XVII

Texasul! Era oare chiar atât de nesfârşit cum părea? Alexandra îşi ridică mâna streaşină la ochi şi privi în depărtare. Îşi dori să fi avut o pălărie mai potrivită decât pălărioara asta elegantă. N-avea importanţă cât de departe călăreau sau cât de depărtate păreau zările, pământul părea că se continuă la nesfârşit: un ţinut întins, uscat şi prăfos, acoperit de iarbă măruntă şi de tufişuri ţepoase. Nimic de pe-aici nu-i amintea de ceva văzut sau cunoscut anterior. În ţinutul ăsta dezolant trăiau, alături de herghelii de mustangi şi de cirezi de cornute sălbatice, multe animale mici, toate dezvoltându-se surprinzător de bine în clima fierbinte şi uscată.

Cu tot calul excelent şi şaua confortabilă, Alexandra simţea cum începeau s-o doară toţi muşchii, pe măsură ce se înfundau tot mai mult în inima Texasului, spre ranch-ul „Bar J". Îşi privi însoţitorii. Stăteau bine înfipţi în şa, părând neobosiţi. Doar făceau parte din Cavaleria Statelor Unite, aşa că erau obişnuiţi să petreacă în şa ore întregi. Alexandra nu era deloc obişnuită cu călăritul, şi spatele ei, care abia începuse să se vindece, nu-i uşura deloc situaţia.

O însoţeau patru soldaţi. Locotenentul Blake, sergentul lui şi încă doi recruţi. Urmau s-o conducă până la ranch. Avusese noroc să obţină protecţia lor la Corpus Christi, imediat după ce debarcase de pe nava care o adusese de la New Orleans. Amintindu-şi de Louisiana, în faţa ochilor i s-au perindat imagini din trecutul nu prea îndepărtat.

Şi-a amintit cum nu a încetinit goana calului până când ea şi cu Ebba nu s-au îndepărtat bine de tot de Giles şi de plantaţie. După ce au încetinit, cea mai mare parte a drumului până la New Orleans l-au făcut la pas, fără să mai solicite puterile animalului epuizat. A fost o călătorie lungă şi dureroasă. S-au oprit ca să se odihnească de câteva ori şi au ajuns în oraş, tocmai când zorile începeau să se reverse deasupra lui.

Din fericire, Ebba cunoştea oraşul şi a insistat să locuiască amândouă la nişte cunoştinţe de-ale ei din cartierul negrilor fiindcă acolo erau în siguranţă şi Giles ar fi avut mult mai puţine şanse să le găsească. Locuinţa era mică şi supraaglomerată, dar Alexandrei i s-a părut că se află în paradis.

Imediat ce s-au deschis băncile locale, a trimis o telegramă la New York să i se trimită bani. Acum era sigură că Stan Lewis va veni după ea. Singura ei speranţă era că, odată plecată din New Orleans, nici Stan şi nici Giles n-or să fie în stare s-o găsească în imensitatea Texasului.

Aşa că îşi asumă riscul, obţinu banii şi-şi rezolvă şi îmbarcarea pentru Corpus Christi, portul cel mai apropiat de ranch-ul celor doi Jarmoni. Avusese noroc. O goeletă trebuia să plece în trei zile, iar banii urmau să sosească la timp.

Înainte de plecare îi dădu bani Ebbei să-i cumpere nişte haine potrivite pentru drum, printre care, în mod obligatoriu, un costum şi cizme de călărie. Nu avusese curajul să meargă ea însăşi la cumpărături de frică să nu dea peste Giles sau peste Madame Le Blanc.

Ebba fusese plecată întreaga după-amiază, dar. în cele din urmă, se întorsese încărcată de pachete şi cutii. Fie că n-a vrut, fie că n-a ştiut, dar nu cumpărase nici o rochie mai modestă. Totul era teribil de luxos şi de scump. Neavând vreme să mai facă alte cumpărături, îi mulţumi Ebbei, recunoscătoare pentru ajutor.

Calul şi trăsura le dărui familiei de negri care le ajutaseră. De asemenea, îi lăsa şi Ebbei o grămadă de bani cu care să se descurce când va ajunge în Nord.

Călătoria cu vaporul a fost foarte plăcută şi odihnitoare, aerul curat şi sărat reuşind să-i alunge din suflet acea stare ciudată cauzată de atmosfera umedă şi morbidă a Sudului şi să-o vindece. Împărţise o cabină împreună cu mai multe femei din Nord care mergeau să-şi întâlnească soţii în Texas, aflaţi în serviciul armatei, în fortul Brownsville. Femeile erau aşteptate în Corpus Christi de o escortă de soldaţi, şi au asiguat-o că va putea călători împreună cu ele mai sigur decât dacă şi-ar fi angajat o escortă în oraş. Nu puteai să te încrezi în mercenari.

Aşa încât, odată ajunsă în Corpus Christi, simţi că aici la multe mile de urmăritori era în siguranţă, şi nu mai era Alexandra cea de altă dată. Acum era şi mai hotărâtă să-şi îndeplinească promisiunile făcute lui Olaf şi lui Eleonor. Soldaţii le aşteptau, aşa cum fusese prevăzut, şi au fost mai mult decât încântaţi s-o includă şi pe Alexandra în grupul lor. Existau căruţe pregătite să le transporte pe femei şi cuferele lor precum şi toate celelalte materiale militare care sosiseră cu goeleta. Trebuia să călătorească împreună cu ei până în inima ţinutului şi apoi spre sud, spre Brownsville, la marginea Texasului în apropierea frontierei mexicane. Maiorul a asigurat-o că, deşi ei nu vor trece pe la ranch-ul „Bar J," va trimite o escortă care s-o însoţească până acolo.

Cele patru zile, cât durase până acum călătoria fuseseră lungi, fierbinţi şi prăfoase, dar trecuseră destul de uşor în

compania celorlalte femei şi admiraţia evidentă a soldaţilor. Unul dintre ei, în mod deosebit, a fost foarte atent: Locotenentul Blake. Era tot timpul în preajma ei, gata s-o ajute, asigurându-se mereu că totul era în ordine. Maiorul i-a dat chiar voie s-o conducă până la ranch spre mulţumirea fetei care, se simţea în siguranţă cu el alături.

Brusc, gândurile i-au fost întrerupte de imaginea unei clădiri din chirpici ce se ivise în depărtare. Oare, în sfârşit, ajunseseră la ranch-ul „Bar J"? Preeria asta plană, făcea ca toate locurile să semene între ele.

— Aceea e hacienda „Bar J", domnişoară Alexandra, spuse locotenentul Blake, privind-o pe frumoasa fată ce călărea alături de el. Îi părea tare rău că fata nu mergea cu ei la Brownsville. Dar nu-şi putea închipui că o femeie ca aceasta are să piardă multă vreme în ţinutul dezolant din sudul Texasului. Aici nu găseai nimic în afară de vite, mustangi şi o mulţime de sudişti rebeli, pe jumătate morţi de foame, care părăsiseră sudul ce trăgea să moară după război. Nu, nu cu siguranţă că nu era locul potrivit pentru o doamnă din Nord atât de frumoasă ca domnişoara Alexandra Clarke, dar ea ţinuse morţiş să vină. Cel puţin reuşise s-o aducă până aici în siguranţă, dar dacă n-o să vrea să stea, el ar fi încântat s-o conducă înapoi, la ceilalţi.

— Nu seamănă cu nimic din ceea ce am văzut până acum, spuse Alexandra în timp ce examina construcţia aceea din argilă. Cel puţin nu era doar o cocioabă cu o cameră, dar nici conac nu puteai spune că e. Construcţia avea o arhitectură spaniolă, cu un acoperiş plat, iar la faţadă cu nişte arhitrave în arc de cerc. Părea să se integreze în peisaj, culorile amestecându-se cu cele ale terenului din jur. Soarele era intens şi fierbinte, mult prea fierbinte pentru luna mai. Se întrebă dacă pe aici măcar iarna, era cât de cât frig.

— Nu, doamnă. Mă îndoiesc. Cred că dumneavoastră sunteţi obişnuită cu un climat mult mai plăcut.

— Poate că mai plăcut, dar în nici un caz atât de deosebit, răspunse Alexandra gânditoare.

Locotenentul Blake se încruntă, gândindu-se că fata habar n-avea în ce încurcătură ar putea nimeri. Indienii erau domesticiţi, dar bărbaţii din Texas erau sălbatici şi aproape imposibil de stăpânit. Fortul Brownsville trebuia să asigure ordinea în ţinut, dar, în întinderea asta nesfârşită, nu se prea putea face mare lucru. Miss Alexandra era o tânără mult prea inocentă ca să înţeleagă care era adevărata situaţie, şi nu era destul de tare ca să reziste la greutăţile inerente. Se vedea că, pe cât era de frumoasă, pe atât era de încăpăţânată şi era hotărâtă să descopere totul pe propria ei piele, gândi el. Las' că vedem noi. Să-i dăm o lună şi o s-o vedem implorând în dreapta şi-n stânga să fie dusă de aici, oriunde, numai să fie un loc civilizat.

Oprindu-se în faţa intrării în hacienda, locotenentul Blake îşi aşeză mâna mare peste mâinile înmănuşate ale fetei.

— Amintiţi-vă că puteţi oricând să-mi cereţi ajutorul Miss Alexandra. Când noi vom ajunge în Bronwsville, veţi avea prieteni şi în fort. Vă rog să nu uitaţi asta!

Alexandra îşi întoarse privirile strălucitoare spre el, privindu-i maxilarele puternice şi ochii de un căprui intens.

— Îţi mulţumesc pentru grija ce mi-o porţi, locotenente Blake, şi pentru că m-ai adus în siguranţă până aici. Dacă voi avea, într-adevăr, nevoie de ajutor sau voi dori să părăsesc ranch-ul, am să mă gândesc cu siguranţă la prietenii mei din Bronwsville.

— Ce vă aduce pe aici, oameni buni? auziră o voce pe care Alexandra o identifica ca aparţinând unui bărbat din hacienda care se îndrepta spre ei agale.

Alexandra îl studie cu atenţie, dându-şi seama că venise timpul să-şi îndeplinească promisiunile. Îl privi pe locotenent, şi acesta descălecă în grabă şi se apropie de calul ei,

ca s-o ajute să coboare. Mâinile lui îi înconjurară talia zveltă ceva mai mult decât ar fi fost necesar, dar fata nu băgă de seamă, atenţia fiindu-i captată de bărbatul care se apropia.

— Ce avem noi şi-i trebuie armatei? continuă bărbatul când ajunse lângă Alexandra şi lângă locotenent. Ochii lui clipiră în lumina soarelui, privind fără prea multă prietenie către soldaţi.

— N-am venit să vă cerem nimic, domnule, răspunse cu indiferenţă locotenentul Blake. Am adus-o la dumneavoastră pe domnişoara Alexandra Clarke.

— Oh!

Bărbatul îşi concentră atenţia asupra fetei. Văzând-o gândi: „O femeie încântătoare, de o rară frumuseţe. Da' ce caută aici?"

Alexandra îl privi uimită, uitând că trebuie să fie bine crescută. Prezenţa lui degaja un aer aristoratic, deşi era îmbrăcat foarte ciudat: în pantaloni colanţi, cu o cămaşă deschisă la gât, cizme largi cu tocuri înalte şi cu o eşarfă roşie legată la gât. Pe cap avea o pălărie extrem de mare şi bine fixată. De sub ea se vedeau doi ochi negri, pătrunzători ce o fixau curioşi. Era ceva foarte familiar, foarte cunoscut în trăsăturile lui, dar nu-şi dădu seama ce anume.

— Ei bine? întrebă el, studiind-o pe Alexandra în continuare.

— Am venit să-l văd pe Jacob Jarmon şi pe unchiul său, Lamar Jarmon.

Expresia de pe faţă bărbatului nu se schimbă, dar buzele i se contractară uşor.

— Bine, bine, şi ce anume ar putea-o determina pe o frumoasă doamnă yankee să bată atâta drum până aici ca să vadă doi *hombre*?

Alexandra simţi că roşeşte.

— Sunt Alexandra Clarke. Am venit direct de pe plantaţia Jarmon din Louisiana.

Pe chipul bărbatului se citi uimirea dar el nu sări în sus de bucurie sau de plăcere.

— Şi?

Se părea că n-are să fie uşor. De ce-şi închipuise oare cau s-o primească bucuroşi şi cu braţele deschise? Încercă să se concentreze. Venise cale mult prea lungă ca să nu termine ce avea de spus.

— Eleonor...

— Eleonor? întrebă bărbatul repede, îmbunându-se pentru o clipă, pentru ca apoi masca încruntată să i se aştearnă din nou pe faţă.

— Înainte de a muri m-a trimis să-l vizitez pe fiul şi cumnatul ei.

Bărbatul oftă puternic, se întoarse şi făcu câţiva paşi în hacienda pe pământul tare şi plin de praf. Mâinile i s-au încleştat şi descleştat de câteva ori, de parcă trebuia să facă un efort foarte mare ca să se poată stăpâni. Peste câteva clipe se întoarse şi-şi împinse pălăria spre ceafă.

— Bine ai venit la „Bar J", domnişoară Clarke. Dacă eşti o prietenă de-a lui Eleonor, atunci eşti şi prietena noastră. Sunt Lamar Jarmon. Poţi să-mi spui Lamar, cum fac toţi ceilalţi. Fiul ei e aici. Ai să-l întâlneşti ceva mai târziu.

Alexandra îi zâmbi cu inima uşurată. Fusese acceptată!

— Rămâi, deci, Miss Alexandra.

În vocea bătrânului se simţea descurajarea.

Fata îl privi parcă fără să-i înţeleagă cuvintele, după care atenţia i se mută înapoi la Lamar Jarmon.

— Da, rămân, dacă sunt binevenită!

Lamar îi zâmbi din nou, cu bunăvoinţă:

— Bineînţeles că eşti binevenită, nu încape vorbă. Trebuie însă se te previn de pe acum că toţi cei care trăiesc la „Bar J" îşi poartă singuri de grijă. Viaţa e dură prin

părţile astea, nu-i făcută pentru femei. Nu sunt convins c-o să-ţi placă.

— Da, înţeleg. Am să fac tot ceea ce veţi crede de cuviinţă. Vedeţi dumneavoastră, Eleonor mi-a cerut cu limbă de moarte să vin încoace, ca să vă transmit ceva din partea ei. Şi aş dori, dacă se poate, să mai rămân o vreme — vocea şi zâmbetul ei drăgălaş sunau convingător, şi, dacă totuşi mai aveai îndoieli, nu puteai rezista privirii smaraldelor umede şi catifelate care se adăuga şi ea rugăminţilor fetei.

— Dacă Eleonor este cea care te-a trimis la noi, şi te-ai hotărât să rămâi aici după ce ai bătut atâta cale până în inima Texas-ului, presupun că ştii ce te aşteaptă. Dar trebuie să te previn încă o dată că Texas-ul nu-i deloc potrivit pentru o femeie, în nici un caz nu pentru una aşa gingaşă ca tine.

Alexandra roşi, dar de data asta de supărare:

— Domnule Jarmon, nu-s copil. Ştiu la ce mă înham. Eu nu-mi încalc niciodată promisiunile.

Pe buzele lui Lamar se înfiripă un zâmbet, dar dispăru înainte ca Alexandra să-l observe. Poate că îşi făcuse o părere greşită despre această doamnă. Poate că era într-adevăr destul de rezistentă pentru Texas. Ceea ce era sigur, era că avea temperament şi nu era o miorlăită care să le pretindă tuturor celor din jurul ei să se ocupe de ea. Las' c-o să vadă cum o să se descurce. Oh, dar era cineva pe care o să-l apuce turbarea de furie când o să vadă năpârstocul ăsta de muiere fâţâindu-se prin preajma lor. Nu, nu, fiul lui Eleonor n-are să fie deloc bucuros când o să vadă ce doamnă i-a trimis maică-sa pe cap. La naiba! De când a venit din New Orleans s-a purtat atât de urâcios şi e atât de morocănos că abia dacă mai îndrăznea cineva să i se mai adreseze. De când îl ştia avusese o fire arţăgoasă, dar acum parcă era mereu pus pe harţă.

Măcar lucrurile se vor înviora pentru o vreme. Bineînţeles, vor trebui s-o trimită înapoi înainte să mâne vitele spre Kansas, dar se vor descurca ei când va veni vremea. N-are rost să-şi facă griji dinainte; grijile înainte de vreme îmbătrânesc omul, şi atâta tot.

— Ei bine, domnişoară Clarke, dacă sunteţi pe cât păreţi de hotărâtă, probabil că până la urmă vă veţi obişnui aici, la „Bar J". Bagajele alea de pe calul de povară sunt ale dumneavoastră?

Alexandra zâmbi uşor, arătându-şi perlele dinţilor, şi făcându-l să-şi piardă pentru o clipă răsuflarea. Cei de la „Bar J" nu vor mai fi aceeaşi după ce o vor vedea, despre asta nici o îndoială.

— Da, sunt ale mele. N-am adus mare lucru. Nu ştiam de ce-aş avea nevoie.

Bătrânul dădu din cap, gândindu-se că femeile nu pot călători niciodată cu bagaje puţine, nici măcar când îşi închipuie că fac aşa.

— Băieţi, puteţi descărca, se auzi şi vocea locotenentului, a cărui privire îl scruta pe Lamar. Apoi se întoarse spre Alexandra.

— Cred că vă daţi seama că înafară de vreo mexicancă sau indiancă nu mai este nici o femeie pe aici. Sunteţi sigură că vreţi să rămâneţi?

Fata îi aruncă o privire întunecată.

— Da, sunt sigură.

Era cu atât mai hotărâtă cu cât toţi bărbaţii ăştia erau convinşi că n-are să supravieţuiască. După toate prin câte trecuse şi câte învăţase, putea să se descurce la fel de bine ca oricare bărbat. Auzi! Texas, un loc numai pentru bărbaţi! Ha! Are să le arate ea!

Urmări în tăcere bărbaţii care descărcau. Nu erau decât două valize ceva mai mari şi una mai mică, dar toţi trei bărbaţii îşi făceau de lucru cu ele. Le-au dus până la hacienda. Acolo s-au oprit nefiind siguri că li se permite să intre în casa unui fost rebel.

Locotenentul le-a observat ezitarea, a înţeles-o şi a înjurat în gând. Blestemaţii ăştia de rebeli erau atât de mândri, de parcă ar fi fost mai buni decât cei din Nord. Ei bine, Nordul a câştigat războiul şi a demonstrat a cui era supremaţia, dar Sudul nu părea să înţeleagă sau să accepte faptele.

— Băgaţi-le înăuntru, nu le lăsaţi în soare, ordonă aspru locotenentul Blake, privindu-l pe Lamar şi abia aşteptând ca acesta să îndrăznească să se opună.

Lamar zâmbi doar cu insolenţă.

— Cu siguranţă că tu şi oamenii tăi aţi dori să beţi ceva răcoritor înainte de a vă continua drumul.

Locotenentului i-ar fi plăcut să refuze, dar ştia că ziua va fi lungă, fierbinte şi că le va fi foarte sete. Nu putea refuza invitaţia, fie şi numai de dragul oamenilor lui.

— Aveţi dreptate, vă mulţumesc.

Alexandra porni înaintea celor doi bărbaţi observând diferenţele dintre acest ţinut şi plantaţia pe care o lăsase în urmă. Aici locul era curat şi se părea că fierbinţeala sterilizează totul, astfel încât aerul era mereu proaspăt. Îi plăcea atmosfera uscată de aici, mai mult decât căldura umedă din Louisiana care te făcea să transpiri din greu. Trecu pe sub arcul înalt ce forma o poartă în gardul de chirpici ce înconjura hacienda.

Surprinsă, observă că înăuntru era destul de răcoros. Se părea că chirpiciul nu lăsa în casă căldura şi nici lumina intensă a soarelui. Camera principală în care pătrunseră imediat ce păşiră în casă, era foarte spaţioasă şi nu era mobilată decât cu câteva piese de mobilă masivă, închisă la culoare, având curburi complicate în stil spaniol. Pe jos şi pe pereţi se vedeau covoare şi draperii în culori vii, care, hotărî ea, trebuie să fost de provenienţă indiană sau mexicană. Încăperea o fascina. Era atât de diferită de casa din New York sau de conacul de pe plantaţie! Tot ce se găsea în încăpere era în primul rând util şi aparţinea

totodată culturii texane. Era căminul unui bărbat, universul unui bărbat. Dar pe ea o încânta.

— Vă rog să vă aşezaţi. Alexandra, domnilor, spuse Lamar cu o politeţe căutată, fluturându-şi mâinile în direcţia scaunelor.

Faptul că o chema pe numele mic o surprinse pe Alexandra, dar nu ridică obiecţii: asta o făcea să creadă că e bine venită.

— Nu, mulţumim. N-avem timp, spuse locotenentul, nu tocmai încântat. Trebuie să ne alăturăm cât mai repede restului trupei.

— Bineînţeles, înţeleg. O clipă, vă rog.

Într-o clipă Lamar se întoarse cărând o tavă cu pahare şi sticle.

— Serviţi-vă domnilor! le spuse în timp ce aşeză tava pe masă. Mă duc să mă asigur că, până vă beţi paharele, vi se adapă caii.

Locotenentul o servi pe Alexandra cu un pahar cu apă. Ea-l goli în grabă, apoi zâmbi mulţumită. Tânărul, însă, bău paharul privind-o gânditor. De-ar rămâne singur cu ea măcar câteva clipe, înainte de plecare.

Se întoarse brusc spre soldaţii lui.

— Dacă aţi terminat, mergeţi la cai. Pregătiţi-vă de drum.

Soldaţii îl priviră surprinşi, lăsară paharele şi ieşiră din încăpere.

Îndreptându-se spre Alexandra, tânărul spuse zâmbind:

— Ridicaţi-vă, domnişoara Alexandra.

Fata îl privi mirată, apoi făcu ce i se ceruse, neînţelegând pe moment ce voia.

— N-ai să mă uiţi, nu-i aşa? o întrebă acesta, luându-i mâinile într-ale sale.

— Bineînţeles că nu, locotenente Blake.

— Bine. Eu oricum n-am să te pot uita, Alexandra. Niciodată! şopti în timp ce o trăgea spre el.

Fata se înroşi de furie. Îndrăznea să se gândească s-o sărute! Voia să fie plătit c-o escortase?

— Vrei să-i dai un sărut de despărţire unui soldat care te adoră, o întrebă locotenentul cu ochi languroşi, în timp ce o cuprindea cu braţele.

Fata îşi potoli furia, aşa cum altă dată n-ar fi fost în stare şi-i zâmbi dulce, lăsându-se îmbrăţişată. Dacă s-ar fi opus n-ar fi făcut decât să-l întărâte, aşa cum se întâmplase şi cu alţii. Sărutul n-are să dureze mult şi-apoi are să iasă din viaţa ei definitiv.

Locotenentului nu-i venea să creadă că e atât de norocos. Deveni mai îndrăzneţ, lipindu-se mai tare de ea pentru a-i simţi sânii fermi. Era un adevărat înger. I-a atins uşor buzele, şi le-a găsit delicioase apoi, incapabil să se mai stăpânească, o strânse în braţe, sărutând-o apăsat. Uită totul, absorbit de femeia ce-i inspira atâtea iluzii deşarte. Niciodată nu ţinuse în braţe o femeie pe care s-o fi dorit atât! Şi îl dorea şi ea asta era clar.

— Locotenente! o voce tăioasă, autoritară rupse tăcerea camerei. Dacă ai terminat de pipăit domnişoara, ar fi bine s-o ştergi. Oamenii tăi sunt gata şi yankeii nu sunt bineveniţi la „Bar J".

Locotenentul se smulse de lângă Alexandra, şi se întoarse furios. Fu surprins când auzi exclamaţia fetei, şi văzu privirea uimită a bărbatului din faţa lui:

— Nu, oh, nu, ţipă Alexandra, cu privirile fascinate de privirea unor ochi albaştri, Jake!

— Eu sunt, Alex, spuse bărbatul cu faţa împietrită, în timp ce ochii albaştru-cenuşii o studiară intens din cap în picioare, după care se îndreptă din nou spre locotenent.

— Trebuie să-ţi cer scuze, domnule. N-am observat că-ţi luai plata pentru că ai escortat o femeie până aici. Mă întorc când ai terminat. Jake se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Oh, nu, Jake — ţipă Alexandra, şi alergă după el.

Jake se întoarse spre ea.

— Voiai ceva, Alex?

— Nu, nu înţeleg...

— Eu în schimb înţeleg ce-am văzut. Ceea ce nu înţeleg este ce cauţi aici, la „Bar J".

— Am venit să-l întâlnesc pe Jacob Jarmon. Dar tu ce faci aici?

Locotenentul îşi muta derutat privirea de la unul la celălalt. Părea că se cunosc dar nu se plăceau, asta era clar. Mâna lui cuprinse posesiv talia Alexandrei.

Jake îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Camera răsună de râsul lui aspru, batjocoritor, apoi o privi din nou, măsurând-o insolent.

— Fii atent, domnule, spuse locotenentul Blake. Nu puteţi trata o doamnă ca Miss Alexandra în felul ăsta.

— Doamnă! Îi spui doamnă! râse el dezlănţuit. Cred că veţi suferi amândoi o mare deziluzie dar n-am să fiu cel care să vă luminez.

— Ei bine, nu rămân dacă tu lucrezi aici, îi spuse ea tăios. Am să plec chiar acum împreună cu locotenentul.

— Chiar? şi ochii lui deveniră opaci, nelăsând să se citească nimic în ei. Credeam c-ai venit să-l întâlneşti pe Jacob Jarmon.

Fata se crispă.

— Da, ei bine, de asta am venit, dar nici prin vis nu mi-am închipuit că am să dau aici de tine. De fapt, ce naiba cauţi aici? întrebă ea furioasă, urându-l pentru privirea rece şi răutăcioasă cu care o măsura.

El se încruntă din nou, mutându-şi privirile spre colţurile încăperii.

— Locuiesc aici, draga mea Alexandra. Muncesc.

— Nu pot să cred. Unde e Lamar Jarmon? El are să lămurească lucrurile. Va trebui să pleci!

— Eu?!! şi el se porni pe râs.

— A întrebat cineva de mine? se auzi vocea lui Lamar care tocmai intra. V-am auzit foarte clar de-afară. Ce naiba se-ntâmplă aici? Oamenii dumitale aşteaptă, locotenente!

— Ştiu, dar se pare că e ceva neclar aici şi s-ar putea ca Alexandra să se întoarcă cu mine.

Fata roşi furioasă.

— Ce caută omul ăsta aici? şi mâna îi era, ca şi privirea, îndreptată spre Jake.

— Locuieşte aici.

— Bun, atunci eu n-am să stau aici. Sau îl concediezi. Trebuie să se mai găsească muncitori destoinici. Şi apoi, un căpitan de vas nu poate fi de mare folos la un ranch.

— Să-l concediez pe Jake? De ce? întrebă Lamar repede, privind la figura impenetrabilă a lui Jake, şi apoi din nou spre Alexandra.

— Ce se petrece aici? Ai bătut atâta drum ca să-l vezi şi acum vrei să plece. Nu înţeleg nimic. Femeile aduc întotdeauna necazuri, dar ăsta le întrece pe toate.

— N-am bătut drumurile ca să-l văd pe el. Am venit să-l văd pe Jacob Jarmon, fiul lui Eleonor, spuse Alexandra furioasă.

— Dar el e Jacob Jarmon, nu ţi-a spus?

Alexandra rămase cu gura căscată, nefiind în stare să-şi mute privirile din ochii lu Jake. Simţi că o cuprinde sfârşeala. Jake era Jacob Jarmon. Fusese în New Orleans. Fusese la plantaţie chiar înainte de a sosi ea acolo. Era în drum spre Texas. Desigur, acum totul avea sens. Cum de putuse fi atât de oarbă, atât de proastă.

— Eu, eu... am să plec, spuse Alexandra slab, nu pot sta aici, nu cu el.

— Bineînţeles că trebuie să plecaţi, spuse locotenentul încercând s-o încurajeze, susţinând-o cu ambele mâini. Asta nu-i un loc pentru o doamnă ca dumneavoastră.

— Ia-ţi mâinile de pe ea, locotenente, se auzi vocea lui Jake de un calm ce te îngheţa, în timp ce scotea pistolul.

Nu va lăsa nici un alt bărbat s-o atingă! Nu putea, indiferent cât de mult o ura. Voia să se răzbune, şi ce altă ocazie mai bună decât asta, cu ea aici, la ranch? Ea nu era obişnuită cu felul ăsta de muncă, târfuliţa! Şi venise sub escorta acestui locotenent idiot, ca o adevărată doamnă. Dar dacă locotenentul o mai atinge încă o secundă, are să-l ucidă, gândea Jake de-a dreptul iraţional. Când era vorba de femeia asta, îşi pierdea capul de fiecare dată şi asta se întâmplă şi acum. Era un prost şi ştia că-i un prost, dar tot nu putea accecpta să fie atinsă de un altul. Şi n-are s-o lase se plece! N-are nici o importanţă ce-a făcut, o voia tot atât de mult ca şi înainte. Dracul să-i ia sufletul ăla mic şi certăreţ. O mai dorea încă!

— Pleacă repede de aici, locotenente şi nu care cumva să te întorci. Doamna a venit la noi şi aici are să rămână, pistolul era îndreptat încă în aceeaşi direcţie.

Locotenentul Blake ezită. O voia pe Alexandra, dar viaţa îi era şi mai dragă. În ochii lui Jake văzu răceala prevestitoare de moarte. Ştia că acesta l-ar ucide dacă nu pleca. O va lăsa aici pe Alexandra, dar n-o va uita, nici pe ea şi nici pe Jarmon. În fond, Bronwsville nu era chiar atât de departe.

Locotenentul se dădu un pas într-o parte, desprinzându-se din mâinile fetei care se agăţase de el. Privi în ochii ei în care se citea disperarea.

— Omul ăsta are un pistol îndreptat înspre mine. Miss Alexandra. Nu vă pot lua cu mine.

— Dar eu nu vreau să rămân. Nu mă poţi părăsi pur şi simplu!

— Eu nu pot să vă iau cu mine, iar ceilalţi nu pot veni după dumneavoastră. Bărbaţii nu-şi vor lăsa nici o clipă soţiile singure pentru o tânără care se răzgândeşte.

— Mă întorc cu tine. Nu rămân aici!

— Dă-te înapoi, locotenente! îi ceru Jake fioros, ţinând pistolul aţintit în continuare spre pieptul locotenentului, în timp ce se apropia de Alexandra.

Înconjurând-o cu mână, o trase lângă el. O durea, şi el ştia că o doare. Voia s-o doară şi asta nu era ultima durere pe care voia s-o facă s-o simtă, se gândi el încruntându-se. Apropierea ei îi readuse crisparea ce-i era atât de cunoscută. Cum de putea avea o putere atât de mare asupra lui? Îşi înjură în gând slăbiciunea.

— Lasă-mă să plec Jake, îl imploră ea pe cel care o strângea atât de tare, atât de posesiv. Am să părăsesc ranch-ul şi n-am să mai vin niciodată! Dă-mi drumul!

— Nu, spuse Jake hotărât, urmărindu-l cu privirea pe locotenentul care se îndrepta spre uşă şi continuând să-l ameninţe cu pistolul.

Alexandra începu să se zbată încercând să se elibereze. Trebuia să scape! Nu putea să mai rămână aici, în aceeaşi casă cu el.

— Dă-mi drumul! ţipă ea.

Jake râse scurt.

— Stai liniştită, Alex, sau îl împuşc chiar acum. Ţi-ar plăcea? Fata se calmă şi-l privi alarmată. Era hotărât să facă exact ceea ce-i spusese. Simţea asta văzând cât de încordat îi era trupul. Voia să-l împuşte pe locotenent! Nu, nu putea să fie ea cauza morţii locotenentului ăstuia lipsit de noroc, aşa că se potoli pe loc, hotărâtă să nu-l mai întărâte.

— Acum, urcă-te pe cal şi întinde-o, locotenente, şi nici să nu-ţi treacă prin cap să te întorci după Alexandra. Ea îmi aparţine şi am să ucid orice bărbat care încearcă să mi-o ia.

— Bine Jarmon, de data asta ai câştigat, dar să nu-ţi închipui că s-a terminat.

— E în ordine, locotenente. Nu te întoarce după mine şi nu încera să mă ajuţi. Nu vreau să te văd ucis, fiindcă are s-o facă, sunt convinsă, spuse Alexandra.

— Pot să-mi port singur de grijă, Miss Alexandra, nu-ţi fă probleme.

Se gândea că fata ţine totuşi la el dacă era în stare să-l înfrunte pe Jarmon ca să-l salveze. Ce se întâmpla cu oamenii ăştia? Ar fi plătit o avere să afle adevărul.

— Locotenente, spuse Lamar, într-un târziu. Te rog să mă crezi că doamna e în perfectă siguranţă. Este o rudă de-a noastră şi Jake s-a considerat întotdeauna răspunzător de siguranţa ei. Se certau mereu, dar asta e o problemă de familie şi nimic mai mult, înţelegi? Te rog să mă crezi.

Locotenentul îşi muta privirile de la o faţă la alta. Acum chiar nu mai ştia ce să creadă.

Alexandra spusese la început că venise să-l vadă pe Jacob Jarmon, dar ea nu-l cunoştea sub numele ăsta, şi nici pe acest unchi. Nu prea arătau ei a gentlemani şi povestea era prea confuză pentru mintea lui. Nu mai întâlnise o femeie atât de ciudată înainte. Mai bine ar fi fost să plece... până mai putea.

— Nu ştiu ce să cred, dar plec, n-am de ales. Nu uitaţi însă ce v-am spus Miss Alexandra, spuse el şi dădu să iasă din cameră.

— Locotenente, reluă Jake cu o voce mai liniştită, nici tu să nu uiţi ce ţi-am spus.

CAPITOLUL XVIII

— Pune să-i urmărească. Vreau să-i ştiu plecaţi de pe pământurile ranch-ului, spuse Jake.

Lamar dădu din cap aprobator, apoi ieşi repede din cameră.

Alexandra ar fi dorit ca Lamar să n-o lase singură cu Jake.

— Întotdeauna plăteşti în natură, Alex?

— Nu ştiu ce vrei să spui.
— Nu trebuie să cari cu tine bani, nu-i aşa iubito?
— Am bàni. Jake.
— Cu siguranţă că acum ai. Banii pe care i-ai câştigat în casele de toleranţă din New Orleans. Trebuie să-ţi fi făcut o sumă bunicică acolo.

Alexandra îşi muşcă buzele. Jake îl crezuse aşadar pe căpitanul Sully.

— N-ai cum să ştii asta, Jake. Ai tras o concluzie greşită. Am fost la Eleonor Jarmon.

— N-o băga pe mama în povestea asta, spuse Jake furios.

— Dar, Jake, de asta am venit. Ea m-a trimis.

— Căţea mincinoasă! strigă el fioros, împingând-o.

Neputând să-şi recapete echilibrul, Alexandra se prăbuşi şi, în cădere, se lovi de zid. Apoi alunecă pe podea. Era nedumerită şi-l privea tot mai speriată pe măsură ce se apropia de ea. Apoi Jake se proţăpi în faţa ei cu picioarele larg depărtate. Arăta cu totul altul. Îmbrăcat ca un cow-boy, era dur, mojic şi bădăran. Putea fi atât de crud pe cât părea. Pe vapor nu se purtase cu duritate, dar pe acest Jake, din faţa ei, nu-l recunoştea. Îi era teamă de el.

— Să nu mai pomeneşti de mama. Nu vreau ca numele ei să fie rostit de buzele tale. Mă auzi? Jake ridică o mână s-o lovească în timp ce cu cealaltă armă pistolul.

Ea se trase înapoi, aşteptându-se să fie lovită, dar, în loc de asta el o smuci, silind-o să se ridice în picioare. Fata se împiedică şi se izbi de el. Îi putea simţi mirosul atât de bărbătesc şi căldura trupului. Îşi reaminti, cu toate că încercase atâta să uite, că el o făcea întotdeauna să se simtă slabă în faţa lui şi să-i dorească îmbrăţişarea. Îşi ridică privirile spre el. Feţele lor erau foarte apropiate.

Braţele lui Jake o cuprinseră încet, aproape ezitând, apropiind-o tot mai mult de el. Ochii lui, de un albastru

încă de oțel începură să lase să se citească în ei îndoiala. Își apropie fața de a ei. Fata uită că venise pentru cu totul altceva. În clipa în care gura lui îi atinse buzele într-un sărut fierbinte, arzând de dorințe, nu putu să i se împotrivească. Brațele i se ridicară singure să-i cuprindă gâtul, să-i mângâie părul, să-i atingă mușchii puternici. Limba lui flămândă începu să-i exploreze gura. Într-o secundă reușise să trezească toate focurile stinse din ea și o făcu să-i răspundă, sărutându-l cu toată pasiunea pe care și-o negase, pasiune ce crescuse într-una de când fugise de pe nava lui.

Brusc el se opri, îndepărtând-o, cu sprâncenele încruntate de o izbucnire de furie.

— Jake! șopti Alexandra într-o suflare, simțind că ar fi căzut dacă i-ar fi dat drumul.

— Târfă blestemată. Știi toate trucurile, nu-i așa?

Fata deschise speriată ochii.

— Crezi că n-am să-ți fac nici un rău dacă îmi dai ceea ce vreau de la tine, ceea ce am vrut întotdeauna. Așa lucrezi tu, nu?

Fata dădu tristă din cap.

— M-ai folosit de la început, nu? Ai inventat povestea aia cu bărbatul care te-a violat ca să te facă să te măriți cu el, așa, ca să nu mă înfurii când am desoperit că nu ești virgină. Și Sully. Pentru călătorie l-ai plătit în natură, nu? Și pe mine tot așa m-ai plătit pentru drumul până la New Orleans, nu? Dar atunci n-ai vrut să vii cu mine în Texas. Ai vrut să faci bani în New Orleans, vânzându-ți trupul și așa-i făcut!

— Nu, nu Jake, nu-i adevărat!

— Ba-i adevărat, cum te văd și cum mă vezi. Singurul lucru pe care vreau să-l știu e de ce-i preferi pe toți ceilalți. Chiar și copilul ăsta de locotenent era pe cale să-și ia partea pentru că te-a adus până aici în siguranță. Dar cu mine, dacă îmi vine rândul, cu mine te lupți. De ce Alex, de ce?

— Nu Jake, nu înţelegi, strigă ea disperată pe măsură ce încrâncenarea lui devenea tot mai cruntă şi pumnii i se încleştaseră atât de tare încât se albiră. N-am făcut nimic din toate astea. Nu-s o târfă.

— Să mă ia naiba dacă nu eşti. Te-am văzut cu ochii mei la Bella în pat cu fratele meu vitreg. L-ai lăsat pe fratele meu să te aibă, îl rugai să te ia. Te-am văzut cu ochii mei! Mă auzi? Te-am văzut în pat cu fratele meu! şuieră Jake, cu o voce groasă, insistentă.

— Oh, nu, gemu Alexandra, acoperindu-şi urechile. De acum încolo n-are s-o mai creadă niciodată. Era prea oribil. Jake o ura. Acum ştia, şi ştia şi de ce. Ar fi vrut să leşine să scape de ochii lui ce o ardeau cu privirea lor acuzatoare.

Brusc, o trase la pieptul lui şi o strânse tare de tot.

— De data asta ai să-mi dai mie farmecele tale, Alexandra, şi n-ai să te mai lupţi cu mine. N-ai să-ţi mai întorci faţa de la mine. Ştiu ce eşti şi nu mai poţi face pe inocenta şi pe ruşinoasa. Sunt un bărbat care te vrea. Ştii ce înseamnă asta. O târfă ştie prea bine ce înseamnă asta.

— Nu Jake. Nu vreau asta. Te rog, îl rugă Alexandra, în timp ce el o trăgea de-a lungul unui coridor lung până în dreptul unei uşi pe care o deschise.

Intrară înăuntru şi Jake închise uşa după ei, apoi o împinse spre pat.

— Dezbracă-te, Alex. Vreau să te văd aşa cum te-au văzut toţi ceilalţi.

Începu şi el să se dezbrace.

Ea se acoperi cu cuvertură. Jake o înspăimânta. Se purta ca un nebun. O ura atât de mult încât ar fi putut s-o omoare. Probabil c-o s-o omoare dacă nu făcea ceea ce i se cerea. Şi nimeni n-o să-i găsească trupul. Era singură aici, în Texas, şi nimeni nu ştia unde este. Asta părea să fie cea mai nenorocită situaţie din toate câte i se întâmplaseră până atunci. Jake era ca un arc întins, neînduplecat, hotărât să obţină ceea ce voia. Ei bine, aşa

să fie. Dacă voia să facă pe târfa, are s-o facă. Nu mai avea importanţă. Nimic nu mai avea importanţă. Pierduse deja mult prea mult.

Calmă, se dădu jos din pat. Începu prin a-şi scoate agrafele din păr. Jake se opri încremenit ca un animal ce-şi adulmecă prada, cu o mână pe catarama centurii, cu pieptul dur, frumos bronzat, dezgolit, în faţa ei şi urmărind-o suspicios, deşi complet absorbit. Încet, nedezlipindu-şi ochii de la el, Alexandra îşi scoase ultima agrafă şi-şi lăsă părul să cadă în jurul ei. Aproape că-i putea simţi dorinţa, ca şi când ar fi fost o forţă pe care ar fi putut s-o atingă.

Îşi scoase apoi jacheta, dând la iveală bluza subţire din mătase. Ezită puţin. Jake remarcă sec:

— Nu cred că-i momentul să te opreşti, draga mea.

Fata se înroşi de furie, dar continuă. Îşi desfăcu rând pe rând nasturii de la bluză şi o lăsă să cadă. Pieptul îi era acoperit doar de cămăşuţa subţire, şi observă cum ochii bărbatului se îngustează din ce în ce mai mult pe măsură ce continua să-i urmărească toate mişcările. Fusta şi jupoanele fură apoi desfăcute, alunecând de pe ea aproape din propria lor voinţă. Stătea acum în picioare în faţa lui, îmbrăcată doar în cămăşuţa aceea transparentă şi încălţată cu ghetele de călărie. Se gândi că arată cel puţin ridicol.

Jake zâmbi rece şi se apropie de ea.

— Cred c-ar trebui să dăm jos şi ghetele, Alex.

Cu siguranţă că nu voia să-i uşureze situaţia, gândi ea, doar credea despre ea tot ce era mai rău. El o împinse pe pat, îi luă un picior şi-i scoase gheata, apoi pe celălalt. Acum nu mai avea nimic pe ea, decât cămăşuţa care, la drept vorbind, nu ascundea mare lucru.

— Văd că memoria mea n-a fost atât de bună pe cât mi-am închipuit eu, spuse Jake gânditor în timp ce-i trecea în revistă fiecare linie a trupului.

Deşi îi ura insolenţa, Alexandra simţi că inima începe să-i bată nebuneşte. Oare mai era în stare să-l dorească?

— Eşti mai frumoasă şi mai senzuală decât e în stare un bărbat să-şi amintească fără să înnebunească. Treaba asta este, probabil, foarte importantă pentru tine.

Fata se înfurie din nou.

— Nu mă vând Jake. Nici măcar nu m-am dăruit vreodată cuiva din propria mea dorinţă.

Jake râse răutăcios.

— Dar acum ce faci, nu mi te dai mie?

Ea nu-i răspunse, încercând să-şi stăpânească furia. Da, încă îl mai dorea. Şi trebuia să admită că şi înainte i se dăruise. Şi s-ar putea s-o facă din nou. Atâta doar că n-are să i-o spună. Şi aşa avea prea multă putere asupra ei.

— N-am dreptate?

— Nu. Crede ce vrei. Nu-mi pasă.

— Nu-i nevoie să te îmbufnezi pentru că nu te plătesc. Alexandra. Acum vino aici şi dezbracă-mă până la capăt.

— Cee?

Ochii ei străluciră periculos. Împingea lucrurile prea departe.

— Vino încoace. Ştii ce trebuie să faci.

Se îndreptă încet spre el. Ajunse lângă el şi, fără să-i atingă pielea, îi desfăcu catarama şi pantalonii, care alunecară la pământ. Se dădu înapoi văzând cum, eliberată, bărbăţia lui în erecţie pulsa de dorinţă, şi încercă să se eschiveze în clipa în care el o atrase lângă el, lipind-o de trupul lui.

— Eu... nu! Jake, te rog!

Se temea că îmbrăţişarea lui plină de dorinţă va declanşa propria ei pasiune.

— Mai faci pe inocenta? Termină! Nu ţi se potriveşte. Ştiu ce eşti. Acum, fii şi pentru mine târfă, sau...

Alexandra îi privi chipul frumos şi mândru pe care însă se citea furia. De ce i se împotrivea? Trupului ei nu-i păsa nici de insulte, nici de furie. Dar mintea nu voia să se

supună, deşi era conştientă că pierdea bătălia fiindcă, mai presus de orice, era sigură că el o dorea. Cu disperare!

Ezitând, îşi întinse mâinile spre pieptul lui, dar i le prinse şi o obligă să-i cuprindă varga fierbinte şi învârtoşată. Ea gemu uşor când mâinile lui le acoperiră pe ale ei, mişcându-se odată cu ele, învăţând-o ritmul.

Îşi ridică privirile spre faţa lui Jake, concentrată, atentă, spre ochii lui întunecaţi, care o priveau aproape cu durere.

— La naiba, Alexandra. Ceea ce faci tu unui bărbat ar trebui scos în afara legii. Nu-i de mirare că poţi să obţii tot ceea ce vrei cu asta.

O ridică în braţe şi o duse în pat. Fata privi spre uşă, gândindu-se cum să scape, în timp ce încerca să-şi tempereze propriile-i sentimente. .

— Nu, Alex! Nici să nu te gândeşti!

Tăcută, blestemându-şi în gând trupul care o trăda de fiecare dată când el se afla alături, îl lăsă s-o aşeze cu grijă în pat, ca apoi să se întindă şi el lângă ea.

— Acum arată-mi cum se poartă o târfă c-un bărbat. Dar mai întâi dă-ţi jos cămăşuţa.

— Nu sunt o târfă.

— Nu-mi mai îndruga minciuni. Ştii bine ce vreau de la tine.

Oftând, fata închise ochii şi, după ce ezită câteva clipe, îşi trase cămăşuţa peste cap şi o puse deoparte. Ca să-l excite, se aplecă deasupra lui, fără să-l atingă. Jake o încolăci cu braţele, lipindu-şi gura de buzele fierbinţi, cărnoase şi moi ale fetei. Ceva nedefinit tremură în adâncurile trupului ei. Amintirile dezlănţuite i se redeşteptară; îşi întredeschise buzele, strecurându-şi limba în gura lui ce o aştepta, flămândă, ca să i-o prindă, s-o sugă, s-o muşte. Ea gemu, încercând să se retragă, dar Jake o ţinea strâns, cu mâna pe ceafă, strivindu-i cu sălbăticie buzele. Sărutările lui îi trimiteau fiori în tot trupul, făcând-o să ardă

până în străfunduri. Gemu din nou amintindu-şi cum o stăpânea înainte. Nu mai simţise aşa ceva de când se despărţiseră.

Jake nu putea aştepta după trucurile ei feminine, prea lente. Dorinţa lui era prea vie, prea fierbinte şi trebuia satisfăcută. Ce vrăji îi făcuse femeia asta de le uitase pe toate celelalte? Jurase să n-o mai caute niciodată după ce o văzuse în braţele lui Giles, dar uite că era aici cu ea. Nu se putea stăpâni. Se aruncă peste ea, bucuros să-i simtă carnea moale sub trupul lui şi părul mătăsos revărsându-i-se peste braţe în timp ce-i gusta dulceaţa gurii. La naiba! Îi fusese dor de ea, o dorise! N-avea nici o importanţă că era o mincinoasă, o târfă, o trădătoare. O dorea! Nu putea nega acest lucru. Toate astea nu mai aveau nici o importanţă — el nu mai putea trăi departe de ea.

Îi şoptea la ureche cuvinte în franceză, în spaniolă, cuvinte pe care ea nu le putea nţelege, dar n-avea importanţă. Tot ceea ce- şi dorea era ca, odată ce-i supusese trupul sub el, să-i acopere faţa cu sărutări, s-o mângâie toată, să-i simtă carnea înfiorându-se la atingerea lui. Trupul ei ardea tot de dorinţă. Voia să-l simtă în ea, îl dorea aşa cum nu mai dorise pe nimeni până atunci. O trata ca pe-o târfă şi totuşi îl dorea. Ar fi făcut orice pentru el atâta vreme cât îi satisfăcea adâncurile-i învăpăiate.

Mişcându-se în jos pe trupul ei, buzele lui îi ardeau carnea moale şi Jake putu să simtă cum fata începe să se predea. Gura lui luă ostatic un sfârc rozaliu şi-l mângâie cu limba până când acesta se întări. Apoi, după ce avu grijă şi de celălalt, se mută mai jos. Trebuia să se stăpânească, nu voia s-o posede repede, cu brutalitate. Voia s-o facă să trăiască tot ceea ce trăia şi el în aceste clipe. Voia s-o facă să-i răspundă aşa cum îi răspunsese lui Giles. Voia să şteargă amintirea tuturor bărbaţilor care trecuseră prin trupul ei înaintea lui.

Coborând mai jos, îi desfăcu picioarele, lăsând la vedere carnea roză şi caldă care ştia că-l aşteaptă. Îi auzi geamătul, dar de data asta nu i se mai împotrivea, nu se zbătea să scape. Dimpotrivă, îi simţi mâinile în păr trăgându-l spre ea, implorându-l. Încă nu, gândi el, încă nu. Flămând, îşi introduse limba în moliciunea trupului ei. Simţi cum se arcuieşte spre el şi-i auzi strigătul uşor. Mişcările lui, tot mai repezi, o aduseră curând pe Alexandra în pragul extazului.

I se părea că nu putea să ia cât îşi dorea din ea.

Ea parcă nu putea primi cât îşi dorea din el. Avu însă parte de toate deliciile pe care el şi le putea imagina, iar limba lui sărutând-o expert o aducea iar şi iar în pragul extazului.

Apoi îşi făcu loc între coapsele ei, incapabil să mai aştepte.

— Jake, Jake, gemu ea încetişor, istovită, gata să i se dăruiască, arzând de dorinţa să-l primească, pregătită să trăiască alte clipe şi mai înnebunitoare decât cele trăite până atunci.

— Da, Alex, acum! Acum!

Şi o atinse cu bărbăţia lui pulsând de dorinţă, la început uşor pentru ea, mărind presiunea tot mai mult, s-o facă să-l dorească. O pătrunse apoi, alunecând cu uşurinţă, căci ea era gata, nerăbdătoare să-l primească. Îşi zâmbi. Nu i se mai opunea. Nu, îl aştepta cu bunăvoinţă, aşa cum făcuse şi cu alţii. Alţii! Împinse mai tare. Fata ţipă şi ochii i se deschiseră a mirare, apoi se închiseră din nou când gura lui o acoperi flămândă pe a ei. O pătrundea tot mai adânc, simţind cum carnea ei îl acceptă, îl mângâie, îl ţine înăuntru. Bărbatul gemu ştiind că ar trebui să se oprească, să nu-i dea plăcerea pe care şi-o dorea, pe care i-o cerşea, dar nu putea, nu putea să o satisfacă, mişcările lui înainte şi înapoi devenind tot mai repezi. Ea îl strânse în ea şoptindu-i

într-una numele şi întorcându-i sărutările cu toată pasiunea de care era în stare. La naiba! Îl săruta ca o târfă, îl ceruse ca o târfă. Cum de se gândise vreodată că e o doamnă? O doamnă nu face dragoste în felul ăsta. Dar pe măsură ce o pătrundea tot mai adânc şi mai adânc, orice gând străin i se şterse din minte, lăsând să se instăpânească în el doar gustul suprem al plăcerii împărtăşite.

Încet, încet, trupurile lor satisfăcute se relaxară. Jake continuă s-o ţină în braţe, murmurându-i cuvinte drăgăstoase. Dar ea se smulse de sub el şi se rostogoli într-o parte, întorcându-se la realitate. O supusese din nou. Doar trucurile ei învăţate de la femeile de stradă îl făcuseră să-şi uite nemulţumirea şi ura ce i-o inspira. Numai aşa îl făcuse s-o vrea atât de mult.

Alexandra stătea întinsă, încercând să revină la realitate. Cum putea bărbatul ăsta, care o trata atât de rău, care părea c-o urăşte, s-o facă să uite totul şi să facă orice voia cu ea. De ce era singurul bărbat căruia-i răspundea la îmbrăţişări? Când era cu Jake, nu-i păsa de nimic. Îşi dorea doar să fie el în braţe, să-l ţină strâns lipit de ea. Nu, nu trebuie să se lase în voia dorinţelor. O folosea, indiferent de ceea ce simţea ea. O insultase. Credea că e o femeie stricată. Dar, pentru moment, nu voia să facă nimic ca să tulbure pacea ce-o cuprinsese. Ştia că n-are să dureze mult şi nu voia să se lase stăpânită de furia obişnuită ce o cuprindea în prezenţa lui. De ce era atâta supărare între ei?

— N-ar fi trebuit să vii, Alex. Ştii că nu mă pot ţine departe de tine. Asta nu-i bine, tu fiind ceea ce eşti. Dar, acum că tot te afli aici n-am de gând să te las să pleci, cel puţin atâta vreme cât nu mi te pot scoate din sânge.

Vocea lui suna din nou distantă şi rece.

Simţea cum i se încordează tot trupul.

— N-am ştiut cine eşti. Cum puteam să ştiu că tu eşti Jacob Jarmon? Cum naiba să ştiu?

Nu vreau să-ţi aud minciunile. Ştiu ce eşti. Poate că ai aflat de familia mea de la Giles şi de la Bella. Cu mine n-are să-ţi meargă, orice şmecherie pui la cale.

— Nu joc nici un joc, Jake. De ce nu vrei să mă asculţi? De ce trebuie să te foloseşti de mine de fiecare dată?

— Te folosesc? La naiba! Eu sunt cel pe care îl foloseşti, dar treaba asta are să se termine, spuse el în timp ce trupul i se încorda ca un arc şi vocea îşi recâştiga definitiv timbrul dur şi rece.

— Nu mai vreau. Vreau doar să plec. Crezi despre mine tot ce-i mai rău, aşa că mai bine ar fi să mă laşi să plec.

Bărbatul se încruntă brusc şi se întoarse s-o privească, in timp ce degetele-i atigeau trupul gol al fetei.

— Să te las să pleci? Draga mea, ai idee cât de puţine femei sunt aici, în Texas? Şi tu eşti excepţional de frumoasă. Aş fi cel mai mare dobitoc să te las să pleci, şi nu-s dobitoc, cel puţin nu în privinţa asta.

Fata îşi mută privirile de la el, simţindu-se iarăşi prizonieră. Ce avea de gând să facă cu ea?

— Ai să rămâi aici Alexandra ca să mă serveşti, şi ar fi mai bine dacă nu te-aş prinde cu vreun alt bărbat, sau am să te bicuiesc.

Alexandra păli, cu ochii măriţi de frică, amintindu-şi de Giles şi de biciul lui.

— N-ai face asta Jake, n-ai face asta, nu-i aşa?

El se încordă, surprins de reacţia ei. Ce ştia ea despre bici? Era doar o ameninţare. Nu i-ar putea face vreun rău acestui corp minunat. Ciudat, totuşi. Se uita la el de parcă îi era într- adevăr teamă. Îi mângâie bărbia cu blândeţe şi-i spuse:

— Ce ştii tu despre bici, Alexandra?

Alexandra îşi reveni. Mândria şi orgoliul îi porunciră să tacă. Nu-i va spune niciodată.

— Nimic. Nimic. Sună îngrozitor, asta-i tot.

Îşi întoarse privirile de la ochii lui albaştri. Uneori se pierdea în albastrul lor, dar acum erau duri, ca nişte porţi închise. Se simţea singură, captivă, lipsită de orice speranţă, subjugată de puterea lui şi a propriului ei trup.

— Ai să lucrezi cum n-ai mai lucrat în viaţa ta. Dar de data asta nu stând întinsă pe spate. Nu mă supăra şi totul va fi în ordine. Dacă o vei face... şi râse rece. Vezi tu, draga mea, acum îmi aparţii. Numai mie!

CAPITOLUL XIX

Făcând un zgomot infernal în bucătăria murdară, Alexandra bombănea furioasă, abia mai putând respira. Nu c-ar fi fost cineva s-o audă. Plecaseră cu toţii, lăsând-o complet singură în hacienda. Jake o făcuse să se scoale din pat pe loc. Se îmbrăcase grăbită cu costumul de călărie fiindcă nu-i dăduse nici atâta timp cât să-şi caute altceva mai potrivit prin genţile ei.

Şi ca să pună capac la toate, avu obrăznicia să-i ducă valizele la el în dormitor. Se simţea atât de jenată. Cum să-i explice situaţia unchiului lui Jake? Cum putea să se poarte cu ea atât de îngrozitor? Jake o conduse imediat în bucătărie şi-i spuse cum să gătească o mâncare de fasole. Fasole! Învăţase câte ceva la plantaţie, dar mâncarea de aici era total diferită. Avusese şi tupeul să-i spună că o înlocuieşte pe Rosa. O mexicană! Lucrase aici cu câtva timp în urmă. Presupunea că o folosise pe Rosa şi la pat.

Învârti încet în vasul cu fasole, cu gesturi mecanice până începu să fiarbă, apoi hotărî că nu mai poate face nimic altceva. Bucătăria trebuia curăţată dar asta nu se putea face

în costum de călărie. Era singurul pe care-l avea, aşa că în viitor trebuia să găsească ceva mai potrivit.

Întorcându-se în dormitorul lui Jake, acum şi al ei, deschise valizele şi-şi trecu în revistă hainele. Toate păreau grele, calde şi total nepotrivite pentru făcut curăţenie într-o bucătărie. Aici la hacienda păreau deplasate. Dacă le-ar fi îmbrăcat la curăţenie, le-ar fi distrus foarte repede. Nu se putea face nimic decât...

Îşi dădu jos costumul de călărie şi-l împachetă cu grijă înainte de a-l aşeza pe una dintre valize. Stătu acolo, numai cu cămăşuţa pe ea, bucurându-se de răcoare şi simţindu-se ca eliberată din armura hainelor grele în care se încinse. Pur şi simplu n-o să îmbrace nimic. Bărbaţii n-or să se întoarcă decât mai târziu şi n-are s-o vadă nimeni. Va avea timp să facă o baie şi să se îmbrace înainte să se întoarcă cineva. Mulţumită de idee, lipăi în picioarele goale înapoi în bucătărie.

Bărbaţii, gândi ea în timp ce inspecta bucătăria, n-au ideea cum trebuie să arate o bucătărie. Nu că ea ar fi ştiut foarte bine, dar mai învăţase destul de multe de la Ebba. Începu să organizeze pachetele cu mâncare, şi le reaşeză în ordine pe rafturile pe care le frecase bine. Era o muncă grea şi murdară, dar îi aducea şi satisfacţie. Până la urmă fasolea se înmuie şi se hotărî să mai pună un vas la fiert, făcându-şi planuri să se îmbăieze după ce termină de curăţat bucătăria.

Mai târziu, când se uită afară şi îşi dădu seama că ziua se apropie de sfârşit. Curând soarele va apune. Avu impresia că aude un zgomot afară, dar era prea devreme ca Jake şi Lamar să se întoarcă. Ezită, cu auzul la pândă, dar, nemaiauzind nimic, se întoarse să-şi admire opera. Totul strălucea de curăţenie. Îndepărtând de pe faţă un cărlionţ rebel, privi către uşa deschisă.

Îngheţă. Un om o urmărea stând în picioare în cadrul uşii. Dinţii albi îi sclipeau în întuneric pe faţa lui smeadă în timp ce o privea rânjind şi studiindu-i corpul aproape gol. Era un bărbat pătrăţos, îmbrăcat în pantaloni negri, cisme înalte, cămaşă de culoare roşie şi cu un batic albastru, căruia i se spune *bandanna*, legat lejer în jurul gâtului. Faţa îi era umbrită de un sombrero cu nu bor imens. Ochii lui pofticioşi şi negri i se plimbau cu insolenţă pe trup. Se aplecă să intre pe sub canatul uşii. Mâna dreaptă i se sprijinea în cureaua ce-i atârna pe şold şi de care era agăţat un pistol cu şase focuri.

Putea fi caracterizat cu un singur cuvânt: funebru. Îngheţă, dorindu-şi pentru prima dată ca Jake să n-o fi lăsat singură. Mexicanul ăsta o îngrozea.

— N-am de gând să-ţi fac vreun rău, *chica*. Am aflat de patrula de cavalerie şi de frumoasa doamnă pe care au escortat-o până aici. Asta-l face curios pe un bărbat. Eşti o *gringa* drăguţă, nu-i aşa? După câte văd Jake şi-a schimbat gusturile.

— Nu ştiu ce vorbeşti. Sunt aici în vizită la unchiul lui, Lamar Jarmon.

Ochii duri, negri îi studiară din nou trupul şi se reîntoarseră spre faţa ei palidă.

— Poate, micuţo, poate, dar eu îl ştiu pe *hombre* ăsta. Tu eşti femeia lui Jake.

Alexandra se înroşi, conştientă de puţinele haine de pe ea şi de ochii libidinoşi care o priveau.

— Dacă nu te superi aş vrea să mă schimb. Jake şi Lamar se vor întoarce curând şi dacă nu te deranjează să aştepţi puţin...

— Nu-s aici ca să-i văd pe ei, senorita. Am venit să văd cum arăţi, şi tu ai uşurat mult lucrurile.

— Ei bine, cu asta gata. Ai văzut tot ce era de văzut. Acum pleacă!

Alexandra furioasă uită cu totul de pistolul ce-i atârna la şold.

— Ai temperament!? Frumos! Îmi-placi. Jake n-o să se supere să te împartă cu mine. În fond şi eu am împărţit-o pe Rosa cu el, până când a dat-o afară.

— Rosa? întrebă Alexandra, începând să simtă fiorii reci ce-i se năşteau în adâncul stomacului.

— Bineînţeles. Rosa, *fidanţata* mea. A lucrat aici, ca menajeră, până s-a plictisit de ea.

— Bine, bine. Eu nu ştiu nimic din toate astea. S-o fi intâmplat înainte să vin eu, aşa că nu mă priveşte câtuşi de puţin.

— Ba te priveşte, *chica*! Jake mi-a luat femeia. Eu i-o iau pe a lui şi suntem chit. Da?

— Nu!

— Vorbeşti prea mult micuţo!

Mexicanul începu să se apropie de ea. Fata făcu un pas înapoi urmărindu-i îngrijorată mişcările apoi ţipă şi se întoarse să fugă din bucătărie. Putea să audă paşii omului ce o hăituia. Pe neaşteptate alunecă pe una din rogojini şi căzu ca un butuc pe podeaua tare din camera principală. Gemând, încercă să se ridice, dar omul ajunse într-o clipă deasupra ei prinzându-i mâinile şi ridicându-i-le deasupra capului în timp ce-i încăleca picioarele ca s-o fixeze la podea. Fata ţipa într-una. Trebuia s-o audă cineva!

Dând drumul unui torent de înjurături în engleză şi mexicană, bărbatul o plesni cu ură.

Cu mână liberă începu să-i pipăie trupul abia acoperit de cămăşuţa subţire, cu mişcări repezi, experimentate. Fata se zbătea şi se răsucea încercând să se elibereze. Bărbatul îşi întări strânsoarea provocându-i dureri groaznice.

Durerea era tot mai puternică, dar ea continua să-l lovească, să-l muşte, să-l zgârie, fără să poată totuşi să se elibereze.

— Eşti o pisică sălbatică, nu-i aşa, *chica*? o întrebă el cu voce răguşită în timp ce cu mână liberă începu să-şi desfacă cureaua.

Privirea lui neagră se pironise în ochii ei plini de ura şi de dezgust.

— Aşa-i mai bine. Aşa-mi place. Nu pot să-mi doresc decât ca şi Rosa să se fi luptat la fel de bine cu Jake.

Brusc, se auziră apropiindu-se paşi moi, măsuraţi, dar înainte ca mexicanul să poată reacţiona, Jake spuse cu o voce joasă, bine stăpânită.

— Dacă aş fi în locul tău Pecos, nu m-aş mişca.

Bărbatul de deasupra fetei se încordă şi-şi încleştă fălcile, dar nici un muşchi nu-i tresări. Era evident că ştia cât de aproape se afla de moarte. O citise în privirea rece a lui Jake.

— Aia pe care stai călare e femeia mea. Dacă nu vrei să mai ieşi de aici pe picioarele tale, poţi să-ţi termini treaba.

Alexandra nu mai auzise o voce atât de ucigător de calmă. Nici ea nu se mişcă, speriată să n-o împuşte şi pe ea. Sesizase şi schimbarea petrecută în comportamentul bărbatului de deasupra ei. Nu mai era atât de sigur pe el; avu chiar impresia că simte cum fierbe în el mânia şi teama.

— N-am chef să mă transform în cadavru, *gringo*. Am venit numai ca să-mi fac dreptate.

— Pe naiba! Acum încet, foarte încet şi uşor, foarte uşor, aruncă-ţi pistolul încoace şi nu fă pe deşteptul.

Alexandra stătea întinsă, urmărindu-i fără să-i vină să-şi creadă ochilor. Chiar se putea întâmpla aşa ceva? Aşa îşi rezolvau bărbaţii problemele, cu pistoalele? Unde era legea? Dar bărbatul îşi scoase pistolul din toc, încet şi, cu multă grijă, îl aruncă la picioarele lui Jake.

— Bun. Aşa-i bine, Pecos. Acum cuţitul! Încet, şi nu uita că trag fără să mă gândesc! Ăla din cisma dreaptă.

Mexicanul se încruntă furios, dar începu să-şi mişte mâna liberă spre cismă. Bărbatul ăsta chiar avea şi un cuţit

pe lângă pistol? Abia dacă-i putea să creadă că ţinutul ăsta era atât de sălbatic. Curând văzu o lamă argintie strălucind o clipă deasupra feţei ei. Apoi cuţitul fu aruncat alături de pistol.

— Aşa-i mai bine. S-ar putea să te las viu, Pecos. Încet, foarte încet, scoală-te. Fii atent să nu-mi mai atingi femeia. Nu-mi place ca alţii să se atingă de femeia mea.

— Nici mie, mormâi mexicanul în timp ce se ridica încet de pe Alexandra.

— Nu mişca, Alex, până îţi spun eu, ordonă Jake. Ştia că mexicanul era un *hombre* periculos şi deştept. Nu voia ca acesta s-o poată prinde pe Alexandra şi s-o folosească ca scut. Ar putea s-o şi omoare.

— Pentru informarea ta, Pecos, Rosa a venit aici fiindcă voia să muncească şi să-mi intre în pat. Şi eu i-am fost recunoscător.

— Bineînţeles, *gringo* şi-i spui...

— Nu-i spun nici cum. Îţi spun ţie cum sunt faptele. S-a întors înapoi la familia ei. Las-o să se termine aşa. Aici totul s-a terminat. Aşa cum vezi, am o altă femeie. Rosa e a ta. Lasă lucrurile aşa cum sunt.

— Poate că pentru tine e uşor să uiţi, *hombre*, dar eu sunt bărbat şi ea e *fidanţata* mea.

— Ieşi Pecos, şi să nu-ţi mai văd mutra pe la „Bar J“, nici a ta şi nici a prietenilor tăi. Cu asta gata. Rosa nu înseamnă nimic pentru mine. E a ta. Dacă te ucid n-ai să te mai poţi bucura de graţiile ei.

Mexicanului i se urcă sângele la cap, abia temperându-şi furia şi, cu faţa întunecată, păşi încet afară din cameră. Ajuns în uşă se întoarse, îl privi pe Jake, apoi pe Alexandra, apoi din nou pe Jake.

— Nu s-a terminat, *gringo*. Ai dezonorat-o pe Rosa. Ai să mai auzi de noi.

Şi dus a fost! Dispăru la fel de repede precum venise.

Jake făcu doi paşi până la uşă urmărindu-l cum se îndepărtează călare. Între timp Alexandra se ridică cu grijă de pe podea şi se înveli cu o pătură indiană. Când nu se mai auzi zgomotul făcut de calul ce se îndepărta, Jake puse siguranţa la pistol şi se îndreptă agale spre Alexandra. Se opri în faţa ei, apoi smulse pătura de pe ea şi o aruncă pe jos. Încă tot în cămăşuţă, care lăsau să se vadă urmele de murdărie după munca din după-amiaza aceea, fata îşi ridică bărbia sfidătoare.

— Asta e tot ce aveai pe tine Alex?

— Era cald şi făceam curăţenie, îi răspunse ea indiferentă, acum că pericolul trecuse. Omul ăsta voia să mă violeze!

Bărbatul râse scurt şi răguşit.

— O târfă rămâne tot o târfă. Poate că într-un bordel poţi trăi fără haine pe tine, dar în casa asta ai să te îmbraci cum se cuvine.

— Ei bine, am considerat că aşa e cel mai bine când fac curat. N-aş fi putut îmbrăca o haină de salon sau de mătase, nu? Se pare că ai uitat că nu m-am aşteptat să iau locul Rosei, căţeaua aia mexicană.

Jake o plesni. Zgomotul bubui ca o împuşcătură. Apoi izbucni furios.

— Rosa n-a fost o căţea. Tu eşti singura căţea blestemată de pe aici şi nu aduci altceva decât necazuri.

Alexandra simţi cum furia îi întunecă minţile, aşa că sări la faţa lui să-l zgârie cu unghiile. Vedea roşu în faţa ochilor. Voia să-l rănească, aşa cum o rănise şi el, aşa cum o rănea de fiecare dată. Dar el era foarte iute, aşa că îi prinse încheieturile şi-i răsuci mâinile la spate, strângând-o cu putere la piept, atât de tare încât sânii striviţi de trupul lui păros începură s-o doară.

— Ai să faci aşa cum îţi spun, Alexandra. Îmi aparţii, spuse el plin de ţâfnă, simţind cum trupul lui răspunde chemării trupului ce i se contorsiona în braţe.

— Nu! niciodată n-o să-ţi aparţin, brută, ţipă Alexandra lovindu-l cu picioarele.

Înjurând de mama focului o ridică şi ieşi cu ea din încăpere. Când ajunse la dormitorul lui, dădu uşa de perete, intră cu ea în braţe şi trânti uşa la loc. Apoi traversă camera şi o trânti în pat.

— Eşti a mea şi ştii asta, Alex. Am să-ţi-o dovedesc din nou, fiindcă se pare că ai memoria tare scurtă.

— Nu, nu, Jake!

Fata se zbătea în timp ce mâinile lui puternice îi sfâşiau cămăşuţa. Grăbit se urcă şi el lângă ea în pat şi-i desfăcu picioarele, apoi îngenuchie între coapsele ei. Povestea cu Pecos îl făcea să fie dominat de furie, aşa că atunci când îşi desfăcu pantalonii nu se gândi nici o clipă la ce simţea Alexandra.

Văzându-i bărbăţia încordată şi atât de doritoare s-o pătrundă, Alexandra ţipă din nou.

— Nu, nu aşa Jake.

Nu putea îndura ca el s-o posede sub imperiul furiei şi al răzbunării. Se zbătu, se luptă cu el, dar bărbatul îi prinse mâinile şi i le băgă sub trup, apoi îi prinse şoldurile în palme şi o trase spre el, transformând-o într-o umilă unealtă a dorinţelor lui.

Oare niciodată nu va simţi că Alexandra era într-adevăr a lui. Singura dată când părea că-i răspunde şi ea fusese o dată în pat, când scoasă din minţi, nu se mai putuse nici ea stăpâni. Nicicând altcândva n-a putut crede că ea îi aparţine în întregime, că îi uitase pe toţi ceilalţi bărbaţi, că ei dispăruseră din gândul ei, din trupul ei. Chiar şi aici, în propria lui casă, un bărbat dorise să se înfrupte din farmecele ei. Şi ea oare, cât s-o fi împotrivit?

O pătrunse cu furie ştiind că intrarea fiind uscată şi nepregătită îi provoca dureri, dar aşa voia să fie de astă dată. Voia s-o facă să sufere pentru toţi ceilalţi, pentru

propria lui neputinţă de-a o cuceri, aşa că intră tot mai adânc în ea, ascultându-i ţipătul chinuit. Apoi uită de răzbunare şi dorinţa îl inundă. Sângele aprins îi întunecă mintea. Nu mai putea gândi. Singurul lucru care îi ţinea atenţia încordată era acea foame furioasă care îl făcea s-o pătrundă din nou şi din nou, hotărât să şteargă urmele tuturor celorlalţi pentru totdeauna şi s-o facă să-i aparţină numai lui.

Apoi simţi o schimbare în trupul ei. Nu se mai împotrivea, ei, dimpotrivă, îl ţinea lipit de ea cu aceeaşi dorinţă care îl domina şi pe el. Era catifelată şi umedă acolo, înăuntru, lăsându-l să alunece uşor. Îi acoperi buzele cu ale lui, vârându-şi limba în gura ei tot aşa cum bărbăţia lui îi pătrunsese carnea moale. Era a lui! Îi aparţinea. Îl voia şi ea. Ştia, simţea că i se predase, că-l acceptase. Se mişcă tot mai adânc tot mai repede. Amândoi atinseră extazul, senzaţia aceea care şterge din minţile lor realitatea, făcând loc unei uniri clare şi curate a trupurilor lor.

Când se retrase din ea, fata gemu, agăţându-se de el, şi toate amintirile îl năpădiră din nou. Înjurând-o şi înjurându-se şi pe el în gând, fără părtinire pentru nevoia ce o simţea de a o poseda, se îndepărtă de ea şi se ridică în capul oaselor. Aşteptă o clipă să-şi recapete suflul dar n-o mai privi până se ridică şi-şi încheie pantalonii. Ştia că dacă i-ar mai vedea trupul moale şi suplu n-ar mai pleca. Nu avea importanţă că voise s-o facă să sufere. El era cel ce părea că moare câte puţin, de fiecare dată când se cufunda în trupul ei. Ce i se întâmpla? Niciodată nu fusese atât de flămând după o femeie.

— Ridică-te Alex şi îmbracă-te. E timpul să cinăm. Vreau să văd cât de bine găteşti. Nu ştiu de ce, dar îmi închipui că nu eşti familiarizată cu bucătăria la fel de bine cum eşti cu patul.

Chicoti văzându-i faţa furioasă, apoi părăsi grăbit camera, înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă.

Fata zbură din pat. Are să-i arate ea că nu-i o stricată răzgâiată. Are să înveţe să şi gătească. N-are cum fi prea greu. O mulţime de femei o fac. Aşa că are să înveţe şi are să-i dovedească că greşeşte. Bineînţeles, dacă n-ar trăda-o trupul când e în braţele lui, n-ar mai crede că-i o femeie uşoară. Dar când o atingea, era pierdută!

Se îndreptă oftând spre dulap. Spre norocul ei adusese mai înainte un lighean cu apă curată. Se terminase cu baia ei. După ce se spălă repede începu să caute prin valize ceva de îmbrăcat. Nimic nu era potrivit. Până la urmă, se hotărî la rochia care arăta cea mai răcoroasă. O rochie decoltată de mătase verde şi o cămăşuţă asortată. Le îmbrăcă, fără să observe cât de mult îi scotea în evidenţă frumuseţea. Îşi ridică părul şi consideră că era gata. Mai mult oricum nu putea face.

Merse la bucătărie. Nu ştia ce să servească pe lângă fasole şi n-avea nici din ce să facă pâine de grâu, singura pe care ştia s-o facă, o învăţase Ebba. Ştia să facă cafea şi, după ce puse ibricul pe plită, hotărî să mai pună la masă şi nişte carne de vită uscată pe care o găsise prin dulapurile de alimente.

Până să fiarbă cafeaua, se duse până în camera mare şi începu să aşeze masa. În timp ce lucra în cameră intră Lamar. Era îmbrăcat în pantaloni de culoare închisă şi o cămaşă albastră decolorată. De data asta arăta mai mult ca un gentleman din Sud, atâta doar că faţa şi mâinile îi erau înnegrite de soare şi vânt.

— Bună seara Alexandra! o salută el în timp ce se îndrepta spre ea, cu faţa luminată de un zâmbet plăcut.

— Bună, Lamar! îi răspunse ea pe un ton nesigur.

Stătea acolo, continuând să-i zâmbească, incapabil să-şi ia ochii de la perfecţiunea trupului ei pe care rochia îl făcea

încă şi mai ispititor. Nu-i de mirare că Jake era nebun după ea. Era într-adevăr de o frumuseţe rară. Se înroşise în obraji şi observă că privirea i se schimbase. Era languroasă. Şi se mişca încet, aproape ca în vis. Iar se culcase Jake cu ea. Dădu din cap, gândindu-se că femeia asta tânără va supravieţui cu greu dacă nepotul lui are să continue s-o ducă în pat într-una. Dar nu părea nefericită, nici poveste! Oare ce simţea ea pentru Jake? N-ar fi putut spune dar pe faţa ei se putea citi semnele împlinirii sexuale. Oricum femeile nu l-au acuzat niciodată de lipsă de virilitate.

— Nu ştiu cum are să fie cina, se auzi vocea fetei, întrerupându-i gândurile.

— Poftim, draga mea?

— Cina. Jake mi-a spus să gătesc dar n-am găsit nimic mai ca lumea. Oricum n-am gătit niciodată cine ştie cât, dar Jake a insistat aşa că...

— Sunt convins că totul va fi în ordine. Aici suntem obişnuiţi cu de toate. Înainte la bucătărie am avut o mexicană, dar a plecat după ce Jake s-a întors de la New Orleans.

În timp ce-i povestea începu şi el să facă anumite legături. Jake se culcase cu Rosa înainte, dar când s-a întors din Louisiana a fost atât de bădăran încât a făcut-o să plece. De atunci la hancienda totul era cu susul în jos, dar ei nu aveau nici timpul necesar şi nici chef să facă ceva în privinţa asta.

— Adică Rosa?

Lamar se simţi stânjenit.

— Presupun că Jake ţi-a spus despre mexicanul acela care a trecut pe aici.

— Da, mi-a spus.

— Bine, dar n-a fost vina mea! spuse ea, încercând să se disculpe.

— Bineînţeles că nu. S-a scurs destul sânge între cow-boy-ii noştri şi bandiţii lui Pecos. Şi asta nu de azi, de

ieri. Se pare că nu pot să-şi ţină labele departe de vitele noastre şi acum îi tentează şi femeile noastre. Dar nu-ţi fă griji din cauza asta, Alexandra. Putem să-i stârpim şi pe Pecos şi pe hombres din ceata lui.

— Încerc să te cred, Lamar.

— Aşa. Jake soseşte dintr-o clipă într-alta. Dacă vrei poţi să aduci mâncarea. Când l-am lăsat afară se spăla deja pe mâini şi pe faţă.

— În regulă, spuse fata şi se întoarse la bucătărie.

Umplu un vas mare cu fasole şi aşeză carnea uscată pe un fund de lemn şi apoi le cără pe rând la masă. În final aduse şi cănile pentru cafea. Tocmai pe când termina, intră şi Jake în cameră.

O privi din cap până în picioare şi se încruntă.

— Rochia asta n-ar fi mai potrivită într-un salon în New Orleans? Se pare c-ai venit pregătită să distrezi oaspeţi, nu să munceşti, nu-i aşa?

Alexandra se întunecă, apoi se înroşi.

— Dacă asta e cea mai bună rochie pe care o ai potrivită pentru hacienda, va trebui să găsim altceva, mai adecvat.

Îi întoarse spatele hotărâtă să nu se lase iarăşi enervată.

— Mănâncă fasole, Jake. Cearta nu face decât să ne strice digestia.

Îşi trecură vasul cu fasole de la unul la celălalt şi se serviră. Dar imediat ce luară prima îmbucătură, privirile celor doi bărbaţi o fixară întrebători pe Alexandra. Apoi se încruntară. Alexandra auzi nişte sunete ciudate. Îi privi derutată. Brusc amândoi săriră în picioare şi alergară repede afară. După puţină vreme se reîntoarseră amândoi râzând din toată inima. Fata îşi mută privirile de la unul la celălalt, încă şi mai nedumerită. Ce se întâmplase?

Lamar vorbi primul, după ce trase o gură zdravănă de cafea şi-şi clăti gura cu ea.

— Uf! Ai spălat fasolea, Alexandra? Ai îndepărtat nisipul şi murdăria de pe ea?

Îi privi surprinsă.

— Nu. Jake mi-a spus s-o pun în apă şi s-o fierb mult şi aşa am făcut.

— Nu mi-am închipuit că eşti chiar atât de idioată încât să n-o speli. N-ai nici un pic de judecată? o întrebă Jake printre hohotele pe care nu şi le mai putea stăpâni.

Lamar i se alătură şi el. Era prea mult! Alexandra îi privi pe amândoi, înfuriindu-se tot mai tare cu fiecare secundă, apoi se ridică în picioare. Ochii ei străluceau ca smaraldele în timp ce-l privi pe Jake.

— Nu ştiu nimic despre bucătărie şi tu ştiai asta. Am să învăţ, dar nu pot fără un profesor. Acum, dacă vrei masă decentă mai bine ai aduce pe cineva care ştie să gătească. Eu... eu... spuse, gata să izbucnească în lacrimi, dar se stăpâni şi continuă. Nu ştiu să gătesc şi tu ştii asta. Mă duc la culcare. Poţi să faci ce vrei cu porcăria asta, termină ea şi se îndreptă dreaptă spre uşă.

— Alexandra, spuse Jake. Vocea lui ucigător de rece o îngheţă.

Fata ezită, apoi se întoarse. Ochii lui erau pietre albastre-cenuşii pe tenul bronzat. O privi cum fierbe de mânie. Îl mai văzuse aşa astăzi, la întâlnirea cu mexicanul. Putea fi cumplit de nemilos.

— Ce este? întrebă ea cu o voce împietrită.

— Aruncă porcăria asta. Apoi ia nişte fasole, spal-o şi pune-o la foc. Va trebui să mâncăm ceva şi mâine. Astă seară rumegăm carnea asta de vită. Când pui fasolea la fiert pune şi nişte sare şi câteva bucăţi de carne de vită uscată.

— Oh Jake, sunt obosită. Nu-mi pasă de mâncare. Tot ce vreau e să fiu lăsată în pace, spuse Alexandra nefericită, ştiind încă din clipa în care rostea cuvintele astea că nu poate să nu-l asculte. Ar forţa-o să facă ce voia el. Era mult prea puternic. Cum îi ura puterea!

— Fă ce ţi-am spus, Alexandra, vocea lui suna rece şi tăioasă.

Fără să privească la vreunul dintre ei, începu să strângă bolurile cu gesturi obosite, încercând să nu-şi murdărească rochia. Făcu câteva drumuri până la bucătărie şi înapoi şi curăţă masa. Între timp bărbaţii ieşiră pe verandă şi se aşezară lângă o sticlă de whisky. Nu era cinstit, nu că nu era cinstit s-o facă să lucreze din greu, se gândi ea în timp ce spăla fasolea, cu multă grijă. Dar are să înveţe ea să plătească! În camera alăturată, Lamar încerca să înţeleagă ce se întâmpla cu Jake, dar nu putea merge prea departe.

— Nu crezi că eşti cam dur cu ea, Jake?

— Nu te băga, Lamar. De Alex mă ocup eu.

— Poate, dar...

— Nu vreau să discut despre asta. În cât timp crezi că o să avem o cireadă suficient de mare ca să putem pleca?

— Ei bine: cred că în vreo trei săptămâni, sau poate mai puţin. Până atunci am putea avea în jur de două mii de capete. Mai multe de atât nu cred că am putea mâna. Avem de făcut un drum lung, cel mai lung de până acum.

— Da, McCoy ăsta din Abilene. Ar fi bine să nu fi fost doar vorbe. Spunea că acolo în Abilene, Kansas, erau foarte bine primite cirezile de vânzare şi sper că agentul lui n-a vorbit în dodii, asta pentru binele lui, vocea lui Jake suna ameninţător.

— Asta-i omul, Jake. Doar el a fost cel care i-a făcut pe cei de le Compania Kansas Pacific să extindă calea ferată departe spre vest până la Abillene. Şi, dacă putem să ne ducem cireada până la Chisholm Trial, o să avem o piaţă bună pentru vite anul ăsta. Şi în următorii ani.

— Trebuie să reuşim. Vitele astea sunt multe ca iarba şi s ale noastre, numai să le luăm. Le-am putea vinde la San Antonio pentru trei dolari de cap, dar de ce să nu le ducem până la Abilene şi să scoatem patruzeci?

— Ai dreptate. Vremea e numai bună. Nordul are nevoie de carne de vită. Şi dacă afacerea de la Chisholm Trail iese cum trebuie, atunci ne-am ajuns. O să avem bani să facem ranch-ul ăsta afurisit.

— Avem cei mai buni cow-boy de pe aici, au experienţă, sunt siguri pe ei şi-s gata de drum. Herghelia noastră de mustangi ar putea fi mai bună, dar o să-i domesticim pe drum.

— Poţi să calculezi că facem cu cireada cam cincisprezece mile pe zi. Dacă putem pleca în prima parte a lui iunie, am ajunge acolo în septembrie.

— Nu-i nici o problemă, o să plecăm atunci. Eu o să fiu cu siguranţă gata de drum.

— Şi cu Alex ce faci? Nu poate veni la drum cu noi. N-ar supravieţui şi n-ai cum să ştii peste ce-om mai da: indieni, hoţi de vite şi cine ştie ce altceva.

— Asta las-o în seama mea. Am să văd cu ce-o să fac când vine vremea, spuse Jake iritat, apoi se ridică în picioare.

— Jake?

— Da.

— În legătură cu Pecos. Crezi c-are să ne mai facă necazuri?

— Mai bine s-ar abţine, prostul.

— Totuşi eu aş păzi-o cu mai multă grijă.

— Poate că ai dreptate dădu Jake din cap gânditor, apoi se îndreptă spre bucătărie.

Acum toate gândurile lui erau îndreptate spre ea. Ea era singurul subiect care îl făcea să uite de ranch şi de atât de importantul transport de vite. Privi în bucătărie şi chipul i se îmblânzi. O văzu stând pe un taburet jos, adormită, cu capul în poală, lângă fasole. Încă mai purta rochia aia ridicolă. Aţâţă focul şi mai adăugă nişte apă pe fasole. Apoi o ridică în braţe, fără ca s-o trezească. Era atât de mică,

atât de uşoară încât pe moment ar fi vrut să nu se poarte atât de dur cu ea. Nu era obişnuită cu felul ăsta de viaţă şi nici măcar nu şi-l dorea. Bărbatul îşi făcu inima să tacă, amintindu-şi cu cine are de-a face.

O duse la el în cameră, închizând uşa după el în linişte, apoi o aşeză cu grijă în pat. O dezbrăcă, gândindu-se că va trebui să-i găsească ceva de purtat. În timp ce-o dezbrăca fata gemu, se trezi pentru o clipă şi zâmbi dulce. Când o acoperi cu păturile se ghemui toată. Jake îşi aruncă hainele de pe el în grabă şi se vârî lângă ea, lipindu-i trupul de al lui. Simţi din nou cum dorinţa îi contractă vintrele, dar nu încercă s-o trezească. Pur şi simplu îşi încovoie trupul după al ei respirând mireasma lui dulce şi somnul îl toropi în câteva clipe.

CAPITOLUL XX

Jake se trezi odată cu răsăritul soarelui. Bodogăni singur că a dormit atât de mult. Era mult de lucru. Trebuiau pregătite vitele de drum. Se-sculă din pat şi se îmbrăcă în viteză. Lamar îl aştepta în camera principală, îmbrăcat şi gata de drum.

— 'Neaţa Jake, îl salută el, observând că Jake se îmbrăcase în grabă şi că era încă adormit.

Nepotu' său nu mai dormise atât de mult de nici nu-şi mai amintea câtă vreme. Alexandra îşi făcuse simţită prezenţa chiar şi când dormea. Era interesant, îşi spuse în timp ce-l studia atent. Nu-l mai văzuse niciodată atât de preocupat de o femeie şi se întreba dacă asta are să-l schimbe.

— Hai să mâncăm la căruţa cu provizii, spuse Jake în timp ce-şi încărca pistolul şi-şi culese pălăria.

— Şi Alexandra?

— Poate să vină mai târziu. Cookie are s-o înveţe câte ceva despre bucătărie.

— De ce să n-o aştept puţin. Este câte ceva de lucru şi pe aici şi când termin o aduc cu mine. Cred că se va trezi curând.

— Bine. Mie-mi convine. Că veni vorba, nu şi-a lăsat Rose vreo rochie pe aici? Alex are nevoie de ceva mai ca lumea.

— Să văd ce găsesc.

Astea fiind zise, Jake îşi înfundă pălăria pe cap şi se îndepărtă.

Alexandra se trezi din somnul greu şi odihnitor când razele soarelui dansau prin încăpere. Brusc se simţi înspăimântată şi îngrijorată. Amintirile din ziua precedentă o năpădiră. Se întoarse îngrijorată. Nimeni! Jake plecase! Ciudat, lipsa lui o făcea să simtă un gol. Se sculă. Poate că e pe undeva prin apropiere aşteptând să se scoale şi să-i dea ordinele pentru ziua de azi, aşa că ar fi bine să se îmbrace şi să fie gata pe când se întoarce.

Cu mişcări grăbite îşi spălă faţa, trase pe ea costumul de călărie şi-şi încălţă cismele. Chiar dacă ar fi fiert în ele, trupul ei era complet acoperit şi asta se dovedea a fi o necesitate reală în prezenţa lui Jake.

Casa era ciudat de tăcută. Părăsi camera cuprinsă de curiozitate. Intră în bucătărie. Cineva luase fasolea de pe foc. Arăta bine. Brusc simţi ghearele foamei în stomac. Apucând grăbită un bol şi o lingură, se servi cu generozitate şi începu să mănânce. Spre surprinderea ei era gustoasă sau, poate era ea atât de flămândă încât orice ar fi mâncat ar fi avut un gust delicios.

Se auzi un sunet în apropiere. Când îşi ridică privirea să vadă despre ce-i vorba, îl zări pe Lamar care se îndrepta spre ea. Semăna teribil de mult cu Giles, şi asta o făcu să

împietrească pe loc. Oare Giles o căuta? Şi Stan? Nu putea să se lase găsită de ei, dar oare era mai bine să fie întreţinuta lui Jake decât să accepte ofertele lor? Scutură din cap. Ochii verzi se tulburară. Încercă să şi-i înlăture din minte. Dacă se gândea la situaţia ei, nu făceau decât să fie şi mai dezorientată şi nefericită.

— Arăţi foarte odihnită în dimineaţa asta, Alexandra.

Lamar se apropie de ea, cu braţele încărcate.

Fata îi zâmbi:

— Am dormit bine. Ce ai acolo?

— Cred că asta are să ţi se potrivească. Le-a lăsat Rosa. Sunt haine pe care le poartă ţărăncile pe aici. E potrivită pe căldurile astea. Jake şi cu mine ne-am gândit că te-ai simţi mai bine în ele, aici la hacienda.

— Oh?

Brusc deveni interesată. Deci asta purta Rosa. Desfăcu legătura şi descoperi o bluză albă şi o fustă înflorată, în culori vii. Era perfect, n-avea importanţă că nu era genul de îmbrăcăminte cu care era ea obişnuită, şi nici că îi aparţinuse Rosei. Putea găti şi face curat în hainele astea fără să se simţă stânjenită sau să i se facă prea cald. În fond îşi dorise să poarte ceva comod, decent. Ridicându-şi privirile spre Lamar îi zâmbi cu zâmbetul ei deosebit, dulce de tot, şi fu răsplătită cu un zâmbet înţelegător.

— E perfect, mulţumesc. Merg să mă schimb chiar acum.

— Nu cred că-i cazul, cel puţin nu imediat.

Vorbele lui Lamar îi opriră avântul.

— De ce? Nu trebuie să fac curat şi în restul haciendei? E mai mult decât necesar.

— Jake vrea să vii la tabără. Cookie e acolo. În primul rând vrea să înveţi să găteşti.

— Cookie? Tabără?

— Am să-ţi explic pe drum. Vino aşa cum eşti. Mergem călare.

Odată afară, Alexandra privi cu îndoială la calul pe care Lamar îl alesese pentru ea.

— Asta e un mustang, îi explică acesta. În Texas trăiesc liberi. Iapa asta a fost îmblânzită. Cred că are să-ţi placă. E mică şi robustă. Îmi pare rău că nu avem o şa pentru femei.

— Mă descurc, dacă nu trebuie să mergem prea departe.

— Bine.

Lamar o ajută să se urce în şa şi în curând erau deja pe drum. Ţinutul avea o frumuseţe maiestoasă. Privirile puteau hoinări libere pe întinderi nesfârşite. Îi plăcea din ce în ce mai mult. Părea că nu se grăbesc. Călăreau alături, la pas. Soarele era cald şi-i încălzea faţa, iar aerul era curat şi proaspăt. Aici te puteai simţi liber. Numai că ea nu era liberă.

— Alexandra, ştiu că trebuie să ţi se pară ciudat, mai ales situaţia stranie dintre tine şi Jake. Eu sunt încă şi mai derutat şi vreau să-ţi spun că nu sunt de acord cu felul în care se poartă cu tine. Dar sunteţi amândoi maturi şi n-am avut senzaţia c-ar trebui să mă bag. Totuşi, sunt curios. N-ai vrea să-mi spui cum de ai venit aici şi ce ştii despre mama lui Jake?

Fata oftă.

— Povestea mea e puţin mai neobişnuită, dar cred c-ar trebui s-o cunoşti.

Şi-i povesti totul, mai puţin incidentele care i-ar fi stânjenit pe amândoi.

Când termină, Lamar se lămurise destul de bine cu privire la anumite probleme. Altele, în schimb, erau şi mai neclare. Dacă ceea ce i-a spus era adevărat, era o femeie bogată şi de familie bună. Atunci de ce naiba o trata Jake ca pe o prostituată?

— Îmi pare bine că ai venit, Alexandra. Ştiu că după ce Jake se va potoli are să vrea să-i povesteşti şi lui.

— Sper. Mama lui a vrut ca el să ştie toate astea. Şi mai e ceva. Mister Jarmon, tatăl dumitale a murit în aceeaşi zi. Acum sunt amândoi îngropaţi în cimitirul familiei.

— Deci a cedat până la urmă, fălcile bărbatului s-au încleştat. Între noi n-au fost sentimente de dragoste. Are să fie mai fericit. Nu putea accepta înfrângerea Sudului.

— Giles vrea să închidă plantaţia şi a mutat o parte din mobilă într-o casă din New Orleans.

Lamar râse scurt.

— Asta i se potriveşte. Lui i-a plăcut întotdeauna viaţa de la oraş. Bine că nu mă mai preocupă nimic din toate astea.

— Oricum, n-a prea rămas mare lucru.

— Ai vreo dovadă pentru toată povestea asta?

Alexandra se înfioră.

— Nu mă crezi?

— Nu din cauza asta. Povestea e prea incredibilă ca să nu fie adevărată, dar s-ar putea ca Jake să nu te creadă.

— Am medalionul pe care mi l-a dat Eleonor. Acela norvegian. A vrut să-l port eu.

Lamar fluieră.

— Eleonor ţi-a dat ţie chestia aia? Îl preţuia mai mult decât orice altceva. Era tot ce-i mai rămăsese de la tatăl ei.

— Ştiu, dar ea m-a acceptat ca pe o fiică.

— Da, şi pot înţelege şi de ce. Îmi pare bine c-ai fost lângă ea în ultimele ei clipe. Ar trebui să i-l arăţi lui Jake când ai să-i povesteşti.

— Aşa am să fac.

Făcu o pauză, apoi continuă, nesigură:

— Lamar, ai putea să mă ajuţi să plec? Cred că Jake mă urăşte. Odată ce am să-i spun ce-a spus mama lui, nu mai am de ce să rămân. Aş putea pleca la Brownsville unde am prieteni.

Lamar o privi prietenos.

— Bineînţeles că am să te ajut. Dar nu cred că te urăşte. Departe de asta. Îl obsedezi. Se simte ca legat. Acum se luptă cu funiile, dar dacă îi dai puţin timp...

— Da! Adică, poate n-ar trebui să aştept.

Inima îi bătea nebuneşte. S-ar putea ca Jake să aibă sentimente atât de puternice pentru ea? Nu, nu trebuia să se lase prinsă de emoţiile pe care o face să le simtă când sunt în pat. Nu putea avea încredere în el.

— Acum suntem prinşi de adunatul vitelor pentru o cireadă pe care s-o ducem în Kansas. Peste trei săptămâni o s-o ducem la San Antonio. Dacă rămâi cu noi până atunci, te luăm cu noi şi te lăsăm în siguranţă la San Antonio. Am acolo nişte prieteni care te pot conduce până în Brownsville.

— Mulţumesc. Cred că pot aştepta.

De fapt ar fi fost mai în siguranţă rămânând la ranch. Cu siguranţă că nici Stan şi nici Giles n-au s-o caute aici. Aruncă o privire în jur: probabil că încă nu avea chef să plece. Poate că voia să aştepte şi să vadă dacă cele spuse de Lamar sunt adevărate. Îl obseda. Nici ea nu era imună.

Călăriră o vreme în tăcere şi curând ajunseră în tabără.

— Oh! Câte vaci! exclamă Alexandra uimită.

Lamar zâmbi.

— Adunăm tot ce putem şi le aducem aici ca să le marcăm pentru drum.

Lamar o îndepărtă de cireadă şi se apropie de căruţa cu alimente. Aceasta era ceva acoperit, cu câteva sertare în partea din spate. În ele se găseau alimentele şi vasele de bucătărie.

Cookie îşi ridică privirile spre ei. Făcu câţiva paşi în întâmpinarea lor, ştergându-şi mâinile de prosopul alb, imens, care-l avea încins peste mijloc.

— Deci asta este micuţa doamnă de care mi-a spus Jake. Nu mi-a spus c-aţi fi chiar atât de drăguţă. Bine aţi

venit, domnişoară. Puteţi să-mi spuneţi Cookie. Am aflat că vreţi să învăţaţi să gătiţi aşa că presupun că io o să vă învăţ.

Bucătarul îi plăcu Alexandrei pe loc. Era un bărbat mai în vârstă, cu nişte imense mustăţi cărunte şi stufoase şi cu doi ochi ce străluceau veseli. Îi zâmbi şi ea şi faţa lui deveni mai radioasă. Fata simţi pe loc că avea un prieten şi gândul acesta o făcu să se poarte foarte deschis cu el.

— Mulţumesc, Cookie. Mie te rog să-mi spui Alexandra.

— Nu-i mare scofală. În timpul drumului, gătitul nu-i mai mult decât cafea, carne de vită şi biscuiţi săraţi. Astăzi fac o tocăniţă. Asta e întotdeauna ceva deosebit. Îţi arăt cam cum se face. Nu-i greu. Nu-i greu de loc.

— Mulţumesc, răspunse Alexandra cu un surâs îndatoritor, în timp ce-şi suflecea mânecile.

— Te las, Alexandra. Eşti pe mâini bune, spuse Lamar în timp ce-şi ridica două degete la pălărie în semn de salut.

Apoi întoarse calul şi se îndepărtă grăbit.

Dimineaţa se scurse cu lecţia de gătit. Fata era un elev talentat şi îi şi plăcea compania bucătarului. În timp ce lucrau, bucătarul o răsfăţa cu poveşti despre cow-boy şi despre cucerirea vestului.

Îi explică că tot ceea ce purta un cow-boy îi era necesar în munca lui. Poate că arăta ciudat, dar tot ce avea pe el era strict justificat. Sombrero-ul înalt, cu bordură mare cât o roată de căruţă îl apăra de soare şi de ploaie, lasoul îi era necesar pentru a prinde vitele şi mustangii, pistolul îl proteja de indieni, tâlhari, şerpi cu clopoţei şi mulţi alţi inamici, *chaparajos*-ii îi protejau picioarele cât era călare, ceea ce însemna mai toată ziua. Mănuşile din piele, lungi până peste încheietură, trebuiau să-i protejeze mâinile de arsura funiei şi cizmele cu toc şi cu vârf întărit din metal, îl protejau de muşcăturile şarpelui cu clopoţei şi-l ţineau în scara şeii.

Alexandra găsea totul fascinant. Începu să-şi dorească să-i vadă cum arată şi ce fac mai îndeaproape.

Când terminară de gătit, aruncă o privire în jur.

— Crezi că pot să merg până la ţarc şi să mă uit? Sper să nu-i încurc.

— De ce nu? Miss Alexandra.

Fata zâmbi.

— Mulţumesc pentru tot. Cookie, pentru mine ai fost o mină de aur. Mă întorc la hacienda şi am să încerc să pun în aplicare tot ce m-ai învăţat.

Cookie îi zâmbi şi el, apoi îşi reluă treburile. Fata se îndepărtă aranjându-şi pălăriuţa. Îşi dorea să fi avut una mai mare care s-o protejeze de-adevăratelea de razele arzătoare. Ar trebui să folosească şi ea un sombrero sau, în scurtă vreme, va fi la fel de tuciurie ca şi aceşti cow-boy din jur. Se duse la calul care o aştepta vegetând în soarele fierbinte al Texasului. Cu chiu cu vai reuşi să încalece fără ajutor. Şaua era incomodă, dar curând are să se obişnuiască şi cu asta.

Mânându-şi mustangul spre ţarcuri, ajunse la cel despre care îi spusese Cookie. De jur-împrejur erau mai mulţi cow-boy. Se dădu jos de pe cal şi se apropie de împrejmuirea de lemn. Cow-boy-ii se opriră din activitate, privind-o miraţi.

— Ce se întâmplă aici? întrebă în timp ce se apropia de gard.

— Îmblânzim un cal sălbatic, Miss, i-a răspuns careva.

Abia dacă-i auzi vorbele: îşi dăduse seama că bărbatul de pe spatele poneiului sălbatic ce se răscuea, se îndoia şi se încorda cu furie, era Jake. Nu-şi putea crede ochilor. Se ţinea cu o singură funie, cu o mână întinsă lateral, în timp ce animalul se contorsiona, cu mişcări imposibile de jur-împrejurul ţarcului. Se apropie şi mai mult simţind în palme lemnul negeluit şi fierbinţeala soarelui pe trup. Nu

se mai simţise nicăieri atât de vie ca acum, când îl urmărea pe omul şi pe animalul de sub el, una acum, în lupta lor pentru supremaţie. Era superb şi simţi că ceva i se învolburează în trup, o plăcere adâncă, pură, animalică. Jake arăta atât de masculin, atât de hotărât, atât de puternic, iar animalul era superb, hotărât şi el să-şi arate forţa şi să fie liber. Respiraţia i se acceleră. Nimic altceva nu mai exista pentru ea cu excepţia bătăliei dintre cele două sălbăticiuni din faţa ei. Voia să fie o parte a scenei din faţa ochilor ei, să se abandoneze şi ea legilor naturii şi ale trupului ei. În timp ce urmărea lupta, simţi schimbarea. Încercând încă să-şi arunce călăreţul, mustangul sălbatic îşi încetini mişcările, dar puterea lui fusese deja consumată şi încet-încet începu să cedeze, până când Jake îl conduse la pas pe lângă gardul ţarcului.

Abia atunci o observă pe Alexandra. Calul fusese unul puternic şi încăpăţânat. Nici un altul n-ar fi fost în stare să supună mustangul, dar stăpânirea de sine şi tendoanele de oţel îi permiseseră să îmblânzească animalul. În mintea lui, în timp ce-l călărea, era ea, Alexandra; îşi închipuia că pe ea o supune voinţei lui. Şi apoi, când, într-un târziu, a înfrânt voinţa calului, îşi ridicase privirile şi o văzuse acolo. Pălăria trăznită îi atârna într-o parte, mâinile strângeau bulumacul de lemn al gardului, iar ochii îi ardeau ca două flăcărui verzi.

În acel moment o dori mai mult decât o dorise vreodată. Trebuia s-o câştige, să fie a lui, aşa cum supusese şi calul. Dând funia unui dintre cow-boy descălecă, fără să bage în seamă durerea din muşchii încă tensionaţi. Se apleca şi se strecură printre bârne până ajunse lângă ea. Ochii nu i se dezlipeau de-ai ei. Când ajunse lângă ea, îi simţi mirosul dulce şi cald. Îi luă mâinile într-ale sale şi o duse de-acolo.

Drumul călare până la hacienda se scurse în tăcere. Nu era necesar să se rostească nici un cuvânt. Alexandra ştia

ce voia el şi recunoscu în sinea ei că şi ea dorea acelaşi lucru.

Jake o ajută să descalece. Mâinile lui nu-i părăsiră talia. O conduse în casă şi în dormitor. Se întoarse spre ea. Fata încă îl mai privea cu ochi mari, flămânzi. Nu mai văzuse niciodată privirea asta îndreptată spre el. Îl excita până peste poate.

Începu să-i desfacă costumul de călărie. Fata rămase nemişcată continuând să-l privească de parcă nu-l mai văzuse niciodată. Se dezbrăcă şi el în grabă. Când se întoarse, fata era în pat. În ochi i se citea o dorinţă blândă şi stranie. Blândă! Da, ochii ei erau blânzi şi întunecaţi, precum muşchiul de pe marginea râurilor.

Se strecură lângă ea în pat şi o trase spre el. De data asta nu i se mai opuse. Focul aprins al pasiunii începu să-i cuprindă cu vâlvătăi infernale.

CAPITOLUL XXI

lexandra mai aruncă câteva ingrediente în apa clocotită din vasul de tuci. Era supărată, furioasă pe ea însăşi. Cât de maleabilă era. Cât de slabă! Trebuia să fi ştiut că părerea lui Jake despre ea nu se poate schimba. Deşi el o luase cu mai multă tandreţe ca altădată, iar ea îl lăsase, îl dorise chiar! Dar apoi, imediat după ce se folosise de ea, s-a sculat şi s-a îmbrăcat, concediind-o ca pe o femeie de nimic. Iar ea era o proastă că-i păsa!

Era cu mâinile într-o vadră cu apă, limpezind o cârpă cu care voia să cureţe prin bucătărie când auzi fornăitul unui cal. Privi afară şi văzu un mustang legat în faţa intrării. Intră în camera principală.

Acolo, chiar în mijlocul încăperii, se afla o femeie tânără, foarte drăguţă, cu mâinile sprijinite în şolduri. Era îmbrăcată într-un costum mexican ţărănesc, asemănător cu hainele pe care le purta acum Alexandra. Pieptul ei tânăr şi plin împungea bluza albă şi subţire prin care se vedeau cercurile întunecate ale sfârcurilor. Mexicana o privea încruntată.

Nedumerită, Alexandra mai făcu câţiva paşi în cameră, apoi se opri.

— Pot să te ajut cu ceva? Cauţi pe cineva?

Faţa femeii se strâmbă cu răutate.

— Am găsit pe cine căutam. Pe tine te caut căţea *gringa*!

— Ah, da. Înţeleg, spuse zâmbind, Alexandra. Presupun că tu eşti Rosa.

— Cred că el ţi-a vorbit despre mine.

— Ei bine, nu el. Pecos.

— Nu mă refeream la tâmpitul ăla! Vorbeam de Jake!

Sprâncenele Alexandrei o luară în sus în timp ce ochii începură să-i sclipească periculos.

— Jake?

— Da. Omul meu, căţea afurisită! Am venit să te văd. Mi-a spus Pecos că eşti aici.

— Nu mă mir. A încercat să mă violeze, ştii? Cred că asta avea legătură cu tine...

— Să te violeze? Ha! Nu, nu i-ar trebui o *gringa* pricăjită ca tine. Şi nici lui Jake. I-ai făcut farmece, nu-i aşa? o întrebă ea în timp ce ochii i se îngustau.

Făcu un pas către Alexandra.

— Farmece? Zău Rosa, nu fi proastă.

Atitudinea Alexandrei arăta că furia mexicanei o amuză. Şi asta nu făcu decât s-o înfurie şi mai tare pe Rosa.

— Atunci, de ce naiba te-ar vrea?

Alexandra ridică din umeri. Nu era deloc interesată să discute despre bărbaţi cu Rosa. Ceea ce o interesa totuşi,

cât de cât, era să cunoască una din fostele femei ale lui Jake. Asta de aici era drăguţă, voluptoasă şi tânără. Nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani. N-avea gusturi proaste Jake. Trebuia să recunoască asta, amintindu-şi şi de frumoasa Madame Le Blanc şi de seducătoarea Caroline.

— Uite ce-i! spuse Rosa, făcând încă un pas spre ea. Jake îmi aparţine mie. Ne-am certat. Eu am plecat şi l-am luat pe Pecos să fie omul meu acuma, da' numai ca să-l fac gelos pe Jake. El e de fapt omul meu. Înţelegi?

Alexandra ridică din umeri din nou.

— Şi?

— Şi! Vreau să dispari. Pleacă! Şterge-o din Texas înainte să-ţi scot ochii!

Alexandra râse batjocoritor.

— Ia ascultă! se răsti ea, apoi spuse calm: Sunt aici, şi aici am de gând să rămân cât am chef. Nici tu, nici altcineva n-are să-mi spună ce să fac. Şi încă ceva. Jake nu mai este omul tău.

Ochii lui Rosa se măriră de furie. Fără veste se repezi asupra Alexandrei, o apucă de păr şi încercă s-o zgârie, s-o lovească, s-o muşte. Dar Alexandra câştigase ceva experienţă în New Orleans şi mai avea şi propriile ei trucuri. Se rostogoliră pe podea când într-o parte când într-alta, se loviră de mobile, alunecară pe rogojini sfâşiindu-şi hainele în timpul luptei. Rose se lupta ca o pisică, setoasă de răzbunare, hotărâtă s-o distrugă şi în felul ăsta să şteargă şi pretenţiile acestei femei la bărbatul ei. Îşi înfipse cu sălbăticie mâinile în părul lung de aur roşu şi trase de el până când Alexandra o plesni cu putere peste faţă.

Rosa se ridică în genunchi, cu ochii negri aruncând văpăi.

— Deci, *gringa* poate să se bată. Mă miră, dar n-are importanţă. Pentru asta te omor. Te omor, auzi?

— Aud, căţea, dar dacă te mai prind pe-aici te termin cu mâna mea. Şi dacă te mai apropii vreodată de Jake, îţi fac semn pe faţă de nici un bărbat n-o să mai vrea să se uite la tine, scrâşni Alexandra, cu răsuflarea întretăiată.

In timp ce răsufla greu, Rosa îşi ţinea zdrenţele care, cu cinci minute în urmă fuseseră o bluză, adunate în faţă, să-i acopere pieptul. Apoi, brusc, dădu drumul zdrenţelor şi-şi expuse sânii rotunzi ce se legănau uşor în ritmul respiraţiei cu sfârcurile întărite, înconjurate de pata întunecată, parcă mai evidentă în lumina slabă a încăperii, şi alergă pe lângă adversară îndreptându-se spre uşă.

Alexandra se întoarse şi o văzu cum se năpusteşte spre Jake hohotind şi cotcodăcind într-una.

Ochii ei se întâlniră cu cei ai bărbatului şi se înroşi toată văzându-i privirea amuzată. Lamar era şi el acolo, ceva mai departe, prea puţin dornic să asiste la desfăşurarea ostilităţilor.

— Oare cuvintele tale înseamnă că nu vrei să mă împarţi, Alex? o întrebă Jake, dând-o pe Rosa la o parte.

— Oh, nu!' ţipă Alexandra, furioasă şi stânjenit. în acelaşi timp că fusese auzită ameninţând-o pe Rosa.

Rosa se agăţă cu mâinile de Jake, încercând să-şi păstreze locul de la pieptul lui, împungându-l cu sânii goi, provocându-l, implorându-l s-o ia înapoi.

— Jake, Jake, femeia asta m-a rănit. Uite ce mi-a făcut cu bluza, îi spunea Rosa, cu capul dat pe spate, aşa, ca să i se vadă mai bine sânii.

— Da, da! Văd, spuse Jake sec, privind în jos spre cele două poloboace gemene, arcuite spre el. Se pare că într-adevăr ai o problemă, Rosa, şi-i trase pânza sfâşiată peste piept.

— Jake. Jake, trimite-o pe femeia asta de-aici! N-ai nevoie de femeia asta! Eu sunt caldă! Sunt a ta! Pe mine m-ai avut înaintea ei. Ia-mă înapoi!

Jake o privi de sus şi apoi din nou pe Alexandra, de parcă voia să se hotărască. Văzând cum încet, încet Alexandra se înfurie, începu să zâmbească dezvelindu-şi dinţii albi ce luceau pe fondul întunecat al feţei lui. O prinse pe mexicană de bărbie şi privi spre faţa ei rugătoare.

— Pleacă Rosa. Presupun că aparţin câştigătoarei şi se pare că Alex a învins.

Urlând de furie, Rosa ieşi ca o furtună din hacienda.

Alexandra, umilită şi furioasă pe ea însăşi, păşi afară din cameră şi se încuie în dormitor.

În zilele ce urmară, Jake n-a lăsat-o să uite incidentul. I se părea foarte amuzant, mai ales că ştia că asta o înfurie. I-a repetat de multe ori că trebuie să aibă grijă de el din moment ce l-a câştigat prin luptă şi promisese să distrugă orice femeie care ar încerca să i-l fure. Alexandra nu avea ce să-i răspundă. Încă nu-i venea să creadă că fusese atât de întărâtată încât să spună aşa ceva. Dar, dintr-un anumit motiv, pe care ea nu-l putea pricepe, incidentul i-a apropiat şi mai mult.

Jake a învăţat-o să tragă cu pistolul, fiindcă, aşa cum îi spusese într-o zi:

— După cât de des trebuie să te aperi, Alexandra, mai bine te învăţ să te foloseşti de pistol. Într-o zi s-ar putea să nu fiu pe-aproape ca să te salvez de poftele altora.

Deşi ideea îl distra, totuşi, după păţania cu Pecos, când el era plecat, se asigură întotdeauna că cel puţin unul din cow-boy se afla pe lângă hacienda, ceea ce îi dădea ocazia unor glume şi tachinări. I-a spus că fiecare cow-boy face tot posibilul să-şi găsească de lucru pe lângă frumoasa Alexandra. Şi adevărat era că oricare dintre ei rămânea la hacienda, încerca tot timpul s-o ajute la bucătărie, la spălat sau la curăţenie. Bineînţeles că mai mult o încurcau decât o ajutau, dar o făceau cu atâta zel şi plăcere încât nu putea decât să-i lase să tragă apă sau să aducă lemne de foc. Se

părea că nici Jake nu era prea gelos pe ei, cu toate că o supraveghea, era atent la atitudinea fetei faţă de ei. Totul era perfect inocent şi bărbaţii o tratau ca pe o mare doamnă.

Zilele zburară una câte una, până într-o zi când şi-a dat seama că se afla deja de trei săptămâni în Texas. A devenit foarte conştientă de trecerea timpului datorită unui fapt pe care nu-l putea trece cu vederea. Nu mai putea nega că era însărcinată.

Ar fi trebuit să-i vină ciclul la o lună după ce sosise în New Orleans. Ştia că pruncul era al lui Jake. Să-i spună? Ce ar face? Oh, de ce a trebuit să se întâmple tocmai acum! Dar nu era vina ei. Jake a continuat s-o seducă în fiecare noapte, de parcă era datoria lui s-o facă. Dar, poate n-ar trebui să-l învinuiască numai pe el. L-a dorit şi ea la fel de mult ca şi el. Deşi numai fizic. Între ei nu se rostiseră cuvinte de iubire. Până acum îşi ţinuse emoţiile sub control.

Încercă să se adune, să se gândească, să găsească o soluţie. Copilul trebuia să aibă un tată. N-ar fi putut naşte un bastard. N-ar fi cinstit faţă de copil, faţă de fiinţa micuţă lipsită de apărare. Se părea că Jake n-o mai urăşte, şi chiar o întrebase despre trecutul ei, încercând să afle totul, mai ales în legătură cu New Orleans-ul, dar ea se încăpăţânase să tacă. După ce el îi respinse povestea, prima oară, fusese hotărâtă să nu-i mai spună nici un cuvânt. Nici măcar despre mama lui. Acum îşi dorea să nu fi fost atât de orgolioasă.

Se auzi un zgomot în casă. Când îşi ridică privirile îl văzu pe Jake apropiindu-se de ea. Simţi că o străbat fiori din creştet până-n tălpi. I se tăie răsuflarea. Era pe la mijlocul dimineţii şi la ora asta nu venea niciodată acasă.

Jake?

În regulă. M-am întors să stăm de vorbă. Pot să mă aşez un minut?

Îl privi gânditoare. Rareori îl văzuse atât de serios. El îşi luă un scaun, îşi împinse spre spate sombrero-ul şi începu s-o privească cu atenţie. Alexandra îşi aduse aminte de prima lor discuţie din cabina de pe „The Flying J", când nu ştia la ce putea să se aştepte din partea lui. Acum se simţea în aceeaşi situaţie.

— Ce să fac cu tine, Alex?, o întrebă el încet.

— Adică cum?

— Cireada va fi gata de plecare spre San Antonio peste cel mult două zile.

— Mă bucur. Ştiu că asta e ceea ce vrei, încerca ea, plină de curaj, să nu lase frica s-o dea de gol. Jake, înainte de a pleca, trebuie să-ţi spun ceva.

Ochii lui străluciră mai puternic şi deveniră foarte atenţi.

— Dă-i drumul.

— Ei bine... Am fost o încăpăţânată. Trebuie să-mi cunoşti povestea. Trebuia să-ţi fi spus mai de mult, atunci când m-ai întrebat.

— Tu ai ales, Alex. Dar sunt într-adevăr curios. Nu te porţi într-adevăr ca o femeie de stradă. Cel puţin după cât îmi pot da cu seama.

— Oh, Jake, nu-s o prostituată. Vezi tu, bărbaţii... zău că n-a fost vina mea. Am fost violată atunci, prima oară, aşa cum ţi-am spus.

— Nu vreau să ştiu nimic despre bărbaţii din viaţa ta.

— Naiba să te ia! Dar ai s-auzi. M-ai condamnat de când ne-am întâlnit. Ei bine, acum o să auzi ce s-a întâmplat. Sunt într-adevăr Alexandra Clarke. Bunicul tău din New York City a fost tutorele meu. El m-a crescut după ce părinţii mei au murit şi după ce tu, împreună cu mama ta, ai părăsit New York-ul. Înainte de-a muri mi-a cerut să vă găsesc pe tine şi pe Eleonor, la New Orleans. Aşa că am închiriat goeleta căpitanului Sully. El a vrut să mă violeze, având de gând să mă lase după aceea oamenilor din echipaj. Am sărit peste bord şi tu m-ai salvat.

— Alex! Oprește-te.

— Nu, vreau să auzi totul. M-ai dus la New Orleans. Mă speriaseși foarte tare. Felul în care... în care făceam dragoste mă speriase. Eram atât de lipsită de experiență! Am evadat. Nu știu cum, dar am nimerit în strada Gallatin.

— La naiba, Alexandra! strigă Jake.

Se ridică în picioare și începu să pășească de colo-colo, punându-și mâinile în cap din cauza agitației.

— Da, pe Gallatin. Foarte prostesc din partea mea, dar nu știam, cel puțin la început.

— Nu mai vreau să aud.

Jake se așeză privind-o îndurerat.

— Eram disperată. Pășeam pe stradă, încercând să ies de acolo, dar un bărbat m-a tras într-un local de dans.

— Oh, nu!, gemu el, luându-și fața în mâini. Dacă aș fi știut...

— Ziua următoare am fost trimisă la Madame Le Blanc. Acolo am cântat doar, Jake, te rog să mă crezi. În acea ultimă noapte mi-au pus ceva în șampanie și Giles s-a culcat cu mine. Doar așa a putut să mă aibă.

— Și dacă ai ști ce-am crezut eu! Blestemata aia de Bella cu toate trucurile ei! A pus totul la cale împreună cu Giles. Acum e clar — făcu o pauză privind-o cercetător. Îmi pare rău Alex. M-ai putea ierta vreodată?

Vocea lui era îndurerată.

Ea îl privi adânc în ochi. O credea într-adevăr. Îi zâmbi.

— Da, Jake, pot. Și-au bătut joc și de mine și de tine. Presupun că erau geloși și că voiau banii.

— Banii?

— Eu moștenesc o avere mare, Jake.

— Adică eu îmi rup șalele cu nenorocitele astea de vite și tu ai o avere?, spuse el râzând.

Alexandra își plecă genele lungi.

— Ai vrea banii mei?

— Pe dracu! Mă cunoşti doar. Nu dau o para chioară pe toţi banii tăi. Sunt ai tăi. Ţine-i. Că tare mult bine ţi-au mai făcut!

Fata îşi deschise ochii privindu-l cu blândeţe.

— Giles m-a dus la plantaţie. Am stat cu Eleonor până când a murit. Din cauza plămânilor. N-a vrut să stai cu ea.

Jake se ridică din nou în picioare, măsurând încăperea:

— Ştiam că e bolnavă. Ar fi trebuit să-mi spună. Aş fi rămas cu ea. Ranch-ul mai putea aştepta.

— Ştia asta, dar a vrut ca tu să-ţi continui viaţa. Te-a iubit foarte mult.

— Toate mai puteau aştepta!

— A vrut să-ţi spun că te-a iubit şi că a fost fericită să mă aibă lângă ea în ultimele ei zile şi să ştie că tatăl ei o iubise şi o iertase. Şi că bunicul tău te iubise şi pe tine. Asta a fost şi unul din motivele pentru care tutorele meu m-a trimis să vă caut — ca să vă spun că v-a iubit şi că a fost un bătrân prost.

Jake zâmbi.

— Păcat că nu l-am cunoscut mai bine. Păcat că mama n-a rămas cu el.

— Eleonor mi-a dat asta — îi spuse ea trăgând medalionul de sub bluză şi scoţându-l peste cap ca să i-l arate. I-l întinse.

— Cred că de fapt îţi aparţine ţie.

Jake se apropie de ea şi privi medalionul:

— Ea ţi l-a dat?

— Da. Mă trata ca pe o fiică.

— Păstrează-l. Dacă ea a vrut să-l ai, atunci e al tău, spuse el în timp ce-i strângea degetele, închizându-i-l în pumn. Din nou se aşeză lângă ea.

— După ce mama ta a murit am venit încoace pentru că-i promisesem s-o fac şi pentru că Giles încerca să mă oblige să mă mărit cu el. M-am gândit că aici aş fi în

siguranţă. Ebba a plecat de la plantaţie împreună cu mine, dar ea, când am pornit încoace, s-a dus în Nord. Nu sunt o femeie de stradă, Jake!

Ochii lui îi susţinură privirea pentru câteva clipe, ce-i părură nesfârşite.

— Nu, nu eşti, dar, la naiba, Alex, în pat nu eşti deloc o lady!

Ochii i se măriră apoi izbucni în râs. Bărbatul o privi surprins, apoi începu şi el să râdă.

— Bine. Bine. La naiba Jake, în pat nu eşti deloc un gentleman!

Dădu din cap, apoi îi spuse.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. M-ai cam năucit. Vrei să te întorci acasă? Vrei să rămâi în San Antonio? Nu te pot lua cu mine. E imposibil.

— Atunci, când plecaţi mă laşi undeva, spuse ea rece.

Inima îi bătea tot mai repede, în timp ce-i aştepta răspunsul. Oare totul a fost în zadar?

— Bine. Dacă aşa vrei, Alex, spuse şi el la fel de rece.

Alexandra se ridică ştiind că n-ar trimite-o de lângă el dacă ar iubi-o. Acum n-ar mai putea să-i spună de copil. Copilul lor! Nu putea să accepte mila în locul iubirii. Îşi ascunse emoţiile în spatele unei măşti îngheţate şi încruntate.

— Foarte bine Jake. Mi-am îndeplinit promisiunile faţă de Olaf şi Eleonor aşa că nimic nu mă mai ţine aici. Am să merg cu tine până la San Antonio, apoi ne vom despărţi.

Îi aruncă o privire scurtă, apoi, trecând pe lângă el, ieşi trântind uşa.

— Alex! o chemă el.

Era prea târziu.

Îşi luase pălăria şi ieşise grăbită afară. L-a auzit strigând-o, dar nu l-a mai băgat în seamă. Încălecă şi porni călare grăbită să se îndepărteze de hacienda, de Jake.

Jake! Jake! inima ţipa în ea în timp ce călărea. Vitele erau gata de drum. Abia aştepta să scape de ea! Cum îşi închipuise c-ar putea să-i câştige inima? Era o proastă! Are să-l părăsească şi nu se va întoarce niciodată! Şi el n-o să afle niciodată că are un copil. Niciodată! Odată ce se vor despărţi în San Antonio, n-are s-o mai vadă niciodată!

CAPITOLUL XXII

lexandra continuă să călărească îndepărtându-se de hacienda. Încercă să-şi stăpânească supărarea, mâdria jignită, dezamăgirea. Abia când mustangul osteni se hotărî să-şi domolească cursa.

Curând răcoarea amurgului coborî şi vântul începu să-i biciuie obrajii. Îşi dădu pălăria pe ceafă să se ţină doar în cureluşa de piele cu care o legase sub bărbie.

Acum că simţea puternicul mustang frământându-se sub şa şi vântul ce i se juca prin plete avea senzaţia că se eliberează de dureri şi griji, de furii şi nemulţumiri.

Privind în jur simţea că, în ultimele săptămâni, devenise şi ea o parte din pământul Texasului. Cu toată supărarea ei pe Jake, îi plăcea tare mult ranch-ul „Bar J“, şi viaţa de aici. Nu-i venea să plece, dar trebuia, indiferent cât o durea asta. Jake n-o mai voia, aşa că urma să-şi croiască singură un drum, pentru ea şi pentru copil, undeva, oriunde în altă parte.

Brusc calul fornăi, cabrându-se. Aruncă în jur o privire îngrijorată. Începuse de mult să se încreadă în instinctul mustangului. Nu departe, un grup de bărbaţi călăreau spre cireada de la „Bar J“. O văzuseră? Trase repede de frâu şi se opri să-i supravegheze pe călăreţi.

N-o văzuseră. Continuau să călărească drept înainte spre destinaţia lor. Observă că începuseră să înconjoare cireada. Sentimentele ei pentru Jake nu aveau importanţă, nu putea să permită să se întâmple ceva ranch-ului sau cow-boy-lor, dacă asta stătea în puterile ei.

Îmboldindu-şi mustangul, îl biciui uşor cu frâul.Trebuia să-l prevină pe Jake şi pe Lamar. Calul părea că înţelege urgenţa şi curând alerga ca o rândunică spre hacienda. Se ţinea bine în şa îmboldind calul fără să-i pese de tufişurile ce-i sfâşiau hainele. Trebuia neapărat să-i prevină pe cei de la „Bar J“.

Până la urmă îi apăru în raza vizuală şi hacienda. Opri calul ce abia-şi mai trăgea răsuflarea în faţa intrării. Nici ea nu era într-o situaţie mai bună. Respira sacadat. Părul zbura liber în jurul ei ca un foc de aur în ultimele raze ale soarelui. Tufele îi sfâşiară hainele şi-i zgâriară trupul.

Înainte să fi sărit din şa, Jake era lângă ea s-o ajute.

— Jake! Hoţii! Un grup de bărbaţi, călăresc spre cireadă. Nu-s departe. I-am văzut.

— La dracu! Eşti sigură, Alex?

Fata dădu din cap, apoi observă caii înşeuaţi din faţa haciendei. Câţiva cow-boy stăteau în jurul lui Lamar cu feţele îngrijorate.

— Sunt sigură. Da' ce se întâmplă aici?

Jake se încruntă încurcat.

— Ne pregăteam să mergem să te căutăm. I-am spus lui Lamar că aşteptăm până apune soarele şi dacă nu te-ntorci...

— Pot să-mi port singură de grijă, Jake. Ca întotdeauna, i-o tăie rece Alexandra înainte să se întoarcă spre Lamar.

— Ce facem?

Lamar se îndreptase spre cow-boy imediat ce aflase noutăţile. Acum stăteau în aşteptare gata să asculte ordinele.

— Jake? întrebă el, nerăbdător s-o ia din loc.

— Trebuie să-i împiedicăm. Dacă pun cireada pe fugă suntem pierduţi. Lamar, anunţă-i pe băieţii ce sunt de veghe. Să se pregătească pentru cazul în care nu putem să-i împiedicăm. Eu iau oamenii ăştia şi încerc să-i opresc. Ia-o pe Alexandra cu tine. Nu vreau să rămână singură aici.

— Nu! Vreau să particip şi eu. Pot să folosesc o armă, spuse ea, hotărâtă să nu-i lase s-o ţină deoparte.

— La naiba, Alex. Du-te cu Lamar. N-am de gând să-ţi mai port şi ţie de grijă.

— Bine, plec, spuse ea şi încălecă pe mustang.

Jake o privi. N-avea timp de ceartă.

În câteva minute au ajuns în preajma cirezii. Se opriră cu toţii şi rămaseră nemişcaţi în şa. Animalele se agitau neliniştite, simţind apropierea pericolului. Alexandra îşi ţinea calul lângă cel al lui Jake. N-o să scape prea uşor dacă îndrăznesc să-l pună pe Jake la încercare, gândi ea, privind mândră profilul lui dur şi puternic. Îşi întoarse privirile către tâlharii ce se apropiau în galop. Probabil că-l zăriseră pe Jake. Când s-au apropiat, Alexandra îl recunoscu pe cel aflat în fruntea lor: Pecos! Răzbunare? Ură? banditii şi-au oprit caii la câţiva paşi de grupul de cow-boy. Pecos îşi apropie calul de Jake.

— *Gringo,* ai venit să ne întâmpini?

— Ce cauţi la „Bar J", Pecos? Credeam că ţi-am spus să stai departe de ranch.

— Există o mică problemă ce a rămas nerezolvată între noi, spuse el, în timp ce ochii lui o măsurau pe Alexandra cu insolenţă.

— N-a rămas nimic nelămurit între noi.

— Nu? Cireada. E foarte bună. E gata de drum. Vitele sunt nervoase. Sunt gata să se mişte. Dacă se aude un sunet neaşteptat sau se trage în cireadă o împuşcătură întâmplătoare...

— Nu mă ameninţa, Pecos! spuse Jake tăios.

— Să te ameninţ? Eu? întrebă Pecos inocent, ridicându-şi palmele deschise, ca dovadă a nevinovăţiei sale.

— Ia-ţi băieţii, Pecos, şi şterge-o de pe pământurile ranch-ului. Chiar acum. Şi nu care cumva să te întorci. Data viitoare nu scapi atât de uşor.

— Bucuros. Am venit numai pentru frumoasa senorita. Am lua-o pentru o vreme, ca să încheiem nişte socoteli mai vechi, apoi are să-ţi fie înapoiată, numai un pic mai folosită, spuse el, plescăind din buze şi înghiţind în sec. Oamenii lui începură să râdă. Vocile lor puternice şi răguşite răsunară sinistru în aerul serii.

Alexandra stătea nemişcată fără să i se poată citi nimic pe faţă. N-are să arate că-i e teamă, indiferent ce are să facă Jake, indiferent ce i se va întâmpla. Trecuse prin multe până acum, aşa că are să supravieţuiască şi nopţii ăsteia.

— Începi să mă superi Pecos, rosti Jake tărăgănat, în vreme ce mâna îi cobora încet spre pistol.

— Oare? Nu pot să înţelegi, *gringo*. Am venit după femeie, spuse Pecos, dând şi el să-şi apuce pistolul.

— Femeia e a mea, Pecos.

— Atunci o să-ţi primeşti plata, *hombre*!

Şi lumea păru că explodează într-o canonadă de împuşcături, înjurături şi cambrări de cai speriaţi. Alexandra auzi strigătul lui Jake.

— Du-te la Lamar, Alex. Avertizează-i pe ceilalţi.

Dădu pinteni calului şi apucă să vadă mai mulţi bărbaţi ce căzură de pe cai şi începură să se lupte de jos. Cele două grupuri se transformară într-o masă de oameni ce se luptau, se zbăteau, se loveau unii pe alţii împinşi parcă de disperare. Nu-l mai putea deosebi pe Jake dintre ceilalţi. Nu-şi dădea seama nici câţi muriseră sau erau răniţi. Îşi îndemnă calul, îndepărtându-se de scena însângerată unde acum se dansa dansul morţii. Se îndreptă spre cireada neliniştită, spre ceilalţi care trebuiau preveniţi.

Îşi continuă galopul furios până ce ajunse la căruţa cu alimente şi îşi opri mustangul.

Cookie ieşi grăbit cu o puşcă în mână.

— Doamne Dumnezeule, Miss Alexandra, credeam că-s bandiţii. Era aproape să trag în dumneavoastră.

— Cookie, unde-i Lamar?

— Afară, la cireadă.

— Trebuie să-i previn pe ceilalţi. E Pecos şi bandiţii lui. Acum se bat cu Jake şi cu oamenii lui. Nu ştiu ce... oh, nu! Priveşte! Hambarele au luat foc. Oh, Cookie!

Noaptea cea mai întunecată explodase în lumini strălucitoare. Flăcări înalte izbucniseră din direcţia haciendei. Alexandra simţi că se înfurie. Deci Pecos adusese două grupuri: unui pentru hacienda iar altul pentru cireadă.

— Ce ne facem Cookie?

— Uite ce, Miss. Jake are să se îngrijească de bandiţi. Dumneata mergi şi avertizează-l pe Lamar şi vin şi eu. Apoi vedem dacă putem salva hacienda, dacă nu-i prea târziu.

Alexandra şi Cookie i-au relatat lui Lamar cele întâmplate şi apoi se îndreptară călare spre hacienda. Se apropiară cât de mult putură. Cookie îşi verifică pistolul de la cingătoare apoi îşi scoase şi puşca din tocul şeii. Îi făcu semn cu capul Alexandrei, apoi alergă spre hacienda, aplecându-se cât mai mult. Hambarul, rezervorul şi clădirile exterioare era deja în flăcări, dar Alexandra băgă de seamă că hacienda nu suferise nici un fel de stricăciuni.

Au alergat până aproape de ea. Se auzeau oameni vorbind tare în casă. Fata înaintă hotărâtă să-i oprească pe bandiţi, dar Cookie o prinse de mână şi o trase grăbit în zona umbrită.

— Nu puteţi intra acolo, Miss Alexandra, îi şopti el la ureche. V-ar împuşca din prima clipă. Priviţi: afară sunt legaţi doar trei mustangi, aşa că, probabil înăuntru sunt numai trei bandiţi. Pariez că au venit să umfle provizii din

cămară şi nu se aşteaptă să aibă necazuri. Ceea ce trebuie să facem este să aşteptăm aici, afară. Nu putem năvăli peste ei. Ştiţi să umblaţi cu puşca?

— Da, şopti Alexandra, punând mâna pe puşca ce-i atârna la oblonc.

— Bine. Acum eu o să acopăr intrarea din faţă. Dumneata supraveghează uşa de la bucătărie. Când ies, îi avem la mână.

Alexandra alerga în spatele haciendei în timp ce Cookie ocupa o poziţie în spatele unei magazii de lângă intrarea principală. Se trezi că n-are ce să folosească drept ascunzătoare ca să poată supraveghea uşa bucătăriei, decât fântâna. Se ghemui în spatele ei, fixând puşca pe marginea fântânii, ţintind cu toată atenţia spre uşa bucătăriei.

Brusc se auzi un zgomot sec scos de un pistol care era armat. Sunetul venea din apropierea urechii ei stângi. Era mult prea apropiat. Oţelul rece al ţevii îi atinse obrazul şi se auzi o voce groasă:

— Nu trebuie să te joci cu armele, *chica*. Odată s-ar putea să te rănească rău de tot. Aruncă arma în fântână, te rog! Fă-o pentru José!

Apoi vocea îşi schimbă tonul glumeţ şi deveni ameninţătoare, adăugând un singur cuvânt.

— Acum!

Alexandra nu avea de ales. Împinse puşca încet până când se rostogoli în fântână. Se auzi cum arma se izbea de pereţi şi apoi clipocitul apei închizându-se deasupra ei.

— Mulţumesc, senorita. Acum ridică-te şi mergi încet în faţa mea către uşa de la bucătărie. Odată ajunşi acolo, ciocăni uşor în fereastră şi curând uşa fu deschisă din interior de un alt mexican încruntat. Acesta din urmă o trase înăuntru şi-şi lăsă mâinile să-i pipăie braţele. Fata încercă să-l dea la o parte, dar nu reuşi să-l facă decât să-şi mărească strânsoarea în timp ce o trăgea după el în camera principală. Acolo îi aştepta un alt bărbat care se îndreptă

pe dată spre ea. Cel care o ţinea îşi mutase mâinile în sus pe umeri unde decolteul bluzei lăsase pielea descoperită.

Hotărâtă să nu le arate cât de frică îi era, privi cu îndrăzneală spre banditul din faţa ei. Putea să-i miroasă căldura trupului şi a straturilor de jeg nespălat de săptămâni întregi. Rânjind, acesta îşi scoase sombrero-ul, lăsând să i se vadă părul negru ca smoala.

Ochii lui, ca doi cărbuni îi cercetau trupul.

— Suntem bucuroşi că ni te-ai alăturat senorita. Şi acum, n-ai vrea să-i spui bătrânului tău prieten de afară să-şi arunce arma şi să ni se alăture aici, înăuntru, la o mică petrecere? Ei, ce zici?

— Niciodată! Alexandra îşi strânse pumnii.

— Oh? Preferi să-l vezi mort?

Mintea începu să-i lucreze febril. Dar ce altă soluţie avea? Aşa că îl strigă pe Cookie, care, împotriva voinţei lui aruncă puşca cu şase gloanţe şi intră înăuntru, cu mâinile spre tavan.

— Acum, *muchachos*, începe distracţia!

În timp ce li se alătura oamenilor lui, şeful o privea încruntat pe Alexandra.

— Cere multă bătaie de cap să punem mâna pe tine pentru Pecos, *chica*, aşa că avem dreptul la o recompensă, nu crezi?

— Sunteţi nebuni cu toţii. Şi toţi o să fiţi morţi. Jake şi Lamar se îndreptă încoace.

— Nu cred, drăguţă *gringo*. Pecos îi ţine ocupaţi toată noaptea.

— Greşeşti, începu Alexandra, dar ţipă de durere.

Banditul care o ţinea de mâini o ciupise de sâni. Furioasă, fata îl lovi cu piciorul şi-şi înfipse unghiile în mâinile lui. Acesta îi dădu drumul şi fata începu să-l lovească cu pumnii.

Înjurând, şeful lor, o prinse şi o plesni cu cruzime peste faţă. Loviturile puternice au ameţit-o repede, sângele

începu să-i curgă din colţul gurii. Apoi o trase spre masă urlând tot felul de ordine către ceilalţi doi bandiţi, care îl legară repede pe Cookie, lăsându-l aşezat în aşa fel încât să poată vedea totul.

Şeful mătură totul jos de pe masă şi o aruncă pe Alexandra pe ea. Fata se zbătu, încercând să scape dar ceilalţi doi bandiţi erau acolo, gata să-şi ajute şeful. Unul îi prinse braţele trăgându-i-le deasupra capului, pe când celălalt îi ţinea gleznele îndepărtându-i picioarele. Fata ţipă răsucindu-se disperată pe scândura dură, în timp ce bărbaţii o priveau rânjind, lăsând să li se vadă dinţii îngălbeniţi de tutun. Alexandra se cutremură de scârbă şi ţipă din nou. Poate că cineva îi va auzi ţipetele.

Şeful o pălmui din nou, umflându-i buzele şi făcând-o să sângereze şi mai tare. Simţea gustul sărat al propriului ei sânge. Dar nu mai ţipă fiindcă simţea arsuri în gât. Se luptă să scape din strânsoarea mâinilor ce o ţintuiau de masă, dar eforturile ei erau tot mai slabe.

Şeful se urcă pe masă. Prietenii îl înconjurau în timp ce el îşi luă cuţitul şi, aplecându-se spre ea îi tăie bluza, lăsând la vedere sânii rotunzi cu sfârcurile roze, atât de plăcuţi la vedere în lumina difuză a lămpii. Îi acoperi sânii cu mâinile cuprinse de o foame frenetică şi începu să-i strângă provocându-i dureri şi greaţă. Râse, plin de cruzime, şi păşi între picioarele ei. Scoţând din nou cuţitul, îi tăie fusta de la talie până la poale. Sfâşie ţesătura după care căzu în genunchi între coapsele ei. Ceilalţi doi bandiţi se străduiră s-o ţină lipită de masă, dar fata continua să se zbată.

Brusc, se auzi vocea îngheţată, prevestitoare de moarte a lui Jake.

— *Hombre*, eşti um om mort.

Totul s-a întâmplat foarte repede. Şeful sări de pe Alexandra alergând spre pistol, pe când ceilalţi doi bandiţi încercară să scape pe uşa ce dădea spre bucătărie.

Detunăturile au explodat asurzitoare în spaţiul camerei şi şeful se prăbuşi peste Alexandra, împrăştiindu-şi sângele peste trupul ei aproape complet dezvelit. Îi privi îngrozită în timp ce Jake, urmat de Lamar, îi urmărea pe ceilalţi doi bandiţi. Afară se auzeau tot felul de zgomote: focuri de armă, fornăituri şi zgomot de copite care apoi începură încet, încet să se îndepărteze.

Alexandra încercă să se elibereze de sub banditul mort, care căzu greu pe duşumea apoi se ridică şi încercă să se acopere cu ce mai rămăsese din hainele de pe ea.

Jake şi Lamar se întoarseră grăbiţi. În timp ce Lamar scotea din cameră cadavrul banditului, Jake se întoarse spre Alexandra şi o strânse în braţe. Apoi îl urmă pe Lamar, să termine ce începuseră.

Până la întoarcerea lor Alexandra se înfăşură într-o pătură indiană şi încercă să-l dezlege pe Cookie care o urmărea cu un zâmbet strâmb.. Fata sângera. Avea tăieturi şi sânge închegat, şi era zgâriată pe tot corpul. Părul îi era într-o cumplită dezordine. Se vedea clar că se luptase zdravăn cu ticăloşii care o atacaseră.

Jake se îndreptă spre ea, cu faţa împietrită. Şi el era murdar şi cu hainele sfâşiate. O tăietură de pe obraz îi sângera destul de zdravăn. Dar nu-i păsa. Stătea acolo, lângă Alexandra, gata s-o consoleze dar nu ştia cum.

Lamar se mişcă mai repede. Dădu la o parte mâinile Alexandrei şi-l dezlegă pe Cookie. Jake o prinse blând de mâini şi o trase spre el, privind-o cu tandreţe şi îngrijorare în acelaşi timp.

Fata îşi ridică privirile spre el şi apoi se smulse din braţele lui.

Surprins, Jake o privi întrebător.

— Alexandra? Gata, s-a terminat. Toţi bandiţii au plecat.

— Mulţumesc. Îmi pare bine! spuse ea rece, îndepărtându-se.

Jake îşi lăsă mâinile să cadă, privind-o nedumerit.

— Jake, lasă-i în pace pe cei care au şters-o. Nu mi-au făcut nici un rău.

— Ei nu,... nu...

— Ai ajuns la timp.

— Mi-a fost teamă să nu ajungem prea târziu, Alexandra, vocea lui Lamar trăda îngrijorare.

— Acum totul e în regulă. Cireada?

— Am oprit banditii. Au ajuns destul de aproape, dar, după ce am ucis câţiva, ceilalţi au şters-o. Nu cred să se mai întoarcă curând după o chelfăneală ca asta.

— Bine, spuse ea zâmbind timid spre Lamar şi Cookie. Probabil că unii dintre cow-boy sunt răniţi. Aduceţi-i aici şi am să le cercetez rănile. Cookie mă va ajuta.

— Sigur că da, Miss Alexandra. Dumneata îmbracă-te şi eu mă apuc de treabă la bucătărie.

Acestea fiind zise, Cookie se sculă în picioare şi părăsi camera.

Alexandra se întoarse spre Jake.

— Cred c-ar fi mai bine să încep cu tine.

— Du-te şi îngrijeşte-te tu, întâi, Alex.

Se apropie de ea şi o privi atent.

— Şi tu ai nevoie de ajutor.

— Cred că ai dreptate, spuse ea nu prea încântată. Este ceva ce se poate folosi pentru bandaje?

— Cearşafuri, spuse Lamar. Uite cum facem. Eu mă duc. Văd ce fac oamenii şi-i trimit pe cei ce au nevoie de îngrijiri.

Tensiunea dintre Alexandra şi Jake era aproape palpabilă. Se întreba ce naiba s-o fi întâmplat între ei. Se aşteptase ca ea să-i sară de gât lui Jake după ce o salvase. În schimb ea părea mai rece ca niciodată.

— Merg cu tine, spuse Jake. O să te ajut să-i îngrijeşti.

Alexandra se întoarse şi se îndepărtă simţind o gheară ce i se strângea parcă în piept. Merse grăbită în dormitorul

lor şi se spălă de sânge şi de murdărie. Tăieturile şi zgârieturile o usturau, dar nu erau adânci şi se vor vindeca destul de repede. Îşi îmbrăcă costumul de călărie, bucuroasă că-i acoperea complet rănile, apoi îşi trase cismele. Cu toate că noaptea era caldă, ea se simţea îngheţată şi hainele groase erau tocmai potrivite. Apoi îşi perie părul, încercând să îndepărteze bucăţelele de frunze şi buruieni, dar fără prea mult succes. Până la urmă, îl descurcă şi-l legă la spate. N-avea vreme de cochetării. Îşi clăti faţa cu apă, dar nu ajută prea mult. Buzele îi rămaseră tot atât de umflate. După ce mai aruncă o ultimă privire în oglindă, oftă şi ieşi grăbită din cameră.

Căută cearşafurile şi le sfâşie în lungime, făcând bandaje. Când termină se duse în bucătărie să-l ajute pe Cookie. Acesta pusese deja la foc tocăniţa şi un vas mare cu apă. Cafeaua era deja gata, şi mai pregătise la îndemână şi o sticlă de tequila.

Când o văzu intrând se încruntă.

— Arătaţi mai bine, Miss Alexandra. Noroc că băieţii au sosit la vreme. Îmi pare rău că nu v-am fost de prea mare folos.

Alexandra îl bătu uşor pe braţ şi-i spuse cu blândeţe:

— Nimeni n-ar fi putut face mai mult, Cookie. Totul s-a terminat cu bine. Acum trebuie să-i îngrijim pe cow-boy ca să poată porni la drum.

Primul grup de cow-boy sosi, arătându-şi timizi rănile, apoi se lăsară cu mai multă încredere pe mâna fetei pe măsură ce-şi dădeau seama că aceasta se ocupă de ei cu toată grija, cercetându-le fiecare rană. Nu se luptaseră niciodată atât de bine, şi nici atât de hotărâţi şi nici nu avuseseră vreodată răni atât de urâte. Îi povestiră amănunţit faptele lor de bravură. Niciodată nu se bucurasecă atât de perioada de după luptă. Curând erau cu toţii bandajaţi şi hrăniţi. Îşi băură cafeaua şi tequila şi erau gata de luptă.

Când se apropiară zorile, Alexandra şi Cookie se aşezară şi ei obosiţi şi flămânzi. Ravagiile nopţii precedente erau vizibile la amândoi, dar aveau inima uşoară fiindcă contribuiseră la salvarea ranch-ului. Auziră din nou cai sosind şi după o clipă Jake şi Lamar au intrat în bucătărie, părând epuizaţi. Intrând, Jake îi zâmbi timid Alexandrei ţinându-şi pălăria în mână şi înjurându-se în gând pentru felul că se simţea ca un şcolar la prima întâlnire. Ceva nu era în regulă cu Alexandra, dar nu-şi putea da seama ce anume. El voia să se despartă prieteni. Îi plăcea vitalitatea ei şi în noaptea asta îi ajutase să salveze ranch-ul, ba fata asta chiar îşi pusese viaţa în pericol. Bineînţeles, într-un fel ea fusese cauza atacului. Ştia că ar fi fost bine să pună capăt relaţiei lor odată cu despărţirea din San Antonio, şi-şi dorea să se simtă mulţumit de treaba asta, dar nu era aşa. Nu voia ca ea să plece.

Mutându-şi privirile spre Cookie, Jake spuse:

— Cireada e în regulă. Mâine cum se crapă de ziuă o pregătim de drum.

Cookie se strâmbă.

— Grozav! Am să fiu gata. Imediat ce mâncaţi şi voi mă întorc la căruţa cu provizii s-o pregătesc de drum. Nu peste mult timp bărbaţilor are să li se facă din nou foame.

Alexandra se ridică.

— Jake, lasă-mă să-ţi îngrijesc şi ţie rănile.

Începu să-i spele faţa. Încercă să nu bage în seamă părul blond şi nici trăsăturile, acum parcă mai accentuate, şi care îi deveniseră atât de dragi. Din fericire, tăietura nu era prea adâncă aşa nu va rămâne nici o cicatrice, gândi ea, apoi îşi alungă din minte gândurile despre ce urma să i se întâmple lui în viitor. Ea, oricum, nu avea să mai vadă cum se vindecă rana.

— Scoate-ţi cămaşa îi spuse ea cu vocea slabă, încercând să-şi liniştească inima ce bătea tot mai repede. În timp ce-i

spăla rănile de sânge îi atinse pielea tăbăcită de soare. Bărbatului i se tăie respiraţia şi muşchii i se încordară de durere. Apoi îi bandajă rănile cu pânză albă ca să le protejeze împotriva murdăriei.

— Asta-i tot ce pot să fac. Ai să te faci bine.

Şi înainte să aibă vreme să se îndepărteze, Jake îşi lăsă mâna pe braţul ei.

— Mulţumesc Alex. Noaptea trecută ai arătat că eşti o adevărată texană.

Fata se smulse de lângă el şi se ridică în picioare.

— Sunt New York-eză şi aş fi făcut tot atât de mult pentru oricine ar fi avut nevoie de ajutor, spuse ea abrupt, apoi se întoarse şi părăsi repede camera, ca nu cumva să i se vadă ochii înnotând în lacrimi.

Indiferent ce s-ar întâmpla, n-o să-i arate niciodată cât de greu a rănit-o. Mândria este însă un sentiment mult prea rece şi prea singuratic dacă-l comparai cu pasiunea. Sau cu iubirea.

CAPITOLUL XXIII

eva mai târziu în aceeaşi dimineaţă se auzi zgomotul făcut de copitele unui cal, care se opri în faţa haciendei.

Alexandra se nelinişti. Ştia că nu putea fi nimeni de la „Bar J". Toţi erau plecaţi la cireadă.

Apucă o puşcă aflată pe un rastel din camera principală, verifică să se asigure că e încărcată şi apoi, calmă, ieşi afară. Călăreţul era încă în şa, şi apropierea ei nu-l făcu să descalece. Aproape că n-o recunoscu pe Alexandra care păşea ţinând cu o mână fermă arma, aţintită spre pieptul

lui. În lumina crudă a dimineţii, trăsăturile feţei ei păreau parcă dăltuite, iar privirile erau atât de dure încât îl înfioră.

Când îi întâlni privirea, pe deasupra cătării, îi zâmbi timid:

— Cu siguranţă că n-o să mă împuşti. Nu pe mine, Miss Alexandra! Nu acum, c-am venit să te salvez.

— Locotenentul Blake! Ce-i cu povestea asta cu salvarea mea? întrebă ea în timp ce cobora puşca.

Tânărul descălecă şi se îndreptă spre ea.

— Miss Alexandra, sper că nu v-aţi închipuit că v-am uitat. M-am întors cât de repede am putut. A trebuit să-i explic maiorului situaţia.

— Mulţumesc, locotenente, dar sunt în siguranţă. Zău că da.

— Totuşi, vreţi să plecaţi, nu?

Simţi că inima îi bate să-i spargă pieptul, ştiind care era răspunsul, şi şopti.

— Da, vreau să plec.

— Excelent. Sunt al naibii de bucuros! Voi avea grijă de dumneavoastră. Am să vă tratez ca pe o doamnă, spuse locotenentul fericit.

— Mulţumesc, locotenente. Sunt sigură că mă pot baza pe cuvântul dumitale de gentleman.

— Cu siguranţă, Miss Alexandra. Dar mai bine să mergem. Sunt plecaţi la cireadă şi dacă plecăm acum o să facem o bună bucată de drum până să se hotărască să pornească în urmărirea dumneavoastră.

— Oh, nu cred că vor veni după mine. Vezi tu, sunt pregătiţi să pornească cu cireada spre San Antonio mâine, de cum se crapă de ziuă. Nimic nu l-ar putea face pe Jake Jarmon să părăsească cireada. Vom fi în siguranţă.

— Cu toate astea, m-aş simţi mai bine dacă...

— Bine, bine. De ce nu-ţi adăpi calul până îmi adun lucrurile?

Locotenentul o urmări cum se întoarce în hacienda. Cu siguranţă că se schimbase, gândi el. Trebuie să fi fost o viaţă al naibii de dură pentru ea, o doamnă atât de fină. Nu-i nimic, o scoate el din situaţia asta şi o duce înapoi la civilizaţia căreia-i aparţinea. Şi apoi are să-i facă curte, şi are s-o facă să-l iubească.

Alexandra nu pierdu vremea. Se hotărâse, şi nu mai exista cale de întoarcere. Mai bine îl părăsea pe Jake acum decât să-l lase s-o părăsească el în San Antonio. Şi apoi, aici era locotenentul, un bărbat arătos, gata să-i acorde protecţie. Are să-l determine să se însoare cu ea, să fie tatăl copilului ei. Şi n-o să-i facă nici un fel de necazuri. Putea să-l stăpânească uşor. Deci, toate problemele ei erau ca şi rezolvate datorită sosirii neprevăzute a locotenentului Blake. Atunci de ce mai simţea ghimpele ăsta dureros în stomac şi de ce o durea inima? Refuză să-şi răspundă.

Se grăbi spre dormitorul pe care-l împărţise cu Jake şi-şi limpezi faţa cu apă rece. Apoi îşi perie părul şi-l prinse la spate. N-avea cum să-şi ia hainele. Costumul de călărie era foarte potrivit pentru drum. Tot ce-i mai trebuia era o sumă bunicică, aşa că luă din valiză punga cu bani şi şi-o băgă în buzunarul fustei. Luă, plină de dragoste, medalionul norvegian şi-l puse la gât, ascunzându-l cu grijă sub bluză. Restul putea să rămână. Luându-şi sombrero-ul şi mănuşile, fu gata de plecare.

Nu privi nici în dreapta nici în stânga. Străbătu repede hacienda. Totul se terminase aici şi nu voia să ia cu ea amintiri.

Locotenentul o ajută să urce în şa şi porniră la drum.

Blake cunoştea bine drumul, aşa că o conduse pe Alexandra ţinând-o într-una spre est. Drumul era acelaşi cu cel pe care-l parcurseseră venind dinspre Corpus Christi, dar ea nu-şi dădu seama de acest lucru deoarece toate teritoriile astea dominate de tufişuri păreau la fel. În

excursiile ei călare de-a lungul şi de-a latul ranch-ului nu venise niciodată atât de mult spre est. Nu s-ar fi supărat să stea o vreme la Brownsville. Acolo s-ar fi simţit în siguranţă. Locotenentul şi unitatea de cavalerie ar fi apărat-o de Giles şi de Stan. Poate că are să se întoarcă la New York, dar, deocamdată, nu voia să părăsească Texas-ul. Nu ştia ce anume o lega de pământul ăsta, dar simţea că sunt spirite gemene.

Dimineaţa a fost lungă. Începură s-o doară picioarele, coapsele şi spatele. Continuară să călărească, mereu spre est. Nu era obişnuită să călărească atâta. Cu toate că se încrâncena să se ţină de locotenent, care stătea în şa de parcă abia începuseră drumul, până la urmă nu mai putu suporta.

— Locotenente Blake, te rog. Nu putem să ne odihnim un pic? Sunt epuizată.

O privi şi-l trecură fiori de dorinţă, dar spuse:

— Cred că da, Miss Alexandra, dar mai avem mult de mers până la tabără. Nu vreau să mă prindă Jarmonii.

— Ţi-am spus, locotenente. N-or să ne urmărească. Nu trebuie să ne grăbim în halul ăsta. Brownsville are să fie tot acolo, chiar dacă nu ne grăbim atât de tare.

Tânărul o privi atent, apoi ridică din umeri, scrută zările şi-şi îndreptă calul spre un pâlc de tufişuri. Acolo se opri, descălecă şi o ajută şi pe fată să descalece. Picioarele îi cedară. Alexandra era cât pe ce să cadă dar Blake o prinse în braţe şi o duse pe sus până într-un loc mai umbrit. Acolo o aşeză jos şi observă privirile ei îngrijorate.

— De ce n-aţi zis nimic până acum, Miss Alexandra. Nu mi-am dat seama. Eu sunt prea obişnuit să călăresc din zori şi până-n seară.

— E-n regulă.

— Odihniţi-vă. Am să aduc puţină apă şi nişte carne de vită uscată. Asta-i tot ce am adus cu mine.

— Nu-i nici o problemă, spuse Alexandra în timp ce se întinse şi-şi freca picioarele.
— Sunteţi convinsă că puteţi merge mai departe? o întrebă locotenentul după ce terminară de mâncat.
Îi zâmbi.
— Da. Acum mi-e mai bine.
Au călărit mai departe, tot mai departe de „Bar J". Alexandra era atât de obosită încât abia mai putea sta în şa.
— Nu mai avem mult, Miss Alexandra. Ştiu că sunteţi obosită, dar o să vă puteţi odihni toată seara. Mai rezistaţi puţin?
Îi privi faţa luminată de ultimele raze ale soarelui şi citi pe ea propria lui oboseală, dar şi grija ce i-o purta. Zâmbi nu prea convinsă.
— Da. Dacă am venit până aici, am să rezist, dar va trebui să mă cobori dumneata.
Cu un râs scurt, el îi răspunse:
— Voi fi fericit s-o fac. Şi de acum încolo n-o să mergem chiar atât de grăbiţi. Drumul până la Brownsville are să fie mult mai uşor. Singurul lucru pe care l-am urmărit a fost să ne îndepărtăm cât mai mult de „Bar J" şi să avem un avans cât mai mare faţă de Jarmoni.
Fata zâmbi uşor, scuturând din cap. Pur şi simplu nu credea că Jake are să vină după ea. Gata. Se terminase. Aşa-i spusese durerea din inimă.
Într-un târziu, când noaptea a învăluit preeria întinsă a Texasului, au ajuns în sfârşit la tabăra spre care se îndreptaseră toată ziua. Alexandra putea vedea focul de tabără al soldaţilor drept în faţa ei şi era recunoscătoare pentru confortul pe care se aştepta să i-l ofere pe timpul nopţii. Are să fie extrem de bucuroasă să poată, în sfârşit, să se odihnească. Şi să doarmă!
Locotenentul îşi încetini calul, astfel încât Alexandra să ajungă în dreptul lui.

— Am ajuns, Miss Alexandra. Acum vă veţi simţi mult mai bine. Nişte prieteni de-ai dumneavoastră s-au oferit să ne ajute. A fost într-adevăr un noroc că i-am întâlnit. Ei au aranjat tabăra şi se vor întoarce cu noi la Brownsville.

Alexandra deschise gura să protesteze. Nu avea nici un prieten în Texas. Dar intraseră deja în tabără. De lângă foc se ridicaseră doi bărbaţi care se îndreptau spre ei. Lumina focului ce ardea în spatele lor le transformă trupurile în umbre greu identificabile, care se apropiau tot mai mari şi mai ameninţătoare.

Brusc, simţi că o cuprinde neliniştea. Umbrele păreau cunoscute. Trase frâiele calului, dând să-l întoarcă. Dar se mişcă mult prea încet. Două perechi de mâini, prinseră calul de căpăstru, trăgându-l înapoi.

— Haide, Alexandra, doar n-ai să fugi din nou! vocea moale cu accent din est o îngheţă pe loc.

— Stan!

— La dispoziţia ta, draga mea.

— Şi ai fugi de mine, *chérie*? ajunse până la ea vocea cea nouă, tărăgănată şi melodioasă a celor din sud.

— Giles!

— Numai de dragul tău aş fi venit atât de departe şi aş fi îndurat câte am îndurat!

— Oh, nu. NU! Alexandra oftă, cu vocea gâtuită de spaimă.

— Domnilor, aţi surprins-o pe domnişoara Alexandra. Ştiu că trebuie să fie şocant pentru tine, draga mea, dar ei au fost cei care au dorit să-ţi facă o surpriză spunându-mi că ai fi încântată să-i revezi, spuse încet locotenentul Blake.

— Fericită? Fericită, locotenente?

— Da, bineînţeles. Acum domnilor, trebuie s-o lăsăm pe domnişoara Alexandra să se odihnească. Dumneaei nu-i atât de puternică ca noi şi a avut o zi lungă şi grea.

— Da, sigur. Sigur Blake, spuse Stan îndepărtându-se de calul Alexandrei, în timp ce Giles făcea aceeaşi mişcare de partea cealaltă a calului.

Locotenentul Blake descălecă şi se îndreptă spre Alexandra.

— Vă voi ajuta să coborâţi într-o clipă, domnişoară Alexandra. Apoi veţi putea... — începu el să spună, dar vorbele se pierdură în bubuitul unui pistol ce-şi trimisese glonţul drept în spatele lui. Nedumerit, o privi o clipă, după care căzu cu faţa în jos. Mort.

— Nu! Oh, Stan, nu! ţipă Alexandra. Privirile nu i se puteau desprinde de mâinile lui Stan care după ce mai întâi lovise cadavrul cu piciorul şi se convinsese că era mort îşi vârî pistolul în buzunar.

Trebuia să-şi fi dat seama că are de gând să facă ceva murdar în clipa în care îi văzuse că se retrag strategic de lângă ea. Dacă n-ar fi fost atât de obosită sau dacă n-ar fi uitat cât de vicleni şi lipsiţi de scrupule sunt, poate că l-ar fi putut preveni pe locotenent. Acum era însă prea târziu. Oh, trebuia să se fi gândit! Locotenentul nu-i cunoştea atât de bine cum îi cunoştea ea. Privi în jos spre faţa lui cu trăsături atât de plăcute, acoperită acum cu dâre de murdărie.

O pată mare, roşie îi apăruse pe piept. Locotenentul Blake n-are să mai călărească niciodată alături de ea, n-o s-o mai protejeze niciodată, în felul lui tandru şi atent.

— Vino Alexandra, spuse Stan şi întinse mâinile spre ea. Omul ăsta n-a însemnat nimic pentru tine.

— Nu era nevoie să-l omori, Stan, spuse ea în timp ce se zbătea să scape de braţele lui ce-i cuprinseseră talia şi o ridicau din şa.

— Dimpotrivă. Ar fi ridicat şi cerul şi pământul ca să te salveze. Era şi cavalerist pe deasupra. Din nefericire, am avut nevoie de el să te aducă în mâinile noastre, altfel nu ne-am fi încurcat deloc cu el.

Devenind tot mai nerăbdător şi văzând că n-are de gând să se liniştească o smulse din şa cu brutalitate. Gata să se prăbuşească, fata se sprijini de el. Stan o ridică în braţe şi o duse aşa până în tabără. Acolo o aşeză în apropierea focului, în vreme ce Giles era ocupat cu umplerea unei farfurii cu ceva de-ale gurii. Peste o clipă se întoarse şi-i întinse farfuria de tablă.

— Mănâncă, *ma chère*. Trebuie să fii şi flămândă şi obosită.

Îi mai dădu şi o ceaşcă de cafea tare în care turnase puţin brandy. Fata vru să refuze şi mâncarea şi cafeaua, dar era atât de înfometată încât îşi simţea stomacul ca un gol imens. Se mai gândi că, dacă nu-şi recâştigă forţele n-o să poată găsi o cale de scăpare. Aşa că, pur şi simplu, trebuia să mănânce şi să doarmă dacă voia să fie în stare să evadeze.

Stan între timp luase şaua locotenentului de pe cal, şi acum făcea acelaşi lucru cu mustangul Alexandrei. Fetei îi păru bine că lasă caii să se odihnească. Îi urmărea cu mintea pe jumătate adormită şi indiferentă când brusc trase aer în piept. Îl văzuse lovind crupa animalelor, făcându-le să alerge în noapte.

Se ridică alarmată.

— De ce mi-ai gonit mustangul? îl întrebă ea furioasă, cu ochii aruncând scântei verzi în lumina focului.

— Haide, gata. Doar nu-ţi închipui că am ajunge prea departe cu un cal purtând însemnele cavaleriei, nu-i aşa, draga mea? Şi nici mustangul tău nu-i potrivit pentru călătoria asta, nu?

— Erau cai buni, spuse ea încăpăţânată.

— Sunt sigură că erau, draga mea, o asigură Stan în timp ce se îndrepta spre ea cu o funie în mână. Acum fii bună şi întinde-ţi mâinile să facem şi treaba asta.

— Ce?

— Am să-ţi leg mâinile, Alexandra. Cu siguranţă că nu-ţi închipui că am încredere în tine.

Fata făcu câţiva paşi înapoi şi încercă să se îndepărteze dar era foarte slăbită, lipsită de vlagă. Stan îi apucă mâinile dar ea continuă să şi le mişte ca să nu-l lase să i le lege. Până la urmă, exasperat, îl chemă în ajutor pe Giles. Amândoi reuşiră s-o imobilizeze şi Stan îi legă strâns mâinile în faţă.

Bărbaţii se ridicară mulţumiţi. Alexandra se munci să ajungă să stea aşezată, în timp ce ochii ei îi urmărea. Stătea lângă foc, neajutorată. Măcar dacă s-ar fi putut odihni. Atunci s-ar fi putut gândi, ar fi găsit o soluţie. Acum, pur şi simplu, mintea ei refuza să gândească. Închise ochii, prea obosită ca să-i mai pese de ce făceau răpitorii ei.

Când îşi deschise ochii, Stan şi Giles stăteau în picioare lângă ea. Giles îngenunche şi o ridică în braţe. Fata se lupta să scape, ţipând şi încercând să-l lovească cu mâinile legate cum era. Dar nu prea avu succes. Giles o duse din tabără în vreme ce Stan stingea focul. Caii erau deja pregătiţi de drum, după ce se odihniseră toată ziua. Erau nişte animale puternice, de-a dreptul magnifice. Cel spre care o purta Giles avea o şa laterală. În timp ce o ridica şi o ajuta să-şi fixeze legăturile, fata înţelese tot planul lor. Urmau să călătorească toată noaptea!

Gemu, cu tot grupul răzvrătit la gândul altor ore în şa.

— Nu, Giles! Nu mai pot călări! Trebuie să mă odihnesc.

— O Clarke care spune că e obosită! Nu cred Alexandra. N-ai decât să dormi în şa, spuse Stan. Am să conduc eu calul chiar dacă asta înseamnă să mergem mai încet. Niciodată n-am să mai am încredere în tine.

După care, apucă frâiele calului şi-l aduse lângă al lui. Trebuia să meargă împreună cu ei. N-avea de ales. Mâinile îi erau legate, era în şa şi calul îi era condus de către Stan

Un alt locotenent Blake care s-o salveze nu mai era. Şi nici Jake n-are să mai vină.

Întoarseră caii spre nord-est, spre portul din Corpus Christi luând-o cu ei şi pe Alexandra, ajunsă din nou, împotriva voinţei ei, în mâinile lor.

CAPITOLUL XXIV

Jake se lăsă să alunece din şa. Alergă aplecat spre tabăra pe care o părăsiseră Giles şi Stan. Nu mai puteau fi decât la vreo două ore depărtare de ei, calculă el după ce răscoli cenuşa încă fierbinte de pe locul unde fusese focul. Când găsise cei doi cai ce se înaintau pe drum îl îngrijorase foarte tare soarta Alexandrei. Mustangul o luase spre hacienda şi calul de cavalerie îl însoţise. Amândoi erau acum legaţi de mustangul lui.

După prânz, Jake părăsise cireada să verifice dacă Alexandra era în siguranţă. Nu era prea sigur de ce putea face Pecos. Nu-l omorâse, aşa că se putea întoarce să pună mâna pe fata.

Şi asta a fost primul lui gând în clipa în care a găsit hacienda goală şi Alexandra plecată. Totuşi era ciudat că nu se vedea nici un semn de luptă şi că se mai vedeau doar urmele a doi cai. Nu putea s-o lase să fie luată de Pecos şi de ce mai rămăsese din banda lui de mexicani. Îi scrisese lui Lamar un bilet, anunţându-l că a pornit după ea şi rugându-l să pornească cireada la drum fără el. Urma să-i ajungă din urmă la San Antonio. Nu-i convenea deloc să lase cireada în momente atât de critice, dar ştia că Lamar şi ceilalţi cow-boy pot porni la drum şi fără el.

În timp ce ziua sta gata să se sfârşească începu să se îndoiască de primele lui supoziţii. Urmele duceau spre nord-est, de-a dreptul spre coastă, şi nu spre Sud, spre Mexic. Nu avea nici un sens. După ce se întunecă dădu peste cei doi cai. Îi prinse şi le examină atent copitele. Erau caii după care se ţinuse toată ziua, dar nici unul nu avea pe el vreo urmă şi mai erau încă înfierbântaţi după ziua lungă şi obositoare. Când văzu însemnele cavaleriei pe calul cel mai mare şi îl recunoscu pe celălalt ca fiind propriul lui cal, ştiu că Alexandra plecase însoţită de tânărul locotenent. Ceva întunecat şi sinistru îi învolbură sângele când îşi dădu seama de acest lucru şi stătu privind în întuneric, cu mintea golită de orice alte gânduri în afară de hotărârea nestrămutată de a da peste cei doi ticăloşi.

Dar ce li se întâmplase? De ce lăsaseră caii să plece? Până la urmă furia cumplită ce-l cuprinsese iniţial lăsă locul îngrijorării cu privire la siguranţa Alexandrei. Porni grăbit mai departe luând cu el cei doi cai în caz că o să aibă nevoie de ei mai târziu.

Urmele se terminau aici în tabăra asta. După cenuşă şi după resturile de mâncare îşi dădu seama că aici aşteptaseră toată ziua alţi doi bărbaţi (judecând după urmele de cizme ce se vedeau peste tot). Jake găsi petele de sânge în praf şi, mergând pe urmele lor ajunse la tufişurile în care zăcea aruncat trupul locotenentului.

În acel moment tabloul din mintea lui era complet. Alexandra îi povestise că fusese ameninţată de Stan, un bărbat din New York, şi de Giles. Cu siguranţă că aceştia doi îşi uniseră forţele ca s-o captureze. Bandiţii mexicani nu veneau atât de departe spre est şi pe aici nu era nici o cireadă care să-i tenteze pe tâlhari. Singura vairantă posibilă era Giles şi Stan.

Se încruntă din nou. Hotărârea fusese luată. Să fie al naibii dacă are să permită ca Alexandra să fie luată de

bărbaţii ăştia care nu aveau nimic sfânt pe lume, care o voiau doar pentru ca să pună laba pe averea ei. Trebuia să-i ajungă înainte să sosească la Corpus Christi şi s-o ducă înapoi cu un vapor spre New Orleans.

Grăbit, aruncă trupul locotenentului peste şaua calului şi-l legă bine de tot. N-avea nici un rost să lase pradă sălbăticiunilor trupul nenorocitului ăstuia. Vrusese doar s-o ajute pe Alexandra şi, drept răsplată, fusese ucis mişeleşte pe la spate.

Îşi încălecă mustangul, ducând ceilalţi doi cai de frâu în spatele lui, apoi o porni din nou la trap întins, hotărât să-i prindă până a doua zi dimineaţă.

Fierbea de furie în timp ce-şi îmboldea caii micşorând continuu distanţa dintre el şi călăreţii dinaintea lui. Ei nu erau obişnuiţi cu ţinutul, pe când el îl cunoştea foarte bine, reuşind să scoată untul din caii lui. Tot timpul, în faţa lui vedea sticlind ochii Alexandrei, uneori blânzi şi zâmbitori, alteori reci şi duri, dar întotdeauna împreună cu el. Era mereu cu el, indiferent în ce stare de spirit era, indiferent ce făcea. Aproape că simţea atingerea părului ei bogat şi moale în palme, a trupului ei catifelat, dar pietros, întins sub al lui. De fapt ăsta era motivul pentru care se întorsese la hacienda. Voia să-i ceară să meargă cu el la drum, indiferent cât de prostească sau idioată părea treaba asta. În tot ceea ce era legat de Alexandra nu putea nici să gândească şi nici să acţioneze raţional. Culmea era că de multă vreme nici nu-i mai păsa că era aşa.

Toată noaptea alergă pe urmele celor trei micşorând mereu distanţa dintre ei. Pe când se iviră zorile, revărsându-şi strălucirea trandafirie peste ţinut, zâmbi mulţumit. Curând se vor opri să se odihnească. Trebuiau s-o facă. Nu erau obişnuiţi ca el cu orele lungi petrecute în şa. Are să-i prindă.

Ştia că e aproape de tot în clipa în care observă că urmele se modifică. Călăreţii se opriseră de parcă voiau să

hotărască ce era de făcut mai departe. Privi grăbit în jur. Da, observă şi el tufişurile aflate în apropiere. Erau foarte potrivite pentru tabără. Asta au făcut. Bun... Are să-i fie uşor să-i ia prin surprindere.

Se mai apropie puţin călare, după care o coti spre nord, până când ajunse în afara câmpului vizual al taberei. Legă uşor cei trei cai de un tufiş, apoi se grăbi să se apropie de tabără, având grijă să alerge cât mai îndoit. Când le putu auzi vocile, se aruncă pe burtă. Nu voia să fie descoperit cu nici un chip.

Tot restul distanţei se apropie târâş. Ziua devenea tot mai fierbinte şi mai limpede. Îşi ridică capul ca să-şi dea seama de aranjarea taberei. Gura i se strânse şi ochii i se îngustară primejdios în clipa în care observă că Alexandra era întinsă pe pământ în apropierea focului cu mâinile strâns legate în faţă. Giles păşea nervos încolo şi-ncoace în apropierea ei îmbrăcat într-un costum de călărie negru, impecabil. Celălalt bărbat, mai slab şi mai în vârstă, trebuia să fie Stan. Acesta era aşezat în genunchi scormonind focul şi bând o ceaşcă de cafea, fără să-şi desprindă ochii de la fată.

Jake se ridică şi păşi în tabără încet, fără zgomot, dar cu arma afară din toc, gata să tragă.

Alexandra îşi ridică privirile. Ochii ei uimiţi se deschideau tot mai mult, nevenindu-i să creadă că Jake era acolo înalt, neînduplecat şi cu o hotărâre ucigaşă pe chip.

Giles văzu uimirea de pe chipul fetei şi se întoarse brusc. Înjurând încercă să scoată pistolul fără să vadă în mâna lui Jake pistolul de calibru patruzeci şi cinci deja încărcat. Greşeala îi fu fatală. Glonţul trecu prin pieptul lui Giles, forţa mortală a proiectilului trântindu-l pe spate.

Dar, înainte ca ecoul primului glonţ al lui Jake să se stingă, înainte ca Jake să apuce să tragă din nou, Stan scoase pistolul şi trase. Şi trase. Alexandra gemu când văzu

sângele țâșnind din capul lui Jake. Glontele din pistolul lui porni inutil, lovind doar praful drumului. Se clătină. În timp ce cădea în genunchi, privirile lui nu se dezlipiră de Alexandra timp de câteva secunde, apoi trupul i se prăbuși la pământ. Mâna lui încă mai ținea pistolul.

Gemetele Alexandrei sfâșiară nemiloase aerul răcoros al dimineții.

Se luptă să se ridice în picioare cu ochii pironiți pe trupul lui Jake. Gemetele ei continuau să rupă liniștea zorilor.

Stan o plesni peste față. Fata căzu pe spate. Buzele începură să-i sângereze în timp ce scâncea fără să-și ia ochii de la Jake.

Apoi Stan se aplecă și o smuci trăgând-o de încheieturile umflate și dureroase ale mâinilor. Aplecându-se mult spre fața ei, șuieră printre dinți:

— Gata cu cei doi eroi minunați ai tăi. Problemele mele s-au rezolvat complet. Acum ești a mea, Alexandra dragă.

— Am să te urăsc toată viața, Stan.

Bărbatul râse plin de cruzime și o târî după el până la cai.

— N-are nici un rost să mai pierdem vremea pe aici. La New Orleans ne așteaptă lucruri mult mai bune.

— Nu, Stan. N-ai decât să iei compania. Nu-mi pasă. Atâta vreau să mă lași aici.

Și Alexandra gemu îndurerată, fără să-și ia ochii de la silueta nemișcată a lui Jake.

— Ți-am spus de multă vreme că vreau să te am. Și o să fii a mea. Plecăm la New York.

O ridică și o puse în șa. Trupul o durea cumplit. Stan era convins că spre seară, cel mai târziu după căderea nopții, vor putea ajunge în Corpus Christi. Acolo ar putea prinde o goeletă care să-i ducă la New Orleans. Odată plecați din Texas, nu mai avea de ce să se îngrijoreze.

Sălbăticiunile or să aibă grijă de cei doi de colo. Le plătise cinstit pentru că încercaseră să-i strice planurile. Scoase grăbit şaua de pe calul lui Giles şi-i plesni crupa făcându-l s-o ia la goană. Aşa n-or să mai fie întrebări.

Ridicându-se în şa privi fata cu un zâmbet ce-i arcuia buzele subţiri şi crude. În sfârşit era a lui.

Alexandra abia dacă se mai putea ţine în şa. Stan îi conducea calul prin ţinutul acela fierbinte şi uscat, mai departe, tot mai departe, nerăbdător să ajungă cât mai curând, la Corpus Christi. O durea fiecare os, fiecare muşchi, fiecare nerv. Şi totuşi, nimic nu se compara cu durerea din inimă. În clipa în care îl văzuse pe Jake în tabără, stând în picioare mândru, sigur de el şi răzbunător, abia atunci şi-a dat seama cât îl iubea, cu acea dragoste absolută ce apare doar o dată în viaţa unui om. Voise să i se arunce în braţe, să-i spună că-l iubeşte şi că are să-l urmeze oriunde şi oricând, atât timp cât are să-i dea voia s-o facă. Şi apoi el se prăbuşise mort, îl pierduse pentru totdeauna. Ştia că-l iubise de când l-a întâlnit prima oară, dar orgoliul ei încăpăţânat n-o lăsase să recunoască acest lucru. Oh, cât de dureros era să te eliberezi atât de târziu de propria ta prostie!

Venise după ea! Lăsase cireada şi venise pentru ea! Asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Că şi el şi-a dat seama c-o iubeşte. Venise s-o salveze şi s-o ia înapoi, să poată pleca împreună spre Abilene. Ar fi plecat bucuroasă, îndurând cu inima uşoară orice greutăţi, orice s-ar fi întâmplat, numai să fie alături de el. Dar acum era mort. Mort! Se simţea şi ea lipsită de viaţă. Nu-i mai rămăsese nimic. Nimic de la Jake.

Nu, nu era adevărat! Rămăsese copilul! Copilul lor! Copilul lui Jake creştea în ea. Pe faţă îi apăru un zâmbet duios. Dacă a rezistat ultimelor zile şi nopţi, înseamnă că voia să trăiască. Era puternic şi curajos, aşa cum fusese şi

Jake, aşa cum era Texasul. Va trăi ca să trăiască copilul lor. Era testamentul lui şi ea va putea trăi ştiind că o parte din el trăieşte încă.

Încă o dată ziua se transformă în noapte, dar ei continuau să călătorească, caii erau acum la fel de obosiţi şi de epuizaţi ca şi călăreţii. Alexandra se înclina înainte. Lupta cu somnul ce o învăluia de frică să nu cadă de pe cal şi să-i facă vreun rău copilului din pântecele ei. Şi aşa călări mai departe, luptându-se cu durerea, cu somnolenţa, cu durerea amintirilor.

Curând simţi că aerul se schimbase. Ajunseseră în apropierea oceanului, la Corpus Christi. Putea simţi mirosul sărat al brizei marine. Umezeala îi alina pielea. Cât de diferit era de aerul uscat şi prăfos din sudul Texasului!

Cu puţin înainte de-a intra în oraş, Stan îşi opri calul şi-l trase pe al Alexandrei alături.

— Am să te dezleg, dar nu care cumva să încerci s-o ştergi. S-ar putea să fie o încercare foarte dureroasă pentru tine. Nu-mi face necazuri cât suntem aici. S-a 'nţeles?

Fata acceptă fără să scoată o vorbă. Gâtul îi era uscat şi o ardea cumplit. Cu o mişcare rapidă Stan tăie funia ce-i lega mâinile şi o aruncă la pământ.

— De acum încolo să stai tot timpul lângă mine. S-ar putea să fie destul de periculos. Am să închiriez o cameră pentru noi. Nu spune nimic nimănui sau îţi promit, Alexandra, că tot ceea ce ţi s-a întâmplat până acum va părea un joc plăcut faţă de ce-am să-ţi fac.

Porniră din nou la drum, intrând pe străduţele prăfuite din Corpus Christi. Stan se îndreptă spre clădirea celui mai bun hotel din oraş. Înăuntru era întuneric de-a binelea. Singura sursă de lumină era lampa de la recepţie. Alexandra se sprijini de tejghea ca să nu se prăbuşească. Stan sună clopoţelul. Aşteptă. Apoi, iritat, mai sună o dată, şi încă o dată, şi încă... Într-un târziu apăru şi proprietarul, mai

degrabă rostogolindu-se decât coborând scările, încruntat şi furios.

— Doamna e epuizată. Călăreşte de ore întregi. Avem nevoie de o cameră pentru noaptea asta.

— Plătiţi înainte şi semnaţi aici, şi omul întoarse registrul greu, îmbrăcat în piele cu faţa spre Stan şi-i indică unde să semneze.

Alexandra îi urmări semnătura: „Domnul şi doamna Smith". Întotdeauna foarte prudent! Chiar şi în Texas. Nu voia ca vreun mort să se scoale şi să dea peste el la New York. Seamănă atât de bine cu Stan! Exact prudentul şi prevăzătorul Stan Lewis.

După ce banii îşi schimbară stăpânul, şi registrul fu semnat satisfăcător, omul din spatele tejghelei îi înmână lui Stan o cheie şi o porni pe scări în sus înaintea lor.

Odată ajunşi în cameră, Stan spuse:

— Ies ca să aranjez lucrurile pentru mâine. Bănuiesc că eşti prea obosită ca să-mi faci necazuri.

Apoi se întoarse şi părăsi camera, încuind-o cu grijă în urma lui.

Alexandra abia dacă mai auzi paşii ce se îndepărtau de cameră şi străbăteau holul. Dar aproape nu înregistra nimic din ceea ce se petrecea în jurul ei. Singurul lucru pe care îl dorea cu adevărat în clipele acelea era somnul, care puse încet, încet stăpânire pe ea. Se cufundă în lumea viselor unde toate dorinţele i se îndepliniră.

Afară era încă întuneric când Stan se aplecă deasupra ei cu o lampă deasupra capului ca să poată s-o vadă mai bine. Lumina şi prezenţa lui o treziră. Fata se răsuci, de parcă n-ar fi vrut să părăsească patul.

— Trezeşte-te. Am vândut caii şi am cumpărat bilete pe o goeletă ce pleacă spre New Orleans. E tot ce-am găsit mai bun. Ai să stai într-o cabină cu alte câteva femei. Te poţi odihni pe drum. Sus. Nu vreau să întârziem.

— Oh, Jake. Eu sunt...

Stele verzi şi roşii îi explodară în cap. Stan o pălmuise peste faţă. Fata stătea în pat năucă şi şocată de lovitură.

— Să nu îndrăzneşti vreodată, auzi tu, să mă chemi cu numele lui. Niciodată! Clar? Mă auzi Alexandra? şuieră el aplecându-se fioros.

Atunci îşi aminti. Îl visase pe Jake şi-i rostise numele.

— Pricepi? şuieră el în timp ce-i zgâlţâia trupul lipsit de vlagă.

— Da, Stan!

— Bine. Acum scoală. Skipper-ul vrea să plece în zori şi căpitanul vrea să ne îmbarcăm pe loc.

În timp ce se scula din pat, Alexandra avea impresia că trupul îi este înţepat de o mie de ace. Încet îşi lăsă picioarele să atârne pe marginea patului. Stan stătea în picioare alături de pat privind-o, apoi mormăi enervat. Apucă o sticlă şi un pahar şi se aşeză alături de ea. Îi turnă în pahar o cantitate bunicică, apoi îl ţinu în dreptul buzelor.

— Bea. Whisky-ul ăsta ieftin are să te revigoreze. Bea-l tot!

Ea luă supusă paharul cu mâini tremurânde şi încercă să-l ţină la buze. Văzând că nu-i în stare nici să bea, Stan îi luă paharul din mână şi-i turnă whisky-ul pe gât. Fata se înecă cu lichidul ce o arse pe gât. După ce l-a băut pe tot, Stan şi-a turnat şi lui un pahar şi l-a dat peste cap grăbit. Apoi puse sticla şi paharul pe masă.

Se întoarse spre ea şi o smuci în picioare. Camera se legăna cu ea, dar încet, încet, începu să se simtă mai bine. N-o mai dureau toate atât de tare. Whisky-ul băut pe stomacul gol i se urcă direct la cap.

— Aşa-i mai bine.

Stan o luă de braţ şi o conduse spre uşă.

— Să nu discuţi cu ceilalţi pasageri. Prefă-te că eşti bolnavă, sau orice crezi de cuviinţă, dar ţine-ţi gura. N-am chef să-mi faci necazuri. Clar?

— Bine, Stan, bolborosi ea nesigură.

Simţea că abia dacă putea să se ţină pe picioare, că se clatină destul de tare. Se îndreptară spre ieşirea hotelului.

O dată ajunşi la parter, Stan aruncă cheia pe tejghea şi, ţinând-o strâns de braţ, ieşiră în stradă. Nu privea nici în stânga, nici în dreapta, ci doar înainte. O zorea într-una. Fata ar fi vrut să meargă mai încet. Abia dacă se putea ţine după el.

Într-un târziu, au ajuns pe chei şi tot ce a urmat semăna mai mult a coşmar decât a realitate. Stan o îmbarcă şi o duse într-o cameră în care mai erau trei femei, toate adormite. Abia dacă mormăi ceva când ea trecu peste paturile lor ca să ajungă la al ei. Apoi se prăbuşi aşa îmbrăcată cum era, în cutia aceea şi căzu într-un somn adânc şi greu care dură aproape toată călătoria, mai puţin unele scurte momente. Mâncă foarte puţin. Cel mai mult timp şi-l petrecea dormind.

Stan trebui s-o care de pe goeletă pe docurile din New Orleans. Era atât de slăbită că nu era în stare să ridice nici măcar o mână.

Traseră la cel mai bun hotel din New Orleans. Stan o cără în braţe până în cameră. Deşi se simţi stânjenită de halul de murdărie şi de dezordine în care îi erau hainele şi părul, mulţumi cerului că mai era încă în viaţă după câte îi fusese dat să îndure şi magnificul hol de la intrarea în hotel n-o mai impresionă. Camera în care o adusese Stan era spaţioasă şi luxos mobilată. O dată înăuntru, Stan o aşeză grijuliu în pat. Fata privi în jurul ei, mirată. Îşi dădea seama că se dezobişnuise complet de o ambianţă luxoasă.

— Trebuie să ies Alexandra. Am de rezolvat o grămadă de treburi legate de plecare. O să trimit sus apă fierbinte şi mâncare. Mă întorc cât de repede pot. Să nu încerci s-o ştergi între timp, aici făcu o pauză şi privi spre faţa ei albă şi umflată şi la trupul ei lipsit de vlagă. De fapt pentru

prima oară că nu-mi vine să cred că am vreun motiv de îngrijorare în privinţa asta. Nu cred că poţi.

Abia dacă se uită la faţa lui mulţumită. Nu mai era în stare să simtă nimic, să priceapă nimic. Singura ei dorinţă era să stea culcată, nemişcată şi probabil că arsura din stomac are să dispară. Abia dacă observă când Stan părăsi camera încuind-o după el. Căzu pe loc într-un somn adânc.

Ceva mai târziu a fost trezită de o cameristă cu o tavă în mână. În spatele ei se vedeau mai multe persoane ce cărau apă fierbinte pentru baie. Camerista puse tava pe o măsuţă, după care se îndreptă spre Alexandra şi o întrebă nesigură:

— Mai doriţi ceva, doamnă?

Alexandra îşi deschise încet ochii şi o privi lung pe tânăra femeie înainte să priceapă despre ce e vorba.

— Oh, da. Da, mulţumesc. E în regulă.

Camerista se înclină şi ieşi grăbită, urmată de toţi ceilalţi.

Surprinzător, Alexandra se simţea mai bine. Starea de rău îi dispăruse. Până şi stomacul părea că-şi revenise la normal. O baie îndelungată şi fierbinte era exact ceea ce-şi mai putea dori.

Încet şi cu multă grijă începu să-şi scoată costumul de călărie acum rupt şi prăfuit. Cu mare efort reuşi să-şi tragă cismele din picioare, apoi se ridică şi traversă încet camera. Când se văzu, cu totul întâmplător în cadrul oglinzii mari de cristal, se opri surprinsă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Era chiar ea?

Era slabă, dureros de slabă. Ochii ei păreau nişte orbite enorme ce-i cuprindeau parcă întreaga faţă. Părul era plin de murdărie şi iarbă. Din frumuseţea ei nu mai rămăseseră decât urme vagi.

După ce trase tava de mâncare în apropierea vanei, se scufundă în apă. Stătu în vană până se răci apa, mâncând în acelaşi timp.

Își spălă părul și-și înfășură un prosop în jurul capului, nemaiștiind ce să-i facă până când făcea rost de o perie. După ce se șterse bine, se duse din nou în pat. Curând de tot, somnul îi destinse trăsăturile, transformând-o iarăși într-o fată inocentă.

Când se trezi din nou, întunericul se lăsase deja și Stan aprindea lumânările.

— Te simți mai bine Alexandra? o întrebă el văzând-o că deschide ochii.

— Da.

Se așeză pe marginea patului. Fata se îndepărtă de el, și-și trase cuverturile până sub bărbie.

— Am reușit să rețin bilete pe un vapor cu aburi care pleacă mâine dimineață spre New York.

— Mâine?, întrebă ea cu glas lipsit de vlagă.

Ochii lui cenușii se întunecară.

— Nu avem nici un motiv să pierdem vremea pe aici. Ai să te refaci în timpul călătoriei pe ocean. Se presupune că aerul sărat face bine la sănătate. Vreau să mă întorc cât mai repede la New York. Sunt plecat de prea multă vreme. Am cumpărat ceva îmbrăcăminte. Bineînțeles că n-am luat decât strictul necesar. Poți să te îmbraci singură?

Alexandra dădu din cap.

— Bun. Am o cameră separată. Călătorim sub numele noastre adevărate acum și nu vreau să-ți stric reputația de vreme ce numele tău va fi legat în curând de al meu. Din nefericite, spuse el, în timp ce-i mângâia brațul gol, asta are să-mi inhibe teribil dorințele. Dar cred că am să mă descurc până ajungem la New York.

Alexandra îl privi drept în față. Zâmbea cu cruzime. Ochii lui cenușii ca de lup deveniră libidinoși pe măsură ce-i priveau trupul învăluit în cearșafuri. Se aplecă spre ea, cu ochi arzători, dar ea întinse o mână și-l opri. Gândul că ar putea fi atinsă de un alt bărbat după Jake îi crea repulsie. Nu putea suporta nici măcar gândul.

Stan se îndreptă de spate cu ochii întunecaţi.

— Deci aşa. În regulă, cel puţin pentru moment. Însă odată ajunşi la New York va trebui să te culci cu mine.

Fata îi ocoli privirea fără să scoată o vorbă şi Stan părăsi camera încuind uşa după el.

După plecarea lui, Alexandra se ridică şi răscoli cumpărăturile să caute o perie. Când o găsi începu să-şi perie părul.

Avu destul de mult de furcă până reuşi să-l aducă la starea lui dinainte, dar efortul îi era răsplătit de o Alexandra ce aducea cât de cât cu cea de altădată. Fata care o privea din oglindă nu mai era dulce şi vulnerabilă. Ochii verzi erau duri, hotărâţi şi ştiau ce e viaţa. Această Alexandra va obţine tot ce vrea. Va fi stăpâna propriei ei vieţi, a propriului ei destin. Se va mărita cu Stan când va fi pregătită s-o facă, ca să-i dea copilului lui Jake un nume, apoi se va răzbuna. Cu gândurile puse în ordine se întoarse în pat şi adormi adânc, fără vise, aşa cum fac numai cei ce nu au gânduri şi griji.

Dormi neîntoarsă până a doua zi dimineaţa când o trezi Stan. Era destul de supărat că nu se îmbrăcase încă. Aşa cum era îmbrăcat părea un individ comun, un om de afaceri sobru din New York. După ce o certă, o lăsă să se îmbrace în vreme ce el coborî să comande micul dejun.

Fata se îmbrăcă în grabă, fără să acorde nici o atenţie lenjeriei sau rochiei închise la culoare pe care le cumpărase Stan pentru ea. Îşi prinse părul într-o coadă la spate şi-şi aşeză pe cap o pălărie simplă. Simţea că-i e cald, mult prea cald. Hainele pe care le cumpărase pentru ea erau caraghioase şi o făceau să pară complet neatrăgătoare. Înghesuind restul hainelor într-o valiză, le lăsă pe pat şi coborî la micul dejun.

Stan alesese o masă mică, lângă fereastra acoperită cu perdele de mătase albă diafană. Când sosi ea tocmai li se aducea mâncarea. Bărbatul o măsură cu un ochi critic, apoi dădu din cap aprobator şi, curtenitor, îi ţinu scaunul să se aşeze la masă.

Când o văzu cu câtă poftă mănâncă, începu s-o urmărească bănuitor. Apoi zâmbi, cu ochii sticlindu-i de plăcere.

— Cine te vede îşi închipuie că mănânci pentru doi, spuse el.

Fata roşi şi-i ocoli privirile.

— Pe vas când veneam de la Corpul Christi mă tot întrebam ce nu-i în regulă. În afară de tine n-a suferit nimeni de rău de mare. Credeam că era din cauza oboselii, dar acum mă gândesc că-i vorba de cu totul altceva. E copilul lui Jake, Alexandra?

Mâna ei tremura violent în timp ce ridica ceaşca de ciocolată fierbinte.

— Se mai întâmplă, ştii... murmură ea.

Cu zâmbetul încă pe chip, dădu aprobator din cap.

— N-aş putea fi mai mulţumit, cu toate că asta te poate mira. Vezi tu, acum trebuie să te măriţi cu mine de bună voie, dacă nu cumva vrei ca acest copil să fie un bastard. Şi noi ştim cum stau lucrurile cu bastarzii, nu-i aşa? Încă un bastard în distinsa familie Clarke ar fi foarte greu de tolerat, nu-i aşa?

Alexandra îl privi în ochi. Erau reci, calculaţi şi mulţumiţi. Ajunsese exact acolo unde voise să-l aducă, şi era şi convins că face o mutare foarte deşteaptă, şantajând-o cu sarcina.

— Nu, nu cred că s-ar tolera aşa ceva.

— Asta vrea să însemne că ai să te măriţi cu mine, măcar ca să poţi să-i dai copilului un nume?

— Poate.

Nu voia să pară prea dornică să accepte.

— Trebuie să-ţi reamintesc, Alexandra, că nici un bărbat cu situaţie şi cu poziţie socială nu va accepta să se însoare cu tine, ştiind că porţi copilul altuia.

Îşi plecă privirile spre masă, apoi îl privi din nou în ochi, gândindu-se cât de dulce îi va fi răzbunarea.

— Spune că te măriţi cu mine.

— Nu te iubesc, Stan.

— La dracu! Asta niciodată n-a avut vreo importanţă pentru mine. Ai nevoie de mine. Da, fie Domnul lăudat, de data asta tu ai nevoie de mine. Ar trebui să mă rogi să mă însor cu tine! Dar eu sunt un om drăguţ, îţi cer mâna, Alexandra. Accepţi?

După ce oftă, spuse cu o voce destul de clară.

— Da, cred că da, Stan Lewis.

Aruncându-i un zâmbet triumfător, îi puse furculiţa în mână.

— Termină de mâncat. Ne aşteaptă New York-ul.

Au terminat masa în tăcere, după care Stan a condus-o la trăsura care îi aştepta în faţa intrării. Bagajele fuseseră coborâte între timp şi hamalul le aşezase deja în trăsură. Alexandra mai aruncă o ultimă privire oraşului în lumina crudă a dimineţii. Arăta mai domestic, mult mai romantic decât îl cunoscuse ea. De data asta nu mai era flămândă şi nici n-o hăituia nimeni, dar, fără să-şi poată explica de ce, nu mai avea optimismul de atunci. Tinereţea o părăsise undeva, pe drum.

Odată ajunşi pe chei, au fost conduşi cu multă ceremonie la cabine. Ştia că de data asta călătoria nu va mai semăna deloc cu prima. Stan o lăsă în cabină, o încăpere frumoasă şi curată. Alexandra se aşeză pe pat gândindu-se că, indiferent de condiţiile excelente în care

călătorea acum, nu-l mai avea pe Jake pe care să-l aştepte nerăbdătoare. Îl întâlnise în prima călătorie şi nimic n-ar putea-o face să-l uite, pe el sau ceea ce împărţiră ei doi. Iubire! Pasiune! Un copil! Va face tot ce-i va sta în puteri ca nimic să nu-l facă pe copilul lor să sufere aşa cum suferise ea. Jake va trăi pentru totdeauna în inima ei. Şi va fi viu pentru copilul lor.

Partea a patra

Trotuarele New York-ului

CAPITOLUL XXV

Briza nopţii care răcorise puţin aerul după dogoarea zilei de vară, pătrunse în dormitorul Alexandrei, la etajul casei ei din New York. Traversă camera şi dădu la o parte draperiile ca să privească strada uminată. Briza cea umedă o ajută să-şi recâştige buna lispoziţie mai mult decât zgomotul făcut de mulţimea de ie străzile aglomerate.

Dădu drumul draperiilor şi se întoarse să se privească lin nou în oglindă. Se gândea cât de diferit de aerul New ork-ului era aerul fierbinte şi uscat al Texasului, de spaţiile ıaca nemărginite şi de sunetele naturii, ale vitelor, ale nustangilor sălbatici... Se gândise că putea uita toate astea, a se va pierde din nou în meandrele New York-ului, aminul ei. Dar nu se întâmplase aşa. Nu putea uita acienda, nici cow-boy, nici modul de viaţă de acolo, şi, mai resus de orice, nu-l putea uita pe Jake. El are să fie ntotdeauna alături de ea. Nopţile, în timp ce trupul ei anjea după mângâierile lui, după apropierea lui, singura ei onsolare era gândul la copilul lor, cel care, încet dar sigur, reştea în pântecul ei.

Îşi privi abdomenul. Sarcina nu era încă vizibilă. De când părăsise New Orleans-ul, se îngrăşase puţin. Se bucurase din plin de călătoria lungă pe mare în timpul căreia se odihnise şi se delectase cu toate delicatesele bucătăriei de pe vas. Pieptul i se împlinise, adăugând noi curburi trupului ei. Ştia că este apetisantă, din privirile ce le surprinsese în ochii lui Stan, dar nu se simţea deloc încântată. Jake o făcuse să se simtă senzuală, vie, frumoasă, şi ea ar dorit să fie aşa pentru el. Acum nu mai avea importanţă.

Rochia lungă, din satin verde pal pe care o purta în seara asta, era adânc decoltată, subliniind curbele pline ale sânilor ei înfloritori, şi mulată pe talia încă foarte subţire, căzând în falduri spre podea. Era o rochie minunată şi se hotărâse să poarte la ea smaraldele mamei sale. Părul îi fusese coafat foarte frumos, înconjurându-i faţa cu bucle şi zulufi de aur roşu. Stan ar trebui să fie mulţumit.

Insistase să fie cât mai frumoasă în această seară. Era pentru prima oară că intra cu adevărat în societatea New York-eză. O ducea la teatru, la o premieră. Se folosea de ea ca de un cal nou, sau de o trăsură nouă — transformând-o într-un fel de prelungire a persoanei sale — cu singurul scop de a-i impresiona pe membrii importanţi ai societăţii în care dorea atât de mult să fie acceptat. Bine, aşa să fie, gândi ea, dacă asta îl va ajuta pe copil să-şi câştige locul care i se cuvenea în New York.

Când se reîntorsese, împreună cu Stan, cu două săptămâni în urmă, nu a observat decât schimbări mărunte în casă şi în familie. Menajera ei îşi făcuse datoria şi totul era în ordine. Verii ei o vizitară, aducându-i cu ei pe fiii lor, ce-i erau atât de odioşi. Toţi erau logodiţi acum şi-şi aduseseră cu ei logodnicele insipide. Reuşise să le suporte prezenţa cu multă răbdare şi graţie şi chiar acceptase mândria posesivă a lui Stan. Acesta din urmă a anunţat cu

această ocazie, apropiata lor logodnă, cu aprobarea întregii familii. Îşi păstrase doar pentru ea toate impresiile şi jucase rolul femeii docile, dar în adâncul sufletului planurile ei rămâneau neschimbate. Stan urma să simtă ascuţişul dublu al răzbunării ei îndată ce copilul va sosi în siguranţă pe lume.

Până atunci îşi va juca rolul. Stan făcea presiuni asupra ei să grăbească căsătoria, dar ea îl tot amâna. Abia dacă putea suporta ideea de a-l vedea în casa ei, în patul ei. Cum să-i suporte mâinile, după ce o mângâiaseră mâinile lui Jake? Dar Stan îi repeta într-una că, dacă nu se vor căsători cât mai repede, sarcina va începe să fie vizibilă şi n-or să poată explica apariţia prea timpurie a copilului. Avea dreptate, bineînţeles, dar îi venea greu să-l accepte ca soţ.

Îl iubea pe Jake din toată inima. El a fost bărbatul care ar fi trebuit să-i fie soţ, omul care să-i stea alături toată viaţa. Nu putea cu nici un chip să se obişnuiască cu gândul că a murit, cu toate că văzuse cum îl împuşcase Stan. Încă îi mai simţea atingerea. Era de parcă ar fi trăit şi ar fi chemat-o. Dar nu. Nu era posibil. Era mort. Trebuia să accepte faptele, altfel nu putea merge mai departe.

Se mai privi o dată în oglindă, gândindu-se la Jake. Pălise la faţă şi ochii îi deveniseră mai strălucitori şi mai tandri. Îşi scutură capul, nedorind să lase să-i scape vreo lacrimă. Nu avea nici un rost să-i scape vreo lacrimă. Nu avea nici un rost să se gândească la el, să-l dorească, să-l simtă aproape, alături de ea. Nu! Trebuia să înceteze să se gândească la el sau are să înnebunească.

Ieşi grăbită din cameră, încercând să scape de amintirile ce o hărţuiau şi o copleşeau în fiecare clipă. Noaptea, se trezea uneori tremurând transpirată. Amintirea lui Jake ţinând-o în braţe era atât de puternică încât întindea mâinile să-l atingă, să-l cheme... Nu putea îndura viaţa fără el...

Stan o aştepta jos în hol.

Coborî scările, urmărită de privirile lui îmblânzite. Se îndreptă spre ea şi, când ajunse la ultima treaptă, îi luă braţul şi o trase blând la piept. Îi suportă îmbrăţişarea, reamintindu-şi că acesta era bărbatul cu care urma să se căsătorească.

Stan îi prinse bărbia în palmă, îi ridică uşor capul spre el, şi o privi în adâncul ochilor. Privirile ei redeveniseră reci şi impenetrabile.

— Astă seară eşti magnifică. Rochia e superbă iar smaraldele... ei bine, nici o femeie nu se va putea compara cu tine.

— Mulţumesc, spuse Alexandra, desprinzându-se de el şi îndepărtându-se câţiva paşi.

Pe bărbat îl trecură fiorii. O urmă imediat. Alexandra intră în salon şi-şi fixă privirile pe fereastră. El rămase în spatele ei, urmărind-o cu atenţie. Era în starea asta de când se întorsese la New York. Era atât de distantă, atât de rece. Nu mai ardea în ea focul de demult. Parcă nu mai avea viaţă în ea. O voia înapoi pe cealaltă Alexandra, cu toate că se luptase tot timpul cu el. La femeia aceasta nu putea ajunge în nici un fel. Nimic din ce făcea sau spunea nu o făcea să reacţioneze. Trebuia să-şi folosească toată puterea de stăpânire ca să nu-i ignore privirea rece şi amară şi să n-o arunce pur şi simplu pe duşumea ca s-o posede, aşa cum o avusese şi prima oară şi să-i demonstreze că sub învelişul acesta îngheţat se mai ascundea încă o femeie caldă şi plină de viaţă. Dar îi era teamă să n-o piardă tocmai acum când nunta era atât de aproape. Nu era încă sigur de ea, poate încă şi mai puţin sigur decât înainte. Devenise o femeie puternică, o femeie fără spaime, fără nedumeriri, o femeie care pur şi simplu aştepta să treacă timpul. Dacă n-ar fi fost din cauza copilului ce-l purta în pântece, probabil că nici n-ar fi putut-o determina să se mărite cu el. Era atât de retrasă. Nimic n-o putea atinge. Absolut nimic.

— Plecăm, Stan? întrebă ea într-un sfârşit.

— Da, bineînţeles, iubito. Am planificat sosirea noastră la minut. Mâine tot New York-ul n-are să vorbească decât despre tine.

— Ce drăguţ, spuse ea sec.

Îndatoritor, o ajută să urce în luxoasa trăsură deschisă ce-i aştepta în faţa intrării, mândru să-i ofere o plimbare cu un asemenea vehicul. Când să se aşeze lângă ea observă că Alexandra abia dacă o băgase în seamă, ochii reci şi indiferenţi oprindu-se doar o secundă asupra ei. Nimic din ceea ce făcea, indiferent de cât de îndatoritor sau atent era, oricât de scump îl costa, nimic n-o impresiona. Până şi New York-ul, bijuteria Americii îl privea ca pe un magazin murdar şi supraaglomerat. Tot restul ţării, comparat cu acest oraş, părea barbar şi necivilizat. Nu văzuse el, chiar cu ochii lui decăderea Sudului şi sălbăticia Texasului?

Aplecându-se spre silueta ei ţeapănă, îi şopti în aşa fel încât vizitiul să nu poată să-i audă vorbele:

— Alexandra, am reuşit să găsesc aici, în New York, o capelă micuţă, foarte drăguţă. Cred că ţi-ar place să ne căsătorim acolo. Ceea ce dorim este o ceremonie scurtă, intimă şi liniştită. Mai târziu, vom da un bal magnific ca să te prezentăm tuturor notabilităţilor din oraş. Mi-am luat libertatea s-o închiriez de azi într-o săptămână.

— Ce? şopti ea, simţind că inima îi bate mai tare.

— Mi s-a părut că nu te poţi hotărî, draga mea, şi ştii că n-ar trebui să mai aşteptăm multă vreme. Doctorul...

— Ştiu, ştiu, dar...

— Nici un dar, Alexandra. Ne căsătorim. N-are rost să mai amânăm. Poţi să-ţi termini rochia într-o săptămână?

Îşi strânse pumnii involuntar, până i se albiră. Era atât de agitată încât nu se putea stăpâni. Avea dreptate. Trebuia să se mărite cu el, şi asta cât de curând. Jake era mort. MORT! Oh, de ce nu putea să creadă asta?

— Alexandra?

— Da, şopti ea.

— Eşti de acord? Peste o săptămână? întrebă el, uşurat.

— Da, spuse ea mai tare. Într-o săptămână Stan

Nu mai putea aştepta. Trebuie să se gândească la copil.

Palma lui mare îi acoperi mâinile ei micuţe.

— N-ai să regreţi. Voi fi bun cu tine. Am să-ţi fiu un soţ foarte bun. Te iubesc, Alexandra, îi spuse el dorind ca ea să ştie că voia mai mult decât averea ei. Ştiu că nu mă crezi, dar te iubesc. Cum aş putea să n-o fac?

Alexandra rămase tăcută, privind pierdută clădirile pe lângă care treceau. Ce mai voia de la ea? Nu-i ajungea că se mărita cu el?

— Sper ca într-o zi să mă iubeşti şi tu, spuse el cu o notă de speranţă în glas.

Încet, femeia se întoarse spre el încercând să-şi îndulcească expresia feţei.

— E mult prea devreme, Stan. Ne vom căsători şi vom vedea după aceea.

Bărbatul dădu din cap. În sfârşit, n-avea ce face. Trebuia să accepte ce şi cât are să-i dea. N-avea de ales. Putea să-i posede trupul cu forţa, dar esenţa Alexandrei, nu. Numai ea avea libertatea s-o dăruiască sau s-o refuze.

Restul drumului îl făcură în tăcere, fiecare cu gândurile lui.

Curând trăsura ajunse în faţa unei clădiri magnifice şi impunătoare. Alexandra o privi cu curiozitate. Aproape că izbucni în râs gândindu-se cât de caraghioasă ar arăta în mijlocul Texasului. Dar oamenii ăştia îmbrăcaţi atât de scump? Ar arăta încă şi mai absurd. Stan o ajută să coboare şi o conduse în mijlocul mulţimii în care fiecare îi studia şi îi bârfea pe toţi ceilalţi înaintând încet spre sala teatrului.

Stan o escortă cu o grijă posesivă şi-i făcu loc prin mulţime, ţinând-o strâns de mână. Ici şi colo îşi mai saluta cunoştinţele, dar avea grijă să nu se oprească şi să înceapă

vreo conversaţie. Voia ca toţi s-o vadă în seara asta pe Alexandra şi să rămână nedumeriţi. Mâine ziarele vor fi pline de relatările privind frumuseţea ei şi a succesului lui, dar n-o vor cunoaşte decât după nuntă, la balul somptuos pe care îl vor da la reşedinţa lor când are s-o prezinte tuturor drept soţia sa. Abia atunci va fi făcut primul pas spre viaţa pe care şi-o dorea.

Era un bărbat foarte ambiţios. Fusese întotdeauna foarte ambiţios. Poate datorită naşterii sale, dar voia mai mult decât avere. Voia un loc important pe scara socială. Şi voia să intre şi în politică. Acolo ar fi putut câştiga puterea reală şi banii pe care şi-i dorea. Cu frumoasa Alexandra Clarke alături, putea să-şi îndeplinească toate visurile. Şi curând, va fi a lui — definitiv şi complet.

În interiorul teatrului, mobilierul era bogat ornamentat şi suflat cu aur. Fotoliile, draperiile, toate erau din pluş roşu. Alexandra nu se putea opri să nu le compare cu mobila simplă şi strict funcţională din Texas. Bineînţeles, probabil că într-o zi Texasul va ceda în faţa frivolităţii şi confortului pe care le aduc banii, dar asta încă nu se întâmplase. Putea aprecia frumuseţea locului în timp ce Stan o conducea pe o scară bogat ornamentată către loja pe care o închiriase pentru spectacol. Îl costase foarte scump, dar, trebuia să aibă cel mai potrivit loc pentru un giuvaer ca Alexandra.

Odată ajunşi în loja lor, Stan privi în jur, în stal. Vederea ochilor întoarse spre el îl umplu de satisfacţie. Se întoarse spre Alexandra, îi zîmbi blând şi-i luă mâna într-a lui. Era foarte conştient de tabloul pe care îl prezentau.

— Îţi convine locul, iubito? întrebă el tandru.

Femeia îl privi îngheţată.

— Locurile sunt excelente. Sper ca piesa să fie la fel de bună ... „de parcă asta ar avea vreun rost".

— Sunt convins că da.

Alexandra dădu din cap și se întoarse să privească undeva, departe, peste capetele mulțimii. Niciodată nu se simțise atât de singură, atât de înstrăinată, atât de puțin iubită ca acum, în clipele în care stătea așezată într-una din cele mai bune loje ale teatrului, în seara premierei unei piese noi, aici, în inima New York-ului. În jurul gâtului purta niște smaralde ce valorau o avere, rochia ei era visul oricărui designer iar ea însăși era mai frumoasă ca niciodată. Dar nu se bucura de frumusețea ei și nici de avere, cel puțin pentru moment. Își dădu seama că nu mai aparține acestei lumi. Inima ei era alături de texani, acei bărbați și acele femei care se luptau pentru existență. Când se gândi la lupta lor continuă cu natura, cu indienii, cu tâlharii, oamenii din jurul ei, îmbrăcați în tot ce aveau mai scump și mai frumos, n-o mai impresionau deloc.

Fețele lor nu erau bronzate, mușchii lor nu erau puternici, simțurile lor nu erau ascuțite. Dacă în Texas un bărbat sau o femeie nu are aceste calități sunt ca și morți. Aici pot trăi în lux, chiar dacă nu sunt vii. Oare ce simt ei acum că stau aici, așteptând să fie distrați de cineva? În Texas, la ranch, în timpul transportului vitelor, oamenii știau că trăiesc datorită imensei energii pe care o consumau în fiecare zi ca să supraviețuiască. Și distracția? Se distrau bine între ei. Oamenii trăiau acolo datorită propriilor lor puteri și voințe. Aici, se poate supraviețui datorită banilor moșteniți sau a averii soțului sau soției sau, poate, păcălindu-i pe cei mai norocoși. Nu voia să trăiască în New York. Nu mai aparținea acestui oraș, acestei lumi, și nici nu voia să mai facă parte din ea.

Cortina se ridică și începu spectacolul. Alexandra încercă să se concentreze, dar curând gândurile i-o luară din nou razna, fiindcă subiectul i se părea fals, ireal. În timpul pauzei Stan o ținu în lojă. Odată piesa terminată o grăbi să iasă și să părăsească clădirea. El făcu semn cu

mâna, zâmbi şi dădu din cap spre o mulţime de oameni, dar nu încercă s-o prezinte nimănui.

Luna era de un argintiu palid. Străzile erau cufundate în beznă, cu excepţia unor zone mici din jurul lămpilor. Lumina palidă şi murdară abia dacă speria întunericul, dar Alexandra era bucuroasă că putea să se ascundă de privirea scrutătoare şi nemişcată cu care Stan o fixă tot timpul.

Trăsura mergea neobişnuit de repede. O femeie în vârstă apăru în drumul ei. Alexandra ţipă. Trăsura încetini scârţâind din toate încheieturile, dar nu suficient de repede. Lovise deja femeia, aruncând-o pe pavaj.

— Stan! Stan, opreşte trăsura. Am lovit pe cineva, strigă Alexandra, îngrijorată. N-ai observat? Trebuie să ne întoarcem.

— Paznicul de noapte va avea grijă de ea. Nu avem nici un motiv să ne băgăm în treaba asta. Oricum, persoanele decente nu circulă la ora asta pe jos. Probabil că e vreun beţiv.

— Stan, trebuie să ne întoarcem — spuse ea cu mai multă fermitate, fără să fie surprinsă de răceala lui.

— Dar, Alexandra.

— Te rog! Pentru mine, şopti ea apropiindu-se de faţa lui şi strângându-i braţul.

— Bine, bine, de acord. Să vedem ce putem face, spuse el incapabil s-o refuze când era atât de aproape încât îi putea simţi mireasma trupului.

Întotdeauna când se afla în apropierea ei îşi pierdea stăpânirea de sine.

Strigă vizitiul şi în câteva clipe erau lângă femeie. Zăcea întinsă exact pe locul unde căzuse, o grămadă zdrenţuroasă ce fusese o fiinţă umană. Alexandra dădu să coboare din trăsură.

— Ce faci? o întrebă Stan punându-i mâna pe braț și încercând s-o rețină.

— Vreau să văd dacă mai trăiește și dacă nu cumva are nevoie de doctor.

Bodogănind nemulțumit, Stan îi ordonă vizitiului să coboare. Acesta se îndreptă către trupul ce zăcea nemișcat, îl ridică în brațe și-l duse la trăsură, unde îl așeză pe bancheta din fața stăpânilor, după care se întoarse sus pe capră.

— Poți să pornești, îi ordonă Stan peste o clipă.

Când au pornit din nou, Alexandra se aplecă peste trupul inert, îi verifică pulsul și apoi îl privi triumfătoare pe Stan.

— Mai trăiește. O luăm acasă. N-avem altceva mai bun de făcut. Apoi am să trimit după doctor. Nu putem s-o părăsim.

Stan o privi o clipă nedumerit și speriat, apoi se gândi că asta se datorează cu siguranță faptului că era însărcinată. Probabil că ar dădăci orice făptură rănită, orice animal. Cu siguranță că el unul va fi încântat când va naște.

— Bine, spuse el înțelegător, dar o faci pe răspunderea ta.

— Bine. Îmi convine de minune.

Drumul înapoi la reședință il făcură în tăcere. Alexandra supraveghea femeia de pe banchetă cu multă grijă, în timp ce Stan gândea că era un final teribil de nepotrivit pentru o seară atât de reușită. Deja se vedea în patul Alexandrei, nemaijucând un rol umil pe lângă o persoană puternică. Ei bine, dacă asta o făcea fericită, va trebui să se obișnuiască. Nu-și putea permite s-o supere.

Odată sosiți acasă, Alexandra își chemă repede camerista. Când apăru îi dădu instrucțiuni s-o instaleze pe musafira lor în camera alăturată apartamentului ei, s-o dezbrace, s-o îmbăieze și să-i găsească niște haine curate.

Camerista îl conduse pe vizitiul ce ducea în braţe femeia inconştientă, spre camera care i-o indicase stăpâna.

Stan abia dacă putu s-o reţină pe Alexandra să nu-i urmeze. O trase după el în salon.

— Iubito, nu trebuie să te îngrijorezi atât de mult. Camerista este o femeie bună şi va avea grijă de doamna aceea. Mă duc să trimit după doctor. Ai să vezi că femeia n-a fost lovită prea rău.

Alexandra dădu din cap, dar gândurile îi erau la etaj, cu cei care tocmai urcaseră. Abia aştepta să-l vadă plecat pe Stan.

— Vino şi sărută-mă de noapte bună.

Aproape fără să se gândească, Alexandra se lăsă îmbrăţişată ridicându-şi buzele spre el. Abia aştepta să scape de el.

Surprinsă, descoperi că buzele lui erau deschise, iar limba gata să-i pătrundă în gură. Se răsuci protestând, dar braţele lui o ţineau strâns în vreme ce mâinile i se plimbau pe trup lipind-o de el. Îi simţi între coapse bărbăţia întărită, gata pregătită. Prinsă în capcana dorinţelor lui sălbatice, ea se propti în pieptul lui şi îl împinse gemând.

În cele din urmă, când Stan îşi dădu seama că aproape nu se mai poate stăpâni, îşi lăsă jos mâinile şi se retrase un pas, roşu tot din cauza sângelui ce i se urcase la cap. Ochii lui aveau o culoare opacă. Abia dacă mai putea gândi. Femeia asta îl făcuse să nu se mai gândească decât la trupul ei şi la nevoia lui de a-l pătrunde, de a-l avea, de a-l transforma într-un obiect destinat în exclusivitate plăcerilor lui.

După ce reuşi cât de cât să se stăpânească, privi în ochii verzi, usturători, şi-şi ceru scuze.

— Îmi pare rău. Dar nu pot să mă stăpânesc când e vorba de tine.

Expresia ei era rece, greu de pătruns.

— Urc acum la mine în apartament. Te rog cheamă doctorul.

Grăbită, Alexandra urcă scările și merse direct în camera femeii rănite. Camerista o anunță:

— Se pare că nu s-a lovit decât la cap.

— Bine. Poate nu e lovită rău.

Alexandra se apropie de pat. Femeia pe care o lovisera stătea întinsă, complet nemișcată. Avea pielea întunecată și părul cărunt. Trupul ei slab spunea că nu mâncase ca lumea de foarte multă vreme.

Alexandra o privi pe cameristă.

— Acum poți pleca. Când sosește doctorul, trimite-l imediat aici.

Luă o lampă, o așeză pe noptiera de lângă pat, după care își aduse și ei un scaun. Privi cu atenție chipul femeii, acum bine luminat.

— Ebba? șopti ea nesigură. Ebba, repetă mai convinsă, luându-i mâna lipsită de putere într-ale ei. Sunt eu, Alexandra, Ebba. Ești cu mine. Acum ești în siguranță. Mă auzi, Ebba?

Încet, încet pleoapele femeii tremurară ușor, apoi se deschiseră. Ochii mari și negri nu lăsau să se citească în ei decât durere și suferință. Privirile ei se îndreptară spre Alexandra, măsurând-o, fără să priceapă nimic. Un gând îi încreți ușor fruntea, apoi se auzi o voce slabă, ezitantă:

— Miss Alexandra? Tu, copilule?

— Da, oh, da, Ebba. Sunt eu Alexandra! Sunt eu, spuse ea râzând printre lacrimile ce-i curgeau de-a lungul obrajilor eliberate în sfârșit.

Era atât de fericită încât nu-i venea să creadă. Nu mai era singură. Aici era cineva pe cine iubea. Cineva cu care putea să trăiască alături. Ochii bătrânei se umplură și ei de lacrimi.

— Tare mă bucur că te văd, dulceațo! spuse ea cu o voce ceva mai puternică. Era să dau ortul popii.

— Oh, nu, Ebba, acum ești în siguranță. Ești cu mine, la mine acasă. Nu mai trebuie să-ți faci nici un fel de griji.

— Vorbești, serios, Miss Alexandra? Nu mă mai pot întoarce pe stradă. Nu mai pot.

— Oh, nu. Ai să stai aici, cu mine. Am nevoie de tine, Ebba. Vreau nespus de mult să fii cu mine. Mă auzi? Trebuie să te faci bine!

— Ai nevoie de mine, copilule? Credeam că nimeni nu mai are nevoie de bătrâna Ebba. N-am mai avut nici un motiv să trăiesc. Nu tu prietenă, nu tu familie...

— Ai pășit intenționat în fața trăsurii? întrebă Alexandra uimită.

Fața Ebbei deveni o mască a vinovăției:

— Și mie mi-e rușine, dulceațo, dar, vezi tu, când m-ai lăsat în New Orleans, am prins vasul acela. A fost bine până sosii aici în oraș. Înainte să ajung la prietenii mei am fost jefuită, bătută și mi-au luat tot ce-am avut. Ăsta e un loc înfiorător, copilule. Nu-i bine pentru noi, cei din Sud. Credeam că-i loc și pentru noi aici, dar nu-i așa. Ar fi mai bine de noi acolo, în Sud. Acolo măcar știam cum e. Prietenii mei sunt și ei la pământ, ca și mine. N-am putut găsi nici de lucru, nici vreun ajutor. Trebuie sa trăiască cum apucă. Aici se moare, copilule. Aici nu-i de ei, și iarna, îi răpune frigul. N-am mai putut îndura. Prietenii mei îmi dădeau mâncarea lor. Nu puteam să fac asta. Nu era drept. Nu mai aveam nici un motiv să mai trăiesc.

Alexandra se apleca spre Ebba, mângâindu-i fața cu dragoste.

— Ascultă-mă Ebba. Am trimis după doctor. Are să sosească cât de curând. Nu poți muri. Nu am pe nimeni altcineva. Mă auzi? Ești singura mea familie. Ascultă-mă Ebba. Port în mine copilul lui Jake, a lui Jacob Jarmon. Copilul lui are nevoie de tine. EU am nevoie de tine.

— Ce spui copilule? întrebă Ebba şi ochii îi străluciră dintr-o dată.

— Port copilul lui Jake.

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Va mai fi un Jarmon. Oh, dulceaţo, nimic nu m-ar fi făcut mai fericită. Şi nimic nu mă mai poate ucide. Trebuie să mă scol şi să am grijă de tine. Am multe de făcut. Ai pregătit ceva hăinuţe?

Alexandra negă din cap râzând în hohote.

— Nu! Voi tinerii nu înţelegeţi nimica. Bebeluşii vin mai repede decât vă închipuiţi voi. Un Jarmon — spuse ea mulţumită. Tu şi Jake. Ăla a fost un bărbat şi jumătate. O să aveţi un copil o minune.

Alexandra zâmbi fericită că vedea din nou luminiţe vii in ochii bătrânei.

— Da' unde-i ticălosul? Unde-i Jacob? Băiatul nu s-a însurat cu tine? întrebă Ebba îngrijorată.

Alexandra se ridică repede, traversă camera, apoi se reîntoarse lângă Ebba. Când îi vorbi din nou vocea nu-i era foarte clară.

— E mort, Ebba. L-am văzut când l-au omorât.

— Bunule Dumnezeu! Binecuvântează sufletul bietului băiat. Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Oh Ebba, scânci Alexandra, lăsându-se moale pe scaun. Nu pot. Încă mă mai...

— Înţeleg, copilule. Ebba înţelege. Ai să-mi spui când ai să poţi. Acum o să avem grijă de tine. Nu-mi trebuie mie doctor. Tu eşti ca un medicament pentru mine. Vezi? Deja mă simt mult mai bine!

Alexandra îşi uscă lacrimile.

— Ai să stai acolo în pat unde eşti, până vine doctorul, şi apoi ai să mănânci nişte supă...

— Supă? gemu Ebba. Oh, copilule, flămânzesc de tare multă vreme. Am nevoie de mâncare adevărată.

Alexandra râse iar, simţindu-se fericită.

— Bine, bine, dacă doctorul e de acord, îţi dau orice vrei.

— Asta sună mai bine. Miss Alexandra. Sper ca vraciul ăla să sosească cât mai repede.

— Vine, Ebba. Îl aşteptăm dintr-o clipă într-alta. Totul are să fie bine, foarte bine.

CAPITOLUL XXVI

În timp ce Ebba îi potrivea rochia albă de mireasă, Alexandra, încruntată, se gândea că ziua este foarte potrivită pentru nuntă. Bătea o briză răcoroasă. Soarele strălucea, dar nimic n-o putea mulţumi. Sperase că va ploua. Ploaia s-ar fi potrivit mai bine cu starea ei de spirit.

— Eşti sigură că-i bine ce faci, copilule? întrebă Ebba privind-o îngrijorată. Când jeleşti un alt bărbat nu-i momentul potrivit să începi o căsătorie.

— Ştiu Ebba, dar copilul trebuie să poarte un nume.

— Cu bărbatul ăsta e ceva...

— Asta-i tot ce am la îndemână.

Hotărâtă, Alexandra puse capăt discuţiei.

Avuseseră o săptămână foarte aglomerată. Făcuseră cumpărături pentru nuntă şi pentru copil. Se delectaseră amândouă cu tot felul de mâncăruri şi cu toate întâmplările prin care trecuseră de la despărţirea lor din New Orleans. Au vorbit foarte puţin despre viitor, şi, când au făcut-o, a fost legat numai de copil, singura lor legătură cu trecutul.

— Ei bine, tot mai sper să fii fericită, dulceaţo. Timpul vindecă toate. Aşa e mereu, spuse Ebba, dând din cap mulţumită de înfăţişarea Alexandrei.

— Sper Ebba, sper.

— E timpul, copilule. Dacă ai hotărât c-o faci, trebuie să trecem peste asta. Copilul n-o să aştepte după popi când o să vină pe lume.

Alexandra râse.

— Nu. Pariez că pruncul meu n-o s-o facă.

Trase adânc aer în piept şi traversă dormitorul spre uşă. Ebba o urmă în foşnetul fustelor de mătase grea.

La parter, Stan le aştepta în salon, îmbrăcat de ceremonie. Acum că era atât de aproape devenise nervos. Dacă Alexandra îşi schimbă hotărârea? Dacă i se face rău? Dacă se întâmplă ceva neprevăzut? Aşteptase atât de mult clipa asta, încât ar fi vrut s-o apuce pur şi simplu de păr, s-o târască până în faţa altarului şi să termine odată. Dacă are nevoie de drăgălăşenii, e vreme de ele mai târziu. Toate pregătirile astea îl făcuseră nervos şi nerăbdător. Alexandra era încă şi mai retrasă de când apăruse Ebba. De femeia asta va trebui să scape imediat după ce se vor căsători, îşi spuse în timp ce măsura camera cu paşi mari.

Când îşi ridică privirile, o văzu pe Alexandra îndreptându-se spre el, cu Ebba în spatele ei. În prezenţa ei uită de toată aşteptarea, de toţi nervii. Nu-şi amintea s-o mai fi văzut vreodată atât de frumoasă, dar gândul ăsta îi venea în minte ori de câte ori o vedea.

Se îndreptă spre ea şi-i sărută mâna. Era rece. Îi simţi nervozitatea şi reticenţa. Nu-i nimic. Într-un fel sau altul, se mărita cu ea, şi gata. Trecuse prin mult prea multe şi ucisese prea mulţi ca s-o piardă tocmai acum. Cu siguranţă că era speriată de ideea căsătoriei. Are să aibă el grijă de asta. N-o să-i mai dea timp de gândire.

— Vino Alexandra, e timpul să mergem, spuse el întinzând o mână spre ea.

Trăsura o luă rapid în direcţia capelei. Fără să ştie de ce, Alexandrei i se părea că totul e ireal, cu toate că simţea

mâna grea a lui Stan acoperind-o pe a ei. Străzile erau aglomerate, pline de oameni ce alergau încolo și-ncoace, preocupați de problemele lor. N-aveau cum să știe sau să le pese că ea era pe cale să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, sau că inima ei iubea dureros de mult un bărbat ce acum era mort, ucis de propriul ei logodnic. Dar ea suferea îngrozitor! Oh, Jake, de ce nu ești tu alături de mine?

Trăsura alerga inexorabil înainte, apropiindu-se tot mai mult de capelă. Nu voia să aștepte. Numai Alexandra voia să oprească clipa în care urma să se afle în fața altarului alături de Stan Lewis. Și, în timp ce stătea acolo scormonind în minte după o posibilitate de scăpare, ca un fluture ce se izbește de geam, trăsura se opri in fața unei clădiri micuțe din piatră, aflată în apropierea unei biserici mari, impozante.

Stan se întoarse spre ea, zâmbind.

Nefiind în stare să-i suporte figura triumfătoare, își întoarse privirile, admirând strada. Ochii ei triști se măriră și se îmblânziră privind silueta solitară a unui bărbat ce se contura în depărtare. Simți că inima i se oprește, după care începu să bată repede, tot mai repede în timp ce in mintea ei nu era decât un singur cuvânt. Jake, Jake, Jake!

Își acoperi automat gura cu palma să nu lase să-i scape numele ce-i stătea pe buze. Nu era nici un Jake. El era mort. Era doar Stan Lewis.

Își întoarse brusc capul cu ochii plini de lacrimi și de durere, cu inima tremurândă. Nu putea respira.

— Vii, Alexandra? se auzi vocea nerăbdătoare a lui Stan.

Încercă să-și adune gândurile. Stan stătea in stradă cu brațele întinse spre ea. Sosise timpul. Trebuia să plece cu el. Se încăpățâna să nu privească înapoi la bărbatul singuratic. Jake era mort!

— Alexandra.

— Da. Da, vin Stan, șopti ea.

Simţi cum Stan o prinde de mână. Dacă s-ar întoarce, oare bărbatul acela ar fi tot acolo? Nu trebuia să privească. Nu trebuia!

Porţile duble, bogat ornamentate ale capelei se deschiseră în faţa lor şi Stan o conduse înăuntru. Era răcoare şi intim. Totul era îmbrăcat în lemn lustruit şi catifele bogate. Păşiră alături, cu Ebba în spatele lor. Niciodată nu i se păruse o navă laterală atât de scurtă.

Preotul şi soţia lui păreau oameni de treabă, zâmbitori şi fericiţi. Priviră încurajator spre cei doi. Apărură şi florile. Alexandra simţea mirosul delicat al buchetului ce-l ţinea în mână. Cât vor trăi oare?

Toţi vorbeau în şoaptă. Ea nu auzea ce spun. Oare bărbatul acela solidat era tot afară?

Stan o ţinea de mână. Mâna lui era fierbinte. A ei era rece. Putea simţi apropierea Ebbei în dreapta. Pe Stan nu-l putea simţi în stânga. El nu exista pentru ea. Soţia preotului le zâmbea cu ochi calzi. Preotul deschise Biblia. Vorbea. Ce spunea? Cuvintele nu ajungeau până la ea.

Se auzi un zgomot în spatele lor. Uşile se deschiseră. Se auziră nişte paşi străbătând capela. Inima-i zvâcni. Se forţă să-l privească pe preot.

Acesta privea undeva în spatele lor. Faţa lui era foarte nedumerită. Se cutremură uşor şi îşi întoarse privirile spre Biblie. Tuşi să-şi cureţe gâtlejul şi reluă cititul.

— Şi dacă vreunul din cei prezenţi cunoaşte vreun motiv pentru care bărbatul acesta şi femeia aceasta să nu se unească în sfânta taină a căsătoriei, să vorbească acum, sau să rămână tăcut pentru vecie.

Tăcere.

Inima ei bătea tot mai tare. Capela era tăcută. Dă Doamne să existe un motiv! Este un motiv, sunt multe motive! Nu mă pot mărita cu omul ăsta! El l-a ucis pe iubitul meu! Cum să mă mărit cu el? Nu spune nimeni nimic?

Tăcere.

Preotul mai tuşi o dată, privi din nou spre fundul capelei, aşteptă, apoi începu din nou să vorbească.

— Alexandra?

Numele ei. Preotul se oprise. Îl privi. Ce voia de la ea?

— Îl iei pe acest bărbat...

Asta era. Răspunsul. Trebuia să fie de acord. Era doar un cuvânt. Un cuvânt scurt, care o lega de Stan pe vecie. Un cuvânt o făcea soţia lui Stan Lewis.

— Alexandra?

Preotul o privea. Deschise gura. Ce trebuia să spună?

— Eu...

— Nu-l ia de bărbat! bubui o voce cunoscută din fundul capelei.

— Jake! ţipă Alexandra, cu inima bătând nebuneşte de fericire.

Dar, în clipa în care se întorcea să-şi vadă iubitul, Stan îşi vârî mâna sub haină. Venise pregătit. Se întoarse şi el în timp ce scotea cu o mână pistolul. Preotul îl văzu şi întinse mâna să-l oprească, dar mişcarea lui îl făcu pe Stan să apese înainte de vreme pe trăgaci.

Pistolul bubui. Un glonte pătrunse prin braţul preotului, împrăştiind sânge de un roşu aprins pe rochia albă a Alexandrei. Soţia preotului ţipă şi se repezi să-şi prindă soţul, gata să cadă.

Dar Stan îl ignoră pe rănit şi continuă să ţină pistolul fumegând îndreptat spre Jake, gata să-i ia viaţa cu glonţul din locaşul următor.

Dar Jake era şi el pregătit.

Mâna lui era fermă, ochii duri şi neclintiţi. Ochi cu grijă. Avea nevoie de un singur glonte. Glonţul lui Jake pătrunse în pieptul lui Stan, aruncându-l în spate spre altar, unde rămase lipsit de viaţă. Ochii lui deschişi arătau o furie sălbatică.

Alexandra zbură spre Jake, aruncându-se plângând de bucurie în brațele lui.

Era adevărat? Putea fi adevărat? Își ridică privirile spre fața lui. O cicatrice proaspătă rozalie îi traversă tâmpla. Ridică mâna și i-o mângâie. Era adevărat!

Jake o trase spre el:

— Te iubesc Alexandra. Te iubesc!

Iubitoare și nerăbdătoare Alexandra își lipi buzele de ale lui.

Nimic n-o să-i mai poată despărți. Niciodată!

EPILOG

lexandra și Jake stăteau pe dealul bătut de vânturi, încălziți de soarele de vară. Se aflau la mormântul lui Olaf Thorssen. Lăsaseră asta la urmă ca un dar pentru omul care îi făcuse să se întâlnească.

Îmi pare rău că nu ți-ai cunoscut bunicul, spuse Alexandra, cufundată în amintiri.

— Draga mea doamnă Jarmon, spuse Jake zâmbindu-i. Cred că am să-l cunosc destul de bine după ce am să ascult toate poveștile despre el pe care ai să mi le spui mie și copilului.

Alexandra zâmbi și ea, strângându-i mâna.

— Bănuiesc că ai dreptate, dacă voi putea să te fac să-ți lași vacile și să stai să le asculți.

— Vacile noastre, Alex, și știi și tu c-o să fii mereu cu mine, afară la ele.

Râzând îi spuse:

— Nu știu dacă m-aș mărita cu tine știind că asta ai de gând.

Jake o trase spre el, cu fața încruntată.

— Să nu spui niciodată asta, Alexandra. Nu știi prin ce agonie am trecut când nu știam dacă Stan s-a însurat cu tine și dacă ești în siguranță. Am crezut că înnebunesc până am sosit la New York și am aflat câte ceva despre tine. Fără tine nu mi se mai părea deloc importantă nici cireada nici ranch-ul.

O ținea strâns și-i sărută părul.

— Am glumit doar, Jake. Știi cât de mult te iubesc.

— Cred că va trece multă vreme până voi fi sigur de tine, Alex, spuse el dând din cap. Semeni cu un mustang sălbatic. Poți fi îmblânzită, dar ai să încerci mereu să-ți recâștigi libertatea.

— Jake, libertatea mea este să-mi petrec viața cu tine și cu copiii noștri, să împărțim „Bar J" și firma de transporturi „Clarke".

— Știi, cred că are să-mi placă afacerea asta a ta. Am ceva idei în legătură cu bumbacul din Louisiana și transportul la New York, ca și despre vitele din Texas.

Alexandra râse.

— Pui la cale un adevărat imperiu pentru Clarke-Jarmon, nu?

Jake se încruntă.

— E bine, ca atunci când îți faci planurile, s-o faci cu măreție.

— Mie-mi ajunge Texasul.

Venise vremea să plece din locul acela, al păcii veșnice.

Venise vremea să se îmbarce pe vasul care îi va duce în Texas, împreună, în sfârșit, pentru totdeauna!